DİJİTAL KÜTÜPHANE KANALI

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

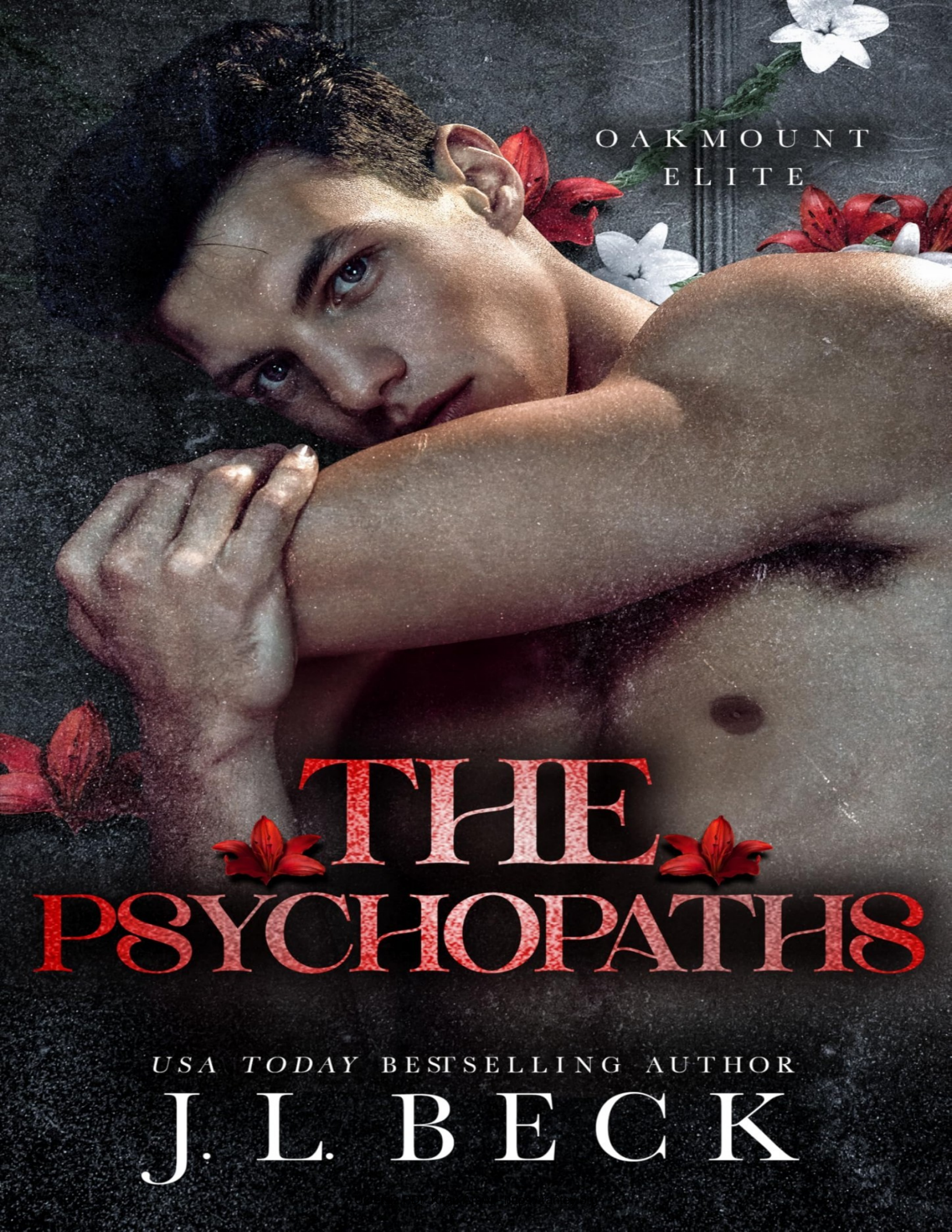
RESMİ WEB SİTEMİZ

https://rantey.org

Yedek ve Duyuru Kanallarımız
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

• Telegram: https://t.me/birkitapbir

• WhatsApp Kanalımız : https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4IvMoc0Y

OAKMOUNT
ELITE
THE
PSYCHOPATHS
USA TODAY BESTSELLING AUTHOR
J. L. BECK

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
- Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
- Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
- Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız
- Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye'de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

🌸🍭🌻🦄🎃🎀🦋✨🌈💎🍀🖤💖💜🦜💫⚜️

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

THE PSYCHOPATHS

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Telif Hakkı © 2025 J.L. Beck

Editör: Creative Heart Editing

Düzeltmen: Editing4Indies Kapak

Tasarımı: Cover Couture Tüm

hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntıların kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Vellum ile oluşturuldu

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Karanlıkta canavarlardan kaçmak yerine onlara doğru yürüyen, gözleri fal taşı gibi açık, yutulmak için yalvaranlar için.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Yazar Notu

Psikopatlar'ı okumayı seçtiğiniz için çok minnettarım. Bunun karanlık bir aşk romanı olduğunu ve bir kurgu eseri olduğunu anlamanız önemli. Bazı okuyucuları tetikleyebilecek gerçek hayattan temalar içermektedir. Bu kitapta yer alan tüm karakterler ve eylemler tamamen kurgusaldır. Belirtildiği gibi, bu kitap *tek* başına okunabilir, ancak daha iyi bir okuma keyfi için Saksı *Çiçeği* ile başlayıp seriyi sırayla takip etmek en iyisidir. Aşağıda kitapta yer alan tetikleyicilerin bir listesi bulunmaktadır.

Ruh sağlığınız son derece önemli olduğundan, lütfen okumadan önce bunları gözden geçirin.

Takip, dublaj, kaçırma, psikolojik işkence, ölüm, manipülasyon, gizli topluluk, taciz, röntgencilik, çocukluk istismarı, esaret, akıl sağlığı sorunları, zorbalık, kaba seks, kardeş ölümü, üvey kardeşler, saldırı, şantaj, kronik hastalık, zorla kurumsallaştırma, kurumsallaştırma, zorla ilaç tedavisi, ilaçlar, uyuşturma, ilaçlar, reçeteleri etiket dışı kullanma, cinsel aşağılama, aşağılama, gaz ışığı, panik atak, fiziksel istismar, grafik şiddet ve kan.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Oakmount Elite SERISI

Saksı Çiçeği Kır
Çiçeği Av
Yırtıcı Uyumsuz

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

İçindekiler

1. Koç
2. Koç
3. Lilian
4. Koç
5. Lilian
6. Lilian
7. Lilian
8. Kundakçılık
9. Lilian
10. Kundakçılık
11. Kundakçılık
12. Lilian
13. Koç
14. Lilian
15. Lilian
16. Kundakçılık
17. Koç
18. Lilian
19. Kundakçılık
20. Lilian
21. Kundakçılık
22. Lilian
23. Kundakçılık
24. Koç
25. Kundakçılık
26. Lilian
27. Kundakçılık
28. Lilian
29. Kundakçılık
30. Koç
31. Lilian

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

32. Kundakçılık

The Wallflower Also
by JL Beck Yazar
Hakkında

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

KOÇ

Dört Yıl Önce

Kapının çalınmasıyla ders kitaplarımdan irkildim; Mill House'daki odamda çalan müzikten zar zor duyulabilen üç tereddütlü tıkırtı.

Kimse beni habersiz ziyaret edemez ve hiçbir arkadaşım da kapıyı çalmaz.

Bu başka biri. Biraz daha tereddütlü olmalıyım, ama beni nerede bulacaklarını biliyorlarsa, muhtemelen kim olduğumu da biliyorlardır. Kapıyı açarken elim pirinç tokmağın üzerinde donup kalıyorum. Üvey kız kardeşim Lilian koridorda duruyor, elleri gergin bir şekilde kenetlenmiş, aynı anda hem yersiz hem de acı verici bir şekilde tanıdık görünüyor.

On altı yaşında, çocuk ve kadın arasındaki o tuhaf boşlukta geziniyor - hala ergenlik beceriksizliğinin izlerini taşıyor ama olacağı güzelliğin işaretlerini gösteriyor.

"Lilian?" İsmi amaçladığımdan daha sert bir şekilde dökülüyor, şaşkınlık ses tonumu keskinleştiriyor. Omuzlarıma kadar uzanan saçlarımı yüzümden uzaklaştırıp gözlerimi onun masmavi saçlarına dikiyorum. "Burada ne işin var?"

İrkilir ama omuzlarını dikleştirir. "Seni görmem gerekiyordu."

Boş koridoru kontrol ediyorum, birden bir şey kaçırdığımdan endişeleniyorum. "Babam ve Patricia seninle mi? Sizi kim içeri aldı?"

"Kimse benimle değil." Yüz hatlarında bir meydan okuma parıltısı beliriyor. "Arabayı kendim kullandım. Audi'yi aldım. Ve içeri kendim girdim. Kapınızı kilitlemiyorsunuz ki. Ayrıca oturma odasında baygın çıplak bir kız var."

Bu itiraf beni hayrete düşürdü. Çıplak hatun değil tabii ki... O buralarda yaygındır. Lilian -korumalı, korunaklı, sözde kırılgan Lilian- annesinin ehliyet almasına bile karşı çıkmasına rağmen kampüse kendi arabasıyla gelmiş.

"Burada olmamalısın," diyorum, onu içeri almak için kenara çekilirken bile.

Hayes ismi, şartlar ne olursa olsun aileyi asla koridorlarda bırakmamak anlamına geliyor. Duvarlardan sızan sırlarla değil.

Tereddütle içeri giriyor, meraklı gözlerle odamı inceliyor. Onun bakış açısından görüyorum - antika mobilyalar, üst üste yığılmış ders kitapları, evimizin zenginliğinden kasıtlı olarak ayrı bir yaşamın kanıtı. Lilian benim sadece bir yönümü biliyor, aileme gösterdiğim yönümü. Geç saatlere kadar süren geceleri, partileri, seksi bilmiyor. Kampüste oynamayı öğrendiğim vahşiliği.

İkimiz de öyle olmadığını bildiğimiz halde, "Güzelmiş," diyor. "Evdeki odanızdan daha çok... *sizsiniz*."

Dikkatli bir mesafeyi koruyarak kapıyı kapatıyorum. Özenle giyindiği belli; daha önce giydiğini hiç görmediğim mavi bir güneş elbisesi. Altın rengi buklelerinde farklı -daha sofistike- bir şeyler var. İnce makyajı, benimkilerle doğrudan temas kurmaktan kaçınarak odada gergin bir şekilde dolaşan mavi gözlerini öne çıkarıyor.

"Annen nerede olduğunu biliyor mu?" Neden sorduğumu bile bilmiyorum çünkü cevabı zaten biliyorum.

Başını sallıyor, parmakları küçük çantasının askısıyla oynaşıyor. "Ona kütüphanede ders çalıştığımı söyledim. Beni Marcus'un götürdüğünü düşünüyor."

Annesine yalan söyledi. Lilian Hayes, mükemmel kız, asla yalan söylemez. Asla isyan etmez. Üniversitede okuyan üvey kardeşini izinsiz ziyaret etmek için asla gizlice araba kullanmaz. Kuralları çiğnemek yabancı bir kavram. Dürüst olmak gerekirse, üniversiteye hazırlandığım son bir yıldır ondan uzak duruyordum.

"Onu aramalısın," diyorum, artan huzursuzluğum karşısında bir can simidine uzanarak. "Ona planlarda bir değişiklik olduğunu söyle. Seni eve bırakabilirim."

"Henüz değil," diyor çabucak. Çok çabuk. "Gitmek istemiyorum... buraya yeni gelmişken olmaz. Biz, ne bileyim, konuşamaz mıyız? Eve gelmeyeli haftalar oldu."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Bunu ona açıklamak istemiyorum ve ona bir açıklama borçlu da değilim, ama bir yanım bunun onunla hiçbir ilgisi olmadığını söylemek istiyor. O evde olmak, onlarla, babamla çevrili olmak tüylerimi diken diken ediyor. Ve bu yalan olur... aslında t ü y l e r i m i diken diken ediyor ama aynı zamanda ondan ve ona bakmaktan kendimi alıkoyamıyorum. Ve bu beni kendimden iğrendiriyor.

Lilian'ın vücut dilinde, dikkatli konuşma tarzında, heyecanlı bir köpek yavrusu hevesiyle kafamda kırmızı bayrakların dalgalanmasına neden olan bir şey var. Eğer burada ailemizle birlikte değilse, o zaman *neden* burada?

Aramıza fiziksel mesafe koyarak masama çekiliyorum. "Mill House'a gizlice gitmeni gerektirecek ne hakkında konuşmak istiyordun?"

Derin bir nefes alıyor ve söyleyeceği şey için cesaretini topluyor. *Lanet olsun. Yapma bunu.* Bu hiç iyi olmayacak. Bunu hissedebiliyorum.

"Seni özledim," diyor, bu basit ifade aramızdaki havada asılı kalıyor. "Yalnızım. Artık eve pek gelmiyorsun ve geldiğinde de çok... uzaksın."

Bakışlarından kaçarak masamdaki kâğıtları düzenlemekle meşgulüm. "Üzgünüm Lilian, ama ben bir yetişkinim. Yetişkinler meşguldür. Ayrıca işletme okuyorum, unuttun mu? Babamın beklentileri."

"Bundan daha fazlası var." Odanın derinliklerine doğru ilerliyor, yatağın kenarına tünüyor, her yanı gergin olmasına rağmen rahat görünmeye çalışıyor. "Yanlış bir şey mi yaptım? Eskiden konuşurduk ama şimdi bana zar zor bakabiliyorsun."

Sana zar zor bakmak mı? Ona sorunun ona bakmak olmadığını, kendimi bunu yapmaktan alıkoyduğumu söylemek istiyorum, çünkü çocuklukla şimdi arasında bir yerde, kristal berraklığında kalması gereken çizgiler bulanıklaştı. Daha iyisini bilecek kadar yaşlıyım, bu yüzden son zamanlarda dikkatli-çok dikkatli-mesafemi koruyorum.

"Yanlış bir şey yapmadın," diyorum ona, endişelerini yatıştırmaya çalışarak.

Bana verdiği gülümseme kalbimin sıkışmasına neden oluyor. "Sana bir şey getirdim. Doğum günün önümüzdeki hafta olduğu için erken olduğunu biliyorum ama muhtemelen eve g e l m e y e c e ğ i n i düşündüm ve elden teslim etmek istedim." Elini çantasına atıyor ve küçük bir paket çıkarıyor.

Jest yeterince masum, ama hediyeyi uzatırken ellerinin titremesi çok şey anlatıyor. *Kahretsin. Bunu yapamam.* Hele ki üzerinde o lanet sundress varken.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Parmaklarımızın birbirine değmemesine dikkat ederek paketi isteksizce kabul ediyorum. "Almamalıydın."

"Aç şunu," diye ısrar ediyor, bir tutam altın sarısı saçını kulağının arkasına sıkıştırıyor - gergin bir jest.

Dediğini yapıyorum, paketi yavaşça açıyorum. Özenle sarılmış kutunun içinde klasik bir saat var; zarif, abartısız ve babamın tercih ettiği gösterişli saatlere hiç benzemiyor. Tam benim zevkime göre, detaylara ve tercihlere gösterilen özen midemin sıkışmasına neden oluyor.

"Böyle bir şeyden hoşlanacağımı nereden bildin?" Kendimi durduramadan soruyorum.

Gülümsemesi parlıyor. "Dikkat ediyorum. Bir keresinde, geçen Noel'de annemle alışveriş yaparken bu tarzı sevdiğinden bahsettiğini hatırlıyorum."

Neredeyse bir yıl önceki sıradan bir yorum, hatırlandı ve harekete geçildi.
Bu biraz fazla gibi.

"Mükemmel," diye itiraf ediyorum, giymek yerine dikkatlice masamın üzerine koyuyorum. "Teşekkür ederim."

Onay karşısında hafifçe doğruldu, kendine güveni gözle görülür bir şekilde arttı. Yakınlık arzusundan başka bir şey olmadığını düşündüğüm şeyi aylarca kasıtlı olarak görmezden geldim, belli ki başından beri çok daha kötü bir şeymiş.

Aramızda asla var olmaması gereken duyguları itiraf etmek için burada.

Bir parçam -susturmak için savaştığım, edep ve aile yükümlülüğünün altına gömdüğüm parçam- onun duygularını tanıyor çünkü bunlar benim kendi yasak arzularımı yansıtıyor. Onun çocukluktan genç bir kadına dönüşümünü fark etme şeklim. İçimde o kadar derine ittiğim uygunsuz düşünceler ki hiçbir şey onlara dokunamıyor. Bu kadar dikkatli bir mesafeyi korumamın sebebi.

Tam da bu anı engellemek için uzak durdum. Onu korumak için mesafemi korudum, sadece ailemizin zehirli dinamiklerinden değil, aynı zamanda ikimizi de yok edecek duygulara karşılık verme potansiyelimden de. Ya da babama bana, bize karşı kullanabileceği bir silah verdim.

Başka bir kontrol seviyesi, istismar edilecek başka bir güvenlik açığı. Beni aile işine, aile mirasına bağlı tutmak için başka bir neden.

Ne kadar acı verse de, kontrolden çıkmadan önce bunu durdurmalıyım. O umut dolu gözlerin ardında inşa edilen itirafı ezip geçmeliyim.

Nazik olmak için zalim olmalıyım.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Lilian." Sesimi sertleştirdim. "Geç oluyor. Sanırım seni eve götürmeliyim."

"Henüz değil," diyor, aniden ayağa kalkıyor, titremelerini durdurmak için ellerini önünde kavuşturuyor. "Önce sana bir şey söylemem gerek. Önemli bir şey."

Sesindeki kararlılık göğsümü sıkıyor. Araya girmeliyim, olacakları engellemeliyim ama sapkın bir merak beni sessiz tutuyor. Kelimeleri duyma ihtiyacı, hemen ardından onları ezmek zorunda kalacağımı bilsem bile, beni durduruyor.

"Doğru zamanı bulmaya çalışıyordum." Küçük bir daire çizerek adımlıyor, prova ettiği konuşması o anda onu açıkça terk ediyor. "Hiçbir zaman mükemmel bir fırsat yokmuş gibi görünüyordu ve sonra sen eve gelmeyi bıraktın. Kendim için bir fırsat yaratmazsam sana bunu söyleme şansını asla yakalayamayacağımı fark ettim."

Hareketsiz ve gergin duruyorum. "Her ne ise Lilian, eminim bekleyebilir."

"Hayır, olamaz." Tam önümde duruyor, olması gerekenden daha yakın. Son zamanlarda sürmeye başladığı hafif çiçek kokusunu alabileceğim kadar yakın. "Zaten çok uzun süre bekledim."

Ciğerlerine derin bir nefes çekiyor, o hafif omuzlarını dikleştiriyor, ondan ezmekten nefret ettiğim bir cesareti somutlaştırıyor. Ama tek yolu bu.

"Sana aşığım." Kelimeler bir anda ağzından dökülüverdi. "Üvey kardeş olarak değil. Bir erkek olarak... ve bir yıldan uzun süredir aşığım. Aramızda bir yaş farkı olduğunu ve anne babalarımızın evli olduğunu biliyorum ama bu hislerimi değiştirmiyor."

Bu tam da korktuğum şeydi. Gözleri benimkileri arıyor, herhangi bir farkındalık belirtisi, bu yasak duyguların geri döndüğüne dair herhangi bir ipucu arıyor.

"Bazen bana nasıl baktığını görüyorum," diye devam ediyor, konuştukça sesi güven kazanıyor. "Fark etmediğimi düşündüğün zaman. Sanırım-umarım -Belki sen de bir şeyler hissediyorsundur. Bu... uzak durmanın nedeni *bu* olabilir."

Ona verdiğim krediden daha anlayışlı. Bunun farkına varmak, ikimize de zarar vermeden önce buna bir son verme kararlılığımı güçlendiriyor.

"Lilian, bu-"

Ben daha sözümü bitiremeden şimşek hızıyla ilerliyor, parmak uçlarına kalkıp dudaklarını dudaklarıma bastırıyor. Öpücük beceriksizce ve deneyimsizceydi; ilk romantik hamlesini yapan on altı yaşındaki bir çocuğun düşüncesizce hareketiydi. Ellerini omuzlarıma koyuyor, tüm vücudu sinir ve kararlılıkla titriyor.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Tehlikeli bir saniye, bir kalp atışı, zamanda bir an için donup kalıyorum - beklenmedik temas, dikkatle sürdürdüğüm kontrolümü kısa devre yaptırıyor. Elektrik beni hareketsiz bırakıyor, ısı vücudumda alevleniyor ve dalgalanıyor, kendime karşı inkar ettiğim her şeyin kanıtı.

Sonra soğuk sağduyu sıcağın içinden geçerek mantığı geri getirir.

Onu pazularından tutarak sertçe kendimden uzaklaştırıyorum ve kol mesafesinden tutuyorum. Gözlerinden akan şaşkınlık, yüz ifademi fark ettiğinde önce incinmeye, sonra da nihayet utanmaya dönüşüyor.

"Aries, ben-"

"Hayır," diye araya giriyorum, sesim kasıtlı olarak soğuk. "Böyle bir şey olamaz. Kafan karışmış olmalı." Devam ediyorum, "Aile sevgisini uygunsuz bir şeyle karıştırıyorsun. İmkânsız bir şeyle."

Bakışları genişliyor, yüz hatlarında acı çiçekleri açıyor. "Kafam karışık değil. Ne hissettiğimi biliyorum."

"Hissettiğin şey çocukça bir aşktan başka bir şey değil," diye devam ediyorum acımasızca. "Yakınlık nedeniyle yanlış yere konmuş duyguların bir ders kitabı vakası. Bu utanç verici Lilian. İkimiz için de."

Sanki ona vurmuşum gibi irkiliyor, ama içindeki bir şey -onu buraya getiren aynı kararlılık- ayaklanıyor.

"Yalan söylüyorsun," diye fısıldıyor, ellerim hâlâ kollarını kavramasına rağmen bir adım daha yaklaşarak. "Gözlerinde görüyorum. Sen de bir şeyler hissediyorsun."

"Hissettiğim şey üvey kız kardeşimin sağlıksız bir saplantı geliştirdiğine dair endişelerim." Kelimelerin tadı zehir gibi, yaralamak için tasarlanmış, köprü kurulamayacak bir mesafe yaratmak için. "Duygusal olgunluğunu kötü yansıtan bir şey."

Gözlerinde yaşlar birikiyor ama geri çekilmek yerine son bir umutsuz girişimde bulunuyor. Tutuşumdan kurtulup tekrar ileri atılıyor, dudaklarını ikinci kez dudaklarıma bastırırken elleri yüzümü çevreliyor.

Bu öpücük farklı, daha az tereddütlü, daha ısrarlı. Ve

korkunç, mükemmel bir an için, karşılık veriyorum.

Kontrolüm elimden kayıyor ve dudaklarım onun dudaklarının altında yumuşayıp, inkâr etmek için çok uğraştığım gerçeği ortaya çıkarırken ellerim beline gidiyor. Bir kalp atışı için -daha fazla değil- kendime başka bir dünyada, belki de başka bir ailede doğmuş olsaydık neler olabileceğini düşünme izni veriyorum.

Sonra gerçeklik geri gelir ve bunun asla olamayacağına dair tüm nedenleri beraberinde getirir. Babanın manipülasyonu. Ailenin zehirli etkisi. Gençliği ve kırılganlığı. Kontrol altına almak için savaştığım kendi karanlığım.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Onu gereğinden fazla bir güçle itiyorum, gerçek öfke kendinden nefretle karışıyor. "Yeter!"

Geriye doğru sendeliyor, o anki tepkisini fark ettiğinde incinmişliğin yerini öfke alıyor. "Ne demek istiyorsun? Sen de beni öptün."

"Ben yapmadım." İnkâr hızlı, soğuk ve kesin. "Ve böyle düşünerek kendini kandırıyor olman sadece benim ne demek istediğimi kanıtlıyor. Bu acınası bir fantezi Lilian. Senin yanında olmak bile beni rahatsız ediyor."

Her kelime maksimum hasar için hesaplanmış, bu konuya bir daha asla yaklaşamayacak kadar derin bir yara yaratmak için tasarlanmış. Kendimi devam etmeye, önceki etkileşimlerin ötesinde zalim olmaya zorluyorum.

"Gerçekten seni bu şekilde görebileceğimi mi düşündün? Genç üvey kız kardeşimi?

Bu sadece uygunsuz değil, aynı zamanda iğrenç."

Yüzünün rengi soluyor, öfkesi yavaş yavaş azalıyor, solgun ve çukur gözlü kalıyor. Ellerini yanlarına indiriyor, her kelime bir dilim gibi inerken vücudu kendi üzerine katlanıyor gibi görünüyor.

"Düşündüm ki..." diyor, sesi küçük ve kırık.

"Yanlış düşünmüşsün." Arkamı dönüyorum, neden olduğum yıkımı izleyemiyorum. "Bu konuşma bitmiştir. Seni eve götürüyorum ve bu konuyu bir daha asla konuşmayacağız."

Geriye dönüp baktığımda dönüşüm çoktan başlamıştı; aşağılanma sertleşerek bir kalkana dönüşüyordu. İfadesindeki yumuşaklık, ağırbaşlı bir incinmeye dönüşüyor. Savunmasız açıklığı bir kapının çarparak kapanması gibi kapanıyor.

"Kendim sürebilirim," diyor, sesi olması gerekenden daha kararlı. "Yardımınıza ihtiyacım yok."

Kapıya doğru ilerliyor, her adımında soğukkanlılığını koruma çabasıyla kaskatı kesiliyor. Eli kapı kolunda titriyor, az önce tetiklediğim duygusal depremin dışa vuran tek işareti bu.

"Lilian," diye sesleniyorum, zalimliğimin tüm boyutlarına tanık olmak için duyduğum mazoşist bir ihtiyaç yüzünü bir kez daha görmek istememe neden oluyor.

Duraklıyor ama dönmüyor. "Ne?"

"Bu bir hataydı. İkimiz de hiç olmamış gibi davranacağız."

Omuzları neredeyse belli belirsiz dikleşiyor, yıkım içinde bile gururu toparlanıyor. "Merak etme," diyor, sesi zar zor duyuluyor. "Acınası duygularımla seni bir daha utandırmayacağım."

Kapı arkasından yumuşak bir klik sesiyle kapanıyor ve bir şekilde çarpma sesinden daha derine iniyor. Ne dramatik bir çıkış, ne de genç histriyonikler; sadece geri çekilirken sessiz bir asalet.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Pencereye doğru ilerliyorum, aşağıdaki arabanın içinden çıkışını izliyorum. Duruşu mükemmel; çenesi dik, omuzları geride, Hayes ailesinin eğitimi yıkıntıda bile kendini belli ediyor. Ancak arabasına ulaştığında cephesinde bir çatlak beliriyor. Anahtarları karıştırıyor, kapıyı açmayı başarmadan önce bir kez düşürüyor.

Aracın içinde, nihayet herkesin göremeyeceği bir yerde, büzüşüyor. Bu mesafeden bile omuzlarının sessiz hıçkırıklarla titrediğini, alnını direksiyona dayadığını görebiliyorum. Bir dakika geçti. İki dakika. Çiğ kederi tanık olmaya hakkım olmayan özel bir performans, yine de verdiğim zararı görmezden gelemiyorum.

Sonunda doğrulur ve bileklerini sertçe ovarak yüzünü siler. Motor çalışır. Araba ders kitabı hassasiyetiyle geri geri gidiyor. Lilian aklına koyduğu her şeyde her zaman başarılıdır, kırık bir kalple araba kullansa bile.

Umutla dolup taşan ve gergin bir şekilde prova edilmiş açıklamalarla gelen kız gitti. Onun yerinde daha sert biri var, asla tamamen yıkılmayacak duvarlar inşa eden biri. Dönüşümün farkındayım çünkü bunu ben de defalarca yaşadım - kırılganlığın zırha dönüşmesi. Zaten ailesinin ondan memnun kalması için daha da sertleşmesi gerekecek.

Arka lambalar nihayet köşede kaybolduğunda, pencereden uzaklaşıyorum, odamın sessizliği aniden bunaltıcı oluyor.

Saati elime alıyorum, başparmağım arkasındaki daha önce fark etmediğim oymayı izliyor: ***Paylaştığımız zaman ve gelecek zaman için. - L***

Kelimeler duvarlarımı delip geçti. Bu hediyeyi öyle bir umutla planlamıştı ki, duygularının karşılık bulacağından öylesine emindi ki. Ve ben bu umudu yıktım, onu öyle derinden yaraladım ki bir daha asla böyle bir savunmasızlığı göze alamayacaktı.

Kendime *bunun gerekli* olduğunu söyledim. Tek olası cevap.

Hayes ailesi dokunduğu her şeyi yok eder ve kontrol ettiği her şeyi yozlaştırır. Babam aramızdaki herhangi bir ilişkiyi silah olarak kullanır ve bunu ikimizin de hayatındaki kontrolünü sıkılaştırmak için kullanırdı. Beni kontrol etmek için onu, onu incitmek için beni kullanırdı. Daha sonra yavaş yavaş yok olmaktansa şimdi temiz bir kopuş daha iyi.

Ancak gereklilik bilgisi, her zaman olduğu gibi üzerime çöken kendimden nefret etme duygusunu hafifletmiyor. Onu ailemin manipülasyonundan kendim manipüle ederek korudum. Doğrudan acı çektirerek onu acıdan kurtardım.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Saati masamın çekmecesine koyuyorum, takamıyorum ama aynı şekilde atamıyorum da. Farklı bir dünyada neler olabileceğinin bir hatırlatıcısı. Onu kurtarmak için ona zarar vermeyi seçtiğimi hatırlatıyor.

"Doğru karardı," diyorum kendime, kendi kulaklarıma bile boş geliyor bu sözler.

Bugünden sonra, Lilian Hayes'in bana asla aynı şekilde bakmayacağını kesinlikle biliyorum ve belki de bu ona sunabileceğim en büyük iyiliktir - sadece daha büyük acılara yol açabilecek duygulardan kurtulmak.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

KOÇ

Mezuniyet Günü

Tğrencilikten mezuniyete geçişi simgeleyen sembolik bir jest olan püskülü sağdan sola doğru hareket ettirirken parmaklarımın arasında yabancı bir his hissediyorum. Etrafımdaki sınıf arkadaşlarım gerçek bir coşkuyla kutlama yapıyor; dekanın açık talimatlarına rağmen alkışlıyor, kucaklaşıyor ve kep fırlatıyorlar değil. Onların neşesi bana uzak geliyor, sanki camın arkasından izliyormuşum gibi.

İşletme mezunu, Summa Cum Laude. Babamın beklediği yol, mükemmel bir şekilde uygulandı. Hayes Enterprises'a, miras almam gereken ama giderek sorguladığım mirasa doğru önceden belirlenmiş yürüyüşün ilk adımı.

"Aries Hayes," diye duyurmuştu Dekan Richards dakikalar önce, prova edilmiş bir samimiyetle elini uzatarak. "Örnek akademik başarı."

Diplomayı kabul ederken mükemmel Hayes gülümsemesini - pratik ve hiçbir şey belli etmeyen - gülümsemiştim. Bir ömür boyu sürecekmiş gibi gelen bir performans daha. Sınıf arkadaşlarımın inanmaz kahkahalarına ve azarlamalarına rağmen. Eğer bu ayrıcalığı satın alarak elde ettiğimi düşünüyorlarsa, zalimi biraz fazla iyi oynamışım demektir.

Şimdi, tören sonrası kalabalığın karmaşası arasında gezinirken, tam olarak söyledikleri yerde bekleyen tanıdık grubu arıyorum. Hayes ailesi dakik değilse, maksimum görünürlük ve optimum ağ kurma fırsatları için konumlandırılmışsa hiçbir şey değildir.

Onları ortadaki çeşmenin yanında görüyorum - babam Haziran sıcağına rağmen özel dikim bir takım elbise giymiş, üvey annem Patricia krem rengi bir elbise giymiş.

Muhtemelen bazı öğrencilerin okul harcından daha pahalı ve biraz arkalarında Lilian duruyor.

Onu görünce adımlarım bir an duraksıyor. Yirmi yaşında, beceriksiz bir genç kızdan dikkat çekici bir duruşa sahip genç bir kadına dönüşmüş. Yeşil elbisesi gözlerini tamamlıyor ve yumuşak sarı saçları her zamanki pratik düzeninden ziyade gevşek dalgalar halinde şekillendirilmiş. Fark ettiğim için kendime kızmama neden olacak kadar güzel.

"İşte orada," diye anons ediyor babam ben yaklaşırken, sesi çevredeki ailelerin dikkatini çekecek kadar yüksek. "Hayes'in en yeni işletme mezunu."

Eli omzuma ağır bir şekilde iniyor - sahip olmaktan ayırt edilemeyen bir gurur. Her zaman yaptığım gibi buna da katlanıyorum.

"Tebrikler, Aries." Patricia öne çıkıyor, sosyal gülümseme mükemmel bir şekilde yerinde. "Çok gurur duyuyoruz."

Bu basmakalıp sözlerin içi boş. İkimiz de biliyoruz ki onun gururu, benim başarılarımın onun ailedeki konumunu iyi yansıttığı kadar uzanıyor. Yine de uygun bir gülümsemeyle karşılık veriyorum ve beklenen yanak öpücüğünü kabul ediyorum.

"Geldiğiniz için teşekkür ederim," diye cevap veriyorum, sosyal senaryo otomatik olarak akıyor.

"Bunu kaçırmazdık," diyor babam, omzumun üzerinden kalabalığı tararken. Ağ iletişimi oğlunun mezuniyetinde bile hiç durmuyor. "Henderson ailesi kızlarının da bugün mezun olduğundan bahsetti. Yatırım bankacılığı bölümü. Gitmeden önce onları bulmalıyız." *Tabii ki.* İşle ilgili bir bakış açısı olmadan hiçbir an tamamlanmış sayılmaz.

Uygun bir şekilde başımı sallıyorum, bakışlarım üçlümüzden biraz ayrı duran Lilian'dan dikkatle kaçıyor. Beni izlediğini, vermeyeceğim bir onay beklediğini hissedebiliyorum.

"Ailemizi gururlandırdın," diye devam ediyor baba, standart övgüsü her zaman gerçek bir hayranlıktan çok beklentilerin karşılandığının teyidi gibi geliyor. "Hayes Enterprises'daki geleceğin için ilk adım."

Benim geleceğim.

Çoktan haritalanmış, çoktan planlanmış, çoktan beni ağırlığı altında boğuyor.

"Bunlar senin için," diyor Patricia, arkasından koyu mavi ortancalar ve beyaz zambaklardan oluşan zarif bir aranjman çıkararak. Yanında da on beş yıllık bir burbon. "Başarınızdan duyduğumuz gururun küçük bir simgesi."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Hediyeleri uygun bir minnettarlıkla kabul ediyorum, ancak aranjmanla ilgili bir şey hemen yanlış hissettiriyor. Çiçeklerde alışılmadık bir ağırlık ve bazı yapraklarda zar zor görülebilen, içgüdüsel olarak onları yüzümden uzak tutmama neden olan hafif pudramsı bir kalıntı var.

"Çok güzeller," diye haykırıyorum, özenli kompozisyonu incelerken yanlarında çok derin nefes almamaya çalışıyorum. Alerjilerim her yıl başıma bela oluyor ve bu akşamki partide gözlerim kızarmış olmak istemiyorum. "Teşekkür ederim."

"Çok rica ederim. Bu sabah eve geldiklerinde mükemmel olacaklarını biliyordum," diye devam ediyor Patricia, hafifçe solmuş bir çiçeği düzeltirken. "Mavi, ela gözlerini çok güzel tamamlıyor. Lilian ve ben onlardan uzak durduk elbette. Alerjiler, bilirsiniz."

Dikkatli olmama rağmen, kokularını içime çekerken bir baş dönmesi dalgası üzerime çöküyor. Kesinlikle ters bir şeyler var - doğal kokunun altında ince bir kimyasal alt ton. Gözlerimi kırpıştırarak görüşümün kenarlarında oluşan bulanıklığı gidermeye çalışıyorum.

"Tebrikler Aries," diyor Lilian, hafifçe öne çıkarken sesi yumuşak ama kararlı. "Konuşman gerçekten etkileyiciydi."

Daha önce sınıfta yaptığım konuşmayı haftalarca prova etmeme rağmen şimdi hafızamda garip bir şekilde uzaklaşıyor.

"Teşekkür ederim Lilian," diye cevap veriyorum, sesim kasıtlı olarak resmi, bakışlarım mavi gözleriyle doğrudan buluşmak yerine omzunun hemen ötesine odaklanmış. "Geldiğiniz için hepinize minnettarım."

Yer değiştiriyor, sıradan görünen ama kasıtlı olduğunu anladığım bir hareketle görüş alanıma giriyor. Yıllardır her buluşmamızda ondan esirgediğim göz temasını arıyor. Onu kol mesafesinde tutan gerekli bir zalimlik.

"Bunu kaçırmazdık," diyor ses tonundaki samimiyetle.

Ailemin kendi iltifatlarının soğukluğu düşünüldüğünde, bu beni duygulandırması gereken dürüst bir duygu, ancak uzuvlarımdaki garip ağırlık ve çevresel ayrıntıların bulanıklaşması giderek dikkatimi dağıtıyor. Çiçekleri yüzümden uzaklaştırıyorum, tam olarak ifade edemediğim bir şüphe oluşuyor.

Başımla onaylıyorum ama mesafemi koruyarak babamı da yanıtıma dahil ediyorum. "Sadece ailemin bana aşıladığı değerleri yansıtıyorum."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Saptırma amaçlandığı gibi gerçekleşir. Babam onaylarcasına başını sallarken Lilian'ın yüz ifadesi kasıtlı yönlendirmenin farkına vararak titriyor. İki yıl süren benzer alışverişler ona bir kalıp öğretmişti -onun bağlantı kurma girişimleri, benim onları sistematik olarak reddetmem.

Yine de ısrar ediyor. "Bu akşam Mill House partisinde olacak mısın? Tüm mezunlar için büyük bir kutlama yaptıklarını duydum."

"Kısaca," diye cevap veriyorum, ses tonumu kibar ama mesafeli tutarak, düşüncelerime odaklanmakta giderek artan zorluğa karşı savaşıyorum. "Lee beni bekliyor."

Patricia'nın eli Lilian'ın omzuna hafifçe iner. "Üvey kardeşini tekeline alma, hayatım. Bugün onun özel günü."

Üvey kardeş, üvey kız kardeş ilişkimizin hatırlatılması, amaçlanan ağırlığı taşıyor. Ben her ne halt oluyorsa olsun soğukkanlılığımı korumaya çalışırken Patricia'nın farkında olmadan pekiştirdiği sınırlar beni konuşmayı daha fazla sürdürme zahmetinden kurtarıyor.

"Bir ay kadar sonra Northstar Vakfı'nın galasında bize katılacaksınız, değil mi?" Patricia, ses tonundan bunun bir sorudan ziyade bir açıklama olduğu anlaşılıyor. "Henderson'lar, Whitney'ler ve Prescott'larla birlikte onayladılar."

"Tabii ki" diye cevap verirken ağzım alışılmadık şekilde kurudu. Kaçırmazdım o."

Sosyal takvimdeki bir başka performans. Başka bir fırsat
Baba, mükemmel oğlunu iş ortaklarının ve potansiyel yatırımcıların önünde gösterecek. Bu düşünce her zaman olduğu gibi beni rahatsız etmeli, ancak bu duygu zihnimde giderek artan sisin altında uzak, sessiz hissediyorum.

"Mükemmel." Patricia uyumumdan son derece memnun bir şekilde gülümsüyor. "İş dünyasına adım attığın şu günlerde bu bağlantıları sürdürmek çok önemli."

Babam saatini kontrol ediyor; o kadar tahmin edilebilir bir hareket ki saniyesine kadar zaman tutabilirim. "Henderson'ları gitmeden önce bulmalıyız. Kızının Goldman'daki stajı Aries için değerli bilgiler sağlayabilir."

Elimdeki çiçekler neredeyse dayanılmaz derecede ağırlaştı. Onları yere bırakmam ve giderek daha fazla işbirliği yapmayan bedenime neler olduğunu anlamam gerekiyor.

"Aslında," diye araya giriyor Patricia, beklenmedik bir can simidiyle beni şaşırtarak, "neden Aries'in sınıf arkadaşlarıyla kutlama yapmasına izin vermiyoruz. Ne de olsa bugün onun mezuniyet günü."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Toplumsal beklentiler işle ilgili içgüdülerinin önüne geçmeden önce babamın yüz ifadesi kısa bir kızgınlıkla titriyor. "Evet, tabii ki. Git arkadaşlarınla eğlen oğlum. Yarın brunch için evde görüşürüz."

"Oh," diye alay eder Patricia ve babamın koluna vurur. "Sanki kutlamayla geçen bir geceden sonra brunch isteyecek. Rahat bırak onu."

"Teşekkür ederim," diyorum, Patricia'nın benim keyfimi düşünmekten ziyade çevre edinme arzusundan kaynaklandığını bilmeme rağmen, beni başından savdığı için minnettarım. "İkinize de geldiğiniz için minnettarım."

Bakışlarım kasıtlı olarak Lilian'ın üzerinden tekrar geçiyor, ancak göz teması kurma girişimini fiziksel bir dokunuş gibi hissedebiliyorum. Koruduğum mesafe artık otomatik, yıllar süren zorunlu ayrılıktan sonra gelişen bir refleks.

Ayrılmak için döndüğümde Lilian usulca, "Tekrar tebrikler Aries," diyor.

Arkama bakmadan onaylarcasına başımı sallıyorum ve dağılan kalabalığın arasından geçerken polene bulanmış çiçekleri tutuyorum. Onların görüş alanından çıkar çıkmaz aranjmanı bir çöp kutusuna atıyorum ama olan olmuş bile. O yapraklarda ne varsa sistemime girmişti. Sümüklüyüm, gözlerim kaşınıyor ve başım dönüyor.

Ne oluyor lan?

Otoparktan arabama doğru ilerlerken görüşüm dalgalanıyor. Alnımda boncuk boncuk terler oluşuyor, giydiğim kep ve önlük Haziran sıcağında aniden boğucu bir hal alıyor. Ya da belki de sıcaktan değil, koordinasyonumu ve düşünce süreçlerimi giderek daha fazla etkileyen her neyse ondan. Elimi cebime attıktan sonra anahtarlarımı çıkarıyorum.

Parmaklarımdan kayıp asfalta düştüler. Onları geri almayı zar zor başarıyorum ve doğrulduğumda dünya endişe verici bir şekilde eğiliyor ve beni denge için bir elimi arabama dayamaya zorluyor.

Çok yanlış bir şeyler var.

Mill House partisi artık uzak bir düşünceden, başka bir yaşamdan kalma bir endişeden başka bir şey değil. Odak noktam dik durma ve motor fonksiyonlarımı yavaşça kapatan her neyse onunla savaşma mücadelesine daralıyor.

Birini aramam lazım. Yardıma ihtiyacım var. Telefonum hangi cehennemde? Ceplerimi yokluyorum ama takım elbisemin ve önlüğümün içinde bulamıyorum. Düşüncelerimi en son ne zaman aklıma geldiğine kadar takip etmek imkânsız. Biri beynimi alıp blendera koymuş gibi hissederken olmaz.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Sorun değil. Her şey yoluna girecek. Sadece arabaya bin, diyorum kendime. Kapıları kilitleyin. Yardım çağırın.

Bu çok basit bir plan, ama başarıya ulaşmanın çok uzak olduğunu hissediyorum. Karanlık noktalar görüşümü doldurmaya başlıyor ve uzuvlarımı zar zor hareket ettirebiliyorum. Kapı kolundaki doğru tuşa basmak için mücadele ederken dünya etrafımda dönüp duruyor.

Parmaklarım uyuşukluktan karıncalanıyor, beynimin giderek çaresizleşen komutlarından kopuyor. Düğme başarısız olunca kilidi elle açmaya çalışıyorum ama anahtar kilide işe yaramaz bir şekilde sürtünüyor ve hedefini milimetrelerce ıskalıyor.

Bu normal bir baş dönmesi değil. Stres değil, yorgunluk değil, haftalarca süren mezuniyet hazırlığının sonucu değil. Kesinlikle alerji de değil. Bu kasıtlı. Çiçekler. Taç yapraklarındaki soluk toz. Polen değil.

İki elimi arabama dayadım, alnımı soğuk metale dayadım ve kendimi toparlamaya, o çiçeklere konan ilaç her neyse onunla savaşmaya çalıştım. Mezunların ve ailelerin çoğu kutlama alanlarına gittiği için park yeri oldukça boşalmış, beni araç sıraları arasında tehlikeli bir şekilde yalnız bırakmıştı.

"Odaklan," diye mırıldanıyorum kendi kendime, kelime hafifçe bulanıklaşıyor. "Sadece... odaklan."

Asfalttaki ayak sesleri arkamda, uzaklarda bir yerde kaydediliyor, dikkatli ve kasıtlı. Başka bir mezunun ya da aile üyesinin rastgele adımları değil, amaçlı adımlar. Bir avcının adımları. Yaklaşan tehdit her neyse onunla yüzleşmek için dönmeye çalışıyorum ama bedenim acı verici bir yavaşlıkla tepki veriyor.

Hareket beni daha da sersemletiyor ve destek almak için arabaya yaslanmaya zorluyor.

Bulanık görüşüm sayesinde, benim boyumda, sıradan koyu renk giysiler giymiş, yüzü cerrahi bir maske ve kep gibi görünen bir şeyle gizlenmiş bir figür seçiyorum.

Profesyonel. Hazırlıklı. Bu kişi benim için burada.

"Kim...?" Muazzam bir çaba gerektiren tek kelimeyi başarıyorum.

Figür yanıt vermiyor, istikrarlı yaklaşımını sürdürüyor. Aramızda bir bariyer oluşturmak için arabamın kilidini açmayı tekrar deniyorum ama parmaklarım işbirliği yapmayı reddediyor. Anahtar sinirsiz avuçlarımdan düşüyor ve yumuşak bir çınlamayla asfalta iniyor.

"Yardım edin," diye sesleniyorum duyma mesafesindeki herkese. Bağırıyormuşum gibi geliyor ama kelimeler fısıltıdan öteye geçmiyor. Neden bu kadar

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Vale hizmetini kullanmak yerine buraya kadar yürümek mi? Maskeli figür şimdi üzerimde, hesaplanmış bir verimlilikle hareket ediyor.

Eldivenli bir el kolumu kavrıyor, uzaktaki herhangi bir gözlemciye yardımcı olabilecek sahte bir endişeyle beni sabitliyor.

"Karşı koyma," diye mırıldanıyor bir ses, kasıtlı yumuşaklığına rağmen tuhaf bir şekilde tanıdık. "Bu her şeyi daha da kötüleştirir." Uzaklaşma çabalarım işe yaramıyor, her bir uzvum ağır çekimde hareket ediyor. Dirseğim zayıf bir şekilde saldırganın orta kısmına çarpıyor; yer açması gereken bir savunma hareketi ama bir rahatsızlık olarak bile algılanmıyor.

"Her zaman çok tahmin edilebilir," diye devam ediyor ses neredeyse eğlenen bir tonda.

Bu ne anlama geliyor? Saldırgan kafamı gereksiz bir şiddetle geriye doğru ittiğinde herhangi bir şeyi anlamlandırma fırsatım ortadan kalkıyor. Maske ve şapka arasında görünen tek özellik olan gözleriyle tanışmak zorunda kalıyorum.

Hazel. Sert bakışları soğuk bir hesaplamayla karşılık veriyor.

Zihnimde tanıma çiçekleri açıyor, beynim bana anlamadığım bir şey söylemeye çalışıyor. Boynumun yan tarafında ani bir batma hissettiğimde düşünceler misket gibi dağılıyor, bir iğne pratik bir hassasiyetle ete kayıyor.

"İyi geceler," diye fısıldıyor ses, enjeksiyon bölgesinden vücuduma ateş yayılırken. *O gözler.* Çok tanıdık ama bir yabancının yüzüne ait. *Soğuk. Hesaplanmış.*

Ve kimyasal bulanıklık yüzünden anlayamadığım bir nefretle dolu. Onlarla ilgili bir şey uzak bir anıyı tetikliyor - babamın çalışma odasında saklı bir çocukluk fotoğrafı, odalara girdiğimde kesilen fısıltılı konuşmalar, hiç konuşulmayan ama ara sıra görmemem gereken kurumsal ödeme kayıtlarına yazılan bir isim.

Hayır. Olamaz. O kilit altında. Yıllardır. Kayıkhane olayından sonra bir enstitüde güvende. Babam onu aile içinde kalamayacak kadar tehlikeli ve dengesiz bulduktan sonra.

"Kim-" Soru dudaklarımda ölüyor.

"Şşş," diye yatıştırıyor yabancı, dizlerim bükülürken ağırlığımı destekliyor. "Bu sadece bir başlangıç, Aries. Her şeyin sadece başlangıcı."

Ses, benimle aynı ayrıcalıklı çevrelerde eğitim görmüş birinin genel temposunun ötesinde hiçbir tanıma, hiçbir aşinalık taşımıyor.

Yine de ses tonunda kişisel bir nefret, samimi bir öfke var.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Mezuniyet günü," diye devam ediyor yabancı, beni park etmiş arabaların arasında yarı sürükleyerek, yarı taşıyarak. "Sembolik, değil mi? Sen, özgürlükten mezun oluyorsun. Ben, geçmişten mezun oluyorum."

Hiçbir şey mantıklı değil. *Neden ben? Ne özgürlüğü? Hangi geçmiş?* Kelimeler kavrayışın hemen ötesinde yüzüyor, anlamlı ama kimyasal sisin içinde tam olarak kavramak imkansız.

Mücadele etmeye, olanlara direnmeye çalışıyorum ama bedenim artık en basit komutlara bile itaat etmiyor. Beni ana otoparkın arkasındaki servis alanına park edilmiş sıradan bir minibüse doğru götürürken başım yabancının omzuna yaslanıyor. Arka kapılar açık duruyor ve bağlama gibi görünen şeylerle hazırlanmış boş bir kargo alanı ortaya çıkıyor.

"Gir bakalım," diye homurdandı yabancı, ağırlığımı şaşırtıcı bir güçle kaldırırken. "Yeni konaklama yeriniz sizi bekliyor."

Bedenim donuk bir gümbürtüyle metal zemine çarpıyor, kimyasal tampon sayesinde acı uzaktan hissediliyor. Son bilincim çaresizce kendimi korumak için toparlanıyor.

"Neden?" Kelimeyi zar zor duyarak idare ediyorum.

Yabancı, kapıları kapatmadan önce duraksıyor, başını eğerek beni süzüyor ve bir başka deja vu anına yol açıyor. Sonra ameliyat maskesini indiriyor, tanımadığım ama tanımam gerektiğini hissetmekten kendimi alamadığım bir yüz ortaya çıkıyor.

"Çünkü" diyor basitçe, "birilerinin olanların bedelini ödemesi gerekiyor.
Altın çocuk da olabilir."

Kapılar çarparak kapanıyor ve beni sadece kenarlardaki ince ışık çizgilerinin böldüğü karanlığa gömüyor. Motor çalışıyor. Minibüs hareket etmeye başlıyor. Karanlıkta yönümü bulmak için son bir beyhude çaba harcarken mezuniyet cüppem bacaklarımın arasında dolaşıyor.

Bilincim kaybolurken sorular dönüp duruyor.

Kim bu yabancı? Ödeme talep eden ne? Neden özellikle beni hedef alıyor?

Sakinleştirici son farkındalığımı da alırken karanlık, kimyasal ve fiziksel olarak derinleşiyor. *Gittiğimi kimse fark edecek mi?* Bu soru beni karanlığa doğru takip ediyor, cevapsız ve ürkütücü. Ama bir düşünce sürükleyici selin üzerinde yüzüyor... *en azından Lilian değil.*

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Lilian

Lilian'ın 18. Doğum Günü

E*On sekiz.* On sekizinci doğum günüme ulaştım. Bir yaşından sonra asla yaşamaması gereken kalbi bozuk kız. Hayatımın bu yeni bölümü için mutlu ve heyecanlı olmam gerekiyor ama bir şeyler eksikmiş gibi hissettiğimde bunu yapmak zor. Parti dışarıdan mükemmel -Tıpkı hayatımdaki diğer her şey gibi. Kimse altındaki gerçeği görmesin diye parlak bir kaplama.

İpli ışıklar ağaçlardan örümcek ağlarına takılmış yıldızlar gibi damlıyor. Bahçenin uzak ucundan bir caz üçlüsü çalıyor, notaları pürüzsüz ve zarif, mermer heykellerden ve bakımlı çitlerden yankılanıyor. Annem ve üvey babam etkinliği olabildiğince abartılı bir hale getirmişlerdi - annemin hayır etkinliklerinden biri de olabilirdi. Masalar fildişi ketenlerle kaplanmış ve pahalı süslemelerle süslenmiş. Hafif bir hava vardı, güneş nihayet batmıştı.

Etrafımda kimsenin gözlerine ulaşmayan sohbetler ve kahkahalar var.

Mutlu yıllar, Lilian.

Kalçalarımın üst kısmını sıyıran ve kıvrımlarıma ikinci bir deri gibi yapışan beyaz dantel bir elbise giyiyorum. Annem seçti, hediye olduğunu iddia etti.

Beni masum ve dokunulmamış gösterecek bir şey. Partideki yaşlı adamların iki kez bakmasına neden olmasaydı, bu iyi olurdu. Benim altın

Kilitler yumuşak bukleler halinde bükülmüş ve minik inci klipslerle tutturulmuştur.

Porselen bir bebeğe benziyorum - narin, kırılabilir, bakılacak ama asla dokunulmayacak bir şey.

İnsanlar bana gülümsüyor, sergilenen bir resimmişim gibi bakıyorlar.

Kırık dökük de olsa masum bir mucize. Partiye katılanların arasına karışırken annemin dikkatli gözlerinin beni takip ettiğini hissedebiliyorum.

Sosyal çevremizdeki herkes burada-arkadaşlar, aile üyeleri, zar zor konuştuğum sınıf arkadaşlarım ve benimle flört etmeleri için açıkça eğitilmiş güçlü adamların oğulları.

Çok mu çaresiz görünüyorum? Kahretsin.

Hiçbiri benim için önemli değil çünkü o değiller. *Koç burcu.* Sınırları aşan üvey kardeşim. Mill House'a gelip ona duygularımı itiraf ettiğim günden beri *ilişkimiz*, eğer buna *ilişki* denebilirse, daha da çalkantılı hale geldi. Eve hiç gelmiyor, geldiği zaman da devamlılığı talep edildiği için gelmiyor. Aramızdaki mesafe ve soğukluk korkunç bir zehir gibi büyüyor.

Gelmesine bile şaşırdım. Muhtemelen babası onu tehdit ettiği için gelmiştir. *Yani başka neden gelsin ki?* İki saattir burada ve bir kez bile gözlerimin içine bakmadı, ya da en azından doğrudan bakmadı.

Beni izlediğini biliyorum; her bakışında, her çalıntı bakışında alevler tenimi yalıyor. İki yıl önceki o geceden beri yaptığı gibi aramızdaki mesafeyi ölçmeye devam ediyor, her zaman çok kontrollü.

O zamandan beri pek çok gece uyuyamadım, sonunda kafayı sıyırıp ikimizin de istediğine boyun eğerse ne olacağını merak ettim.

Beni inkâr etmeye devam edebilir ama ben biliyorum. Hissedebiliyorum.

O bir yalancı ve bazen kalp acısını biraz daha hafifletmek için kendime ondan nefret ettiğimi söylüyorum. *Bu bir yalan.* Ondan nefret etmenin tüm bunları kolaylaştıracağını biliyorum ama iki yıl sonra bile, söylediği her şeyden sonra, ona hala aşığım. Hâlâ kaşlarını çatmasının, çenesindeki nabzın ya da bakışlarının bir saniye bile uzun sürmesinin ardında ne olduğunu görmüyormuş gibi davranmaktan yoruldum.

Beni istiyor ve beni istemesinden *nefret ediyor*.

Bu, bakışlarındaki sıcaklığı daha az içgüdüsel yapmaz.

Yaşım artık bir bahane değil. Nihayet on sekiz yaşındayım ve yine de... Fikrini değiştirmek için yeterli olmayacağını biliyorum.

En iyi arkadaşım Emery bana aşkımı bırakma zamanının geldiğini söyledi. Hayatıma devam etmem gerektiğini. Kendimi başka bir çocuğu öper ve onu düşünmezsem hayatıma devam edeceğime ikna ettim. Dakikalar geçtikçe, Aries'in bakışları

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

asla tereddüt etmez. Çılgınlık derecesinde rahatsız ediyor. Beni incittiği gibi ben de onu incitmek istiyorum. Beni ezdiği gibi.

Adam, annemin arkadaşlarından birinin oğlu, bana yaklaştı. Erkek öğrenci derneği çocuğu gibi sevimli. Belki onunla bir iki öpücük, neden olmasın?

"Biraz uzaklaşmak ister misin?" diye fısıldıyor, yanıma doğru eğilerek.

Gözlerimi kırpıştırıyorum ve tam olarak ne demek istediğini anlamam bir anımı alıyor

kaçmak.

Bu benim için bir şans. Omzumun üzerinden bakarken, bakışlarımın partinin üzerinde sürüklenmesine izin veriyorum - esintide dalgalanan masa örtüleri, parıldayan ışığı yakalayan şampanya kadehleri, parfüm gibi süzülen konuşmalar. Herkes sohbete dalmış ya da bir şekilde meşgul. Birkaç dakikalığına ortadan kaybolsam kimse fark etmezdi.

Onun dışında kimse...

Terasın kenarında duruyor, içkisi hâlâ elinde, vücut dili sert ve kıpırtısız. Muhtemelen gidebilmek için sadece dakikaları sayıyor. Çimenlerin ötesinden bile bakışlarının sıcaklığını hissediyorum, etimi yakıyor. Beni durdurmayacak. Bu onun dikkatli ve sıkılmış yüzünü mahvedecekken olmaz. *Durduramaz.* Ve o meydan okuma anı, beni görmesini, neler yapabileceğimi görmesini sağlama şansı... Parmaklarımın arasından kayıp gitmesine izin veremem.

Bu sefer kontrol bende.

Eğer benim için gelmeyecekse -eğer bana *dokunmayacaksa*- o zaman neden başkasının denemesine izin vermeyeyim?

Gülümseyerek Adam'a dönüyorum. "Hadi gidelim."

Elimi tutarak, sanki daha önce yüzlerce kez oraya gitmiş gibi beni havuz evine götürüyor. Havuzlu ev en azından sessiz. Dışarıdaki apliklerden gelen altın ışık panjurlardan süzülüyor, uzun, düzensiz şeritler halinde zemini kesiyor, havadaki tozu yakalıyor ve gölge olması gereken yerlere haleler düşürüyor. Romantik hissettirmeli. *Rüya gibi.*

Dışarıdaki gürültüden mükemmel bir kaçış. Ama tüylerim diken diken oluyor. Adam'ın kapıyı kapatma şekliyle ilgili bir şey havayı daha ağır hissettiriyor. Gülümsemesi değişiyor, yavaş ve emin, soydan ve haktan gelen bir özgüven kokan türden bir gülümseme.

"Burası çılgın bir yer," diyor, bir adım daha yaklaşarak, bakışları her santimimde geziniyor. "Özel. Mükemmel bir kaçış."

Zoraki bir gülümseme veriyorum. "Sadece bir havuz evi."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Gözlerinde gördüğüm parıltıyla midem çalkalanıyor. *Ne yapıyorum ben?* Belki de bunu yeterince düşünmedim. Aries'i incitmek istiyorum ama kendimi incitmek pahasına değil.

Adam sessizliğimi kabullenmiş gibi davranıyor ve alanımı işgal ediyor. Parmağı yanağımdaki bir kıvrımı okşuyor, sonra kolumdan aşağı kayıyor, eli belimde dolaşıyor; cesur, davetsiz. Ama nahoş değil. *Tamam. Bunu yapabilirim.*

Başka birini öpmenin, başka birinin bana dokunmasına izin vermenin Koç hakkındaki fikrimi değiştirip değiştirmeyeceğini görmek istedim, ama onun dokunuşu yanlış hissettiriyor. Beni öptüğünde ona partiye geri dönmemiz gerektiğini söylemek üzereydim.

Islak. Acele. Tüm dişler ve dil.

Açgözlü elleri kalçalarımı sanki onlara sahipmiş, bana sahipmiş gibi kavrıyor, beni vücuduna doğru çekiyor ve bana kaçacak yer bırakmıyor.

Bu yanlış.

Tadı şampanya gibi ve parfümünün ağır kokusu beni boğmakla tehdit ediyor. *Ve o Koç burcu değil.*

Düşüncelerime musallat olan, kilitli kapıların ardındaki sessiz, utanç verici anlarda dokunuşuna hasret kaldığım adam. O zaman fark ediyorum ki ne yaparsam yapayım, o hep aklımın bir köşesinde olacak. Bedenim sürekli sahip olamayacağım bir şeyi arzuluyor.

Adam'ın eli kalçamın arkasına ve elbisemin altına kaydığında içgüdüsel olarak geri çekiliyorum. Onu iterek nefes nefese kaldım. "Yavaşla biraz."

Neden bana ikinci bir kafam çıkmış gibi bakıyor?

"Neden? Beni buraya kadar takip ettin, değil mi? O küçük dantel elbiseyle- hadi Lilian. Bunu *istiyorsun*. Beni istiyorsun."

"Hayır, ben-"

"Rol yapmayı bırak. Bunu neden giydiğini hepimiz biliyoruz. İlgi çekmek istiyorsun." Eli daha yukarıya kayıyor. "Ve şimdi bunu elde ediyorsun."

Gözyaşları görüşümü bulanıklaştırıyor ama onları geri kırpıyorum ve tekrar göğsünü itiyorum. Kolumu yakalıyor ve tutuşunu sıkılaştırıyor. "Rahatla," diye fısıldarken diğer eliyle elbisemin eteklerini yumrukluyor. "Seni iyi hissettirmeme izin ver..."

Başım dönüyor ve tek düşünebildiğim bunu durdurmam gerektiği.

Durdurun onu. Zaten çok ileri gitmesine izin verdim. Elbiseyi sertçe çekiştiriyor ve kumaş yırtılıyor. Parmakları çıplak tenime değdiğinde damarlarıma buz gibi bir panik akıyor. Beni uzun gövdesiyle duvar arasına hapsetti. "Bırakın beni." Sızlanıyorum ve tutuşuna karşı savaşıyorum, ama o güçlü, bu yüzden Güçlü. Ondan asla kaçamayacağım.

"Kahretsin, kavga etmelerine bayılıyorum. Beni çok daha fazla tahrik ediyor."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Gözlerimi sıkıca kapatıp zihnimde karanlık bir yere dalmaya çalışıyorum. Ama sonra garip bir şey oluyor. Bir an, tüm vücut ağırlığı beni yerimde tutuyor ve sonra, o gitmiş oluyor.

Kalbim göğsümün içinde tekliyor. *Aries.* Gözlerimi kırpıştırarak açıyorum ve Aries'in Adam'ı bitişikteki duvara sıkıştırdığını, alçıpanın vücudunun etkisiyle çatladığını gördüğümde küçük bir nefes alıyorum. *Kahretsin.* Aptalca bir şey yapmadan önce onu durdurmalıyım. Adam'a zarar verirse, anneme her şeyi açıklamak zorunda kalacağım.

Hareket etmeye, ağzımı açıp konuşmaya çalışıyorum ama hiçbir şey çıkmıyor. Burnunu Adam'ın burnuna dayamış olan Aries ölümcül bir sakinlikle konuşuyor. "Eğer ona bir daha dokunursan. Ellerini keserim. O zaman annene ve babana sana ait olmayan şeylere dokunduğunda neler olduğunu açıklayabilirsin. Anladın mı?"

Adam'ın tek yapabildiği başını sallamak, bu da Aries için yeterince iyi olmalı çünkü onu serbest bırakıyor ve bir adım geri atıyor. "Şimdi. Al. Siktir git. Dışarı."

Adam'a iki kez söylenmesine gerek kalmıyor ve kaçmak için tökezleyerek kaçıyor. Kapı arkasından çarparak kapandı ve şimdi asla yalnız kalmamamız için elinden geleni yapan tek adamla baş başayım. Yapmaması gerekirken beni kurtarmaya gelen bir adamla. Ne cüretle araya girip kahramanı oynar? O kahraman değil.

"Ben hallettim," diyorum ona, sesim duygusallıktan çatırdıyor.

Koç hareket etmiyor, gözünü kırpmıyor, bana bakmaktan başka bir şey yapmıyor.

Bir kalp atışından sonra nihayet konuşur. "Tabii ki yaptın. Elbisen bu yüzden mi yırtıldı?" Eliyle işaret ediyor. "Gözlerinde neden yaş var? Neden bana kurtarıcınmışım gibi bakıyorsun?"

İrkiliyorum, dudaklarım cevap vermek için aralanıyor ama hiçbir şey çıkmıyor. Beynim hâlâ son beş dakikayı kekeleyerek geçiriyor, hâlâ Adam'ın ağırlığına ve yırtılan dantelin sesine takılı kalmış durumda.

Koç bana doğru bir adım atıyor, öfkesi yüzünden akıyor. "Bekle," diyor alçak sesle ve ısırarak, "sana tecavüz etmeden hemen önce mi yaptın? *Değil mi?*"

Kelimeler havada şimşek gibi çakıyor ve etkisiyle nefesim kesiliyor. Utanıyorum, çok utanıyorum ve ciğerlerim nefes almak için savaşırken, tenim sanki bana tokat atmış gibi yanıyor. Böyle söylemesine gerek yoktu. Çok kaba. Nefret dolu. Sanki acım onu rahatsız ediyormuş gibi.

"Ben çocuk değilim, Aries," diyorum zar zor. Gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyor. "Hayır. Sen daha kötüsün."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Daha kötü mü? Nasıl daha kötü olabilirim? Onu tokatlamak, benim hakkımda hiçbir şey bilmediğini haykırmak istiyorum ama yapamıyorum çünkü bir yanım onun haksız olup olmadığını bilmiyor. Şu anda bile kendimi saf küçük bir kız gibi hissediyorum.

"Umrundaymış gibi davranamazsın," diye fısıldıyorum, göğsüm çok hızlı inip kalkıyor. "Buraya gelip sana aitmişim gibi davranamazsın. Sanki günü sen kurtarmışsın gibi."

Bir adım daha atıyor ve nefes nefese geçen bir saniyede aramızdaki mesafeyi kapatıyor. Hava yoğunlaşıyor ve teninin sıcaklığını, altında zar zor dizginlenen şiddeti hissedebiliyorum. "Ben...?" Sesi öfke ve açlığın sınırında çatlıyor. "O zaman bana neden seni izlemeyi bırakamadığımı söyle. Seni düşünmeden. Neden kafamın içinde ve derimin altında olduğunu söyle. Neden sana dokunmayı aklından bile geçiren her erkeği *öldürmek* istiyorum?"

Oda içime doğru daralıyor. Bedenimin bana ihanet etmesinden nefret ediyorum; istememem gerektiğini ve sahip olamayacağımı bildiğim bir şey için kasılıyor, titriyor, *ağrıyor*.

"Senden nefret ediyorum," diye fısıldıyorum ve sesimin bu kadar zayıf çıkmasından dolayı kendimden *daha çok* nefret ediyorum.

Dudaklarından bir kahkaha kaçıyor ama arkasında mizah yok. Sadece acı ve delilik.

"Hayır, bilmiyorsun," diye mırıldanıyor. "Sadece öyle olmasını diliyorsun."

Bir saniye ayakta duruyor -çenesi gergin, elleri yumruk şeklinde kıvrılmış- ve bir saniye sonra bana doğru bastırıyor, gözleri sanki kutsal bir suç işlemek üzereymiş gibi kapalı. Asla geri dönemeyeceği bir şey. Gözlerini açıyor ve bakışları sanki hala kendini bundan vazgeçirmeye çalışıyormuş gibi titriyor. Sanki suçluluk duygusu boğazını tırmalıyor ama o yine de yutkunuyor.

Parmakları tereddütle iki yanında seğiriyor. Nefesi kesiliyor.

"Yapmamalıyım," diye mırıldanıyor, neredeyse kendi kendine.

"Kahretsin, yapmamalıyım."

Bana bakıyor ve gözlerindeki şey sadece şehvet değil. Kederli bir pişmanlık. Asla yapmayacağına söz verdiği bir ayartmaya boyun eğmek üzere olduğunu biliyor.

Etrafımızdaki hava yoğunlaşıyor, sanki tüm dünya nefesini tutmuş gibi. "Bir kez olsun, kendime yalan söylemeyi bırakmak istiyorum. Sahip olabilirmişim gibi davranmak istiyorum.

Sen. Bencil olmak istiyorum," diye hırlayarak itiraf ediyor. Ela gözleri benimkileri yakıyor. "Bana durmamı söyle."

Ne oldu? Hayır. Durmasını istemiyorum.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Bana bunun yanlış olduğunu söyle. İğrenç olduğumu söyle. Seni böyle görmeyi hak etmediğimi söyle. Seni tatmayı hak etmediğimi söyle."

Konuşmaya cesaret edemiyorum çünkü yapamıyorum. Konuşmak istemiyorum.

"Tabii ki yapmayacaksın," diye hırlıyor. "Çünkü sen de en az benim kadar boku yemiş durumdasın, Küçük Kardeş."

Beni nazikçe geriye itiyor ve bacaklarımı ayırıyor, kalçasını benimkinin arasına sokuyor, elleri kalçalarımın altından kayarak beni oradaki sert kaslara bastırana kadar kaldırıyor.

Yakındaki kanepeye tutunuyorum, beni yerinde tutması için onu kullanıyorum. "Bunun için cehenneme gideceğim," diye mırıldandı, "ama seni de yanımda götüreceğim."

Sonra ağzı benimkinin üzerinde ve diğer her şey yok oluyor. Dili dudaklarımın arasından hassas bir şekilde, boğazımdan bir ses çıkaran yavaş, kasıtlı bir vuruşla geçiyor.

Kanepeyi unutuyorum ve omuzlarını pençeliyorum, o bana karşı inlerken kendimi sabitliyorum-aç*, kırık, vahşi.*

"Bilmiyorsun bile," diye mırıldanıyor, dudaklarımı, dilimi yalıyor, ağzı açık, vahşi, daha pis şimdi. "Sana ne yapmayı düşündüğümü bilmiyorsun. Gece geç saatlerde, uyuyamadığımda. Lanet olası duşta, yumruklarım sıkılı, ağzını düşünerek boşalmamaya çalışıyorum. Kalçalarını. Lanet kokun."

"Tanrım-Aries-" diye soluyorum, sesim her ıslak, baş döndürücü öpücük arasında titriyor.

Daha yüksek sesle inliyor, dudakları dudaklarıma kilitleniyor, kalın kalçası bacaklarımın arasına sertçe bastırıyor ve doğrudan beynime küçük zevk perileri gönderiyor.

"Bu am," diye nefes alıyor, tekrar kopuyor. "Onu hayal ettim. Tadının nasıl olacağını, dilime boşaldığında nasıl ses çıkaracağını hayal ettim. Ağlayana kadar seni ağzımla mahvetmeyi düşündüm. Yalvarana kadar. Bacakların seni tutamayana kadar."

İnliyorum ve ona sürtünüyorum, daha fazlası için, bana vermek istediği her şey için vahşice.

"Lütfen-" O kadar ileri gittim ki beni bu adamdan kurtaracak bir şey var mı bilmiyorum.

"Yalvarmak mı istiyorsun?" diye homurdanıyor, nefesi kesiliyor. Kulağa acı veriyormuş gibi gelen kırık bir kahkaha atıyor. "O zaman *yalvar.* Onu senden çıkaracağım. Seni başkaları için mahvedeceğim."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Cevabımı beklemiyor. Dili tekrar ağzımın içine kayıyor - *yavaş, pis,* hiçbir kısıtlama ya da tereddüt olmadan. Sanki bunun için açlık çekiyormuş gibi. Sanki başka hiç kimsenin tatmadığı bir parçamı tatmak istiyor. Ya da hiç tatmayacak.

Haykırıyorum, kalçalarım sarsılıyor, başımı geriye attığımda öpüşmeyi kesiyorum. Kalçalarım onun kalçasının etrafında titriyor ve her şeyi hissedebiliyorum - ağzını, nefesini, kirli sakalının keskin sürtünmesini, hayatta kalmak için buna ihtiyacı varmış gibi beni öpüşündeki acımasız bağlılığı.

"Siktir," diye inliyor boynumun kıvrımına doğru. "Bunu hissediyor musun? Çıkardığın her sese sahip olan benim."

Dilini tekrar ağzıma sokuyor, sonra kendi dilimi ağzına öyle bir alıyor ki, beni bıraktığında dua eder gibi adını haykırıyorum. "Tekrar söyle," diyor, sesi bir enkaz gibi. "Adımı söyle. Seni boşaltmam için bana yalvardığında kulağa ne kadar hoş geldiğini duyayım."

"Koç," diye nefes alıyorum. "Lütfen durma. Lütfen. Lütfen." Ona daha sert sürtünüyorum, ihtiyacım olan sürtünmeyi elde etmeye çalışırken kalçası tüm ağırlığımı alıyor. Çok yaklaşmıştım.

Dışarıda biri adımı haykırıyor ve ikimiz de donup kalıyoruz. Gözlerim fal taşı gibi açılıyor ve onun bakışlarıyla karşılaşıyorum, yüzündeki mutlak yıkımı görmezden gelemiyorum.

"Hayır," diye fısıldıyorum ama artık çok geç. Çoktan uzaklaşıyor, titreyen bacaklarım ağırlığımı zar zor taşıyor. "Aries..." Bunun sonunun kötü olacağını bilerek ona sesleniyorum.

"Yapma," diye tersliyor, kelime bir tokat kadar keskin. "Sakın adımı öyle söyleme."

İrkiliyorum, midem düğümlenmeye başladığında tüm zevk kaçıyor.
Sesi sabit değil, çatlak.

Adlandırılamayacak kadar çarpık bir şeyin ağırlığı altında çatırdayarak açılıyor.

"Bana izin vermemeliydin," diye homurdanıyor, gözleri şeytanın ta kendisiymişim gibi bana kilitlenmiş. "Çığlık atmalıydın. Bana vurmalıydın. Benimle dövüşmeliydin. Herhangi bir şey."

Yutkunuyorum, utancım göğsümde düğümleniyor. "Bunu neden yapayım ki? Ben seni istiyorum. Bunu istiyorum. Bizi."

Bana sanki benden nefret ediyormuş gibi bakıyor - hayır, bana ihtiyacı olduğu için kendinden nefret ediyormuş gibi.
Ben.

"İstediğin bu muydu? Beni kırılma noktasına kadar kışkırtmak için mi?

Görmek için
Kontrolüm bozulursa ne olur?" diye homurdanarak yaklaşıyor.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Tebrik ederim. Sonunda beni mahvettin." Yan sehpayı kaptığı gibi odanın öbür ucuna fırlatıyor.

Tahta ve cam duvara çarparak patlıyor. Çığlık atıp geri çekiliyorum, içgüdülerim bana tehlikenin yakın olduğunu söylüyor. "Hâlâ senin fantezin olduğumu mu sanıyorsun?" diye bağırıyor. "Hâlâ içimdeki tüm kırık dökük şeylerin istisnası olduğunu mu düşünüyorsun?"

Bana doğru yaklaşıyor ve ben de kanepenin arkası bana gidecek başka bir yer bırakmayana kadar geri çekiliyorum. Aries'ten hiç korkmadım, bir kez bile, ama onu hiç böyle görmemiştim. Bana dokunmuyor ama dokunmasına da gerek yok. Varlığı bir silah gibi sarmalanmış öfke, sıcaklık ve şehvetten daha karanlık bir şey. İçinden çıkamayacağın türden bir karanlık.

"Sen bana ait değilsin Lilian. Bacaklarını açmanı bekleyecek kadar seni isteyen herkese aitsin. Tüm gereken buydu, değil mi?"

Nefesim kesildi. "Bu doğru değil-"

Sözümü kesti, gözleri ölü gibiydi. "Kendine yalan söyleme. Sana sadece nefes aldırdım ve sen parçalandın. Bunun seni özel yaptığını mı sanıyorsun?" Sesi alçalıyor, sessiz ve acımasız bir hal alıyor. "Kendini senden daha iyi kontrol edebilen fahişeleri becerdim." Kalbim göğsümden sökülüyormuş gibi hissediyorum. *Neden böyle bir şey söyledi ki?* Sonra bir çöpmüşüm gibi bana sırtını dönüyor. Sanki konuşmayı bitirmiş gibi. "Çık dışarı."

"Lütfen..."

"Defol git dedim!" diye bağırıyor, sesi odayı yırtan bir fırtına gibi. Yarım saniyeliğine tereddüt ediyorum, belki bunu düzeltebilirim diye düşünüyorum, ama sonra ela gözlerindeki ruhsuz bakışa bir göz atıyorum ve bundan geri dönüş olmadığını anlıyorum.

Yanaklarımda gözyaşları ve dokunuşundan sızlayan bedenimle kapıyı arkamdan çarparak kaçıyorum. Ama aramıza mesafe koysam bile, ne kadar uzağa kaçarsam kaçayım gerçeğin beni takip edeceğini biliyorum. Bana zarar vermedi çünkü umursamıyordu.

Beni incitti çünkü biliyor ve gerçeği kabul etmektense beni yok etmeyi tercih ediyor.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

KOÇ

Mezuniyet Partisi Gecesi

I Babamın bana öğrettiği bir şey varsa, o da her zaman odadaki en manipülatif kişi olmaktır.
ve bekliyorum.

Özellikle de bunlardan herhangi birini yapıyorsanız.

İzleyecek bir şey ya da biri olsaydı bu yeterince kolay olurdu. Ne yazık ki burada kimse yok. Sadece ben ve uyuşturan sessizlik. Sessizlikte korkunç şeyler olur. Sessizlik olduğunda, düşünmek için zamanınız olur ve düşünmek umutsuzluğa ve sorgulamaya yol açar.

Bu, beyninizin sizi gerçekleşmek üzere olan kıyametten uzaklaştırmasının bir yoludur. Benim dikkatimi dağıtmama gerek yok. Ben kıyamet için doğmuşum.

Etrafıma bakıyor, hafızamın parçalarını bir araya getirmeye çalışıyorum.

Hangi cehennemdeyim ben?

Burası bir doktor muayenehanesinin tuhaf bir maketi, ama prangalar yok. Ayak bileklerimin her birine, duvara asılı bir zincirle bağlı birer tane var. İki elimle prangaları çekiştiriyorum. Hiçbir şey yok. Güçlendirilmiş o zaman.

Lanet olsun. Bu iş her saniye daha da boka sarıyor.

Zincirin uzunluğu ancak köşedeki küçük karyola ve tuvalete ulaşabilecek kadar. Burası bir oda değil. Lanet olası bir hücre.

Çok az insan bunu yapacak kadar aptal olabilir... bu da beni bunun bir şaka olduğuna inandırıyor. Aklıma gelen insanlar arasında

Kafa, üç arkadaşım yeterince aptal.

"Tamam, pislikler, şaka bitti. Siz kazandınız," diye bağırıyorum ve odada kamera ya da hoparlöre benzer bir şey olup olmadığını kontrol ediyorum.

Boynum üşüyor ve uzanıp donuyorum. "SIZ PISLIKLER SAÇIMI MI KESTINIZ? NE OLUYOR LAN?"

Elimi dağınık kesilmiş saçlarımın üzerinde gezdiriyorum ve başımı sallıyorum. Bunu her kim yaptıysa öldürebilirim. Elbette, eninde sonunda saçımı kesmek zorunda kalacaktım ama lanet olsun, bu benim seçimim.

Benim bakış açımdan hiçbir şey göze çarpmıyor ama Lee'nin bir kamerayı her şeye sokabileceğini biliyorum. En iyi arkadaşım bilgisayar işlerinde bir dahidir. Bir an bekliyorum, sonra bir an daha, endişem her geçen saniye daha da artıyor. Kahkaha yok, karanlıktan fırlayıp *sürpriz diye* bağıran göt herif arkadaşlar yok*!*

Ya gerçekten acı çekmemi istiyorlar ya da bu başka bir şey.

"Pislik olmayı bırakın. Şaka sürdüğü sürece eğlenceliydi, ama zincirlerle ilgili bir sapkınlığım yok, bu yüzden içinizden biri bunları açsa iyi olur."

Sesim boşlukta yankılanıyor. Boş. Hmm... Karyolanın kenarına oturuyorum ve hemen kendimi dengelemek için kollarımı uzatıyorum, böylece cılız şey devrilmiyor.

Kahretsin. Hatırladığım son şey ne?

Dağınık anılarımı süzüyorum. *Mezuniyet. Arkadaşlarımla gülmek.*
Üvey annem bana çiçek ve viski verdi. *Lilian mı?*

Gözlerimi kapatıyorum ve düşünüyorum. Babamın önünde taktığım aşırı resmi aptal maskeyi, arkadaşlarımla oynadığım kaba saba oyunu... Lilan'ın bana bakan ve *beni* gören tek kişi oluşunu. Hepsi birkaç saat içinde. İyi ki bu saçmalıkta pratik yapmışım.

Sanki *daha fazlasını* çağrıştıracakmış gibi bir elimi başıma bastırıyorum. Herhangi bir şey. Üvey annemden çiçekleri aldım, teşekkür ettim ve sonra... *Bomboş*. Ondan sonra her şey boş. Bir şey yediğimi ya da içtiğimi hatırlamıyorum. Çiçek aranjmanıyla mı uyuşturuldum?

Pek olası değil ama belki?

Panik yapmak bana göre değil ama içimde dönen huzursuzluktan kaçış yok. Cevap ya da seçenek bulamayınca yer değiştirip sırtımı karyolaya yaslıyorum. Karyolanın genişliği 1.80'lik bedenime ve iri cüsseme ancak yetiyor. Ayaklarım kenardan sarkıyor, bu yüzden tamamen rahat değil ama yine de soğuk beton üzerinde yatmaktan daha iyi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Şimdi ne olacak? Bunu yapan benim aptal arkadaşlarım değilse, başka kim olabilir? Kısaca babamı ve ortaklarını düşünüyorum. Bu hücre... üzerinde düşünülmüş gibi görünüyor. Ve onlar tembel yaşlı pislikler.

Her zaman babam vardır.

Düşüncelerim sessizliği yaran bir alarmla kesiliyor, etrafımdaki havayı sarsan delici bir feryat. Donup kalıyorum ama korkudan değil. Bu kasıtlı. *Bir uyarı. Bir sinyal.* Hatta belki de bir dikkat dağıtma.

Bekliyorum, sinirden tüylerim diken diken oluyor, bir yandan da bembeyaz odayı tarıyorum. Tek pencere. Hareket yok. Ses acımasızca devam ediyor. Dakikalar geçiyor ve onu hiçbir şey takip etmiyor, ne ayak sesleri, ne de ses. Gözlerimi tekrar tavana çevirmeye zorluyorum ama hareketin nefesine hazır bekliyorum.

Bir süre sonra sesi duymamaya başlıyorum ve sonunda ses kesiliyor, kulaklarım sessizlikte çınlamaya başlıyor. Hayır. Bu arkadaşlarımın işi değil. Kendilerini ele vermeden bunu başaramazlar. Ayrıca, Drew ve Seb'in ikisi de kadınlarıyla meşgul.

Son zamanlarda pek ortalıkta yoklar.

Başka kim olabilir? *Babam mı?* Arada sırada siyasi entrikalarından başını kaldırabilir ama bu seviyeye ineceğinden şüpheliyim. Geçmişteki çatışmalarımızın gösterdiği gibi, beni bir ara sokakta dövmek için birkaç haydut tutması daha olası.

Babam kör bir enstrüman; üvey annem ise bir silah. İnanması zor ama aklımda onun bu kadar berbat bir şey yaratabileceğine dair en ufak bir şüphe yok ve babam da bunun gerçekleşmesi için elinden geleni ardına koymaz.

Aşktan değil ama sadakatten. Belki de evlilikleri aşkla başlamıştı ama bir süre sonra iş anlaşmasına dönüştü. Bunun babamın işi olma ihtimali hâlâ var. Son senemin çoğunda onun şirketine katılmam konusunda bir anlaşmazlık içindeydik.

Ben de sırf aile şirketini ne kadar az umursadığımı göstermek için masasında eskiden sekreteri olan sürtüğü becerirken ona orta parmağımı gösterdim. Bunu kimin yapmış olabileceğine dair seçeneklerimi düşündüm ve kafamda farklı senaryolar canlandırdım.

Kahretsin, ya...?

Düşüncelerimin neden ikiz kardeşim Arson'a kaydığını bilmiyorum. *Muhtemelen bu onun yapacağı bir şey gibi göründüğü içindir.* Birini bir kafese kilitleyip işkence ederek öldürmek. Mantık bana bunun mümkün olmadığını söylüyor. *Bu o olamaz.* Herkesin zihninde o öldü. Demek istediğim, lanet olası bir cenazemiz vardı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

ama gerçeği biliyorum. Hayatının sonuna kadar o hastanede kilitli kalacak. Özgürlük şansı yok.

Babam tek seçenek gibi görünüyor. O bir şey istiyor ve ben ona vermeyi reddettim. Şimdi de kendi boktan yöntemiyle beni ikna etmeye çalışıyor.

Ne bildiğimi düşünüyorum. Mezun olduktan sonra beni uyuşturup kaçırmak planlama ve strateji gerektiriyordu. *Bu bir takım insan mı?* Hayır. Anılar süzülüyor. Beni o minibüsün arkasına sadece bir adam attı.

Ama ben neden buradayım?

Bunun beni yolumdan çekmek için yapılmış bir numara olduğunu düşünemiyorum.

-Beni bu şekilde zapt etmek gibi bariz bir zahmete girmişlerse olmaz. Bu senaryoda, beni öldürebilirler. Çok daha kolay. İntihar ya da aşırı doz gibi gösterirler. Çok kolay.

Sadece iki kişi bu kadar zahmete girecek kadar benden nefret ediyor. Biri öldü, diğeri de maksimum güvenlikli bir akıl hastanesinde.

Ölen kızı ve ailesini düşünmemeye çalışıyorum. Acı ve öfke dolu bir hatıra bu. Kızın babasının, babam onu medyada yerden yere vurduktan sonra intihar ettiğini ve annesinin de kısa bir süre sonra kalp rahatsızlığı gibi bir sebepten öldüğünü duymuştum.

Bir yanım hep babamın ailemizin adını haberlerden çıkarmak için mi onları öldürttüğünü merak etti. Richard ve Patricia'nın en iyi yaptığı şey bu: sorunları ortadan kaldırmak. Arson'a yaptıkları buydu ve eğer çizgiyi aşarsak Lilian ve bana da yapacakları bu olacak.

Kapıda bir tıkırtı duyuldu ve adrenalin damarlarımdan akarak, kaslarım yanarak, yumruklarım iki yanımda sıkılı bir şekilde ayağa fırladım.

Ben hazırım.

Kapının diğer tarafından birkaç patlama, tıklama ve kilit sesi duyulur.

Gidelim, sikik.

Kapı gıcırdayarak açılır ve karanlık koridora doğru sallanır. İri yarı bir adam kapının pervazında duruyor, vücudu kapıyı cüceleştiriyor. Tüm profilini katalogluyorum. Ayağındaki savaş botlarından yüzünü kaplayan kar maskesine kadar baştan aşağı siyah giyinmiş... hatta gözlerini gizlemek için maskesinin altına bir güneş gözlüğü takmış.

Kimliğini gizli tutmanın onun için önemli olduğu açık. Yaklaşmadığında, bana bir kol mesafesi kadar yaklaşmaya niyeti olmadığını anlıyorum. Daha uzun boylu ve zayıf olan babam gibi yapılı değil.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Sessizliği ilk bozan ben oldum. "Ne istiyorsun?"

Adam beni inceliyormuş gibi başını yana eğiyor. Tek yapabildiğim ona bakmak ve soğukkanlılığını kaybetmesini beklemek.

Bırakın o ürkütücü akıl oyunlarını oynasın. Ben de bu konuda ustayım. Bir dakika sonra nihayet konuştu. Sesi alçak, derin, neredeyse bir hırıltı gibi ama ben bile bunun sadece sesini gizlemek için olduğunu biliyorum. "Aries kim?"

Bu bir soru bile değil. Bu adamın kim olabileceğine dair bir ipucu bulmaya çalışarak onu daha fazla inceliyorum. Omuzları çok geniş, ekibimden biri olamayacak kadar uzun ve güçlü yapılı ve futbol sahasındaki halini hatırlamıyorum. Benden daha iri bir adamı hatırlardım, özellikle de sahadaki en büyük pislik olmaya alışmışken.

Belki *de* bu babamın düzeneğidir. Kahretsin.

Bu şekilde kalıyoruz, sabırsızlığım beni alt edene kadar bir süre birbirimize bakıyoruz.

"Ne istiyorsun lan? Para mı? Babam sana ne kadar ödüyorsa, ben sana daha fazlasını ödeyebilirim."

Sonunda hücreye adımını atıyor ve ben de yataktan kalkıp onu karşılamak için ayağa kalkıyorum. İstesem uzanıp onu yakalayabilirim ama kendimi durduruyorum ve doğrudan karanlık, boş göz deliklerine bakıyorum. Neredeyse aynı boydayız, ama omuzları daha geniş, daha belirgin, pazuları daha büyük... her şeyiyle benden biraz daha büyük. Ona katlanabileceğimden tam olarak emin değilim.

Adamın başı yavaş, kasıtlı bir hareketle tekrar eğilir. "*Aries.* Aries kim?" diye tekrarlıyor, sesi hâlâ alçak bir gümbürtü.

Alay ediyorum. "Ne yani, 'günaydın gün ışığım, nasıl uyudun' yok mu? Yalan söylemeyeceğim, bu kaçırma misafirperverliği olayını gerçekten çok iyi beceriyorsun. Beş yıldız, sonuna kadar."

Alaycı yanıtıma bir tepki vermiyor, en azından benim görebildiğim kadarıyla vermiyor. Bir heykel gibi ayakta duruyor ve o karanlık lenslerin ardından bana bakıyor. Cehennem gibi sinir bozucu ama bunu göstermeyi reddediyorum.

"Neden bahsettiğinizi bilmiyorum, tamam mı? Beni kaçırma zahmetine katlandın, yani kim olduğumu biliyorsun. Benden ne istiyorsun?"

"Aries." Adımı söyleyişindeki tuhaflık ensemdeki tüyleri diken diken ediyor. O tek kelimede bir yoğunluk, bir ağırlık var. Sanki her şey demekmiş gibi.

Hayal kırıklığı içinde ellerimi havaya kaldırıyorum. "Ne istiyorsun?"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Adam bir adım daha atarak aramızdaki mesafeyi kapatıyor. Vücudundan yayılan ısıyı hissedebiliyor, hafif ter ve barut kokusunu alabiliyorum.

"Koç kim?" diye homurdanıyor, sesi tehdit dolu. "Koç nedir?"

Sözleri tüylerimi diken diken ediyor. *Koç nedir?* Bu da ne demek oluyor?

Bu psikopat saçma sapan konuşuyor. Belki de bu oda onun için inşa edilmişti. "Yine neden bahsettiğinden emin değilim," diye homurdandım. Dişler. "Eğer bana işkence edecekseniz, hemen devam edin. Yirmi lanet soru soracak havada değilim. BABA!" Odaya bakıp bekliyorum. Sonra tekrar deniyorum. "BABA! İstediğin şeyi elde etmenin yolu bu değil."

Gülüyor ve bu sert, gıcırtılı bir ses. "Baban gelmiyor. Kimse seni kurtarmaya gelmeyecek."

"O zaman devam et. Bana işkence et. Canımı yak. En kötüsünü yap."

"İşkence mi? O aşamayı çoktan geçtik, Aries."

Hız ve güç bulanıklığı içinde hareket ederek saldırıyor ve deliliğine karşılık verme fırsatını ortadan kaldırıyor. Ellerini boğazıma dolayarak beni kaldırıyor ve duvara çarpıyor. Başım betona çarparken gözlerimin arkasında yıldızlar patlıyor.

Kolunu pençeliyorum, tutuşunu kırmaya çalışıyorum ama boğazımı demir bir pranga gibi sarıyor. Yüzüme doğru eğiliyor, maskeli yüzü benimkinden birkaç santim uzakta. Karanlık camlarında kendi panik yansımamı görebiliyorum.

"Acıyı bildiğini mi sanıyorsun?" diye tıslıyor. "Henüz değil, ama çok yakında anlayacaksın."

Ciğerlerim çaresizce hava alma ihtiyacıyla yanıyor. *Bu herif beni boğarak öldürecek.* Görüşümde siyah noktalar dans ediyor, elini tutuşum gevşiyor ve kolum tekrar yanıma düşüyor. Gözlerim çırpınarak kapanıyor ve karanlığın duyularıma doğru kanadığını hissedebiliyorum.

Bayılmak üzereyim. Korkmuyorum. Korkmanın bir anlamı yok.

Ama karanlık beni altına çekmeden önce, beni serbest bırakıyor.

Yere yığıldım, nefesim kesildi ve boğuldum. *Bu herif de kim?*

Formu üzerimde beliriyor, yükselen bir gölge gibi.

"Bu sadece başlangıç," diye söz veriyor karanlık bir şekilde. "Seninle işim bittiğinde, acınası hayatına son vermem için bana yalvarıyor olacaksın."

Dönerek hücreden dışarı çıkar.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Bekle..." Nefesim kesiliyor, sesim çatlıyor.

Beni kabul etmiyor ve ağır metal kapı uğursuz bir çınlamayla kapanıyor, kilitler yerine oturuyor. Soğuk betonun üzerinde kalıyorum, boğazım ağrıyor ve aklım başımdan gidiyor. Nazikçe boynuma dokunuyorum, hassasiyetten irkiliyorum.

Bu müthiş bir çürük bırakacak. Kavrayışındaki ham güç, hareketlerinin hızı, bu adam amatör değil. Eski asker, belki. Özel kuvvetlerden. Eğitimli ve ciddi bir baltası olan biri. Yine de bir bok açıklamıyor.

Kısa bir süre sonra, ayaklarımın üzerinde sallanmama neden olan baş dönmesini görmezden gelerek ayağa kalkıyorum. Burada öylece oturup o psikopatın geri gelmesini bekleyemem. Bir çıkış yolu ya da en azından kendimi savunmak için bir yol bulmalıyım. Hücreyi didik didik arıyor, her santiminde silah olarak kullanılabilecek bir alet ya da eşya olup olmadığını inceliyorum. Karyola yere sabitlenmemiş. Ama çökmeden önce onunla iyi bir vuruş yapabilirim. Tuvalet paslanmaz çelikten bir canavar, kusursuz ve sökülmesi imkansız. Lanet prangalar bile saçmalık derecesinde güçlendirilmiş.

Bunu kim ayarladıysa ne yaptığını çok iyi biliyordu. Hiçbir şeyi şansa bırakmadılar, hiçbir potansiyel silah ya da araç bırakmadılar. Gerçekten kapana kısılmış durumdayım, aklımın alamayacağı bir gündemi olan bir delinin merhametine kalmış durumdayım.

Hayal kırıklığı ve korku birbirine karşı öfkeleniyor ve ikisini de zihnimin gerisine itiyorum. Aklımı kaybetmeyi göze alamam, şimdi olmaz. Zinde kalmalı, odaklanmalı ve kaçmak için her türlü fırsata hazır olmalıyım.

Karyolaya uzandım ve günü tekrar gözden geçirdim. Lilian. *Lilian*. Sıcak gülümsemesi ve parlak mavi gözleri. *Lanet olsun.* Onu incitmek istememiştim. Her şeyi berbat etmek istemedim. Onu ve aramızda olanları düşünmek bile beni hasta ediyor. O bunu hak etmedi.

Şimdi burada olsaydı, özür dilerdim. Hayır, bu bir yalan. Bu onun iyiliği içindi. Hâlâ da öyle. Yine de burada olsaydı, çoktan kaçmış olurduk. Bilmecelerde, bulmacalarda, herhangi bir plandaki kusuru ve herhangi bir rakipteki zayıflığı bulmada her zaman iyi olmuştur. Annesi kalp rahatsızlığı olan bir rakibe karşı ağır nefes almasına bile izin vermezdi.

Lilian. Omuzlarımı silkeleyerek içimde çalkalanan korkuyu atmaya çalışıyorum. Gözlerimi kapatıyorum. Uyusam iyi olacak. Kim bilir bu psikopat bir sonraki buluşmamız için nasıl bir cehennem hazırlıyor.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Lilian

Bir Ay Sonra

Tbrüksel lahanalarını tabağımda özenle dizerken gümüş çatal ince kemik porselene sürtünüyor. Yemek odası, Hayes ailesinin yemek yemesinin ince senfonisiyle yankılanıyor.

-Ölçülü su yudumları, hassas bıçak kesimleri, her kullanımdan sonra yeniden katlanan peçeteler. Annem karşımda oturuyor, evde *teknik olarak* rahat olmasına rağmen duruşu mükemmel.

"Somon mükemmel, değil mi hayatım?" diye soruyor, ama daha elimi bile sürmediğim belli. "En sevdiğin yemek olduğunu bildiğim için Bayan Winters'a özellikle hazırlattım."

Benim favorim değil. Hiçbir zaman favorim olmadı.

Basit gerçek şu ki, aile yemeklerinde o kadar uzun süre şikayet etmeden yedim ki, kurgu annemin özenle küratörlüğünü yaptığı gerçeklikte gerçek haline geldi.

"Çok lezzetli." Yalanımı pekiştirmek için kasıtlı bir ısırık alırken cevabım otomatik. "Lütfen Bayan Winters'a benim adıma teşekkür edin."

Annem gülümsüyor, minnettarlık gösterimden memnun. "Küçük kızımın yarın üniversiteye gideceğine hâlâ inanamıyorum. Oakmount onlara neyin çarptığını anlamayacak."

Başını eğdiğinde avizenin ışığı elmas küpelerine vuruyor; bu, annelik gururunu yansıtan ama aslında pahalı mücevherleri vurgulayan pratik bir hareket. Hayes'lerin evinde imaj her şeydir, özel aile yemeklerinde bile.

"Derslerimi dört gözle bekliyorum," diyorum, genel bir yanıt. Bu ailede geçirdiğim sekiz yıl bana senaryoyu öğretti.

"Elbette öylesiniz. Ancak sosyal yönlerin de aynı derecede önemli olduğunu unutmayın. Oakmount'ta kuracağınız bağlantılar size ömür boyu hizmet edecektir."

Ön kapının açılma sesi, tanıdık ağ dersini böler. Koridordaki ayak sesleri kendinden emin ve belirgin bir şekilde erkeksi. Tepkimi kontrol edemeden kalbim biraz daha hızlı atıyor.

"Richard? Sen misin?" Annem sesleniyor, ama ikimiz de üvey babamın akşam yemeğine bu kadar erken gelmediğini biliyoruz. Tabii *gelirse*.

"Hayır, benim," diye cevap veriyor bir ses ve tüm çabalarıma rağmen vücuduma ani bir sıcaklık yayılıyor. "Sadece yardım galası hakkında bilgi almak için uğradım."

Koç yemek odasının kapısında beliriyor ve içimde bir şeyler aynı anda hem geriliyor hem de açılıyor.

Bir şekilde farklı görünüyor - hemen çıkaramadığım ince bir değişim. Omuz hizasındaki saçlarını kesip daha profesyonel bir kısa stile dönüştürmüş olması dışında.

Duruşu her zamanki katı kontrolünden daha rahat. Üzerinde tanımadığım koyu renk düğmeli bir bluz var, kolları kıvrılmış ve ön kolları yeni bir saatle işaretlenmiş. Tabii ki ona verdiğim saat değil. Küçümseme bıçağı biraz daha derine saplanıyor.

"Aries," diye selamlıyor anne onu alıştırılmış bir sıcaklıkla. "Ne hoş bir sürpriz. Akşam yemeği için bize katılır mısın?"

Gözleri odayı tarıyor, anneme dönmeden önce kasıtlı gibi görünen bir rahatlıkla üzerimden geçiyor.

"Fazla kalamam. Sadece babamın toplamamı istediği bilgilere ihtiyacım var."

"Sanırım çalışma odasında," diye yanıtlıyor annem. "Ama Lilian'a bir merhaba demek için bir dakikanızı ayırabilir misiniz? Bu onun üniversiteden önceki son gecesi."

Sonra bakışları bana kayıyor, doğrudan ve değerlendirici. Vay be. Yıllardır benimle doğrudan göz teması kurmamıştı. Benim tanıdığım Koç her zaman dikkatli bir mesafeyi korur ve dikkatini bana tam olarak bakmaktan kaçınacak ama kaba olarak görülmeyecek kadar başka yöne çevirir.

Bu odaklanmış gözlem yanaklarımdaki ısının yükselmesine neden oluyor.

"Merhaba Lilian," diyor, sesi hafif, yabancı bir tını taşıyor. "Oakmount'a gitmeye hazır mısın?"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Evet," diyorum, sesimin soluğum kesilmiş gibi çıkmasından nefret ederek. İki yıl boyunca bu duyguları yok etmek için çalıştım ve beklenmedik bir gelişme tüm ilerlememi yerle bir etti. "Dört gözle bekliyorum."

Dudaklarında bir gülümseme kıvrılıyor - her zamanki kontrollü ifadesinden bir şekilde farklı. Daha gerçek. Daha tehlikeli. "Orada başarılı olacağına eminim."

Görmemiş gibi yaparak onu inceliyorum, dört aylık yokluğun yarattığı ince değişiklikleri katalogluyorum. Omuzları daha geniş görünüyor ve duruşu daha kendinden emin. Hareketlerini her zaman karakterize eden dikkatli soğukkanlılık yerini daha yırtıcı bir şeye bırakmış.

Bakışları, on sekiz yaşımdaki o aşağılayıcı geceden beri sürdürdüğü mesafeli nezaketten bir adım daha uzun süre benimkini tutuyor.

Değişiklikleri not ederken, en çok gözlerinin değişmiş gibi göründüğünü fark ediyorum - açıkça aynı ela rengindeler ama bir şekilde farklılar. *Daha yoğun. Daha az korunaklı.* Sanki her zaman dikkatle kontrol altında tutulan bir şey serbest kalmış gibi.

"Somon mükemmeldir," diyorum, umutsuzca bu beklenmedik anı uzatacak bir şeyler ararken. "Acıktıysanız bolca var."

"Belki başka bir zaman." Gülümsemesi o değişmiş gözlerine ulaşmıyor. Zar zor dokunduğum tabağıma bakıyor. "Gerçi bana sorarsan, sen de pek keyif alıyor gibi görünmüyorsun." Bu gözlem beni ürkütüyor. Koç böyle şeyleri asla fark etmez ya da en azından bunlar hakkında yorum yapmaz.

Kibar mesafesi her zaman kişisel gözlemlerden dikkatli bir şekilde kaçınmayı içeriyordu. Yemekten nefret ettiğimin bu doğrudan kabulü samimi hissettiriyor, nabzımın hızlanmasına neden oluyor.

"Öğle yemeğini geç yedim," diye yalan söylüyorum, sonra da neden kendimi açıkladığımı merak ediyorum. "Hmm." Ses güvensizlik taşıyor, başka bir beklenmedik sapma

her zamanki dikkatli tarafsızlığı. Odanın içinde biraz daha ilerleyerek büfeden kristal bir kâğıt ağırlığı aldı ve biraz farklı bir yere koymadan önce alışılmadık bir ilgiyle inceledi.

"Aries bu sömestr sık sık Oakmount'ta olacak Lilian," diye araya giriyor annem, aramızdaki tuhaf alt akımı fark etmemiş. "Üvey babanla birlikte yeni iş programı üzerinde çalışıyor. Belki ara sıra kampüste birbirinizi görürsünüz?"

Bu bilgi karşısında kalbim haince çarpıyor - aile gözetiminden uzak kampüs karşılaşmaları, ebeveynlerimizin dikkatli gözlerinin ağırlığı olmadan geçireceğimiz potansiyel anlar.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Öyle mi?" Yanaklarıma yayıldığını hissettiğim kızarıklığı görmezden gelmeye çalışırken sıradan bir ilgiyi hedefleyerek soruyorum.

Bana doğru dönüyor, dudaklarında yine o tanıdık olmayan gülümseme oynuyor. "Kesinlikle. Her Salı ve Perşembe orada olacağım ve beklendiği gibi Hayes mirasına katkıda bulunacağım."

Son kelimelerde bir ısırık var, Aries'in ailesinin önünde ifade etmesine asla izin vermediği bir acı. Şaşkınlıkla gözlerimi kırpıştırıyorum ama cevap veremeden üvey babamın sesi koridordan geliyor.

"Aries? Sen misin? Ofisime gel. Henderson toplantısı için ihtiyacın olan belgeler bende."

Ve işte böyle, o an paramparça olur. Koç -ya da onun bu yeni versiyonu- doğrulur, eskisi kadar tam olmasa da soğukkanlılığı yerine gelir.

"Görev çağırıyor," diyor, neredeyse alaycı bir sesle. "Her zaman bir zevk, Patricia. Lilian..." Duraklıyor, gözleri beklenmedik bir yoğunlukla benimkileri tutuyor. "Kampüste görüşürüz."

Bu sözlerdeki vaat -ki sıradan bir vedadan ziyade bir vaat gibi hissettiriyor- beni eşit oranda beklenti ve tedirginlikle ürpertiyor.

"Elbette," diyorum, sesim hissettiğimden daha kararlı. "Dört gözle bekliyorum."

Bir kez başını sallıyor, her zamanki dikkatle düşünülmüş jestlerinden çok farklı, keskin ve kararlı bir hareket, sonra üvey babamın çağrısını takip etmek için dönüyor. I İzle onu Git,yapamaz için salla ve hissetmek o Onda temel bir şey değişmiştir, dört aylık ayrılığın beklenen evriminin ötesinde bir şey. Ya Koç burcu dört ay içinde önemli bir dönüşüm geçirmiştir. ya da ben onu hiç tanımadım.

Babamın çalışma odasının kapısı kesin bir klik sesiyle kapanırken, onun gidişiyle yemek odası daha da boşalıyor. Her zaman olduğu gibi, erkekler önemli meseleleri tartışmak için geri çekilirken, kadınlar masada kalıyor ve uygun bir şekilde kadınsı olduğu düşünülen sohbete bırakılıyor. Bu düzen o kadar tanıdık ki şimdiye kadar acısına karşı bağışıklık kazanmış olmalıydım.

Ben değilim.

"Bu güzel bir sürpriz oldu," diyor annem, peçetesiyle dudaklarını nazikçe sıvazlayarak. "Aries iyi görünüyor, değil mi? Baban onu okul görevlerinin yanı sıra bir yaz stajı yapması için ikna etmeye çalışıyor."

Düşüncelerimi ele verebilecek her türlü ifadeyi gizlemek için bir yudum su alarak kayıtsız bir ses çıkarıyorum. Aries sadece iyi görünmüyordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Dönüşmüş. Üvey kardeşimin yüzünü giyen ama onu farklı bir şekilde yaşayan biri gibi.

"Umarım yurt odan için uygun kıyafetler hazırlıyorsundur," diye devam ediyor annem ve en sevdiği konuya geçiyor: benim görünüşüm ve bunun aileye yansıması. "Marissa'ya sonbahar gardırobunu bastırmasını ve duruma göre düzenlemesini söyledim. Giysi torbaları etiketlendi."

"Teşekkür ederim." Ondan özellikle personelin benim için paket yapmamasını istemiştim. Göz ardı edilen bir başka sınır, danışılmadan alınan bir başka karar. "Ayrıca Profesör Winters ile programınız hakkında konuşma cüretini gösterdim. Durumunuz göz önüne alındığında derslerin sizi fazla yormayacağı konusunda beni temin etti." Peçetesini yeniden katlıyor. "Yine de bence en azından ilk sömestr için uzaktan eğitimi düşünmüşlerdir."

Bahsettiği *durumum*, doğduğumdan beri varlığımı tanımlayan kalp rahatsızlığım. Aşırı koruma, kontrol ve beni sonsuza dek Kırılgan Hayes Kızı rolünde tutmak için mükemmel bir bahane.

"Dr. Matthews beni tamamen akladı anne. Son üç taramam mükemmeldi."

"Doktorlar yanılabilir, sevgilim." Kendisininkine aykırı tüm görüşleri aynı kesinlikte reddederek tıbbi uzmanlığı elinin tersiyle itiyor. "Kuzen Elizabeth'i hatırlıyor musun? Doktorlar ritim bozukluğunun kontrol altında olduğunu söylemişlerdi ama sonra yaz kampında o korkunç olay oldu."

Kuzen Elizabeth'in yaşadığı *korkunç olay*, hayatım boyunca katlandığım aynı boğucu endişenin yol açtığı bir panik ataktı. Annemin tıbbi yanılgılarını düzeltmek için yirmi yıl uğraştıktan sonra artık bir anlamı yok.

"Dr. Reinhart'la kampüs yakınlarında aylık randevular ayarladım," diye devam ediyor ve yemeğime büyük ölçüde dokunulmamış olmasına rağmen servis görevlisine tabaklarımızı toplamasını işaret ediyor. "Yurt müdürünü de ilaç programınız hakkında bilgilendirdim."

Aşağılanma damarlarımda yanıyor. Tıbbi geçmişim önümde olmadan üniversiteye bile gidemiyorum. Anneme rapor vermek için zayıflık belirtilerimi izleyen, faaliyetlerimi takip eden ev anneleri ve asistan danışmanları.

"Buna gerek yoktu," diyorum, sesimdeki gerginliği tamamen engelleyemeyerek. "Kendi sağlığımı idare edebilecek durumdayım."

"Saçmalık." Bağımsızlığımı alıştırılmış bir rahatlıkla reddediyor. "Kızım için uygun bakımı sağlamazsam nasıl bir anne olurum? Özellikle de senin geçmişinle."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Servis elemanı tatlıyla geliyor, taze meyveli panna cotta, özellikle sevmediğim ama minnettar bir gülümsemeyle kabul etmeyi öğrendiğim bir başka yemek. Annem önümüzdeki dönem için ayrıntılı planlar yapmaya başlıyor; hangi sosyal etkinliklere katılmam gerektiğini, hangi öğrencilerle arkadaş olmam gerektiğini ve hangi profesörlerin gelecekteki hayırsever komite pozisyonları için yararlı bağlantılar sağlayabileceğini anlatıyor.

Uygun aralıklarla başımı sallıyorum, aklım çalışma odasının kapısında sabit kalırken beklenen yanıtları veriyorum. Aries'te. Kısa etkileşimimizin garip elektriğinde.

Salı ve Perşembe günleri yapılan kampüs ziyaretleri, üniversite beklentisini birdenbire çok daha ilginç hale getiriyor.

"Sekiz yıl," diyor annem, avizenin ışığında evlilik yüzüğüne hayranlıkla bakarak. "Babanla gelecek ay evliliğimizin sekizinci yılını kutlayacağımıza inanabiliyor musun? Karısının ölümünden sonra düzenlenen yardım gecesinde tanışmamız daha dün gibi."

"Üvey baba," diye düzeltiyorum otomatik olarak, gerçi ön eki atmamı tercih ettiğini biliyorum. Richard Hayes evlendiğimizden beri babam, gerçek babam ise belirsiz anılar ve annemin *tamamen yetersiz* bulduğu ara sıra gelen nafaka çekleriyle sınırlı.

Düzeltmem karşısında hafifçe kaşlarını çatıyor ama yılmadan devam ediyor. "Richard'ı yıldönümümüz için uygun bir tatile çıkmaya ikna etmeye çalışıyorum. Belki Santorini'de bir villa. Tanrı biliyor ya, işine ara verse iyi olur."

Panna cotta'yı tabağımda gezdirirken yüz hatlarımı uygun bir ilgi alanına göre düzenleyerek başımı sallıyorum. "Kulağa çok hoş geliyor. Eminim ikiniz de uzakta geçireceğiniz zamanı hak ediyorsunuzdur."

"Elbette asıl zorluk onu iki tam haftaya ikna etmek. Hayes Enterprises'ın Northstar Pharmaceuticals ile birleşmesinin sürekli dikkatini gerektirdiğinde ısrar ediyor." Dramatik bir şekilde iç çekiyor. "Erkekler ve işleri. Sanki şirket on dört gün boyunca onsuz çökecekmiş gibi."

"Belki bir uzlaşma?" Beklenen diplomatik yanıtı öneriyorum. "Daha kısa bir yolculuk ama işten tamamen kopuk? Arama yok, e-posta yok."

Annem parlıyor ve elimi onaylarcasına okşuyor. "Ne harika bir öneri, hayatım. Çok pratik, tıpkı baban gibi. Richard uzlaşmaya her zaman doğrudan karşı çıkmaktan daha iyi yanıt verir."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Gülümseyip başımı sallıyorum, rolümü mükemmel bir şekilde oynarken Richard Hayes'in gerçek babama hiç benzemediğinden bahsetmekten özenle kaçınıyorum. Bu özel düzeltmenin sonu asla iyi bitmez.

"Takvimini temizlemesi için asistanıyla çoktan konuştum," diye devam ediyor, yemek odasında yalnız olmamıza rağmen sesini komplocu bir şekilde alçaltarak. "Ve Marissa'ya internet bağlantısı zayıf olan özel villaları araştırmasını söyledim. Bazen teknik zorluklar bir nimettir, sence de öyle değil mi?"

"Çok stratejik," diye kabul ediyorum, eş görevi olarak gördüğü tanıdık manipülasyon modelini fark ederek. Doğrudan karşı karşıya gelmeden istenen sonuçları elde etmek için koşulların dikkatli bir şekilde düzenlenmesi. Hayes ailesinin tarzı.

"Yıldönümü yemeğinde mavi Valentino'yu giymeyi düşünüyorum," diye düşünüyor, şimdiden zihinsel olarak toparlanıyor. "Belki de bunu gelecek haftaki hayır galasına saklamak daha iyi olur. Bu arada, okulda olacak olsan bile katılımını teyit etmen gerekecek. Baban tüm ailenin potansiyel yatırımcılara karşı birleşik bir cephe oluşturmasında ısrar ediyor."

"Takvimimi çoktan işaretledim," diye onu temin ediyorum, ancak üniversiteye kaçtıktan sadece birkaç gün sonra eve dönme düşüncesi midemi sıkıştırıyor. "Mavi sana çok yakışır."

İltifat karşısında gülümsüyor ve potansiyel kıyafetler, oturma düzenleri, bağış stratejileri ve hangi yönetim kurulu üyelerinin belirli sohbet konularına duyarlı olabileceğine dair ayrıntılı açıklamalara başlıyor. Ben de tüm doğru yanıtları veriyorum: minnettar mırıltılar, düşünceli baş sallamalar, aslında fazla düşünmeyi gerektirmeden katılım gösteren uygun sorular.

Yılların pratiği beni bu performansta bir uzman haline getirdi. Zihnim başka yerlerde dolaşırken mevcut olmakta. Özel iç dünyamı korurken mükemmel bir evlat gibi görünmekte.

Ve bu gece, o iç dünya tamamen Koç burcuyla meşgul. Davranışlarındaki ince değişikliklerle. Daha önce hiç olmadığı bir şekilde dikkatli performansımın ötesini görüyor gibi görünen bakışlarındaki garip yoğunlukla. Annemin gözetiminden uzakta kampüste karşılaşma ihtimaliyle.

Yıllar sonra ilk kez, belki de bir şeylerin değiştiğini aramızdaki ummak için kendime izin veriyorum. Bu dikkatli mesafe o

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

sonunda kapanabilir. Bu üniversite sadece akademik özgürlük değil, aynı zamanda duygusal özgürlük de sunabilir.

Annem yıldönümü yemeği için masa düzenini tartışırken, düşüncelerim saplantılı bir şekilde Aries'le geçirdiğim o kısa anların etrafında dönüyor. Gözlerinin kaymak yerine benimkileri tutuşu. Ondan yayılıyor gibi görünen ince güven. Her zamanki dikkatli ölçülülüğünün yerini alan neredeyse yırtıcı zarafet.

İki yıl boyunca bu duyguları söndürmeye çalıştım. İki yıl boyunca kendimi reddedilmeyi kabul etmeye, gururumu o aşağılayıcı gecenin küllerinden yeniden inşa etmeye zorladım. İki yıl boyunca kendime onun soğukluğunun nezaket olduğunu, mesafesinin gerekli olduğunu ve reddinin nihai olduğunu söyledim.

Yine de beklenmedik bir karşılaşma, gömdüğümü sandığım her şeyi yeniden alevlendirdi.

Bu yaz aylarında ne değişti? Annemin önerdiği gibi staj mıydı? Babasının sürekli gözetiminden uzakta yeni keşfedilmiş bir bağımsızlık mı? Ya da daha derin bir şey, kendini nasıl gördüğünde temel bir değişim. Beni nasıl gördüğünde.

"Lilian? Dinliyor musun, sevgilim?" Annemin sesi hayallerimi böldü.

"Özür dilerim," diyorum hafifçe doğrulup. "Sadece bu gece toplamam gereken her şeyi düşünüyordum."

Başını sallayarak mazereti kabul etti. "Söylediğim gibi, Prescott'lar üçüncü masada oturacaklar, ancak Eleanor geçen bahardaki hastane bağış kampanyasından beri birinci masa için kampanya yürütüyor..."

Sesinin tekrar arka planda kaybolmasına izin verdim ve Koç burcunu düşünmeye geri döndüm. Aile gözetiminden uzak kampüs toplantıları. Yemek masalarında ya da resmi etkinliklerde yapılan dikkatli hoşbeşlerle sınırlı olmayan konuşmalar.

Oakmount'ta, kalp rahatsızlığı olan kırılgan Hayes'in kızı olmayacağım. Annem hayatımı dakikasına kadar düzenlemeyecek. Ev personeli her hareketimi rapor etmeyecek. İlk defa nefes alabileceğim, beni tanımlayan dar parametrelerin ötesinde var olabileceğim bir alanım olacak.

Ve eğer Aries Salı ve Perşembe günleri orada olacaksa.

Tehlikeli düşünceyi tam olarak oluşmadan bastırıyorum. *Kusurlu* kalbimle hiçbir ilgisi olmayan göğsümdeki çarpıntıyı durdurmak mümkün değil. Mantık, kendimi hayal kırıklığına hazırladığım konusunda ısrar ediyor. Her ne olursa olsun

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Değişen tavrının hiçbir şey ifade etmediğini gördüm. İki yıl önceki ret hala geçerli.

Daha derin bir düşünce ortaya çıkıyor, umursamaz ve umut dolu bir terk edişle, belki de ikimizin de bize biçilen rollerin ötesine geçtiğimizi fısıldıyor. Üniversite sadece akademik bir fırsat değil, aynı zamanda kişisel bir yeniden keşfetme fırsatı da sunabilir. Bu evden uzakta. Annemin sürekli gözetiminden uzakta. Babamın beklentilerinden ve Hayes ailesinin itibarından uzakta.

Böyle bir özgürlüğün düşüncesi bile beni olasılıklarla baş başa bırakıyor. Kendimi tanımlama şansı. Aile mirası ya da tıbbi geçmişle ağırlıklandırılmamış seçimler yapmak. Uygun davranışlar ve uygun tepkiler altında bastırmaya zorlandığım duygularımı keşfetmek.

"Dünyadan Lilian'a," diyor annem hafif bir kahkaha atarak. "Bu gece kesinlikle başka bir yerdesin. Okul için heyecanlısın sanırım?"

Beklenen gülümsemeyi sunarak başımı kaldırıyorum. "Çok heyecanlıyım. Bence bu... dönüştürücü olacak."

Bu kelime annemin anlayabileceğinden çok daha fazla anlam taşıyor. Sınıflarla, derecelerle ya da çok değer verdiği bağlantılarla hiçbir ilgisi olmayan şekillerde dönüştürücü.

Bunun yerine, her şey o çalışma odasının kapısının ardında duran ve yıllar sonra ilk kez beni gerçekten görmüş gibi bakan adamla ilgili.

Ve sanki daha fazlasını görmek istiyormuş gibi.

Lilian

Birkaç Hafta Sonra

Tavizenin ışığı herkesi soluk gösteriyor, Oakmount'un seçkinlerinin en hayırseverlerinden ziyade bir balo salonuna dadanan hayaletler gibi. Kaç etkinliğe katıldığımın sayısını unuttum. Annemin Hayırseverlik işlevleri birbirine karışmaya başladı - çocukları kurtarmak, okyanusları kurtarmak, çok fazla parası olan ve yeterince suçluluk duymayan varlıklı ailelerin itibarını kurtarmak.

Aynı bok, farklı olay.

Bu şeylere karşı artan nefretimi göstermemek için elimden geleni yapıyorum. Bir yıl önce hayat farklıydı. Zihnimde, küçük de olsa okulun yaklaşmasıyla birlikte dört gözle b e k l e y e c e ğ i m bir şey varmış gibi hissediyordum. Aries varlığımı görmezden geliyor ya da birbirimizi gördüğümüzde işleri garipleştirecek şekilde davranıyor ama onun da benim gibi hissettiğini biliyorum. Bana kaç kere söylediği, hangi dilde söylediği ya da avazı çıktığı kadar bağırıp bağırmadığı önemli değildi. Beyni görmezden gelse bile bedeni duygularını görmezden gelmeyi reddediyordu.

Bir odaya girdiğimde varlığımı hissettiğini biliyordum, benim onu istediğim gibi onun da beni istediğini biliyordum. Bunu itiraf edemeyecek kadar korkak olsa bile. Ya da ikimiz de fiziksel ve zihinsel olarak kanıtlarla yüz yüze geldiğimizde bunu takip edemeyecek kadar korkak olsa bile.

Küçük bir parçam vazgeçsem mi diye merak ediyor. Yeni biriyle tanışsam. Kendimle aşırı korumacı ailem arasına sonsuza dek mesafe koymak.

Zihnim her zaman olduğu gibi Aries'e geri dönüyor. En azından Oakmount'ta beraberdik. Ne kadar acınası o l s a da, onu genellikle

Kendimi nerede konumlandırırsam konumlandırayım, uzaktan onu takıntı haline getiriyorum. Beni kampüste birkaç kez gördü ama benimle hiç konuşmadı.

Beni hiç a r a m ı y o r . Sorun değil. Eninde sonunda bu aşkı atlatacağım. Değil mi?

Şimdi, bu gece gelip gelmeyeceğini bile bilmiyorum. Ona neler olduğunu bilmiyorum. Nerede olduğu beni ilgilendirmemeli, ama her zaman ilgilendiriyor, kendime ne kadar umursamadığımı söylesem de.

O bir yalancı, aşağılık bir yalancı ve artık denemekten bıktım. Kendime pek çok kez *onu* umursamadığımı, umursamayı *bıraktığımı* söyledim ama beynim bu hükmü kabul etmeyi reddediyor. Aksine, zaman geçtikçe daha da endişeleniyorum. Sanki Aries son zamanlarda yeryüzünden silinmiş gibi. Kampüste onu aradığımda bile ortalıkta görünmüyor. Benden saklanıyor muydu?

Telefon aramalarına ya da mesajlara cevap vermiyor. Benden gelen mesajlara da. Aile yemeklerine neredeyse hiç katılmadı ve ben okula başlamadan önce eve tek bir kez gelmiş olsa da, annemin tahmin ettiği gibi üvey babamın işine katılmadı. En azından şimdilik. Ben taşınmadan önce annemle Richard'ın bu konuda tartıştıklarını duydum.

Onu orada çok istiyorlardı ama neden bu kadar aciliyet hissettiklerini anlayamadım. Her zamanki gibi bir şeyler saklıyorlar. Ya da belki de odaya girdiğinde herkesin konuşmayı kestiği kişi hep ben olduğum için öyle hissediyorlardır. Bana asla *yük* olmak istemezler.

Bu bir iş değil, ailemizin mümkün olduğunca zirveye yakın olmasıyla sonuçlanan siyasi entrikaların uzun bir zaman çizelgesi.

Eğer üvey babamın dediği olsaydı, Aries bir sonraki başkan olurdu.

Başkan Hayes kıyametin kopmasını bekliyor gibi.

Ki bu *hiç* de rahatsız edici değil.

Annemin hediyesi olan elmas kaplı saatimin saatine bakıyorum.

Hediye, yani bu aptal etkinliklere katıldığımızda giymem gereken zorunluluk.

Hayes ailesi için görevlerimin tamamlanmasına 43 dakika daha var. O zaman, eğer istersem, bir ses duymadan zarif bir çıkış yapabilirim. Ara veya Metin yarın sabah nasıl çok . a rezalet ve aile için utanç kaynağıyım. Sonuçsuz bir şekilde kaçıp gitmeden önce ne kadar kalmam gerektiğini hesaplama konusunda uzmanlaştım.

Yaylı kuartet klasik ve melankolik bir şeye geçiş yapıyor. Ruh halime mükemmel bir şekilde uyuyor. Görünmez olmaya çalışarak duvara yaslanıyorum.

Garsonların bana acıma dolu bakışları arasında ikram ettiği köpüklü suyu yudumlarken.

Lilian ve hassas bünyesi için şampanya yok. Tatlı ya da kahve yok. *Gerçekten* ihtiyaç duyulmayan fiziksel aktivite yok.

Ben neden yaşıyorum ki?

Ne var biliyor musun? Sikerim böyle işi. Önümden geçen tepsiden bir bardak kahverengi likör kapıyorum. Servis elemanı donup kalıyor, yüzünde korku dolu bir ifade beliriyor, sonra da patentli Hayes'in soğuk bakışları altında sıvışıp gidiyor. Sık sık kullanmıyor olabilirim ama onu nasıl etkili bir şekilde kullanacağımı bilecek kadar çok gördüm.

Elimde içki, tasarımcı elbiseleri ve ısmarlama takım elbiseleriyle kalabalığı tarıyorum. Bir sürü insan, hepsi gerçek benliklerini gizlemek için sahte maskeler ve güzel tüyler takıyor.

Masumiyetimi ve kırılganlığımı vurgulamak için özellikle seçilmiş soluk mavi elbisemi elimle düzeltiyorum - bu sosyetenin bu gece çek defterlerini açmasına neden olan her ne ise onun için mükemmel bir poster çocuğu. Hayes'in çıkarlarını ilerletebilecek zengin ve yaşlı bir adamın dikkatini çekersem bonus.

Oakmount'a katılmak için ödediğim bedel bu. Özgürlük, ara sıra tül ve rahatsızlık içinde tutsaklıkla satın alındı. Bu ay iki parti daha, sonra sezonun geri kalanı için kutsanmış akademik sürgün. Buna dayanabilirim. Tanrı biliyor ya, daha kötülerini de atlattım. Likör yanıyor ve lanet olsun, çok iyi acıtıyor. Bir şeyler hissetmek. *Her şey* buna değer.

İnsanlar bana endişeli yan bakışlar atmaya devam ediyor ve annemin içtiğim şeyin su olmadığını fark etmesinin uzun sürmeyeceğini biliyorum. Ben kabloları arızalı olan kızım - doktorlar *doğuştan gelen yapısal bir anomali* olduğunu söylemedikleri zaman kalbim hakkında böyle düşünüyorum. Yirmi yıl boyunca cam gibi muamele görmek bana göz önünde dururken nasıl kaybolacağımı öğretti.

Annem bu tür etkinliklerde beni kişisel yardım çantası gibi dolaştırır. Cesur Lilian'a bakın, her şeye rağmen hayatta kalıyor. *Lütfen cömertçe bağış yapın.* Kırılgan gülümseme ve minnettar baş sallama sanatını mükemmelleştirdim. Kırılgan küçük piyon... Annem için çok kötü. Piyonların kurban edilmek için doğduğunu biliyorum ve o kadar kolay pes etmeye niyetim yok.

Özenle uyguladığım makyajımın altındaki öfkeyi kimse görmüyor. Annemin bana bu gece taktırdığı kolyeyi düzelttim. Zaten bu akşam kendisi de on ya da daha fazla kez ayarladı. Sanki tüm zengin arkadaşlarının görmesi için yaramı sergiliyor.

Buna *cömertliğe ilham veren bir savaş yarası* diyordu.

Ben buna gerçekte ne ise o diyorum: *manipülasyon*.

Kalp atış hızımı sabit tutmak için ciğerlerimi sığ nefeslerle dolduruyorum. İhtiyacım olduğu için değil - durumum herkesin sandığı kadar tehlikeli değil - ama beklendiği için. Kırılgan Lilian kendini telaşlandıramaz. Bunu toplum içinde yaparsam daha da kötü olur.

Kırılgan kalp hastası enerjisini koruyor. Kurban rolünü oynamak o kadar kolay ki, kendi annem bile buna inanıyor.

Sadece bir süre daha, sadece birkaç etkinlik daha.

Her yeni olay bana, zenginleri çek yazacak kadar rahatsız eden, yaşayan, nefes alan bir ölümlülük hatırlatıcısı gibi hissettiriyor.

Bu bir sirk ve ben de görmek için geldikleri palyaçoyum. Bir

gösteri daha, bir çek daha imzalandı.

Yavaşça odayı geçiyorum ve su bardağımı masanın üzerine koyuyorum. Annem ve üvey babam görünürde yoklar ama bu hiçbir şey ifade etmiyor. Her zaman izliyorlar. Onlar olmasa bile arkadaşlarından biri izliyor ve beni uygunsuz bir şey yaparken gördükleri anda ispiyonlamak için bekliyorlar. Bakışlarım kalabalığı tarıyor, arıyor. Ne için? Aries'i görmedim. Ve bu kalabalıkta hiç arkadaşım yok. En iyi arkadaşım Emery yıllardır böyle bir şeye gelmedi. Geçen sefer ona rüşvet vermek zorunda kalmıştım. Belki de bu gece yapmalıyım.

"Benimle dans etmek ister misin?" Parfümü daha sözleri bitmeden yüzüme çarpıyor; pahalı, baskın, tam da tasarımcı etiketlerinin bir kişilik tipi olduğunu düşünen birinden bekleyeceğiniz gibi. Adam aklıma geliyor ve bu düşünceyi uzaklaştırıyorum.

Aries Adam'dan çok etkili bir şekilde kurtuldu; artık onun için endişelenmeme gerek yok. Ve o partiden beri onu görmedim.

Elimdeki viski bardağından başımı kaldırıp doğrudan Harrison Wells'in gözlerinin içine bakıyorum. Üvey babamın iş ortağının oğlu ve bu etkinliklerdeki en ısrarcı talibim. Onu pek çok kez reddettim. Onunla ilgilenmediğimi biliyor; sadece umursamıyor.

"Hayır, teşekkür ederim."

"Hadi Lilian. Bir dans seni öldürmez."

Kendi esprisine gülüyor, binlerce kez duyduğum aynı tatsız kalp rahatsızlığı esprisine. *Siktir et bu pisliği.*

"Sonucun aynı olacağını bile bile aynı soruyu sormaktan bıktığın oluyor mu?" Dudaklarımı büzüyorum ve gözlerimi kısıyorum. Genelde insanların kaçışmasına neden olan soğuk bakışlarımı ona yöneltiyorum ama bağışıklık kazanmış gibi görünüyor ya da belki de yüzüm yerine göğüslerime baktığı için kazanmamıştır. Eğiliyor

Varlığı beni hapsediyor. Stiletto'mu kalçasına saplamak ve bükmek istiyorum, ama edep beni daha da etkili bir şekilde hapsediyor.

Nefesi bana çarpıyor, bayat ve alkol kokulu. "Hayır, çünkü sonucu biliyorum. Bir gün, zamanı geldiğinde, benim olacaksın. Ailelerimiz şu anda evlilik sözleşmesini hazırlamıyor olsalardı hiç şaşırmazdım."

"Annem bunun olmasına asla izin vermez," diye yalan söylüyorum, ailemin işi için zengin bir pislikle evlenmeye zorlanacağım günün geleceğini çok iyi biliyorum.

"Annenden bahsetmişken, Oakmount'a gittiğinden bahsetti. Ben de katılıyorum. Belki birbirimizi daha iyi tanıyabiliriz." Parmakları kolumun çıplak tenini okşuyor.

Parmaklarına bakıyorum. Nasıl bilmiyorum ama geri çekilme dürtüsüne direniyorum. Onun yanında bir saniye daha fazla kalmaktansa zehirli sarmaşıkla daha *iyi tanışmayı* tercih ederim. Ne yazık ki, ona olan ilgisizliğim sadece daha fazla çaba göstermesi gerektiğine inanmasına neden oluyor.

Harrison'ın gülümsemesi genişliyor, sessizliğimi büyük olasılıkla kabul olarak algılıyor. "Sana gizlice bir göz atabilirim..." sözleri kesildi ve ifadesi bir anda korkuya dönüştü - gözleri arkamda gördüğü bir şeyle genişledi. Saniyeler sonra sıcak bir el belime dolanıyor. Panik yüzeyde kabarcıklar oluşturuyor. Bir erkek tarafından hiç böyle dokunulmamıştım, böylesine *sahiplenilmemiştim*.

Sakın korkma. Nefesim kesilirken bile kendime söylüyorum - ve kesinlikle kalp rahatsızlığım yüzünden değil. Hayır, bunun omurgam boyunca zıplayan ani elektrik çarpmasıyla ilgisi var.

"Merhaba Küçük Kardeş," diye selamlıyor bizi tanıdık bir ses, ses tonunda bir tehlike var. "Saklambaç oynamak için biraz fazla yaşlı değil miyiz?"

Koç burcu. Kafamda onun adını söylemek bile kabul etmeyi reddettiğim bedensel bir tepkiye neden oluyor. Dokunuşu ona karşı olan hislerimi hatırlatıyor. Bana yaşattığı tüm reddedilme ve kalp kırıklıklarıyla birlikte gömmeyi seçtiklerimi. O beni istemiyor.

Bunu kaç kez söylemesi gerektiğini ya da kafamdan atmam için kendime bu gerçeği kaç kez hatırlatmam gerektiğini bilmiyorum. Hatırlatmayı kendime tekrarlamak aklımda kalmasını sağlamıyor gibi görünüyor. Onunla yüzleşmek için arkamı döndüğümde karnım beklentiyle çırpınıyor. Hay sikeyim. Bunu atlatıyor olmam gerekiyordu. Onu ve o yakınımdayken vücudumu nasıl titrettiğini unutmam gerekiyordu. Kahretsin, iyi görünüyor. Güzel saçlarını kesmiş olsa bile

omuz hizasındaki saçlarını daha profesyonel bir tarza dönüştürdü. Bu sadece yüzünü daha çok görebileceğim anlamına geliyor.

Derin açılı çenesi ve jilet gibi keskin elmacık kemikleri. Ela gözleri gözlerimin içine bakıyor. Onu görmeyeli uzun zaman oldu ve görünüşü aynı olsa da onda *farklı* bir şeyler var. Tam olarak çıkaramadığım bir şey.

Kolu belimde kilitli kalıyor, parmakları kardeşçe olmanın ötesinde bir şekilde elbisemin kumaşına giriyor.

Benden uzak durmaya ne oldu?

Burnumdan nefes alıp onun eşsiz kokusunu içime çekiyorum. Tanıdık kolonyası orada, aynı odunsu koku beni okşuyor, ama ince bir değişiklik var. *Daha baharatlı.* Kötü değil. Aksine daha da sarhoş edici.

Harrison topuklarının üzerinde döner ve korkmuş bir köpek yavrusu gibi kaçar.

Lilian

"Neden saklanıyorsun?" Koç gözlerini benimkilere öyle bir dikiyor ki küçük bir geri adım atıyorum ya da en azından atmaya çalışıyorum. Üzerimdeki demir pençesiyle bu çok zor. Hem telaşlandım ve görünüşünden büyülenmiştim. Mezuniyetimden bu yana onu kaç kez gördüğümü bir elin parmaklarını geçmeyecek sayıda sayabilirim, bunların çoğu da geçerken oldu. Hiç selam vermedi, orada olduğumu bile kabul etmedi. Ta ki bugüne kadar.

Geçmişimiz göz önüne alındığında, ona neden saklandığını sormak istiyorum. Özellikle de haftalarca aile yemeklerinden, benden ve Hayes ismiyle ilgili her şeyden kaçtığı için. Mill'de saklanıyor ya da arkadaşlarını aile yükümlülüklerinden kaçmak için bahane olarak kullanıyor. Hepsi saçmalık, hatta önemsiz, ama bir şekilde bunu neden yaptığını anlayabiliyorum.

Yine de bu, tüm mesafeleri sevdiğim anlamına gelmiyor.

"Ben de sana aynı soruyu sorabilirim." Dilim bu kadar ağırlaşmışken kelimeleri nasıl çıkardığımdan emin değilim. "Herkes senin için endişelendiği için mi ortaya çıkmaya karar verdin? Yoksa aile yükümlülüklerin yüzünden mi?" Hâlâ onu tam olarak anlayamıyorum.

İnci gibi beyaz dişlerini bana gösteriyor ve kalp atışlarım hızlanıyor.

Şu an kafam çok karışık. Bu Koç burcu, ama yine de onu artık tanıyor muyum ki? İki yıl, bir ay kadar önce yediğimiz o kısa akşam yemeği dışında, birinin sizinle zorla konuşmadan geçirdiği uzun bir süre. Tanıdık olmayan bir açlıkla beni inceliyor. Hava ısınıyor ve onunla birlikte tenim de ısınıyor. Yanaklarım alev alev yanıyor olmalı, ya da en azından o bana baktıkça tenimin yanması öyle hissettiriyor.

Ne oluyor be? Bana tüketilecek bir yemekmişim gibi bakacak kadar cüretkâr olmamıştı hiç, özellikle de kimsenin önünde.

Neredeyse bitmek üzere olan viski bardağını elimden çekip aldı ve onun.

"Hey! O benimdi."

Sırıtıyor. Kahretsin, bu o n d a neden bu kadar seksi duruyor? "Oldukça eminim sadece su içiyor olmanız gerekiyor."

Şimdi ters ters bakıyorum. "Ne içtiğimi denetlemekten daha önemli işlerin olduğuna eminim. Benimle uzun zamandır konuşmuyorsun ve ağzından çıkan ilk şey bu mu?"

"Dans et benimle," diyor, sorumu tamamen geçiştirerek. Beynim komutu işlemeden önce bedenim tepki veriyor. *Bekle.*

İtiraz etmek için ağzımı açıyorum ama o bizi dans pistine doğru götürüyor, eli bana güvenle rehberlik ediyor. Daha önce hiç görmediğim türden bir güven. Tereddüt, genellikle koruduğu dikkatli mesafe, hepsi yok oldu. Düşüp kafasını mı çarptı? En son yalnız kaldığımızda, ben on sekiz yaşındayken söylediği her şeyi unuttu mu? Bu değişimin başka mantıklı bir nedeni yok.

"Dans etmediğini sanıyordum?" diye soruyorum, sesim müzikten zar zor duyuluyor. Saçma bir yanıt ama onu burada tutmak, ellerini üzerimde tutmak için her şeye sarılıyorum.

Beni adabın izin verdiğinden daha yakına çekiyor, sağlıklı kalbinin düzenli atışını ellerimde hissedebileceğim kadar yakına. "Benim hakkımda bilmediğin çok şey var Lilian."

Mükemmel bir senkronizasyon içinde hareket ediyoruz, o bana akıcı bir zarafetle rehberlik ediyor.

Aries'i daha önce hiç dans ederken görmemiştim. Dans edebildiğini bile bilmiyordum. "Dik dik bakıyorsun," diyor, sesini eğlence kaplıyor.

Öyle olduğumu biliyorum ama elimde değil.

Bugün olduğu kişi ile eskiden olduğu kişi arasındaki farkları listeliyorum. *O* gece.

Tenimde dudaklarının bir parıltısı, elleri etrafımda mükemmel bir şekilde şekilleniyor. Belimi kavradığından beri tutuşturduğu korları alevlendiriyor sadece.

İstediğin şey bu Lilian. Yıllardır beklediğin şey. Onun ilgisi, onun dokunuşu, onun arzusu. Eğer bu doğruysa neden bu kadar kafam karıştı?

Bedenim teslim olmak istiyor, dokunuşunu kabul etmemi, tepki vermemi istiyor ama bir şeyler yanlış geliyor. Başparmağı alt tarafımda daireler çiziyor.

konsantre olmamı zorlaştırıyor. Avucunda benimkine karşı olmaması gereken nasırlar olduğunu fark ediyorum.

Neyin peşindeymiş?

"Özür dilerim," diye fısıldıyorum, onun özgüvenine ayak uydurmaya çalışarak. "Şaşırdım, hepsi bu. Burada olmanı beklemiyordum; benimle konuşmanı da beklemiyordum. Annem seni bu tür şeylere gelmeye ikna etse bile, genellikle beni görmezden geliyorsun."

Ela gözlerinde panik parlıyor ama o kadar çabuk kayboluyor ki hayal görmüş olabileceğimi düşünüyorum.

"Ailevi yükümlülükler, unuttun mu?" Eli aşağı kayıyor, kardeşler için tehlikeli bir bölgeye giriyor, üvey olanlar için bile. "Seninle konuşmaya gelince, görünüşümü korumak zorundayım, değil mi?"

Diğer çiftler bize yer açıyor, sanki ondan yayılan yırtıcı enerjiyi hissedebiliyorlarmış gibi dans pistini boşaltıyorlar. Havadaki ani değişimi hissediyorum ve annemin beni izlediğini biliyorum. Bakışlarının tenimi yaktığını, her adımı ve dönüşü takip ettiğini hissedebiliyorum. Tekrar döndüğümüzde yüzündeki hem şok olmuş hem de endişeli ifadeyi bir anlığına yakalıyorum.

"Sanırım, ama sence de bu yanlış bir izlenim vermiyor mu? Demek istediğim, biz kardeşiz, Aries. Kimseye yanlış bir fikir vermek istemem," diye açıklıyorum, yüzünü biraz daha dikkatle inceleyerek.

O gece bana söylediği sözlerin aynısını ona söylerken ses tonum kasıtlı olarak kesik ve soğuk. Yüz hatlarının şaşkınlıkla buruşması çok garip.

O geceyi unuttu mu?

Bu mümkün. Eminim benim için onun için olduğundan çok daha büyük bir olaydı.

Ona bakıyorum, başka yere bakamıyorum. *Koç*'a benziyor -benim *Koç'uma*- Ama o aynı değil. Onda daha önce olmayan bir karanlık var.

Neler yapıyorsun?

Sanki düşüncelerimi duyuyormuş gibi, beni göğsüne doğru çekmeden önce aniden döndürüyor. Çarpmanın etkisiyle nefesim kesiliyor ve düşmekten korkarak smokin yakasına tutunuyorum.

Dudakları kulağıma değerken şöyle fısıldıyor: "Bırak yanlış düşünsünler. Ne düşündükleri kimin umurunda? Gerçeği sadece sen ve ben biliyoruz ve önemli olan da bu."

Başparmağı nabız noktama -kalbimin düzensizliğinin en belirgin olduğu yere- bastırdığında içimde istemsiz bir ürperti dalgalanıyor. Bu benim alışık olduğumdan farklı bir davranış. Geçmişte hiç dikkatimi çekmezdi.

en azından kasıtlı olarak. Benimle olan fiziksel etkileşimlerinde her zaman çok dikkatli, klinik sınırlarda olmuştur, sanki çok yakın durmak ya da çok yüksek sesle konuşmak beni uçuruma sürükleyebilirmiş gibi.

Sekiz yıl boyunca Aries'i gölgelerden izlemek beni onun tavırları konusunda uzman yaptı. Rahatsız olduğunda bilinçsizce sol kol düğmesine dokunması. Düşünürken kaşlarının arasındaki hafif çatıklık. Aramızda koruduğu kesin mesafe - samimiyet için her zaman tam olarak bir adım fazla.

Bu adam - Koç burcu olmasına rağmen - aynı zamanda o değil. Tüm detayları tersine çevrilmiş mükemmel bir ayna görüntüsü ve bunu açıklamanın hiçbir yolu yok. Onu tanımıyormuşum gibi hissediyorum. Sanki farklı bir insanmış gibi.

"Bana ne düşündüğünü söyle?" diyor ve sesi bile ince bir şekilde yanlış - biraz daha derin, daha emredici.

"Senin hakkında ve ne kadar farklı davrandığın hakkında. Benimle ve her şeyle. Ortadan kayboldun ve farklı bir şekilde geri döndün. Sanki artık *sen* bile değilsin."

Hiç tereddüt etmiyor. "Bunu kötü bir şeymiş gibi mi söylüyorsun?"

Öyle mi? Emin olamıyorum. Tek bildiğim, o bana dokundukça, beni tüketmesine daha çok izin vermek istediğim.

"Değişim her zaman iyidir, ama..."

Eli omurgamdan aşağı kayıyor, etime elektrik akımları gönderiyor. Ruhumdan arındırmaya çalıştığım duygular aniden tehlikeli seviyelere yükseliyor.

"Ama ne?"

"Bu farklı hissettiriyor, değişim gibi değil. Değişim yeni bir alışkanlık edinmek, iyi bir sebep için bir şeyden vazgeçmektir. Sen... farklı bir insan gibisin." Ve bu kulağa çılgınca geliyor çünkü o farklı biri değil. Hâlâ Koç burcu ama bir şekilde değil. "Bunu açıklayamam."

Tam olarak anlayamıyorum ama bir şeyler ters gidiyor. Sadece bana olan ilgisinin özünde değil, cesaretinde, sanki hiç gitmemiş gibi yeniden ortaya çıkışında. Sanki içimde bir şeyleri hiç kırmamış ve hiçbir şey olmamış gibi.

"Belki de çok fazla düşünüyorsun. Bazen gerçek amacını bulmak için eskiden olduğun şeyden kurtulman gerekir." Bana sırıtıyor ve midem garip bir takla atıyor.

Başımı sallıyorum, ne dediğini anlıyorum ama tam olarak ikna olmuyorum.

O farklı olsa bile, bu *aramızdaki* şeylerin farklı olduğu anlamına gelmez. Birlikte olmamız konusundaki tutumunun değiştiğinden şüpheliyim.

"Titriyorsun," diye gözlemliyor. "Kalbin mi ağrıyor?"

"Hayır, hiçbir sorun yok. İyiyim," diye yalan söylüyorum ve kendime onun dokunuşuna yaslanmak için yarım dakika veriyorum. Varlığı, her nefesi, parmaklarının tenime her dokunuşu beni tüketiyor.

Benim onu istediğim gibi onun da beni istemesini istiyorum.

Son iki yıldır dilediğim tek şey buydu. Kendime karşı dürüst olursam daha fazlasını.

Eli yanağımı kavrıyor, dokunuşu nazik ve kendimi onun avucuna doğru eğilmekten alıkoyamıyorum. *Onun dokunuşuna karşı her şeyi kabul edecek kadar zayıf mıyım? En ufak bir ilgiyi?* Aramızdaki bu anı alıp bana karşı kullanabileceğini düşünmekten nefret ediyorum ama dokunuşunu durduramayacak kadar çaresizim.

Başparmağı alt dudağımı okşuyor ve karnımdaki kaslar geriliyor.

"Bir gösteri midillisi gibi etrafta dolaştırılmaktan daha iyisini hak ediyorsun." Sesindeki gerçek tiksinti beni hazırlıksız yakaladı. Tek amacımın bu olduğunu biliyor, tıpkı onunkinin ailenin servetinin ve işinin varisi olmak olduğu gibi.

"Sen de öyle..." Yutkunuyorum. "Daha iyisini hak ediyorum, yani." Ne yapacağını görmek için dilimi başparmağının ucuna değdirmek istiyorum.

Kalbimi daha fazla kırmasına imkan yok.

Sözlerim üzerine gözlerinde tuhaf, okunamayan bir ifade beliriyor.

"Biraz temiz havaya ihtiyacın varmış gibi görünüyorsun." Ses tonundaki sertlik, kelimelerin bir ifadeden ziyade bir talep olarak ortaya çıkmasına neden oluyor. Tartışmaya yer yok, hele ki beni de peşinden sürüklüyorken.

Çıplak tenime dokunmaması, sadece bir elinin belime sabitlenmiş olması göğsümde içi boş bir sızı yaratıyor. Bu hissi görmezden geliyorum ve bizi dans pistinden uzaklaştırıp teras kapılarına doğru yönlendirmesine izin veriyorum.

Gecenin serin havası çıplak omuzlarımı öpüyor ve tüylerim diken diken oluyor. Aries bunu fark ediyor ve ceketini çıkarıp üzerime örtüyor. Kokusu beni sarıp sarmalıyor ve burnumu ceketin yakalarına gömme isteğime direniyorum.

"Daha iyi misin?" diye soruyor, terasın karanlık köşesine doğru ilerlerken ve partiden uzaklaşmak isteyen diğer konuklardan uzaklaşırken sesi yumuşuyor.

"Teşekkür ederim," diye mırıldandım.

O gece hakkında konuşacağımız yer burası mı? Onu ne kadar ittiğimi bana bir kez daha söylediği zaman mı? Gözlerimi sıkarak kapatıyorum ve anıyı uzaklaştırıyorum. Bu konuda konuşmak istiyor muyum ki? Henüz bu konuyu açmadı. Zihnimin içinde savaş devam ediyor. Arzu ve kalp ağrısı arasında sıkışıp kaldım. Sonsuza dek istediğim adama duyduğum arzu ve beni sonsuza dek terk ettiğinde yaşayacağım kaçınılmaz kalp ağrısı.

"Öylece ortadan kaybolup sonra da geri dönüp hiçbir şey olmamış gibi davranamazsın," diyorum ve ceketini biraz daha sıkı sarıyorum.

Onun gibi kokuyor ama ince farklarla.

Daha keskin. Daha ham.

Gülümsemesi yırtıcı. "Ortadan kaybolmadım. Planlarımda ani bir değişiklik oldu."

"Sanırım ailelerimiz buna katılmayacaktır."

Omuz silkiyor. "Umursuyormuş gibi davranıyorlar ama umursamadıklarını ikimiz de biliyoruz. Kontrol istiyorlar."

"Belki onlar seni umursamıyor ama ben umursuyorum," diye itiraf ediyorum, tepkisini dikkatle izleyerek. "Aylardır senden haber almadım ya da seni görmedim." Sesimdeki acıyı gizlemek zor, onu her düşündüğümde taze bir yara gibi hissederken imkansız.

"Beni önemsiyor musun, Lilian?" Sesi alçak, şehvetli ve köprücük kemiğimde gezinen parmakları beni büyülüyor.

Kelimeler ağzımdan kekeleyerek çıkıyor. "Biliyorsun önemsiyorum. Yapmam gerekenden, kalbimi kırdıktan sonra hak ettiğinden çok daha fazla önemsiyorum."

Kaşları şaşkınlıkla birbirine çarpıyor, sonra yırtıcı bir ilgiye dönüşüyor. "Fikrimi değiştirdiğimi söylesem bana inanır mısın?" Beni taş korkuluklara yaslayarak yaklaştıkça yoğunluğu artıyor. Yakınlığından, kokusundan, öpülmek için yalvaran dolgun dudaklarından bunalmış durumdayım.

Bu gerçek mi yoksa hayal gücümün bir ürünü mü?

Gerçekmiş gibi hissetmiyorum ama öyle olmasını istiyorum. Fikrini değiştirmiş olabileceğine inanmak gerçekten çok mu garip? Beni istediğini itiraf etmeye hazır olabilir mi?

Sıcak nefesi yanağımı okşuyor ve kalbim göğüs kafesime çarpıyor. Yarım saniyeliğine beni öpebileceğini düşünüyorum ve bunu o kadar çok istiyorum ki ona uzanmamak için kendimi zor tutuyorum. Dudakları bir gülümsemeye dönüştüğünde ve durduğu yerde kaldığında sadece hayal kırıklığı yaşıyorum. "Yapar mısın?" diye fısıldıyor dudaklarıma. "Bana inanır mısın?"

"Bilmiyorum." Dudaklarına bakmaktan kendimi alamıyorum. Gözlerimi kaçırıyorum ve tekrar gözlerine bakıyorum. Beni öpmesini, içimi açmasını ve tüm kırık parçalarımı ellerinde tutmasını istiyorum.

"Bana inanmanı sağlayacak şey nedir?"

Tüm hayatım tedbirle, hesaplanmış risklerle ve durumumu dikkatli bir şekilde yönetmekle geçti. Artık rolümü oynamak istemiyorum. Kurallara uyan iyi kız olmak istemiyorum. Kalbi kırık kız. Koç ve benim aramdaki bu şey, sonuçları ne olursa olsun çözülmeyi gerektiriyor.

Ciğerlerim yanmaya başlayana kadar nefesimi tutuyorum. Bıçak sırtında dengedeyiz ve birimiz kanamak üzere.

"Bilmiyorum. Kafam karıştı. Seninle ilgili her şey kafamı karıştırıyor," diye fısıldıyorum. "Beni incittin ve umursamadığına inandırdın. İstediğim şeyin, ikimizin de istediği şeyin, sırf üvey kardeşim olduğun için iğrenç olduğuna inandırdın beni." Gözlerinde ürkütücü bir şekilde şoka benzer bir şey parlıyor, ama kelimeleri göğsümden çıkarmaya ihtiyaç duyarak konuşmaya devam ediyorum. "Fikrini değiştirmen seni tekrar hayatıma almam için yeterli bir sebep değil. Sen benim kalbimi kırdın, Aries."

"Ne diyebilirim ki, ben aptal bir pisliğim."

Tek yapabildiğim gözlerimi devirmek. "Bundan daha fazlası var. Ailelerimizden korkuyor olabileceğini anlıyorum ama ben korkmuyorum. Seni ilk kez öptüğümde bunu hissettim. Senin de beni öptüğünü hissettim. Arzunu hissettim. Tadını aldım. Ve sonra havuz evinde..." Sözümü kesiyorum, yanaklarım kızarıyor.

"İşte bu yüzden fikrimi değiştirdim. Ne kadar sıçıp batırdığımı fark ettim."

Uzun zamandır duymak istediğim şey buydu. Tadını çıkardığım, hayalini kurduğum cevap,

ama aynı zamanda doğru gelmiyor. Koç burcu gibi hissettirmiyor.

"Peki fikrini tekrar değiştirdiğinde ne olacak? Benimle birlikte olmanın iğrenç olduğuna karar verdiğinde?" Sesimdeki hüznü saklamak için elimden geleni yapıyorum ama bir kısmı dışarı taşıyor, gerçek duygularım yüzeye çıktıkça kenarları çatlıyor.

Gözlerimdeki yaş pırıltılarını görmesine dayanamıyorum, o yüzden gözlerimi kaçırıyorum. Bir daha asla ağladığımı görmesine izin vermeyeceğime dair kendime söz verdim ve şimdi bana bak. Öfkeyle bakışlarımı çeviriyorum ki göremesin. Bunu bana karşı kullan.

Koç bunu kabul etmiyor ve çenemi kavrayarak beni gözlerinin içine bakmaya zorluyor. İfadesi kararıyor, sıcak gözlerinde bir sahiplenme parıltısı beliriyor.

ela gözleri. "Nasıl bu kadar aptal olabildim? İkimizi de istediğimiz şeyden mahrum edecek kadar?"

"Bilmiyorum ama bunu seninle bir daha yapmayacağım. Sen duygularınla yüzleşmekten korktuğun için kendimi kalbimin kırılacağı bir duruma sokmayacağım."

Aries'in dudakları aralanır ve cevap vermesine saniyeler kala Fransız kapıları açılır.

Bir adım geri çekiliyor, dokunuşu beni terk ediyor ve annem kapı aralığında beliriyor, bakışları şüpheyle daralıyor. Nefesim ciğerlerimde sıkışıp kalıyor ve kendimi vazgeçiremeyeceğim sonuçlara varmasından korktuğum için hareket etmekten, tepki vermekten çekiniyorum.

"Lilian'ı biraz temiz hava alması için buraya getirdim. Biraz solgun görünüyordu." Aries önce toparlanıyor, anneme onu her zaman beladan kurtaran o göz kamaştırıcı gülümsemesini veriyor.

"Sen çok iyi bir ağabeysin," diyerek ona sırıtarak karşılık veriyor. "Kız kardeşinin ihtiyaçlarına karşı her zaman çok nazik ve düşünceli."

Daha sonra bana saygısızlık ve uygun itaat üzerine bir konuşma kazandırmayacağını bilseydim, onun cevabına gözlerimi deviririrdim.

"Bu benim işim." Dudaklarını yalıyor ve uygunsuz düşünceler aklıma düşerken yanaklarıma ani bir sıcaklık yayılıyor.

"Kesinlikle öyle, ancak elinizde daha acil bir mesele var. Baban bütün akşam seni aradı. Belki de gidip onunla konuşmalısın." Bu bir öneri değil. Üçümüz de bunu biliyoruz.

"Evet. Tabii ki. Gidip onu bulayım." Aries başını sallar ve kapıdan içeri süzülür.

Verdiği yanıtta anormal bir şey yok; oldukça standart, ama nedense içimde bir şeylerin ters gittiğine dair garip bir his var.

Paranoyaklaşmayı bırak, Lilian.

"Böyle ortadan kaybolduğum için özür dilerim," diye özür diliyorum ve mavi gözlerinin içine bakarak eskiden olduğu kadını arıyorum.

Fiziksel olarak, o hala benim annem. Anneme benziyor. Ve arada bir, eskiden olduğu, beni her kalp randevusuna götüren, saçlarımı ören ve bana masallar okuyan annemin küçük bir görüntüsünü yakalıyorum. O anlar, artık gerçek olup olmadıklarını anlayamadığım, çok uzakta kalmış bir zamanın anılarından başka bir şey değil. Ya da

Belki de kafamda kurduğum bir fantezidir. Tıpkı Aries'le olan şu aptal şey gibi.

Richard'la evlenmeden önce sıcaklık ve hayat dolu olan gözleri bile donuklaştı ve neşeden yoksun kaldı. Her şeyden çok onun gülümsemesini özlüyorum, gerçek gülümsemesini, hayır etkinlikleri ya da siyasi röportajlar için takındığı sahte gülümsemesini değil.

Buraya nasıl geldik?

Başını bana doğru sallıyor. "Ne zaman ailedeki yerini anlayabileceğini düşünsem, beni hayal kırıklığına uğratmanın bir yolunu buluyorsun."

Göğsüm ağrıyor, çünkü dönüştüğü kişiden nefret etsem bile, onu hayal kırıklığına uğratma fikri beni incitiyor. Onun onayını, sevgisini istiyorum.

"Özür dilerim anne. Bir dahaki sefere daha iyi olmaya çalışacağım."

"Eminim yapacaksın, ancak bir sonraki seferin olması gerekip gerekmediğini merak etmeye başladım. Belki de bu aile için biçilmiş kaftan değilsin."

Bunun ne anlama geldiğini bile kavrayamıyorum ve yüzümdeki şoku silemiyorum. "Bu ne anlama geliyor?"

Tipik bir şekilde başını sallıyor ve beni başından savıyor. "Bu, beni hayal kırıklığına uğratmayı bırakman gerektiği anlamına geliyor. Şimdi git. Gitmekte özgürsün. George seni eve bırakacak."

Dilimi ısırıyorum ve kafamda sıraya giren soruları yutuyorum.

Eğer Aries'in yeniden ortaya çıkışının tuhaf olduğunu düşünseydim, hiçbir şey annemin zihnimde hayal kırıklığıyla yankılanan sözlerinin üstüne çıkamazdı.

Belki de bu aile için biçilmiş kaftan değilsindir.

Onun sözleri göğsümde büyük bir boşluk bırakırken, cevaplanması gereken daha büyük bir soru var. Hatalar yapmaya devam edersem ve artık rolümü oynamak için uygun değilsem bana ne yapacaklar?

Kundakçılık

Tyeni bulduğu bilgi planlarımı altüst etti. Deponun kapısını arkamdan çarpıyorum, hâlâ parmak uçlarımda onun teninin hayali dokunuşunu hissediyorum. Küçük Lilian, bebek gibi yüzü ve
güzel mavi gözler. Asla dokunmayı düşünmediğim tek kişi şimdi en değerli varlığım haline geldi.

Daha fazla araştırma yapmalıydım, Lilian'ın üvey kardeşinin yanı sıra sevgili kardeşim için kim olduğunu iyice incelemeliydim. Belki öyle yapsaydım, Aries'le birbirlerine olan ilgilerini görebilirdim. O zaman onu Aries'e karşı nasıl kullanacağıma dair daha iyi düşünülmüş bir plan yapabilirdim. *Lanet olsun.*

Karanlık depoda geziniyor, başıboş bir kutuyu tekmeliyorum.

Ses, kavernöz boşlukta yankılanıyor ve öfkemi noktalıyor. Bunu planlamak için ne kadar zaman harcadığım üzücü. Yıllarca ikiz kardeşimle ilgili her ayrıntıyı katalogladım - altın çocuk, seçilmiş kişi. Onu izledim, inceledim, yürüyüşünü, konuşmasını ve hatta ismini imzalama şeklini taklit etmeyi öğrendim. İmzasını o kadar mükemmel taklit edebiliyorum ki bankacılık yazılımı bile farkı anlayamıyor.

Sonra bir şekilde bu kırılgan görünümlü, kusurlu kalpli kız her şeyi yeniden sorgulamama neden oldu. Sadece beni hazırlıksız yakaladığı için değil, içimi görebildiğine yemin edebilirim. Aries'in tasarım ceketini -şu anda dolabında asılı olanın aynısı- omuzlarımdan silkip bir sandalyenin üzerine atıyorum. Pahalı kıyafetlerin altında tenim kaşınıyor.

Yanlış hissediyorum, sanki kumaş yerine fiberglastan yapılmışlar gibi. Onun kimliğini taşımaktan ve onun gibi davranmaktan nefret ediyorum. Neyden nefret edip etmediğim önemli değil. Önemli olan tek şey kılık değiştirmenin işe yaraması. Bu

Mill House çalışanları benim o olduğuma inanıyordu. Pislik arkadaşları benim o olduğuma inanıyor. O lanet partideki herkes benim o olduğuma inandı.

Bunu çözüp çözemeyeceğini bilmem gerek. O zaman onunla ne yapacağıma karar vermem gerekecek. Planlama duvarımın uzunluğunu adımlıyorum, gözlerim Aries hakkında topladığım yüzlerce fotoğrafı, notu ve gözetleme kayıtlarını tarıyor. Parmaklarım onun hayatı için oluşturduğum zaman çizelgesini izliyor - benim de olması gereken hayat.

Takım elbise artık bir kostüm gibi geliyor, omuzlarıma çok dar geliyor. Kravatı çıkarıp üst düğmeleri açıyorum. Böylesi daha iyi. Sonunda nefes alabiliyorum. Şimdi Lilian'a dönelim.

Söylediğim bir şey miydi? Gözden kaçırdığım bir referans mı?

Bu puştu yıllarca inceledim. Hangi marka diş macunu kullandığını, yatağın hangi tarafında uyuduğunu ve siktiği o kof sosyetiklerle kaç hamlede boşaldığını biliyorum. Onu kendisinden daha iyi tanıyorum.

Ama bu lanet kız... Her şeyi yok edebilecek bir güçle bir anda ortaya çıktı. *Ona daha tereddütlü mü dokunmalıydım? Daha kardeşçe bir şekilde?*

Birdenbire her şeyi sorgulamaya başladım.

Aralarındaki ilişki tam olarak nedir?

Onun hakkında derlediğim dosyayı aldım. Diğerlerinden daha ince. *Lilian Hayes*. Üvey kardeş. Doğduğundan beri kalp hastası. Aile tarafından hayır işlerinde sempati toplamak için kullanılmış. Zayıf halka olması gerekiyordu, sonradan düşünülen.

Araştırmalarım Koç'la çok az etkileşime girdiklerini gösteriyordu. Bu doğru değildi, hem de hiç. Benim açımdan hatalı ve büyük bir hata. Kabul etmek gerekir ki, birkaç ay boyunca yaptığım gözlemlerde, bir seferde on kelimeden fazla konuştuklarını hiç görmedim.

Dizüstü bilgisayarımdaki görüntüleri açıyorum; Hayes malikânesinin hacklenmiş güvenlik kayıtları, Aries ve Lilian'ın koridorlarda hayalet gibi geçtiklerini gösteriyor. Vücut dillerinde hiçbir yakınlık belirtisi yoktu. Bu yüzden onların dinamiklerini incelemek için fazla zaman harcamadım. *Taktiksel hata.*

Hay sikeyim. Boynumu kırdım, her zaman taşıdığım gerginlikten kurtulmaya çalıştım.

Beni gönderdikleri o cehennem çukurunda yıllarca omzumun üzerinden bakmanın bir kalıntısı. Akıl hastanesi. Enstitü. Hapishane. Ailenin geceleri daha rahat uyumasını sağlayan her ne ise.

Daha fazla gözetleme fotoğrafına tıklıyorum. Lilian doktor randevularında. Lilian sosyal etkinliklerde. O onların gösterişiydi. Bu kadar kırılgan

Acınacak, kıskanılacak kadar güzel ve şikayet etmeyecek kadar boş. Birlikte çektirdikleri birkaç fotoğrafta Koç onun yanında bir gölge gibi duruyordu - var ama bağlantısız. Uzaklıktan değil, niyetten gelen türden bir mesafe.

Duraksıyorum ve önümdeki görüntüye ters ters bakıyorum. Lilian, masasında çalışan Aries'i bir kapı aralığından izliyor. Görünüşe göre onun varlığından habersiz. *İlginç*. Yüz hatlarını tarıyorum ve gözlerine yansıyan belli belirsiz açlığı fark ediyorum.

İşte burada.

Bilgisayarı kapattım. Eğer yılların planını bir dansla mahvedebiliyorsa, onu denklemden çıkarmadan önce hakkında öğrenebildiğim kadar çok şey öğrenmeliyim. Birkaç şeyi gözden kaçırmış olsam bile, tüm sıkı çalışmamın boka sarmasına izin vermeyi reddediyorum.

Anahtar kartını okuttuğumda bekleme alanının güvenlik kapısı bip sesi çıkarıyor. Sağlam yapı, güçlendirilmiş çelik. Ses geçirmez. Terk edilmiş bir ilaç deposunu devralmanın avantajlarından biri de buranın iyi malları güvende tutmak için inşa edilmiş olması.

Şimdi onun yerine sevgili kardeşimi güvende tutuyor.

"Yemek vakti, altın çocuk," diye anons ediyorum, sesim beton odada yankılanıyor.

Aries hücresinin duvarına yaslanmış, dizlerini yukarı çekmiş, benimkine benzeyen gözlerle beni izliyor. Aylar önce onu yakaladığım zamankinden daha zayıf. *Bu iyi bir şey*. Fiziksel zayıflık zihinsel zayıflığa yol açar.

"Bok gibi görünüyorsun," diyorum ona, tepsiyi zemin seviyesindeki açıklıktan geçirirken.

Yemeğe doğru hareket etmiyor. "Benim kıyafetlerimi giyiyorsun." Kar maskesi takmamdan bahsetmiyor.

Akıllı gözlem. Yeterince akıllı değil.

"Artık değil." Elbise gömleğinin düğmelerini açtım, sıyırdım ve delikten hücresinin zeminine fırlattım. Kısmen de soğuk mantı yemeğinin içine. "Bu gece üvey kız kardeşinle biraz sohbet ettik."

Bu onun dikkatini çeker. Gözle görülür bir şekilde geriliyor, yorgunluğuna rağmen gözleri keskinleşiyor.

"Tamam mı?" diyor, neredeyse kokusunu alabildiğim korkusuna rağmen sesi sabit. "Onun bunlarla hiçbir ilgisi yok."

Çömeliyorum, aradaki boşluktan onunla göz hizasında buluşuyorum.

Ah Koç. Daha iyi yalan söylemeyi öğrenmelisin.

"İşte burada yanılıyorsunuz. Eğer seninle herhangi bir şekilde bağlantıları varsa, benim gözümde onlar da suçludur." Yüzünü inceliyorum -*yüzümü*- bir pişmanlık belirtisi, belki bir parça pişmanlık arıyorum. Hiçbir şey yok. Azıcık bile yok. "Onun tarafından biraz şaşırtıldığımı söyleyebilirim. İkinizin ilişkisi... paylaştığınız... ilk gözetimimde çok daha klinik görünüyordu."

Cevap vermeyince başımı sallıyorum ve gitmek için dönüyorum. O konuştuğunda olduğum yerde duruyorum. "Eğer ona zarar verirsen-"

Bir kahkaha atarak sözünü kestim. "Ne yapacaksın, ha? Tehdit edecek durumda değilsin *kardeşim*."

Aries gözlerini kırpıştırıyor, gözlerinde şok ve dehşet var. Maskeyi kafamdan çekip çıkarıyorum ve kendimi ona resmen gösteriyorum. Bu bir vahiy değil. Şüphesiz ben olduğumu biliyordu ve oldukça hızlı bir şekilde.

Eğer yapmadıysa, sürpriz, artık yapıyor. Kimliğimi sonsuza kadar gizli tutamam, tutmak da istemem.

"Ar-Arson?" Sesi titriyor ve ondan bu kadar tepki almak bile iyi hissettiriyor. Gözlerinin içine bakmak, onu kimin hapsettiğini, özenle satın aldığı dünyasını kimin mahvettiğini fark ettiğini görmek.

"Tek ve biricik." Kötü adam gibi sırıtıyorum. "Şimdi dikkatinizi çektiğime göre, masum üvey kız kardeşimiz hakkında biraz daha bilgi edinmem gerekiyor. Seninle bir anlaşma yapmaya bile hazırım. Aksi takdirde, bir kaza düzenlemek zorunda kalabilirim."

Zinciri takırdayacak kadar irkildiğinde altın vuruşu yaptığımı anladım. "Sakın ona dokunayım deme. Ona bakma bile."

"O zaman benim içimi görmediğinden emin ol."

Uzaklara baktığında yüz hatlarına utanç siniyor.

Görmezden gelinemeyecek bir merakla onu inceliyorum. "Ona ne yaptın? Zavallı hayatında ilk kez böyle utanç dolu bir ifade takındığına göre iyi bir şey yapmamışsındır diye tahmin ediyorum." Gözlerime bakmayı reddediyor, sanki gerçek yüzleşilemeyecek kadar çirkinmiş gibi. "Sana bakış şekli. Bu derin, dayanılmaz açlıkla." Onunla alay ediyorum, pes edeceği ve zaten bildiğim şeyi doğrulayacağı anı bekliyorum. "Bekle, sen onun için aynı şeyleri hissetmiyorsun, değil mi? Sorun bu, değil mi?"

"Önemli değil. Onu rahat bırakın. Onun *bizimle bir* ilgisi yok."

"Bunu söyleyip duruyorsun ama bu hücrede olan sensin ve ben de dışarıda senin gibi davranarak dolaşan biriyim. Onu altıma almak için fazla çaba sarf etmem gerekmez."

"Yapma," diye dişlerini gıcırdatıyor.

"O zaman bana ne yaptığını söyle." Daha yakına eğildim. "Onunla yattın mı, onu kullandın mı, kalbini kırdın mı ve onu bir çöp gibi attın mı? Bana en kötüsünü anlat ve unutma, neler yapabileceğini biliyorum." Yüzüne bakmak için yer değiştiriyorum. Burun delikleri açılmış, kaşları düşük ve gergin. *Bingo.* "Pardon, hassas bir noktaya mı dokundum? Lilian sana bir numara yapmış olmalı."

"Ona dokunmayın." Aries'in sesi ürkütücü derecede sakindi. "Onu becerdin mi?"

"Önemli değil."

"Ne demek istiyorsun? Bakire olup olmadığını bilmemi istemiyor musun, böylece düzgün bir şekilde hazırlandığından emin olabilirim? Onu sert ve hızlı bir şekilde becerebilecek miyim yoksa acele etmem mi gerekecek bilmeliyim."

"O senin değil!" Yerden fırlıyor, dudakları ince bir çizgi halinde kenetlenmiş, öfkesi içinden taşıyor. Tabuta bir çivi daha çaktı. Onunla ilgilenmemesine imkan yok. Hayır, onu en az onun onu istediği kadar çok istiyor. Ne yazık ki ikisi de istediğini elde edemeyecek.

"O senin de değil ve şu anki durumuma bakılırsa, ona sahip olma şansım çok daha yüksek gibi görünüyor. İyi uykular." Sırıtıyorum ve yemek bölmesinin kapısını çarparak kapatıyorum.

Bırak biraz otursun.

Benim odam deponun bitmiş tek bölümü, yani bana ait olan, intikamın bir parçası olarak tasarlanmamış tek yer. Kurumun *rehabilitasyon programında* öğrendiğim becerilerle kendi ellerimle inşa ettim - alçıpan, elektrik, sıhhi tesisat. İronik bir şekilde, beni yıkarken nasıl inşa edeceğimi öğrettiler.

Aries'in geri kalan kıyafetlerini çıkarıp duşun kaynar sularının altına giriyorum. Onun hayatının kokusunu, ayrıcalığını temizlemem gerekiyor. *Onu* yıkamakla geçmeyecek.

Lilian. Hiç de öyle olmayan bir kız için zarif bir isim. Kardeşimin onunla neden bu kadar ilgilendiğini anlayabiliyorum. Ne derece olduğunu merak ediyorum. Seks? Sevişme mi? Öpüştüklerini iddia etmişti ama asil Koç'un bundan daha ileri gitmesine izin verdiği izlenimini edinmedim.

Alnımı serin fayansa bastırıp suyun sırtımdan aşağı süzülmesine izin veriyorum. Oradaki yara izleri kısıtlamaları*, tedavileri* ve tüm kavgaları hatırlatmaktan başka bir işe yaramıyor. Bana dokunmayı seven hemşireye, hayır diyecek durumda olmadığım bir anda bekâretimi alan diğer hemşireye geri dönüyorum. Sonunda işe yaradı... Sonuçta özgür kalmama yardım etti.

Odaklanma çabalarıma rağmen sikim sertleşiyor. Bu şekilde olmaması gerekiyordu. Lilian bir piyon. Aries'e zarar vermenin başka bir yolu. Emrimde kullanılacak dolu bir silah. Kendime bunları söylüyorum ama onlara inanmıyorum. Keşke ellerimin altındaki belinin hissini unutabilseydim. Onu yakınıma çektiğimde nefesinin kesilmesini.

Çünkü beni o sandı.

Görülmek, istenmek, birinin bana umurundaymışım gibi bakması iyi hissettiriyordu. Bana baktığında gördüğü tek kişi Aries olsa bile.

Hay sikeyim.

Suyu gereksiz bir güçle kapattım. Lilian ihtiyacım olmayan bir karmaşa. Duştan aceleyle çıkıp kurulandıktan sonra bir eşofman giyiyorum ve planlama masama geçip gözetleme fotoğraflarını yayıyorum.

Aries'in yüzü düzinelerce açıdan bana bakıyor. Burada olmamızın sebebi, intikamımın hedefi o ve yine de gözlerim Lilian'ın elimdeki birkaç görüntüsüne takılıyor.

O bir tehdit. Lanet olası bir komplikasyon. Planın sorunsuz yürütülebilmesi için ortadan kaldırılması gerekiyor. Ama ona zarar verme, onu incitme düşüncesi midemi bulandırıyor. Bunu fark etmenin beni ne kadar kızdırdığını boş verin.

Aries'in Hayes Industries'deki ofisinin planına bakarak dikkatimi yeniden odaklamaya çalışıyorum. Onun, yani benim henüz sahiplenmediğim ofise. Babamın Aries'in bir gün kalıcı olarak yerleşeceğini umduğu ofis. Planın ikinci aşaması, yaşlı adam onları yok etmeden önce içeri girip bazı dosyalara erişmeyi içeriyor.

Sadece bana değil, başkalarına da yaptıklarının kanıtı. Emanet kasasının anahtarı hala Aries'in Mill House'daki masasında. Kimse kaybolduğunu fark etmeden önce onu geri almam gerekecek.

Lilian'ın güzel mavi gözleri, daha önce hiç hissetmediğim bir duygu cehennemini ateşleyen açlıkla birlikte zihnimde yanıp sönüyor. Hayal kırıklığı içinde yumruğumu masaya vuruyorum, bu hareket kâğıtların etrafa saçılmasına neden oluyor. Bu planın bir parçası değildi. Lilian'ın Hayes ailesine ve kardeşime karşı verdiğim savaşta yan hasar, teminat olması gerekiyordu.

Değil... Bu her ne sikimse. Beni gören biri. Gerçek beni.

Duyguların yanlış adımlara neden olma gibi bir alışkanlığı var ve bir hata bana her şeye mal olabilir. Raftan bir şişe viski aldım, üstünü çıkardım.

dişlerimle dudaklarıma götürüyorum. Yanık, kokusunun hatırasını silmek için hiçbir şey yapmıyor, karamel ipuçları ile vanilya notaları taşıyan pahalı parfüm karışımı. Bir de o dans sırasında kollarımda hissettikleri var. Kırılgan ama boyun eğmez.

Alkol boş mideme vuruyor, damarlarıma sıcaklık yayıyor.

Bunu neden yaptım? Ona dokunmamalıydım. Aries'in yaptığı gibi mesafeyi korumalıydım. Kahretsin, bu kategoride kardeşim kadar güçlü değilim. Baştan çıkarma çok güçlüydü - ona ait olan başka bir şeyi almak, kendini reddettiği şeyi hissetmek. İkisini de inkâr ettiği gün gibi ortada. Dokunuşumla eriyip gitmesi bana aralarındaki dinamik hakkında bilmem gereken her şeyi anlattı. Onu kol mesafesinde tutuyor.

Neden korkuyor? Neden korkuyor?

Elim eşofmanımın bel bandına gidiyor, altından kayıyor. *Yapmamalıyım.* Bu bir zayıflık, dikkat dağıtıcı. Mastürbasyon normaldir. Seks bir çıkış noktasıdır, ancak bunu yaparken başka birini düşünmeye başladığınızda tamamen başka bir şey haline gelir. Kendime bunları hatırlatıyorum ama işe yaramıyor. Çaresizim, muhtacım ve taşaklarım patlayacakmış gibi hissediyorum.

Lilian'ın görüntüleri zihnimi dolduruyor, gözleri beni izliyor, vücudu bana yaslanmış, o pahalı elbise olmadan nasıl görünebileceği. Komodinimin üzerindeki bilyeye uzanıyorum. İçinde metal çiviler olan sıkı bir lastik halka. Ne zaman boşalmam gerekse bana yardımcı oluyor. Acı ve zevkin bir karışımı, kurumun kimyasal hadım ilaçlarıyla geçen yıllardan sonra bazen tek kurtuluş yolum.

Hassas etime değen metalin ısırığı karşısında dişlerimi sıkarak takıyorum. Acı beni merkeze alıyor ve bana kim olduğumu hatırlatıyor. Kolay ayrıcalığı ve temiz vicdanı olan Koç değilim. Ben silmeye çalıştıkları kişiyim, beni yeniden programlama girişimlerinden kurtulan kişiyim.

Vuruşlarım hızlanıyor, zevkli olmaktan çok cezalandırıcı oluyor.

Zihnimde, Lilian o anlayışlı gözlerle izliyor, yarattıkları canavarı görüyor. *Siktir, evet. Bana bak. Canavarın parçalanışını izle.* Şu an beni görse korkar mıydı? Ondaki bir şey beni çağırıyor, bana meydan okuyor. Şu anda burada olsaydı, sanırım bana yaklaşırdı. Bence merak ederdi, hatta belki deneyimlemek isterdi.

"Kimsin sen?" diye soruyor fantezimde, eli benimkinin yerine geçiyor.

"Gömmeye çalıştıkları kardeşim," diye homurdanıyorum ve sonra patlıyorum, titreyen bir nefesle boşalıyorum, acı ve salıverme her zamanki gibi iç içe geçiyor.

Bir an için tek hissedebildiğim serbest kalmanın berraklığı oluyor, sonra gerçeklik tekrar içime çöküyor. Bu saplantı tehlikeli. O tehlikeli.

Plana. Odaklanmama. Akıl sağlığımdan geriye ne kaldıysa ona.

Bir mendille kendimi temizledim. *Nasıl bu kadar zayıf olabildim?* On yıllık intikam planları boşa gitti. *Ne kadar zavallıyım?* Beni gören ilk kadın için ergen gibi mastürbasyon mu yapıyorum? Bilye bandı kızgın kırmızı izler bırakmış, sivri uçların girdiği yerde küçük delikler. *İyi oldu.* Acı kafamı boşaltıyor, muhakememi bulandıran arzu sisini yakıp yok ediyor.

Banyo aynasındaki yansımam, gözlerimdeki sertlik dışında Koç'unkine benzer bir yüz gösteriyor. Doktorlar buna psikopatlarda sık *görülen bir* belirti *olan düz duygulanım* adını verdiler. Benim için kullandıkları etiket bu. *Hasta 4721*. Psikopatik eğilimleri olan antisosyal kişilik bozukluğu. Tehlikeli. Tedavi edilemez. Sonsuza kadar kilit altında tutulsa iyi olur.

Bunun bir hastalık olmadığını asla anlayamadılar. *Bu bir zırhtı. Z*alimlerin en zaliminden kurtulmanın tek yolu onlardan biri olmaktır. Beni bu hale getirdiler.

"Odaklan," diyorum yansımama.

Bu Lilian'la ilgili değil. Evet, tüm bu olaylarda ortaya çıkması beklenmedik bir şey ama ondan kurtulmak çok kolay.

Kendimi biraz daha sakin hissederek planlama masama dönüyorum, bu kez klinik bir tarafsızlıkla. *Lilian Hayes. Yirmi yaşında.* Hacklediğim tıbbi dosyalara göre *konjenital kalp defekti - pulmoner kapak stenozu ile ventriküler septal anomali*. Düzgün tedavi edilirse hayati tehlikesi yok, bu da bu kadar uzun süre nasıl hayatta kaldığını açıklıyor. Her zamanki gibi, dahası da var.

Aile onun durumunu sempati ve sosyal para için kullanıyor. Hayes'in yöntemi bu, her şeyi ve herkesi sömürmek. Kırılgan kızlarını bile.

Gözetleme fotoğraflarını yeni gözlerle inceliyorum. Etkinliklerdeki duruşu - her zaman hafifçe eğilmiş, zayıflığı oynuyor. *Tuhaf.* Kimsenin izlemediğini düşündüğü zaman hareket ettiğini gördüm. Orada bir güç var. Dayanıklılık. Lilian'ın kalp rahatsızlığı bir noktada ve zamanda bir sorun olsa da, kesinlikle gösterdikleri kadar kötü değil.

Lilian ve benim çok farklı olmadığımız ortaya çıktı. İkimiz de Hayes ailesinin oyunlarındaki piyonlarmışız. İkimiz de olmadığımız bir şey gibi davranıyoruz. Bu bile

Yeni bulduğumuz bilgiler onun bir tehdit olduğu gerçeğini değiştirmiyor. Beni bir kez tanıdı, tekrar tanıyacaktır. Ben hazır olmadan beni ifşa ederse her şey mahvolur. On yıllık plan boşa gider.

Seçenekler taktiksel bir değerlendirme gibi zihnimde geziniyor:

1. Onu ortadan kaldırın. Temiz. Basit. Etkili. Yine de bu düşünce onu kullanma potansiyeli kadar faydalı görünmüyor.
2. Onu itibarsızlaştırın. Suçlamaların hasta bir kızın kuruntuları gibi görünmesini sağlayın. Mümkün ama karmaşık. Sahip olduğumdan daha fazla zaman gerektirir.
3. Onu tecrit edin. Planım tamamlanana kadar onu konuşabileceği herkesten uzak tut. Yapılabilir, ama komplikasyonlar ekler.
4. Onu baştan çıkar. Koç'a olan ilgisini ona karşı kullan, onu suç ortağı yap. Onu yakın tutun. Onu izleyin.

Son seçenek, strateji ile hiçbir ilgisi olmayan bir şekilde cazip geliyor. Tehlikeli bir düşünce. Burada acımasız olmalıyım. Beni en başta hapse attıran şey duygusallıktı, beni götürmelerine seyirci kalan kardeşime duyduğum yersiz sadakatti. Denememiş bile. Hiç ziyaret etmeyen ya da mektup yazmayan. Bu hatayı bir daha yapmayacağım.

Lilian Hayes'in denklemden çıkarılması gerekiyor. Öyle ya da böyle.

Kullan-at telefona uzanıyorum ve rehberde geziniyorum. Parmağım *Temizleme* etiketli kişinin üzerinde geziniyor. Tek bir arama ve profesyonel tamirciler Lilian Hayes'in bir daha hiçbir şeye müdahale etmemesini sağlayacak.

Hızlı. Verimli. Son.

Ekrana bakıyorum.

Yap şunu. Bas şu lanet düğmeye. Ara onları.

Öfke içimi parçalıyor, ardından tiksinti geliyor.

Bunu yapamam.

Lanet olsun. Telefonu yere bıraktım. Bu bana göre değil. Engelleri ortadan kaldırmakta hiç zorlanmadım. Enstitüde beni ilaç çalarken yakalayan hademe var ya? Hatalı elektrik tesisatı yüzünden *kazayla* öldü. İlaçları kurcaladığımın belirtilerini fark eden doktor mu? Kokain alışkanlığı hakkında sağlık kuruluna isimsiz bir ihbarda bulundu.

Temiz. Hesaplanmış. Gerekli.

Her zaman bu kadar kolay olduysa, Lilian'ı susturma düşüncesi neden yanlış geliyor?

Çünkü seni gördü. Aries'i değil. Seni gördü. Henüz fark etmemiş olsa bile.

Seçeneklerle boğuşarak odamda volta atıyorum. Üçüncü bir yol var, ne eleme ne de baştan çıkarma. *Kontrol.* Onu izleyebilecek kadar yakın ama yönetebilecek kadar uzak tutmak. İçgörüsünü susturmak yerine kullanmak. Ondan bahsettiğimde kardeşimin tepkisi açıklayıcıydı. Korumacı. Endişeli. Onu benim gözetimimden daha fazla önemsiyor. Bu onu değerli bir koz yapar.

Kararımı verdim, planlama duvarına geçiyorum. Metodik bir şekilde fotoğrafları yeniden düzenleyerek yeni bir bölüm oluşturuyorum. Lilian Hayes artık çevresel değil. O artık merkezde -sadece Aries'i incitmek için değil, onu anlamak ve tasvirimi mükemmelleştirmek için de. Onun fotoğrafını yeni düzenlemenin ortasına iliştiriyorum. Diğerlerinin klinik gözetleme fotoğraflarının aksine, bu fotoğraf farklı bir şey yakalıyor.

Bu geceden, terasta durmuş bana meydan okurken güvenlik kayıtlarından alınmış. Gözleri zeka dolu, duruşu dik ve tavizsiz. Ailesinin dünyaya sunduğu kırılgan geçersizliğe hiç benzemiyor.

Fotoğrafının etrafına, hem Koç burcuyla hem de kendimle olan bağlantıları diziyorum. Bir karışıklık üçgeni. Onu öldürmeyeceğim. En azından henüz değil. Şu anda çok faydalı. Onun yerine, onu kendime çekeceğim. Ben onunkileri ortaya çıkarırken o da benim sırlarımı ortaya çıkardığını düşünsün. Onun Aries hakkındaki bilgisini ona karşı kullanacağım, ve onun bana olan hayranlığını da ona karşı.

Eğer çok tehlikeli olursa, her zaman orijinal plana geri dönebilirim.

Temizlik sadece bir telefon uzağınızda.

Parmaklarım fotoğraftaki yüzünün hatlarını çiziyor. Ne gördüğünü bilmese de on yıldır gerçek beni gören tek kişi.

"Lilian Hayes," diye mırıldanıyorum boş odaya. "Aries'i ne kadar çok istiyorsun? Ruhunu şeytana satacak kadar kötü mü?"

Kırmızı bir kalem alıp resmini daire içine alıyorum ve yanına bir soru işareti ekliyorum. Hedef değil. Bir varlık değil. Tamamen başka bir şey. Bu intikam oyununda bulmayı hiç beklemediğim bir joker.

Lilian

I Bir saattir ders kitabımın aynı sayfasına bakıp duruyorum. Hayatımı kurtarmak için odaklanamıyorum ve zaten gün için kafein limitime ulaştım, bu yüzden bir kahve daha denklemin dışında. Konsantrasyon e k s i k l i ğ i m i n kendi gözlerimi oymayı tercih etmemle ilgili olduğunu söylemek isterdim. ama bu yalan olur.

Sorun matematik değil. *Koç burcu.*

Akşam yemeği partisini ve onun garip davranışlarını düşünmeden edemiyorum. Hiçbiri mantıklı gelmiyor. Bir insan nasıl olur da aylarca ortadan kaybolur ve sonra hiçbir şey olmamış gibi geri döner?

Cep telefonum çalıyor ve bana bir mesaj geldiğini haber veriyor. Ekrana bakıyorum ve gülümsüyorum.

Merhaba, kankam. Seni özledim.

Ben de seni özledim.

Emery Lamont. Benim tek ve biricik arkadaşım. Keşke burada benimle olsaydı. Ama tabii ki aptal, aşırı korumacı hokey yıldızı kardeşi onun Oakmount'a gitmesine izin vermedi, onun yerine *Ravencrest*'e gitmesi için ısrar etti. Sanırım kız kardeşini rehin tutmak istediğinde takım kaptanı olmak işe yarıyor.

Emery: *Sanırım sensiz sıkıntıdan öleceğim.*

Lütfen yapma. İçimden bir ses Azrail'in telefonunu öbür dünyada tutmana izin vermeyeceğini söylüyor.

Emery: *Dramatik olma.*

Cevabımı yazarken tek yapabildiğim kıs kıs gülmek.

Ben *mi? Dramatik mi? Az önce ne dediğini görmedin mi?*

Emery: *O ben değildim. Patricia'ydı.*

Bu sefer sesli güldüm. Odada tek başınayken bu garip oluyor. Ben bir öncekine cevap veremeden Emery başka bir mesaj gönderiyor.

Emery: *Bana düşünceli üvey kardeşin çayını ver. Gelişme var mı?*

Emery, konu biriyle çıkmaya geldiğinde benim aracılığımla yaşıyor. Öz kardeşi aşırı korumacı olma noktasını geçti. Adam gerçekten bir psikiyatriste görünmeli.

Ben: *Evet ve hayır. Aylarca herkesten kaçtıktan sonra sonunda ortaya çıktı.*

Emery: **GIF'i alkışlamak* Bana daha fazlasını anlat.*

Ben: *Hiçbir şey farklı değil, ama özür diledi.*

Emery: *Tabii ki söyledi. Lütfen bana ona uçurtma uçurmasını söylediğini söyle.*

Ben: *Hayır. Ama sana bir konuda fikrini soracaktım.*

Pazar gecesi Aries'in o deponun otoparkına girmesini izlediğimde aklıma geldiğinden beri bu fikri düşünüyordum. Bir yanım yemekten sonra onu takip etmenin, ıssız bir yerdeki köhne bir depoda ne aradığını sorgulamanın yanlış olduğunu düşünüyordu, özellikle de aptalca bir içgüdüden başka elimde bir şey yokken. Belki de babası bir sebepten dolayı onu orada çalıştırıyordur. *Ya da başka bir şey olabilir...* İçgüdülerim ve onun davranışları bunu çözmem gerektiğini gösteriyor. Bana söyleyecek değil ya.

Aries kendisi gibi davranmıyordu - ne yardım etkinliğinde ne de aile yemeğimizde. *Değiştiğini* söyledi. Hissettiğim şey değişim değildi. Başka bir şeydi, kelimelere dökemediğim bir şey. Her şeyden çok bir his.

Şimdi yapmam gereken tek şey onun iyi olduğundan emin olmak. Onun üvey kardeşim olduğunu kendime kanıtlamak, hissettiğim bu yeni... bağı... kaybedeceğim anlamına gelse bile.

Emery: *Dünyadan Lilian'a. Orada mısın?*

Emery'den tavsiye istemeyi ya da planımı ona anlatmayı düşünüyorum ama cevabı yazmayı bitiremeden vazgeçiyorum. Onun fikrinin beni etkilemesini istemiyorum. Bunu yapmak zorundayım.

Ben: *Hala burada, hayat seçimlerini düşünüyorum.*

Emery: *Bu lanet soru da ne? Eğer taşaklarım olsaydı, şimdiye kadar mavi olurlardı.*

Bak, işte bu. Unutmuşum.

Emery: ***Mesajlaşırken bile yalan söylediğini biliyorum.*

Ben: *Değilim.*

Sen bir yalancısın. Bunu ikimiz de biliyoruz. Ama bu konuda konuşmaya hazır olduğunda, bana haber ver. Ben her zaman buradayım.

Seni seviyorum, Em. Eğer birkaç gün içinde benden haber alamazsan, polisi ara.

Emery: *Ne oluyor Lil?*

Sırıtarak telefonumu sadece titreşime alıyorum. Sonra ders kitabını kapatıp kalp atışlarımdaki ani yükselişi görmezden gelerek pencereye dönüyorum.

Bunu gerçekten yapacak mıyım? Normlara karşı isyan mı edeceğim? Tehlikeli bir şekilde yaşayacak mıyım?

Oakmount'taki yurt odam, öğrencilerin dersler arasında geçiş yaptığı avlunun mükemmel bir manzarasını sunuyor. Sadece güzel ve manzaralı değil, aynı zamanda bana kimsenin sahip olmadığı bir bakış açısı sağlıyor. Sadece bu hafta, Aries'i üç kez gördüm. Sonuncusu bugündü, yaklaşık otuz dakika önce. Eğer hızlı hareket edersem, onu tekrar depoya kadar takip edebilirim.

Hayır... Orada olacak. Depoya gitmemeliyim. Hâlâ kaldığı Mill'deki odasını kontrol etmeliyim.

Belki orada cevaplar vardır? Bu riskli bir plan ve yakalanırsam beni kurtaracak inandırıcı bir yalan olmayacak ama bir şey yapmazsam delireceğim.

Kalbim biraz daha hızlı atıyor ve kendimi daha fazla düşünmeden harekete geçmeye zorluyorum. Ceketimi, içinde acil durum ilaçları olan postacı çantamı ve internetten sipariş ettiğim biber gazını alıyorum. Annem, kırılgan kızının ne yapmak üzere olduğunu bilseydi bayılırdı.

Tamam, tek yapmam gereken Lee'ye kirpiklerimi savurmaksa ve o da bana Aries'in kapısına kadar eşlik edecekse o kadar da tehlikeli değil.

Kendi kendime gülümsüyorum. Bir kez olsun, sözde zayıflığım lehime işliyor. Kimse kalp rahatsızlığı olan kızın kırılganlığından başka bir şeyden şüphelenmiyor, bu da beni en şüphesiz kötü adam yapıyor. Onu görmeyeli otuz dakika oldu. Arabası Değirmen'deyse geri dönerim, ama değilse... şey... biraz araştırmaktan zarar gelmez.

Ya şimdi ya da asla.

Öğrenciler ve personel kesiştiği için çok fazla koşuşturma ve telaş var, bazıları gün için ayrılıyor ve bazıları akşam dersleri için geliyor. Arabama binip kapıyı çarparak kapatıyorum ve bir an nefes alıyorum. Dikkat çekmek istemiyorum, bu yüzden bir şeylerin ters gittiğini düşünmediğinden emin olmak için aramızda biraz mesafe bırakmam gerekecek. Ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim yok ama

yeterince polisiye okuyup, yeterince film izlediğimden eminim.

Karnımda endişeli kelebekler uçuşurken direksiyonu sertçe kavrıyorum. Bunu yaptığıma inanamıyorum.

Dürtülerle hareket etmek ve umursamaz olmak.

Benim ikinci el Honda Civic'im onun gösterişli Range Rover'ının yanında unutulacak kadar sıradan kalıyor. Ama bu benim ve bunun karşılığında hayatımın saatlerini ailemden esirgemek zorunda kalmadım. Annemle uğruna mücadele ettiğim tek şey buydu ve neyse ki ben bu kadar kararlıyken karşı çıkmaya değmeyeceğine karar verdi. Arabam gibi küçük isyanlar beni ayakta tutan şey... saçımı başımı yolmadan aptal partileri idare edebilmemin tek yolu.

The Mill'e en yakın otoparka gitmek sadece birkaç dakika sürüyor. Teknik olarak buraya arabayla gelmeme gerek yok ama yürümem gereken mesafe az olursa astım krizi geçirme ihtimalim de azalır. Girişi net bir şekilde görebileceğim ama arabamı kısmen büyük bir SUV'un arkasına saklayan bir yere park ediyorum. Mill House kararan gökyüzüne karşı heybetli duruyor, Viktorya dönemi mimarisi bir şekilde aynı anda hem güzel hem de baskıcı. Buraya sadece birkaç kez geldim, o da sadece Aries'in üvey kız kardeşi olarak, asla bir amacı olan biri olarak değil.

Bugün farklı. Bugün cevaplara ihtiyacım var.

Telefonum bir mesajla çalıyor.

Emery: *Her ne yapıyorsanız dikkatli olun.*

Ben: *Ev ödevinden başka bir şey yapmıyorum. Sen koca bir yalancısın. Dikkatli ol amına koyayım.*

Beni çok iyi tanıyor.

Ben: *Yakında güncelleyeceğim.*

Sonra telefonumu susturuyorum, titreşimini bile kesiyorum ve cebime atıyorum.

Derin bir nefes alarak arabadan çıkıyorum ve binaya yaklaşıyorum. Akşam havası, ceketimi üzerime daha sıkı çekmeme neden olan bir serinlik taşıyor. Öğrenciler yanımdan geçip gidiyor, gülüşüp konuşuyorlar, çarpan kalbimden ve terleyen avuçlarımdan habersizler. Aitmişim gibi görünmeye çalışıyorum, sanki üvey kardeşinin odasına girmek üzere olan biri değil de bir arkadaşımın evine gelen başka bir ziyaretçiymişim gibi. Kampüs güvenliğinin defalarca uyarmasına rağmen ön kapı kilitli değildi.

-Asla öyle olmaz. Tanıdık koridorda ilerlerken başımı eğerek içeri giriyorum. Üst katta bir yerden müzik sesi geliyor ve ortak salondan pizza kokusu yayılıyor.

Neredeyse merdivenlere varmıştım ki bir ses beni durdurdu. "Lilian? Burada ne işin var?"

Döndüğümde Aries'in en iyi arkadaşı Lee'yi buluyorum; saçları dağınık, üstsüz, ortak salonun kapısına dayanmış uzanıyor. İfadesi şüpheci olmaktan ziyade meraklıydı, bunu iyiye işaret olarak kabul ediyorum.

"Lee, selam," diyorum, sesimin sıradan çıkmasını umarak.

Lee kaşlarını çatıyor ve kapının pervazını iterek bana yaklaşıyor. "Selam. Sana Aries'i görüp görmediğini soracaktım. Yurtlar ofisi odasını boşaltmak için başımın etini yiyor, haftaya yeni öğrenciler geliyor. Ona ulaşmaya çalışıyorum ama telefonuna cevap vermiyor."

Mideme soğuk bir his yerleşiyor. "Ah, evet aslında az önce onunla konuştum," diye yalan söylüyorum usulca. "Benden odasından birkaç eşya almamı istedi. Yarın temizlemeyi bitireceğini söyledi."

Lee bir an beni inceliyor, sonra omuz silkiyor. "Güzel. En azından hayatta olduğunu duyduğuma sevindim." Elini cebine attı ve bir anahtar çıkardı. "Anahtarı kullan. Seni kilidi açma zahmetinden kurtarır. Eğer bir şey çalarsan, içki ve uyuşturucu olduğundan emin ol, sonra buraya gel ve onları benimle paylaş."

Zoraki bir kahkaha atıyorum ama fark etmemiş gibi görünüyor. Elimin titrediğini fark etmemesini umarak anahtarı alıyorum. "Teşekkürler. Uzun sürmez."

"Acelem yok," diyor Lee, çoktan ortak salona doğru dönmüş. "Ben de zaten çıkmak üzereydim. İstediğin kadar kalabilirsin. İstersen burayı yakıp yıkabilirsin."

Son kısmı yorumlamıyorum, sadece şaka yaptığını umuyorum ama yüzündeki ifadeye bakılırsa hiç de öyle değil. Merdivenleri hızla çıkıyorum, kalbim kaburgalarımda gümbürdüyor.

Aries'in kapısında, elimde anahtarla durakladım. Burası geri dönüşü olmayan bir nokta. Anahtarı sokuyorum, çeviriyorum ve içeri girip kapıyı arkamdan sessizce kapatıyorum.

Oda tam da yıllar önceki son ziyaretimden hatırladığım gibi - titizlikle düzenlenmiş, her şey mükemmel yerinde. Çoğu üniversite öğrencisinin aksine Aries, küçük yaşlardan itibaren babasının aşıladığı bir alışkanlıkla odasını askeri bir kışla gibi tutuyor.

Odanın etrafına bakarak bir saniye daha kaybetmedim. Masasına doğru ilerleyerek çekmeceleri açmaya, tam olarak neye ışık tutabilecek bir şey aramaya başladım.

Ne arıyorum ben?

Gerçekten bilmiyorum. Garip hissettiren veya yersiz görünen herhangi bir şey.

İlk iki çekmecede okul malzemeleri ve özenle düzenlenmiş kağıtlardan başka bir şey yok. Üçüncüsü kilitli. Saçımdan bir toka çekip, annemle babam evlendikten hemen sonra Aries'in bana öğrettiği şekilde bükerek şekil veriyorum. Bunu yıllardır yapmadığım için beklediğimden daha uzun sürüyor ama sonunda kilidin tatmin edici bir şekilde açıldığını duyuyorum.

Çekmeceyi açıyorum ve sık kullanılmaktan yıpranmış deri ciltli bir günlük gördüğümde nabzım hızlanıyor. Yanında küçük bir USB bellek var. Bu o. Nasıl bildiğimi bilmiyorum ama içgüdülerim bana öyle söylüyor. Her iki eşyayı da alıp yatağına tırmanıyorum.

Günlüğü açıp sayfaları karıştırdım.

İlk sayfalar sıradan ayrıntılar, ders notları, programlar, yapılacaklar listeleri içeriyor. Sayfaları çevirdikçe içerik değişiyor. Girişler arasında eskizler beliriyor, yetenekli bir elle yapılmış dikkatli karakalem çizimler. Bir sokak manzarası. Kampüs avlusu. Ve sonra ben.

Nefesim boğazımda düğümleniyor. Hayes malikânesinin dışındaki çeşmenin yanında oturmuş, başını bir kitaba eğmiş olan kesinlikle benim. Ayrıntılara gösterilen özen şaşırtıcı; yüzümün şekli, boynumun kıvrımı, ifademdeki konsantrasyon. Yeni keşfettiğim bir hevesle sayfalara göz gezdirdiğimde, hepsi de farklı ortamlarda çekilmiş başka çizimlerimi görüyorum: aile yemeklerinde, bahçede, kampüste yürürken.

Bunca zamandır beni izliyormuş. Beni çiziyor. Fark ettiğini hiç bilmediğim anları saklıyor. Çizimlerin arasında günlük kayıtları var, düzgün el yazısı sayfaları dolduruyor. *Onları okumamalıyım.* Bu, burada bulunarak zaten ihlal ettiğim sınırları bile aşan bir mahremiyet ihlali, ama merak beni boğuyor.

Anlamaya ihtiyacım var, burada cevaplar olup olmadığını bilmeye ihtiyacım var.

Kelimeleri hızlıca okuyorum ama sıradan ayrıntılar ve gözlemlerden başka bir şey bulamıyorum. Sonra eskiden yanında taşıdığı siyah deri kitabı hatırlıyorum.

Bu aynı mektup değil. Bu, terapi için yazdığı sahte mektup.

Ebeveynlerin ya da terapistin okuyabilecekleri.

Gerçeği nerede?

Masanın etrafını biraz daha karıştırıyorum, sonra çocukken saklandığı yerleri düşünüyorum. Dini bir günlük yazardı. Bir seferinde yastığının altına saklamıştı, başka bir seferinde de döşeme tahtasının altına. Yatağın yanındaki halının üzerine dizlerimin üzerine çöküp ellerimi çerçevede gezdiriyorum, sonra

bir defterin tanıdık kenarı. *Bingo.* Kendi kendime gülümsüyorum, onu sürekli gözlemlememem sonunda işe yaradı. Bu günlük diğerinden daha küçük.

Bu da saklamayı kolaylaştırıyor. Çıkardım ve okumak için tekrar yatağın kenarına oturdum. Rastgele bir girişe açıyorum.

15 Eylül th

Babam ve Patricia ile akşam yemeği. Lilian mavi bir elbise giymişti. Gözlerine öyle bir uyuyor ki, başka tarafa bakmayı zorlaştırıyor. Başımın ağrıdığını söyleyerek erken çıkmak zorunda kaldım. İronik bir şekilde doğru, ama tahmin ettikleri sebeplerden dolayı değil. Onun yanında ne kadar uzun kalırsam, mesafeyi korumak o kadar zorlaşıyor. Kurduğum dikkatli sınırlar giderek daha kırılgan hale geliyor. Onun güvenliği için daha güçlü olmalıyım.

Sayfayı çevirirken kalbim çarpıyor.

3 Ekim

Bugün onu bahçede ağlarken buldum. Patricia ile üniversite başvuruları hakkında tartışmışlar. Onu teselli etmek istedim ama uzak durması gereken benken nasıl bir teselli sunabilirdim ki? Aramızdaki boşluk ona verebileceğim tek hediye. Benim ne olduğumu, neler yaptığımı bilseydi.

Orada kesiyor, giriş yarım kalıyor. Ellerim titreyerek ileri atılıyorum.

24 Aralık, Noel Arifesi.

Hayes tatil kartı için aile fotoğrafı çekimi. Patricia bizi yan yana yerleştirdi. Lilian'ın eli benimkine değdi, hiçbir şey ifade etmemesi gereken sıradan bir dokunuştu. O zamandan beri saatlerimi soğuk duşlar ve cezalandırıcı egzersizlerle geçirdim. Babamın şüpheli bakışları, istediğimden daha fazla fark ettiğini gösteriyor. Daha dikkatli olmalıyım.

Bunu yapamam. Günlüğü kapatıyorum, duygular boğazımı sıkıyor. Bunca zaman mesafesinin kayıtsızlık, hatta zalimlik olduğunu düşünmüştüm. Bu kayıtlar başka bir şeye işaret ediyor; kasıtlı bir ayrılık, koruyucu bir önlem. Bu hiç mantıklı değil.

Beni neyden koruyor?

Bana ne olduğunu bilmiyorum ama günlüğü sakladığım yere geri koymak yerine sırt çantama koyuyorum. Bilmem gereken daha çok şey var ve günlüğü aldığımı anlarsa sonuçlarına katlanmaya hazırım. Ama gerçekten, nasıl öğrenebilir ki?

Günlük güvendeyken, araştırmama devam ediyorum. Bir insan kimsenin görmesini istemediği şeyleri göz önünde tutarken nereye saklar? Yatak odasını taradım. Yatağın altında bir şey yok. Masada çekmece de yok.

Bakışlarım dolap kapısına takıldı. *Bingo.* Kapıyı çekip açıyorum ve ışığı yakıyorum. On dakika sonra, en üst rafın arkasına itilmiş bir ayakkabı kutusu buluyorum. Hiçbir şey sırları böyle anlatamaz. Kutuyu aşağı çekiyorum, üstündeki kalın toz tabakasını fırçalıyorum, bu da bana kutuyu bir süredir açmadığını söylüyor.

Kutunun üstünü kapattım. Kutunun içinde ne bulmayı beklediğimden emin değilim ama bu ona iki yıl önce verdiğim saat değil. Saati bunca zaman saklamış olmasına kızmalı mıyım yoksa eriyip su birikintisine mi dönüşmeliyim bilemiyorum.

Mükemmel durumda ve tıpkı ona verdiğim günkü gibi görünüyor. Ne hissettiğimden emin olamadan onu cebime atıyorum ve kağıtları yaşlılıktan sararmış sayısız gazete kupürüne geçiyorum.

YEREL GENÇ GÖNDERILEN IÇIN TEDAVI AŞAĞIDAKI KAYIKHANE OLAYI başlığını okuyoruz. Haberde ayrıntılara pek girilmiyor, sadece *Hayes adında bir gencin* ailesinin göl arazisinde geçirdiği *talihsiz bir kazanın* ardından özel bir tesise nakledildiği belirtiliyor.

İsim yok. Ayrıntı yok. Bu bir haber değil, bu bir örtbas. Kasıtlı olarak muğlak hale getirilmiş ki çabucak gömülebilsin.

Başka bir kupür daha var, bu finans bölümünden:

HAYES PHARMACEUTICALS NORTHSTAR TESİSLERİNİ SATIN ALDI.

Satın alma tarihi, kayıkhane olayından sadece birkaç hafta sonrasına denk geliyor.

Kutunun dibinde bir fotoğraf var; yedi yaşlarında iki özdeş çocuk, Aries'in babası olduğunu anladığım yaşlı bir adamla birlikte duruyorlar. Her iki çocuk da aynı mayoları giymiş ve gülümsüyorlar. Deneseniz onları ayırt edemezsiniz gibi görünüyor, ama duruşlarında ince bir fark var.

Biri dik ve dikkatli dururken, diğeri sanki resmi poza direniyormuş gibi hafifçe eğiliyor. *Belki de hiç tanışmadığım bir kuzenimdir.*

Bu mümkün olabilir, ama Aries'in babasının hiç kardeşi yok, o zaman bu ikisi nasıl bu kadar benzeyebilir? İçimden bir ses, bu ikisini bir arada tutmak istiyor.

düşünceler, bu sonuçlar, kendime yalan söylemeye devam etmek çünkü gerçekle yüzleşmekten daha kolay.

Gök gürültüsü gibi bir ses geliyor, ses alt kattan geliyor. Beni şimdiki zamana geri döndürüyor. Sesler yaklaşıyor, biri öfkeyle yükseliyor. Koç'un genelde çıkardığı sesten daha sert olsa da hemen tanıyorum.

Kahretsin.

Panikle ışığı kapatıp dolaba çekiliyorum, kapıyı neredeyse kapatıyorum ama içeriyi görmek için bir aralık bırakıyorum. Birkaç saniye sonra odanın kapısı pat diye açılıyor ve her hareketinden öfke fışkıran bir figür içeri dalıyor. Koç'u öfkeli gördüm ve kişisel deneyimlerimden ne kadar canavar olabileceğini biliyorum, ama bu sinsi sinsi dolaşmada bir tehdit var.

Telefonda, tedirgin bir enerjiyle bir ileri bir geri konuşuyor.

"Sana daha önce de söyledim, ben senin ayakçın değilim," diye hırlıyor. "Senin için çalışmıyorum - bu anlaşmanın karşılıklı fayda sağlaması gerekiyordu."

Duraklıyor, diğer uçtaki kişiyi dinliyor. Her ne söylüyorlarsa öfkesi on kat artıyor, sesi öldürücü bir hal alıyor.

"Beni çok dikkatli dinleyin," diye devam ediyor, sesi tehlikeli bir fısıltıya dönüşüyor. "Bunu kendi yöntemimle yapacağım. Yöntemlerimle ilgili bir sorununuz varsa, belki de anlaşmamızı yeniden gözden geçirmeliyiz."

Bir duraklama daha, bu sefer daha uzun. Daha önce aradığım çekmeceyi çekip açıyor ve giderek artan bir hüsranla karıştırıyor.

"Burada değil," diye hırlıyor telefonda. "Diğer saklandığı yerlere bakacağım, bulursam sana söylerim. Ama açık olmak istiyorum: bu zaman çizelgesini değiştiriyor. Eğer bana kırsalda bir bok aratacaksanız daha fazla zamana ihtiyacım olacak."

Cevap her ne olursa olsun, duymak istediği bir cevap değildir, çünkü aramayı ekrana sert bir yumruk atarak sonlandırır ve telefonu yatağa fırlatır.

"Siktir!" diye bağırıyor ve çekmeceyi öyle bir kuvvetle kapatıyor ki tüm masa sallanıyor.

Kendimi dolabın içine daha da bastırıyorum, nefesimin sessiz kalmasını, kalbimin çılgınca çarpmasını durdurmayı diliyorum. Bir şey arıyor - bu öfkeyi gerektirecek kadar önemli bir şey. USB bellek cebimde kızgın bir kömür gibi yanıyor.

Aries dolaba doğru ilerliyor ve ben de duvara yaslanıp kıyafetleri kalkan olarak kullanarak karanlığın beni gizlemesi için dua ediyorum. Kalbim o kadar yüksek atıyor ki, sesin beni ele vermesinden korkuyorum. Nefesimi tutuyorum.

ayakkabı kutusunu bulduğum rafa uzanıyor, onu aşağı çekiyor ve içindekileri karıştırıyor.

"Nerede o?" diye mırıldanıyor kendi kendine. "Nereye sakladın lan bunu?"

Ne demek istiyor, sen?

Giysilerindeki küçük bir aralıktan kutunun içindekileri yatağın üzerine atmasını izliyorum - gazete kupürleri, fotoğraflar. Aradığını bulamayınca her şeyi tekrar kutunun içine tıkıyor ve kutuyu rafa geri koyuyor.

Korkunç bir an için eli, arkasına saklandığım trençkotlarından birinin koluna değiyor. Neyse ki hafif hareketi, kumaşın kumaşa fısıltısını fark edemeyecek kadar dalgın. Saatler gibi gelen ama muhtemelen sadece dakikalar süren bir sürenin ardından hoşnutsuz bir ses çıkarıyor ve kapıyı arkasından çarparak odadan çıkıyor.

Tekrar normal nefes almaya cesaret etmeden önce yüze kadar sayarak bekliyorum. Dolaptan çıkarken bacaklarım titriyor, damarlarımda adrenalin dolaşıyor.

Bu USB bellekte her ne varsa onu kızdıracak kadar önemli. İsmi açıklanmayan bir ortağıyla yaptığı *anlaşmayı* bozabilecek kadar önemli.

Yapmam gereken ilk şey buradan çıkmak ve içindekileri incelemek.

Aries'in gazabıyla yüzleşmeye hazırım, ama eğer bu babasının işiyle ilgiliyse, o zaman... ben de *onun gazabıyla* yüzleşmeye hazır mıyım?

Ya bir şeyleri berbat edersem?

Çocukluğumdan beri burnumu başkalarının işine sokmamak gibi bir sorunum vardı. Her küçük ayrıntıyı, tüm değişiklikleri fark ederim. Ya bu içgüdünün Koç'un farklı olmasıyla bir ilgisi yoksa? Sanırım bu almam gereken bir risk.

Sahte günlüğü çekmeceye geri koyuyorum, eksik olduğunu fark etmediğine şükrediyorum. Her şeyi bulduğum g i b i bıraktığımdan emin olmak için odayı hızlıca gözden geçiriyorum; cebimde bir delik açan bellek, çantamdaki saat ve günlük hariç.

Hepsi de tanıdığımı sandığım Koç'un küçük bir simgesi, günlük kayıtları göstermesine izin verdiğinden daha fazla önemsediğini düşündüren Koç'un.

Dikkatlice kapıyı açıp koridora bakıyorum. *Boştu.* Lee'nin anahtarıyla kapıyı arkamdan kilitleyerek dışarı çıkıyorum. Merdivenlerden aşağı her adımda

potansiyel bir felaket gibi hissediyordum ama kazasız belasız zemin kata çıktım.

Lee gitmiş, ama birkaç kişi hararetli bir video oyunu savaşına girmiş. Dikkatlerini ekrana verdikleri için kimse beni fark etmiyor. Lee'nin anahtarını daha sonra bulabileceği bir yan masaya koyuyorum, sonra da ön kapıdan sıvışıyorum.

Gece havası bana bir berraklık iğnesi gibi çarpıyor. Başardım - ilk gerçek isyan eylemimden, araştırmamdan sağ çıktım. En iyi tarafı da her şeyi değiştirebilecek bir şey bulmuş olmam.

Arabama bindiğimde USB belleği avucumun içinde evirip çeviriyorum. İçerdiği sırlar, Koç'un aradığı her neyse artık bende.

Bu onun üzerinde sahip olduğum ilk gerçek koz...*şimdiye kadar.*

Kanımda yeni keşfedilmiş bir güven var. Aries'i anlama, ona tam olarak neler olduğunu çözme şansım var.

Bu sadece başlangıç...

Kundakçılık

Cep telefonumun ekranında Lee'nin adının yanıp sönmesi depodaki güvenlik görüntülerini incelememi yarıda kesti.

"Öyle mi?" Aries'in sesiyle cevap veriyorum - doğal tonumdan biraz daha yumuşak, ağabeyimin her zaman etkilediği o düşünceli ipucu ile.

"Dostum, nerelerdeydin? Yurt ofisi odanı boşaltmak için başımın etini yiyor. Gelecek hafta yeni öğrenciler geliyor."

Hay sikeyim. Mill House olayını unutmuşum. Lilian'a, onun korku ve arzusunun beni bir köpekbalığını baştan çıkaran kan gibi baştan çıkarmasına çok odaklanmıştım.

"Yirmi dakika içinde orada olurum," diyorum ve Aries'in tasarım ceketlerinden birine uzanıyorum. Altın çocuğu oynamak için giydiğim kostüm.

Kampüse gidiş hızlı ama bu bana karakterime tam olarak bürünmem için zaman veriyor. Koç, eklemleri beyazlayana kadar direksiyonu tutmuyor. Aynalarda kuyruk olup olmadığını kontrol etmez. Üvey kız kardeşine çığlık attırmak için yaratıcı yollar düşünmüyor.

Onu düşünmeyi bırak.

Mill House ileride beliriyor - zengin seçkinler için öğrenci yurduna dönüştürülen gösterişli Viktorya dönemi konaklarından biri. Ben süngerli bir odada çürürken Aries burada dört yıl yaşadı. Bu tezat beni şaşırtmıyor ve arabadan çıkmadan önce duygularımı kontrol altına alıyorum. Lee ön merdivenlerde bekliyor, yüz hatlarına endişe kazınmış.

Birinci sınıftan beri kardeşimin en iyi arkadaşıydı. Şimdi teknik olarak benim; sadece o bunu bilmiyor.

"Bok gibi görünüyorsun," diye selamlıyor beni yaklaşırken.

Başka birinden gelse, şiddetli bir nöbeti tetiklerdi. Ama Lee'nin içten endişesi nezaketten, ilgiden geliyor ve bu göğsümü ağrıtıyor çünkü Koç olmadığımı bilmese bile beni önemsediğini gösteren ilk kişi o.

"Teşekkürler." Aries'in kendini küçümseyen gülümsemesini idare ediyorum. "Zor birkaç hafta oldu."

"Evet, şaka yapmıyorum. Balo salonu sahnesinden sonra resmen ortadan kayboldun."

"Sadece biraz boşluğa ihtiyacım vardı." Belirsiz bir cevap ama yeterince iyi. Onu geçip içeri giriyorum. Ev eski ahşap, pahalı halı ve miras gibi kokuyor.

Bu benim olabilirdi, benim olmalıydı.

Merdivenlerden çıkıp Aries'in odasına girerken Lee'nin varlığını arkamda bir hayalet gibi hissedebiliyorum. "Olanlar için kızgın olmadığımı biliyorsun, değil mi? Bros önce-"

"Her neyse, dostum." Sözünü kestim.

Salem'le olan şey bir oyundan başka bir şey değildi. Onu ona karşı kullanmak, canını yakmak, tüm arkadaşlarını yabancılaştırarak Aries'i mahvetmek gibi niyetlerim vardı ama sonra Lee'nin çöküşüne tanık oldum ve bunu yapamayacağımı anladım. Kimse umursamazken o bana umursadığını göstermişti, ben de karşılığında ona merhamet gösterdim. "Gerçekten. Gücenmek yok. Geçmişte kaldı." Oda aynen gözetimim sırasında fotoğraflarda gördüğüm gibiydi.

Buraya her gelişimde aynen bıraktığım gibi. Her şey mükemmel bir şekilde Koç burcunda; düzenli, zevkli, kontrollü. Sahip olmam gereken hayat.

Parça parça sökme zamanı.

"Umarım yanlış anlamazsın ama sende farklı bir şeyler olduğunu hissediyorum," diye itiraf ediyor Lee, ben çekmeceleri karıştırırken kapı çerçevesine yaslanarak.

Farklı demek hafif kalır. Keşke gerçeği bilseydin. Kayıtsızca homurdanıyorum ve toplanırken Aries'in hassas hareketlerini sürdürmeye odaklanıyorum. Kardeşim acelesi olsa bile her şeyi mükemmel bir şekilde katlar. Benim de benimsemek zorunda kaldığım sinir bozucu alışkanlıklarından biri.

"Benim bilmediğim bir şeyler mi oluyor?" Lee soruyor.

"Hayır." Yanıt Koç'un söyleyeceğinden daha keskin. Kendimi tutuyorum ve ses tonumu yumuşatıyorum. "Bir şey olduğu yok. Sadece... önceliklerimi yeniden düzenliyorum. Hayatımda ne yapmak istediğimi anlamaya çalışıyorum."

Lee'nin endişesi gurur verici ve derimi kaşındırıyor. Kayıkhaneden beri kimse benim için bu kadar endişelenmemişti. Aries ailenize sadakatin hiçbir şey ifade etmediğini kanıtlamadan önce. Dolabın içinde kaybolup bir spor çantası alıyorum ve yatağa dönüyorum. Sonra onu temel ihtiyaçlarla doldurmaya başladım. Aries'in eşyaları benim için bir bok ifade etmiyor ama kimliğimi açığa çıkaramam, henüz değil. Lee'nin her hareketimi izlediğini hissedebiliyorum. İnsanların ona verdiğinden daha sezgisel.

Masaya dönüp baktığımda gözlerim bir şeye takılıyor; çekmeceye sıkıştırılmış bir fotoğraf. Uzanıp onu çekiyorum. Gözlerim fotoğrafı tarıyor. Lilian bir hayır etkinliğinde, o anlayışlı mavi gözleriyle doğrudan kameraya bakıyor.

Mükemmel bir kız. *Masum ve kırılgan.* Toprağından koparmaya niyetlendiğim narin bir çiçek. Öfke yüzeyin hemen altında kaynıyor ve parmaklarım fotoğrafın kenarında sıkılaşırken onu zar zor kontrol altına alıyorum. Ben o yerde çürürken o her şeye sahipti. Dişlerimi sıkıyorum ve fotoğrafı çantaya atıyorum.

Ayakkabı kutusunu dolaptan çıkarıp içindekileri çantaya atıyorum. Kâğıtların kırışması duraksamama neden oluyor ve Lee'ye bakma riskini göze alıyorum, ama artık paketlememi izlemiyor. Gazete kupürleri. Hayes ailesinin kayıkhanesinde meydana gelen *trajik kazayla* ilgili başlıklar.

Ruh sağlığı tedavisi için uzaklara gönderilmiş sorunlu bir genç olan benim hakkımda yazdıkları özenle hazırlanmış hikâyeye göz gezdiriyorum. Hayatımı nasıl bu kadar kolay bir şekilde özenle yazılmış yalanlara indirgeyebildiler? Onları cebime attım.

"Bak, boşa kürek çekmek istemiyorum ama bir şeyler olduğunu biliyorum. Belki bana söylemekten korkuyorsun ya da bu konuda konuşmaya hazır değilsin. Hiçbir fikrim yok. Bildiğim tek şey bana yalan söylediğin ve bundan hoşlanmadığım." Lee kapının pervazını iterek yaklaşıyor. "Önce herkesi hayalete çeviriyorsun, sonra da aramalara ve mesajlara cevap vermiyorsun. Yani, artık benimle takılma zahmetine bile girmiyorsun ve şimdi ne yapıyorsun? Gidiyor musun?"

Eğer benim sadece en iyi arkadaş rolünü oynadığımı ve onun gerçek en iyi arkadaşının depoda bir telefon görüşmesinde saklandığını bilseydi, benimle arkadaş olmak için bu kadar zorlar mıydı?

"Yalan söylemeyeceğim, artık seni tanımıyormuşum gibi geliyor."

Çünkü hiç yapmadın.

"Belki de sonunda büyümeyi seçiyorumdur?" Görünüşü korumak için Aries'in tasarım kıyafetlerinden bazılarını ekleyerek toplanmaya devam ediyorum. "Ben gitmiyorum.

Kampüs hayatına biraz ara veriyorum. Sonsuza kadar The Mill'de yaşayamayız. Ayrıca dikkatimi aile işine vermem gerekiyor."

"Bu saçmalık." Lee'nin sözlerini kaplayan zehir karşısında duraksıyorum. "Aile şirketinden nefret ettiğin herkesçe biliniyor. Tanrı aşkına, geçen sömestr boyunca bu işten kopma planlarından ve babanın boyunduruğundan nasıl kurtulacağından bahsettin."

Haklı-araştırmalarıma göre Koç, babamın şirketteki pozisyonunu reddetmeyi planlıyormuş. İkizimin kendini ailemizin günahlarından uzak tutmaya çalışmasının bir başka yolu.

Aptalca bir şekilde, kendimi Lee'ye açıklama yapmak, gerçeği söylemek isterken buluyorum. Bu Aries'i inciteceği için değil - incitecek olsa da - ama küçük bir parçam bana gerçek dostluğu gösteren ilk kişiye karşı dürüst olmayı arzuladığı için.

Kısa süreli bir düşünce. Kendimi açıklamanın ve planı daha fazla riske atmanın bir anlamı yok. Lilian'ın bildiklerini bilmesi yeterince kötü zaten.

Dişlerimi sıkarak çantanın fermuarını kapatıp ona dönüyorum ve yüzüme gerçekmiş gibi gelmeyen bir gülümseme yerleştiriyorum. "Bana insanların değiştiğini söyleyen sen değil miydin? Belki ben de değişmişimdir? Belki de bu benim yeni bir şey denememdir, değişmeye çalışmamdır."

"Evet," diyor Lee sessizce, "insanlar değişir ama bu değişen sen değilsin. Bunu biliyorum. Sen benim en iyi arkadaşımsın. Bu sanki... teslim oluyormuşsun gibi hissettiriyor. Vazgeçiyormuşsun gibi."

Odanın içinde dolaşırken cebimdeki gazete kupürleri çatırdıyor. Siyah beyaz basılmış, özenle kurgulanmış on yıllık yalanlar.

Yerel Genç Tekne Kazasından Sonra Hastaneye Kaldırıldı. Adımı bile kullanmadılar, sadece *Hayes'in gençliğini söylediler*. Sanki çoktan silinmiş gibiydim. *Siktir et onları. Hepsinin.* O günü çok net hatırlıyorum ve sanırım çoğu insan da hatırlar. *Hayatlarının sona erdiği gün.* Aries'in elindeki işaret fişeği. İşler ters gittiğinde yüzündeki panik ifadesi. Öne çıkıp suçu üstlenmek için verdiğim anlık karar. Kardeşlikten ya da sevgiden değil, sonunda beni *görmelerini* sağlayacağını düşündüğüm için. *Beni kabul etmelerini.*

Bunun yerine, *sorunlu çocuk* durumlarını kalıcı olarak çözmek için bir fırsat gördüler. O kadar uzun süre görünmeye, beni anlamalarını sağlamaya çalışmıştım ki Koç'la arama ne kadar mesafe koyduklarını hiç fark etmemiştim. Beni resimden çıkarmadan çok önce onu altın çocuk olmaya hazırlıyorlardı.

"Senin için buradayım dostum. Sen benim en iyi arkadaşımsın." Lee'nin sesi anılarımı yarıp geçerek beni şimdiki zamana geri çekiyor.

"Benim en iyi arkadaşım olabilirsin ve hayatımı yaşamama izin verebilirsin. Vazgeçmiyorum. Seçeneklerimi araştırıyorum."

"Seçenekleriniz?" Lee'nin sesi bir endişe notası taşıyor. *Şimdiden kimliğimi açığa mı çıkardım?* "Şu anda kendini duyuyor musun? Baban için çalışmak asla bir seçenek değildi, Aries."

"Her şey bir seçenektir. Sadece karar vermeye çalışıyordum."

Lee başını sallıyor ama gözlerinde umut parlıyor. "Lilian'la mı ilgili? İkinizi partide birlikte gördüm. Dün gece buradaydı."

Sesimi soğukkanlı tutmaya çalışırken damarlarımdaki kan buza dönüşüyor. "Ne olmuş ona?"

Lee rahatsız bir şekilde kıpırdanıyor. "Hâlâ bu oyunu mu oynuyoruz? Gerçekten mi? Bunca zaman sonra mı? Ona nasıl baktığını gördüm. Onunla nasıl dans ettiğini. Söylentiler buralarda yangın gibi yayılıyor." *Hay sikeyim.* Partideki Aries performansım istediğimden daha fazla dikkat çekti.

Tüm bunlar ona dokunmaya karşı koyamadığım, onu Hayes ailesinin geri kalanından farklı olarak işaretlediğim için oldu.

"Tamam mı? O benim üvey kız kardeşim," diyorum sesime zoraki bir reddediş katarak. "Ne demek istiyorsun? Sadece evlilik yoluyla akrabasınız, kan bağıyla değil." "Biriyle dans etmem onu becerdiğim anlamına gelmez."

"Bu senin de öyle olmadığın anlamına gelmez." Göz kırpıyor.

"Bırak onu, Lee." Ve bu sefer, gerçek sesimin bir kısmının sızmasına izin verdim.

-Hastabakıcıların geri adım atmasına ve doktorların sakinleştiricilere uzanmasına neden olan ses tonu.

Ellerini teslimiyetle kaldırıyor ama gözleri sanki araştırmak ya da sormak istediği bir şey görmüş gibi kısılıyor. "Savunmaya geçmene gerek yok. Tek söylediğim ona diğer kızlara baktığından daha farklı baktığın. Sanki o bir oyuncak değil de kazanılması gereken bir ödülmüş gibi."

Yine, keşke ona gerçeği söyleyebilseydim, ama yapamam. Daha fazla hata yapmadan bu işi bitirip gitmeliyim.

"Lilian üvey kardeşim olması dışında benim için hiçbir şey ifade etmiyor," diye yalan söylüyorum, onun Aries ve benim için ne olup olmadığını bir sır olarak saklamak için garip bir sahiplenme hissediyorum.

"Tabii. Nasıl istersen." Gözlerini deviriyor ve sonra başka bir şeye devam ediyor. "Sana söylemek istedim ama fırsat bulamadım. Ailen beni aradı. Olanları düşünerek tekrar kötüleştiğinden endişeleniyorlar-"

"Seni mi aradılar?" Sesim artık kesinlikle Koç'unki gibi değil. Daha karanlık, daha sert-

Lee gözlerinde endişeyle önümde durarak yaklaşıyor. "Evet, geçen hafta. Yine kardeşin hakkında konuştuğunu söyledi. Hani şu-"

"Öldü mü?" Sözünü kesiyorum ve boğazımdan acı bir kahkaha kaçıyor. "Herkesin iyiliği için gönderdikleri sorunlu ikiz mi? Sana böyle mi söylediler?"

Hatıralara karşı gözlerimi kapatıyorum.

Patricia ve Richard'la mümkün olduğunca az zaman geçirmeye çalışıyorum ama o lanet ev en çok cevap alacağım yer. Ve her zaman çağrıldığımda gitmek zorundayım.

Patricia, boş, hatta aptal, sadece statüsüyle ilgilenen biri... Eve geldiğimde beni başından savdı. Hepimiz Richard'ın ofisine yerleştikten sonra, Arson'ın mezarına çiçek bırakmaktan bahsettim ve yemin ederim ki ikisi de bana bakarken sessizlikte bir iğne düşüşü duyabilirdiniz.

"Aries?" Lee bir adım öne çıkıyor, sonra ben yüzümü tamamen ona dönünce duruyor. "Beni korkutmaya başlıyorsun, dostum."

Güzel. Korkmuş olmalı. Hepsi korkmalı. Onlar yüzünden böyleyim.

Planınızı, bulunduğunuz yere ulaşmak için harcadığınız zamanı, pazarlığı ve enerjiyi düşünün.

Hata yapma. Tepki verme.

"Hey, özür dilerim," diyorum, sesimi ağabeyimin dikkatli tonuna geri döndürerek. "Sadece yaklaşan tüm değişiklikler yüzünden stresliyim."

Bana inanmadığını biliyorum. Bunu gözlerinde görebiliyorum. Beni, gerçek beni, en iyi arkadaşının davranışlarına uymayan versiyonumu bir anlığına gördü.

"Gitmeliyim," diyorum spor çantasını omuzlayarak. "Şirketteki pozisyonuma hazırlanmak için babamla bir toplantım var."

Yalanın tadı acı - beni hapsederken Aries'e verdikleri hayatın bir parçası daha. Lee'nin incelemesi tehlikeli olmaya başladı, imkansız şeyler istememe neden oluyor. Gerçek dostluk gibi. Birinin benim gerçekte kim olduğumu bilmesi gibi.

"Ne zamandan beri ona *baba* diyorsun?" Lee kapıyı kapatıyor, yüz hatları tiksinti ve şaşkınlık karışımı bir ifadeye bürünüyor. "Sen ona

Richard'ı yasadışı ithalatlar konusunda sessizliğinizi satın almaya çalıştığı günden beri tanıyorum."

Hay sikeyim. Araştırmamda gözden kaçırdığım bir detay daha.

"Çekil," diyorum ve bu kez gerçek sesimi gizleme zahmetine girmiyorum.

"Hayır." Lee, arkadaşına olan sadakati içgüdülerinin önüne geçtiği için yerinde durur. "Bana gerçekte neler olduğunu anlatana kadar olmaz. Biri seni tehdit mi ediyor? Olanlarla mı ilgili-"

Kendimi kaybederek onu gömleğinden yakaladım ve kapının pervazına çarptım. Kırık bir an için beni görmesine izin verdim, gerçekten beni görmesine. Dikkatli kontrolüyle Koç'u değil, on yıldır bastırılmış öfkesi ve acısıyla Kundakçı'yı.

"*Çekil* dedim."

Farkına vardıkça bakışları genişliyor. Ben onun en iyi arkadaşı gibi görünen ama aslında öyle olmayan yabancıyım.

"Sen-" diye başladı ama sonra durdu, sanki daha iyi düşünmüş gibiydi.

Onu serbest bırakıyorum, Aries'in alışılmış hareketiyle gömleğini düzeltiyorum. "Ben ne değilim?"

Sertçe yutkunuyor, kendini korumak sadakatle savaşıyor. "Hiçbir şey. Sadece... beni ara, tamam mı? Bir şeye ihtiyacın olursa."

Başka bir hayatta, bu tür bir arkadaşlık beni kurtarabilirdi. Beni bugün olduğum canavardan başka bir şey yapabilirdi.

"Hoşça kal Lee," diyorum yumuşak bir sesle, sözlerimdeki kesinliği duymasını sağlayarak.

Merdivenleri ikişer ikişer çıkarak yanından geçip gidiyorum. Umarım beni ya da onu kurtarabileceğini düşünmüyordur. Birileri şüpheleri üzerine harekete geçtiğinde çok geç olacak. Aries'i kurtarmanın bir yolu yok, tıpkı beni kurtarmanın bir yolu olmadığı gibi.

Dışarı çıktığımda, garip bir duygu göğsümün karanlık yarıklarının derinliklerine yerleşiyor. Birkaç ay boyunca Koç burcunun her zaman hafife aldığı bir şeye, gerçek bir dosta sahip olmuştum. Yaşasam da ölsem de umurunda olan biri. Kendime yalan söylemenin bir yolu yok. Lee'yi bir arkadaş olarak özleyeceğim, kimse umursamazken beni umursayan biri olmasını özleyeceğim.

Düşünceleri kabul ettikten sonra onları kilitli tuttuğum duygu kutusunun derinliklerine itiyorum. Duygular zayıflıktır. Arkadaşlar bir sorumluluktur. Şu anda önemli olan tek şey intikam. Tatlı, masum Lilian'dan başlayarak planımı harekete geçirmenin zamanı geldi. Dün gece beni neden ziyaret etmeye karar verdiğini öğrenmenin zamanı geldi.

Kundakçılık

Yurt odasının yerini bulmak kolay. Üçüncü kat, doğu kanadı, sondan ikinci pencere. Geçtiğimiz birkaç hafta boyunca Lilian'ın programının her ayrıntısını ezberledim - derslere ne zaman girdiğini, hangi yemekhaneyi tercih ettiğini, Akşamları binasına hangi yoldan döndüğünü.

Bu gece, park yerinden dürbünle onu izliyorum, ince perdelere karşı siluet halinde odasında dolaşıyor. Varlığımdan, ne kadar savunmasız olduğundan tamamen habersiz. Bu bilgi içimde bir heyecan yaratıyor - sadece güç değil, daha karanlık, daha ilkel bir şey.

Kampüs bu saatte sessiz, öğrencilerin çoğu ya uyuyor ya da kütüphanede vizelere hazırlanıyor. Bir güvenlik görevlisi viziteye çıkmış, el fenerinin ışığıyla tembel tembel etrafı tarıyor. Gölgelerin derinliklerine gömülüyorum, yıllarca süren kurumsal hayatta kalma mücadelesinin mükemmelleştirdiği sabrımla. Güvenlik görevlisi varlığımdan habersiz yoluna devam ediyor; tıpkı rutinlerinin öngörülemez olduğunu düşünen tüm hademeler gibi.

Bulunduğum noktadan, yatmaya hazırlanırken hareketlerini izliyorum. Silueti pencerenin yanında duraklıyor ve kalbimin durduğu bir an için beni görebileceğini düşünüyorum. Nefesimi tutuyorum, ama sonra sadece perdeleri daha sıkı çekiyor ve gece rutinine devam ediyor.

Odasındaki ışık nihayet 23:23'te kapanıyor. İçeri girmeden önce uyuduğundan emin olmak için otuz dakika daha bekliyorum.

Avluda sokak lambalarının arasındaki gölgeleri takip ederek ilerlerken gece havası tenime değiyor. Her duyu yükseliyor - ses

Başka bir yatakhaneden gelen uzaktan gelen kahkahalar, dökülen yaprakların kokusu, cebimdeki maymuncukların ağırlığı.

Bu hipervijilans tanıdık, hatta rahatlatıcıdır.

Kurumda farkındalık hayatta kalmak anlamına geliyordu. Burada ise kontrol anlamına geliyor.

Kampüs güvenliğinden kaçmak gülünç derecede kolay. Yurdun elektronik kilitlerini yanımda getirdiğim ekipmanlarla aşmak saniyeler sürüyor.

Klonlanmış bir giriş kartını okuttum ve içeri girdim. Lobi ıssız, gece görevlisi masanın arkasında uyukluyor. Asansör yerine servis merdivenlerini kullanıyorum; gece geç saatlerde etütten dönen öğrencilerle karşılaşma riskim yok.

Birkaç dakika içinde onun katına ulaştım. Kapıları sayarken halı ayak seslerimi bastırıyor, ileride başvurmak üzere düzeni ezberliyorum. Koridorun ilerisinde açılan bir kapının sesiyle duraksıyorum, gelen her kimse odasına dönene kadar kendimi duvara yaslıyorum. *Amatörce.* Koridorlarında neyin gizlendiğini bilselerdi, gece yarısı atıştırmalıkları konusunda bu kadar rahat davranmazlardı.

Lilian'ın kapısı daha hassas bir dokunuş gerektiriyor - zorla girildiğine dair kanıt bırakmamalı. Kilit mandalı sorunsuzca içeri kayıyor, tırnaklar pratik bir hassasiyetle yerine oturuyor. Bu, kurumdaki üçüncü yılımda, ilaç deposuna erişmem gerektiğinde öğrendiğim bir beceri. Hatırası ağzıma acı bir tat getiriyor, kapıyı yavaşça açarken yutkunuyorum.

İçeri adımımı attığımda burnuma vanilya ve temiz çamaşır kokusu doluyor. Gözlerim karanlığa çabucak alışıyor ve yatağına gelene kadar etrafı tarıyor. Çalar saatinin loş ışığı uyuyan bedenine mavi gölgeler düşürüyor, kalçasının kıvrımlarını ve boynunun narin kavisini vurguluyor.

Uyuyor, yan yatmış, bir kolu bilinçsiz bir savunmasızlıkla başının üzerinde sallanıyor. Üzerini örten ince çarşaf aşağı kaymış, pürüzsüz bacakları ve kalçasının kıvrımı ortaya çıkmış. Yüzü uykuda daha yumuşak, bir şekilde daha genç, uyanıkken taşıdığı gerginlik tamamen yok. Gözlerindeki keskin zeka, hesapçı gözlem olmadan neredeyse masum görünüyor.

Neredeyse.

Nefes alış verişi küçük odayı dolduruyor; sabit, yumuşak, yatağının dibinde duran avcının tamamen farkında değil. Şu anda ona ne istersem yapabilirim. Her şeyi alabilirim. Bu bilginin gücü sarhoş edici.

Bu detayları önemsememeliyim. Göreve, Aries'in odasından aldığı şeyi bulmaya odaklanmalıyım. Bunun yerine onun görüntüsüne takılıyorum - göğsü her nefeste inip kalkıyor, dudakları hafifçe ayrılmış, saçları sıvı altın gibi yastığa yayılmış.

Uykusunda kayarken çarşaf aşağı kayıyor ve beyaz pamuklu külotunun kenarları tenine değiyor. Vücudum hemen tepki veriyor, kot pantolonumun sınırlarına karşı acı verici bir şekilde sertleşiyor. *Ona dokunmak istiyorum.* Külotunun kenarına ulaşana kadar elimi açıkta kalan kalçasından yukarı kaydırmak istiyorum. Sıcaklığını avucumda hissetmek istiyorum.

Dur. Odaklan.

Kurum bana her şeyden önce kontrolü öğretti. Orada geçirdiğim süre boyunca arzularımı bölümlere ayırmayı ve onları daha faydalı bir şeye yönlendirmeyi öğrendim. Bu disiplin şimdi yeniden kendini gösteriyor, kanımdaki ısıyı soğutuyor ve odağımı elimdeki göreve yönlendirmemi sağlıyor.

Çaba sarf ederek bakışlarımı ayırıyorum ve kendimi odayı sistematik bir şekilde aramaya zorluyorum. Önce masa. Çekmeceleri karıştırıyorum, her şeyi bulduğum gibi yerine koymaya dikkat ediyorum. Her hareketim kusursuz, varlığıma dair hiçbir iz bırakmadan. Dizüstü bilgisayarı şifre korumalı -şimdi kırmaya vaktim yok, yine de ileride başvurmak üzere marka ve modeli zihnime not ediyorum.

Dolapta düzgünce düzenlenmiş kıyafetler ve ayakkabılardan başka bir şey yok - bir üniversite öğrencisinden bekleyebileceğimden daha fazla düzen. Sonra kitaplık. Kitapların bir insanın zihnine açılan bir kapı olduğunu söylerler ve ben buna inanıyorum. İçindekiler onun hakkında belki de fark ettiğinden daha fazlasını ortaya koyuyor.

Tıp ders kitapları Rus edebiyatıyla yan yana durur. Kendini savunma kılavuzları romantik romanların arkasına saklanıyor. Zevklerinin karmaşıklığı beni hem şaşırtıyor hem de meraklandırıyor.

Yatağın altını kontrol ediyorum; mevsimlik giysilerle dolu saklama kapları ve standarttan daha kapsamlı bir ilk yardım çantasından başka bir şey yok. Tabii ki hazırlıklı olacaktı. Elbette beklenmedik durumlara karşı önlemleri vardır.

Benden çaldığı şeyleri nereye saklayacaktı? Nereye saklayacağım?
Öyle mi?

Duraklıyorum, gözlerim yine onun uyuyan formunda kalıyor. O ne yapardı Şu anda canavara ne kadar yakın olduğunu bilseydi tepki verir miydi? Uykusunda bir şeyler mırıldanıyor, bacakları geriye kıvrılmadan önce uzanıyor.

Cevap hemen aklıma geldi. *Ona en yakın yer.* Kendini güvende hissedeceği yer.

Yatağının başucundaki masaya gidip çekmeceyi dikkatlice açıyorum. Sürgüler en hafif fısıltıyı çıkarıyor ve donup kalıyorum, herhangi bir uyanıklık belirtisi için yüzünü izliyorum. *Hiçbir şey yoktu.*

Nefes alış verişi sabit ve sorunsuz.

İçinde, bir romanın altına gizlenmiş, aradığım USB bellek, küçük bir not defteri ve eskiden Aries'in dolabında bulunan bir saatle birlikte duruyor. Hepsini kaptım. Eğer bu iki şeyi o aldıysa, bunlar onun için bir şey ifade ediyor demektir. Şimdi, o belleğe girip girmediğini ve ne bildiğini öğrenmeliyim.

Günlüğün deri cildi kullanılmaktan yıpranmış, sayfaları sık okumaktan aşınmış. Saat loş ışıkta parlıyor, pahalı ve el değmemiş. Ve USB bellek -küçük, zararsız, potansiyel olarak yıkıcı.

Ama duygularımı kapatmaya, ona karşı hissettiğim yumuşaklığı bastırmaya hazırlanırken, bir şey beni durduruyor. Damarlarıma buz gibi yerleşen bir farkındalık: bu çok kolaydı. Bunları bulmamı istedi. Kimliğimi doğrulamak istedi.

Zeki kız.

Bu bir testti. Başından beri kendi oyununu oynuyor, teorileri test ediyor ve kanıt topluyordu. Her ne kadar kurnazca da olsa beni manipüle ettiğini bilmek beni öfkelendiriyor. Bunun sonuçsuz kalmasına izin veremem.

Ona tam olarak kiminle uğraştığını öğretmeden. Aynı anda hem cevap hem de ders almış olacağım. Yatağa doğru ilerledim ve ağırlığımı onun uyuyan formunun yanındaki şilteye verdim. Yeniden çalınan eşyaları hızlıca kargo pantolonumun cebine dolduruyorum, böylece ellerim serbest kalıyor.

Ağırlığımın altında yaylar hafifçe gıcırdıyor ama o kıpırdamıyor. Yakından bakınca burnunun üstündeki çillerin belli belirsiz dağılışını, uykusunda bile kaşlarının arasındaki hafif çatıklığı görebiliyorum. *Rüyasında ne görüyor? Rüyasında onu mu görüyor? Beni mi?*

Sonunda gerçeği öğrendiğinde kimi isteyecek?

Hafifçe kıpırdanıyor, anlaşılmaz bir şeyler mırıldanıyor. Bir an için sadece onu izliyorum, yanağının kıvrımını, uykuda teninin kızarmasını ezberliyorum.

Sonra saldırırım.

Elim ağzını sıkıca kapatıyor, burnundan nefes alması için yeterli boşluk bırakmaya dikkat ediyorum. Diğer kolum omuzlarını

Yatak. Gözleri anında açılır, şaşkınlık hızla önce tanımaya, sonra da korkuya dönüşür.

Tutuşuma karşı mücadele ediyor, ben onun üzerine binmek için kayarken vücudu benimkinin altında çırpınıyor, ağırlığımı zarar vermeden bastırmak için kullanıyorum. İhtiyacım olan son şey bir kalp krizini tetiklemek - gerçi bir yanım durumunun ailesinin söylediği kadar ciddi olup olmadığını merak ediyor. Direnişinde çok fazla güç, çok fazla ateş var.

Yakınına eğildim, dudaklarım kulağına değdi.

"İstediğin bu muydu?" Fısıldıyorum, altımda titrediğini hissediyorum. "Odama girmek, eşyalarımı çalmak... Senin için bu şekilde geleceğimi mi umuyordun?"

Nefes alıp vermesi hızlanıyor, göğsü benimkine karşı hızla inip kalkıyor. Ağzındaki baskıyı hafifçe azaltıyorum, isterse konuşmasına izin veriyorum. Sessiz kalıyor, gözleri geniş ve temkinli, ama orada da başka bir şey var - tam olarak gizleyemediği bir heyecan titreşimi.

"Kendini zeki sanıyorsun," diye devam ediyorum, boğazının sütununu yavaşça yalıyorum, tuz, korku ve arzunun tadını alıyorum. İnliyor, sesi dudaklarımda titreşiyor. "Sonuçlarına katlanmadan dedektifçilik oynayabileceğini sanıyorsun."

USB belleği görebileceği bir yere kaldırıyorum ve gözlerindeki tanıma ışığını izliyorum. Gözbebekleri büyüyor, korkuyla mı yoksa uyarılmışlıkla mı, söylemek imkansız. *Belki ikisi de.* Bu farkındalığın bana verdiği heyecan mide bulandırıcı ve çarpık.

Geceliğinin ince bariyeri, kalbinin göğsümdeki hızlı atışını ya da bedeninin benimkinin altındaki sıcaklığını gizlemek için hiçbir şey yapmıyor. Pamuğa bastırdığı meme uçlarının gerginliğini görebiliyorum. Onları ağzıma almak, tadına bakmak, Aries'in düşündüğü kadar yasak olup olmadığını görmek istiyorum.

Yavaşça, kasıtlı olarak başımı boynuyla omzunun birleştiği yere indiriyorum, dişlerim nabız noktasını sıyırıyor. Dokunduğumda zıpladığını hissediyorum, tuzağa yakalanmış bir tavşan gibi.

"USB'ye baktın mı?"

İnliyor ve ben de hafifçe ısırıp kalçalarımı eğiyorum. Tehlikeli bir oyun ama beni ne kadar çok istediği ortada ve bunu kendi avantajıma kullanabilirim.

"Sana sadece bir kez daha soracağım. USB belleğe baktın mı?"

O kadar sert yutkunuyor ki dudaklarıma değdiğini hissediyorum. "Hayır, şifreyi geçemedim."

Dudaklarım nabzının üzerinde geziniyor. "Sana neden inanayım ki?"

Konuşmak istiyor ama tereddüt ediyor. Sonunda sesini bulduğunda, daha yumuşak ve kararsız. Gözleri sanki daha büyük bir şeyi anlamaya çalışıyormuş gibi benimkileri arıyor. "Eğer benimle konuşursan," diye ekliyor, sesi titreyerek. "Sana yardım edebilirim. Bir sorun olduğunu biliyorum... Sadece ne olduğunu bilmiyorum. Ne saklıyorsun, Aries?"

Donup kalıyorum. Soru bir meydan okuma değil, endişeyle sırılsıklam olmuş bir merak. Kim olduğumu bilmiyor ama bilseydi bana böyle bir yardım teklif edeceğinden şüpheliyim. Kendime bir noktaya değinip gideceğimi söyledim. Şimdi bir sonraki hamlemi düşünüyorum.

İstesem ne verirdi? Kendini işe yarar hissetmek için ne kadar ileri giderdi? Güvenilir hissetmek için mi?

Kontrolüm kırılıyor ve kardeşimin mükemmel hayatının bir parçasını daha mahvetme arzusu beni ele geçiriyor. "Yardım etmek mi istiyorsun? Sırlarıma erişmek için ne yapmaya hazırsın?"

"Bilmiyorum. Ne gerekiyorsa. Elimden geldiğince yardım edeceğim."

Başımı yana eğiyorum ve onun narin yüz hatlarını inceliyorum. "Nasıl yaparsan yap?"

"Evet." Bu kelime dudaklarından bir fısıltı olarak kaçıyor ve ben o dudakları öpmek, onu içten dışa doğru yutmak istiyorum.

"O zaman kanıtla."

Alnı şaşkınlıkla çatılıyor. "Nasıl?"

Gülümsüyorum. "İtaat ederek. Sana güvenebileceğimi göster bana. Kendini bana kanıtla."

"Tamam," diye kabul ediyor neyi kabul ettiğini bilmeden. Çok masum ama aynı zamanda aptalca.

"Dizlerinin üzerine çök."

Gözlerini kırpıştırdı.

"Ne?"

Kendimi onun üzerinden kaldırarak kalkmasına izin veriyorum. "Dizler.

Şimdi."

Hareket etmiyor. Hem de hemen. Gözleri benimkilerle hâlâ elimde olan USB arasında gidip geliyor. "Dizlerimin üzerinde durarak sana neyi kanıtlıyorum?"

"Talimatları takip edebiliyorsun. Bilinmeyenden korkmadığınızı. Soru sormadan her şeyi yapmaya istekli olduğunu." Karşı çıkmasını ya da en azından hayır demesini bekliyorum ama dudaklarını yalayıp bunun yerine bir soru sorarak beni şoke ediyor.

"Ne yapmamı istiyorsun?"

"Cezanı kabul et."

Loş ışıkta bile yanaklarındaki hafif pembeliği görebiliyorum. "Bunu daha önce hiç yapmadım."

"Biliyorum," diyorum kemerimi yavaşça çözerek. "Hiçbir şey beni senin ilkin olacağım gerçeğinden daha fazla heyecanlandıramaz." *Ne düşünüyorum ben?* Buradan siktir olup gitmeliyim, ama bu düşünce artık aklımda bir seçenek değil.

"Bekle... Ben..." Mavi gözlerinin derinliklerinde korku ve şehvet birlikte dönüyor.

"Yardım etmek istediğini söylemiştin. Kendini bana kanıtlamak istediğini söyledin ve şimdi geri adım atıyorsun. Hangisi? Bana kendini kanıtlamak mı istiyorsun, yoksa karanlıkta saklı kalmayı mı tercih ediyorsun?"

Gözleri meydan okumayla parlıyor ve onu tam istediğim yerde yakaladığımı biliyorum. Kendini ona, *bana* kanıtlamayı her şeyden çok istiyor.

"Tik tak..." Dudaklarımı büzüp ona bakıyorum. Onu önce kardeşim bulmuş olabilir ama o artık bana ait. Bunun farkında olup olmaması önemli değil.

"Ne olacak?"

Tereddüt ediyor, sadece bir saniyeliğine. O saniye bana her şeyi anlatıyor - korkuyor, parçalanmış, emin değil. Yavaşça, titreyen bacaklarıyla kendini yere bırakıyor. Ateşe adım atan bir kız gibi, yanacağını biliyor ama yine de hissetmek istiyor.

Aferin kızıma.

Onu orada görmek -dizlerini birbirine bastırmış, gözleri kocaman, ağzı hafifçe ayrılmış- içimde alçak ve elektrikli bir şeyi aydınlatıyor. Omurgamın tabanında hissediyorum. Yavaş, sıkı bir sarmal içe doğru sarılıyor, beklenti açlığa dönüşüyor. Bir nefes alıp kendimi dizginlemem gerekiyor ama yapmıyorum. Aşağı uzanıyorum, boxer'ımın kemerini yeterince aşağı çekiyorum ve sikimin serbest kalmasına izin veriyorum. Serin hava başımı okşuyor ve içime bir sarsıntı gönderiyor.

Ben zaten sertim. Çok sert. Kalın ve ağır, olmak üzere olan şeyin ağırlığıyla zonkluyor. Bir elimi kendime doluyorum ve yavaşça, kasıtlı olarak, bir kez... iki kez... sızan prekumu yaymak için avucumu tepenin üzerinde sürüklüyorum. Dudaklarını biraz daha aralayarak her hareketi şaşkınlıkla izliyor.

"Korkuyor musun?" Mırıldanıyorum.

"Korkmuyorum," diye fısıldıyor. "Ben sadece... Anlamak istiyorum. Bana güvenmeni istiyorum."

Güven kelimesi kaburgalarımın arasına bir bıçak gibi saplanıyor. Hastalıklı, çarpık gerçeği bilmiyor. Ben onun asla ulaşamayacağı biriyim. Kim olduğumu ve vücuduna ne yapmama izin verdiğini öğrendiğinde çok utanacak.

"O zaman kendini kanıtla," diyorum usulca. "Ağzını aç." Dudaklarını ayırırken dudaklarında bir titreme oluyor ve yanıt olarak sikimin seğirdiğini hissediyorum. Vücudum güçle dolup taşıyor. Kontrolle. Şu anda ne verdiğine dair hiçbir fikri olmadığını bilmenin hastalıklı tatminiyle. Sikimin başını dudaklarına götürüyorum ve dudaklarına sürüyorum -parıldamasını izliyorum. Yanağını bir kez parmaklıyorum. "Ceza böyle bir şey işte," diye mırıldanıyorum. "Öfke değil. *Yıkım.*"

Yavaşça içeri itiyorum. Ağzının sıcaklığı beni ıslatıyor, sıcak, kadife gibi sıkı. Çenem esniyor. Omurgamdaki kaslar geriliyor. Kalçalarım kendiliğinden öne doğru seğiriyor.

Neredeyse anında tıkanıyor ve ıslak, dağınık bir öksürükle geri çekiliyor. Homurdanıyorum ve saçlarını avucumun içine alıyorum. Kabaca değil; hayır, ezmek istemiyorum, henüz değil. "Dur demedim." Onu geri yönlendiriyorum ve tekrar içeri giriyorum, bu sefer daha derine, boğazının protesto için çırpındığını hissediyorum.

Sikim ağzının içinde nabız gibi atıyor, içime dolan kanla kalınlaşıyor. İçimdeki gerilimin yükseldiğini, sırtımdan yukarı tırmandığını ve tüm sinirlerimi ateşle doldurduğunu hissedebiliyorum. Tekrar tıkanıyor, gözleri sulanıyor. Tükürük çenesinden aşağı damlıyor ve geceliğinin önünü ıslatıyor. Elleri zayıf bir şekilde kalçalarımı kavrıyor; kaçmak için değil, kendini yere bırakmak için. Tutunmak için. "Bunu hissediyor musun?" Sesimi zorlayarak çıkarıyorum. "Boğazındaki o ağrıyı? Gözlerindeki o sızı? Yakalanmak böyle bir şey işte."

İniltisi yumuşak, ıslak, uzunluğumun etrafında boğuk ve neredeyse beni çözüyor. Bunu midemde, kalçalarımda, hayalarımın acıyla gerilmesinde hissediyorum. Her nasılsa o da bunu hissediyor ve ağzını daha da açarak uzunluğumun daha fazlasını sıcak, ıslak ağzına alıyor. Etrafımda tekrar kasılıyor, hisler içimde dalgalanırken dişlerimin arasından tıslıyorum. Karın kaslarım istemsizce esniyor ve daha sert itmemek için savaşmak zorunda kalıyorum. *Henüz değil.*

"Yardım etmek istediğini söylemiştin," diye törpüledim. "Bunu kanıtla."

Başlamak için yavaş, sığ itişlerden oluşan bir ritim oluşturmak uzun sürmez. Lilian güzel, kaotik bir karmaşa içinde. Gözyaşları kirpiklerinden kalın, parlak çizgiler halinde dökülüyor. Yanakları ağlamaktan, boğulmaktan ve tüm bunların ezici aşağılanmasından dolayı derin, benekli pembe lekeli bir şekilde kızarıyor.

Tükürük çenesini yalıyor, boğazına damlıyor ve ince geceliğinin yakasına yapışıyor. Dudakları geniş ve çiğ, kullanımdan şişmiş, tükürük ve prekum ile parlıyor. Kırmızı. Parlak. Müstehcen.

Mahvolmuş görünüyor. Paramparça. *Mükemmel.*

Göğsü düzensiz patlamalarla yükselip alçalıyor, gömleğinin kumaşı nemli ve yapış yapış. Elleri kalçalarımı kavrıyor - protesto için değil, boğazı tekrar gerilirken denge sağlamak için, ayak uydurmaya çabalıyor. Ve benim vücudum - kahretsin, vücudum o kadar gergin ki ikiye bölünecekmişim gibi hissediyorum. Karnımdaki kaslar kasılıyor, her kas kaskatı kesiliyor. Dizlerinin üzerinde, gözleri kırmızı ve sulu, ağzı benim yüzümden mahvolmuş halini görünce sikim zonkluyor, seğiriyor.

Ter omurgamı kayganlaştırıyor. Onu ensesinden tutup istediğimi daha sert, daha derinden *alma* dürtüsüyle savaşırken çenem gıcırdıyor. Dilinin nasıl düzleştiğini ve arkasına vurduğumda boğazının nasıl hareket ettiğini tarif etmenin bir yolu yok. Tekrar şiddetli bir şekilde boğuluyor, nefesi kesilirken vücudu geriliyor.

Bu kaos. Şehvet. Zevkle bağlanmış bir ceza. Utanç damlayan, soluk soluğa, titreyen bir portre ve bu beni daha da sertleştiriyor.

"Siktir, bunu hissediyor musun?" Fısıldıyorum. "Teslimiyetin tadı böyle bir şey."

Her yerim ham - cildim aşırı hassas, sikim ağzında bitirmek için vahşi bir ihtiyaçla zonkluyor, onu başka hiç kimsenin yapmadığı bir yerde işaretlemek için.

"Tanrım, şu haline bak," diye nefes alıyorum. "Şimdiden harap olmuşsun."

İçimden bir şey koptu ve onu boğazından yakaladım. Nefesini durdurmak için değil, hissetmek için. *Beni* içinde hissetmesi için. Parmaklarım boynunun narin sütununa sıkıca sarılmışken, tekrar ileri doğru itiyorum. İşte o an. Basınç. Gerilme. Etinin, boğazına gömülü sikimin şekli etrafında kayması.

Evet. Derinlikteki ani değişimle elleri bacaklarımı pençeliyor ve avuçlarımın altında kalbinin atışını hissedebiliyorum. "Hiçbir yere gitmiyorsun," diye fısıldıyorum, alçak sesle ve acımasızca. "Dizlerinin üzerine çöktüğünde seçimini yaptın. Bu artık senin dersin."

Daha sert ve kaba itmeye başladım; merhamet noktasını geçtik.

Boğazı tekrar tekrar geriliyor ve her seferinde elimin altında hissedebiliyorum; sıkı, sıcak, titriyor. Yumuşak, boğuk, neredeyse yalvaran sesler çıkarıyor.

Sesler beni zorluyor.

"Şu haline bak," diye hırlayarak boğazına daha derin bir yumruk indirdim. "Dehşete düşmüşsün. Ve hâlâ ağzını sikmeme izin veriyorsun."

Ama korkuyla, gözyaşlarıyla bile olsa tekrar açılıyor. Aklı yetişememiş olsa da bedeni kararını vermiş gibi.

"Benden almak mı istiyorsun?" T ö r p ü l ü y o r u m , kavrayışımı hafifçe sıkıyorum - sadece nefesini kesecek kadar, sadece ona kime ait olduğunu hatırlatacak kadar. "Çalmak, yalan söylemek, *gözetlemek* mi istiyorsun?" Tekrar ileri atılıyorum, acımasızca, ağzını kullanırken kalçalarım keskin, cezalandırıcı itişlerle şaklıyor. Boğazını kullanıyorum. Onu lanet olası bir sonuç olarak kullan.

"Cevap mı istiyorsun?" Homurdanıyorum. "İşte lanet olası cevabın."

Boğazı sıkıca kapanıyor, beni sağıyor, etrafımda boğuluyor. Ve kontrolümü kaybetmem için gereken tek şey bu. Taşaklarım geriliyor, omurgam yerinde kilitleniyor, patlarken boğazımdan insandan çok hayvana özgü bir hırıltı kopuyor. Serbest kalmanın sıcaklığı kör edici, gözlerin arkasını çatlatan türden.

Boğazı yutkundukça, sıkıldıkça, *aldıkça* boynunda hissediyorum. Vücudum titriyor -bacaklarım kaskatı, midem kasılıyor, onu orada tutuyorum, tükenene ve seğirene kadar içine atıyorum.

"Yut şunu," diye bağırdım. "Son damlasına kadar. Sakla onu. Taşıyın."

Sonunda saçlarını, boğazını, ağzını tutmayı bıraktığımda, ipleri kesilmiş bir kukla gibi topuklarının üzerine düşüyor. Nefesi kesik kesik geliyor ve ben hiç bu kadar güzel bir şey görmemiştim. Dudakları ayrılıyor ama hiç ses çıkmıyor.

Çömeliyorum, başparmağımla çenesinden kalın bir tükürük ve döl çizgisi alıp savaş boyası gibi elmacık kemiğine bulaştırıyorum.

"Yardım etmeyi teklif ettin," diye fısıldadım. "Artık bunun ne anlama geldiğini biliyorsun."

Onu kucağıma alıp yatağa geri koyasım geliyor ama kendime bunun bir ceza olduğunu hatırlatıyorum. Psikolojik bir savaştı. Ona bakmak için duyduğum zorlayıcı ihtiyaca karşı savaşarak, yumuşayan sikimi boxer'ıma geri koydum ve temizlendim.

Kapıdan çıkarken yüzündeki ifade aklımdan çıkmıyor; korkuyla karışık bir hayranlık, arzuyla karışık bir şaşkınlık. Bunun peşini bırakmayacağını zaten biliyorum. En azından durum üzerindeki kontrolümü bir nebze olsun geri kazandım.

Karanlık koridorda yenilenmiş bir amaçla ilerliyor, adımlarımı merdiven boşluğuna kadar takip ediyorum. Gece görevlisi hâlâ uyuyor, girişime olduğu gibi çıkışıma da kayıtsız. Dışarıda kampüs sessiz, sokak lambaları kolayca kaçınabileceğim ışık havuzları oluşturuyor.

Arabamda, kurtarılan hazineleri inceliyorum.

Günlüğün dikkatle incelenmesi gerekecek - Aries'in hangi sırlarını içeriyor? Onun hakkında ne yazmış? Benim hakkımda? Saat bir sembol dışında anlamsız, onun sevgisinin bir simgesi, sakladığı ama hiç takmadığı bir şey. Ve USB bellek. Bununla derhal ilgilenilmesi gerekecek.

Memnuniyet göğsümün derinliklerine yerleşiyor. Özenle hazırladığım planlarımı altüst ettiğinden beri ilk kez, sonunda bir şeylerin yolunda gittiğini hissediyorum. Anlatının kontrolünü geri aldım ve ona aramızdaki güç dinamiğini hatırlattım.

Sadece bir sorun var.

Kendime kontrolün bende olduğunu söylerken bile kokusu tenime siniyor, ıslak ağzının sıcaklığı peşimi bırakmıyor ve haince bir düşünce oluşuyor: Onu cezalandırırken kendimi de cezalandırmış mı oluyorum? Onu korkutup kaçırmaya çalışırken sadece daha da meraklanmasını sağlayıp karanlığın derinliklerine mi sürükledim?

Sanırım bunu öğrenmenin tek bir yolu var.

Lilian

Ben yolun kenarına çekip farları söndürürken önümdeki iki araba sürmeye devam ediyor. Karanlık etrafımı sarıyor ve beraberinde ani bir korku dalgası geliyor.

Yurda dönmeliyim. Aries'e neler olduğunu bilmeye ya da anlamaya hakkım yok. Yani, geçen haftaya kadar benim varlığımı unutmuştu. Şimdi bu çarpık kedi-fare oyunundayız ve ben fare olmayı kesinlikle planlamıyorum.

Cehenneme kadar yolu var. Hâlâ boğazımın arkasında onun tadını alabiliyorum ve beni nasıl kullandığını hissedebiliyorum. Korkuyorum-hayır-evet, bunu bana tekrar yapmasından korkuyorum. Bunu düşünürken bile kendimi tamamen yalanın içine sokamıyorum.

Acıttı. İyi hissettirdi. Lanet olsun. Onu elde etmenin tek yolu bu olsa bile.

o.

Yine de kendimi ne kadar vazgeçirmeye çalışsam da

Arabayı kendim çeviriyorum. Depo bölgesi ileride beliriyor, kırık camlı terk edilmiş binalar hala işleyen tesislerin yanında duruyor. Yoldan sapıyor ve eskiden Northstar Pharmaceuticals olan yerin yanındaki bir arsaya giriyor.

Beş dakika bekledim. Beş dakika milyonlarca yıl gibi geliyor. Sonra farlarımı yakıp arabayı sürmeye başlıyorum. Sanayi bölgesine dönüp binanın yanından geçiyorum ve iki blok ötede feshedilmiş bir nakliye şirketinin arkasına park ediyorum.

Yıllardır istenmeyen ilgiden kaçınmak için evimizde sessizce hareket etmek beni herkesin tahmin edebileceğinden daha sinsi yaptı. Düzenlemeyi öğrendim

nefes almamı, her ayağımı dikkatlice diğerinin önüne koymamı ve göz önünde görünmez olmamı sağladı.

Kendimi gecenin serin havasından korumak için ceketimin yakalarını yüzüme daha sıkı sarıyorum. Sonra arabadan dışarı kayıyorum, bacaklarım titriyor. Akşam havası pas ve terk edilmişlik kokusunu da beraberinde taşıyor. Uzakta, ara sıra otoyoldan geçen arabaların sesini duyuyorum, ama burada, bu otoparkta, ürkütücü bir sessizlik var.

Attığım her adım yavaş ve kolay. Bina görünmeye başladığında nabzımın nasıl hızlandığını fark etmemeye çalışıyorum. Bu, doktorlarımın her zaman uyardığı düzensiz ritim değil, ne yaptığını tam olarak bilen birinin kontrollü temposu.

Bir kez olsun doktorların emirlerine ya da ailemin beklentilerine uymuyorum.

Bu anla ilgili öyle heyecan verici bir şey var ki, kısacık bir an için bile bitmesini istemiyorum.

Northstar Pharmaceuticals'ın deposu kararan gökyüzüne karşı gölgeli bir kale gibi yükseliyor. Yakınlardaki gerçekten terk edilmiş binaların aksine, bu binada belli belirsiz kullanım izleri görülüyor: yeni temizlenmiş yükleme alanları, kırık gibi gizlenmiş bir güvenlik kamerası ve çakılda yeni lastik izleri.

Bir çöp konteynerinin arkasına çömeliyorum ve giriş olduğunu tahmin ettiğim yere iyice bakıyorum.

Kapının dışındaki kare şeklindeki siyah kutu, bu yere girip çıkmak için bir şifreye ihtiyacım olduğunu söylüyor. Burası her ne haltsa.

Belki de Aries'in ortadan kaybolmasının sebebi bu binanın içindedir? Gölgelerden uzak durarak yaklaşıyorum. Depo devasa - üç katlı endüstriyel beton ve sıra sıra karartılmış pencereler. Zemin katta yakın zamanda değiştirilmiş gibi görünen birkaç tanesi dışında her biri mühürlü. Uzak taraftaki yükleme rıhtımı kısmen çalışır durumda görünüyor, bölme kapısı indirilmiş ama tamamen kapatılmamış.

Bingo. Benim yolum.

İçeride bir ışık yanıp sönüyor, açık bir pencereden görülebiliyor. Aries'in siluetini boşlukta hareket ederken görüyorum, amaçlı ve telaşsız.

Şimdi planımız ne?

Berbat bir sapığım çünkü sonraki adımlarımı düşünmedim bile. *İçeri gir, seni aptal.* Beynim ısrar ediyor, ama bir an için hareket etmekte tereddüt ediyorum. Ya içeride bulduğum şey her şeyi değiştirirse? Parmaklarım cebimdeki inhalerin etrafına dolanıyor, sonra yanındaki biber gazına gidiyor. İkisi de

farklı parçalarımın sembolleri: savunmasız hasta ve başkalarının bana koyduğu sınırlamaları kabul etmeyi bırakırsam olabileceğim kişi.

Asıl soru ne yapmam gerektiği değil, kim olmak istediğim. Ailemin yetiştirdiği narin çiçek mi, yoksa gerektiğinde risk alan biri mi?

Kendimi daha fazla sorgulamadan yükleme iskelesine doğru ilerliyorum, kalbim göğsümde korku ve heyecan ritmiyle çarpıyor. Eğer bir şey bulamazsam, buradan ayrılıp seçeneklerimi tekrar gözden geçireceğim. Ama bir şey bulursam...

Yükleme rıhtımının kapısının altındaki boşluk, benim gibi zayıf yapılı birinin geçebileceği kadar geniş. Karnımın üzerine çökerek derin bir nefes alıyorum ve yavaşça kapının altından bilinmeyene doğru sürünüyorum.

Yükleme rıhtımının kapısının altından geçerken beton karnımı tırmalıyor. Dışarısı ile depo arasındaki hava sıcaklığında belirgin bir değişiklik var, depo havası daha serin ve dezenfektan akımı taşıyor. İçgüdüsel olarak, buranın sıradan bir depo olmadığını biliyorum.

Çömelme pozisyonuna geçiyorum ve gözlerimin loşluğa alışması için zaman tanıyarak gölgelere tutunuyorum. Depo önümde uzanıyor, kavernöz ve bölümlere ayrılmış. Çoğunluğu endüstriyel depolama alanı olarak duruyor; istiflenmiş kasalar, terk edilmiş raf üniteleri, tozla kaplı ekipmanlar. Solumda, eski ilaç makineleri uyuyan canavarlar gibi beliriyor. Sağımda, boş raf sıraları karanlığın içinde kayboluyor. İleride, beton zemini kesen bir ışık, bana binanın daha derinlerinde bir yere giden bir yol gösteriyor.

Bir elimi duvara dayayarak ışığa doğru ilerliyorum. Adımlarım hiç ses çıkarmıyor; yıllarca evimizde gece yarısı dolaşarak, annemin odasının dışındaki gıcırdayan döşemeden kaçınarak mükemmelleştirdiğim bir beceri.

Ben ilerledikçe, depo sırlarını açığa çıkarıyor. Bir sığınak değil, bir ev. Endüstriyel kabuğun içine inşa edilmiş tuhaf, bölümlere ayrılmış bir ev.

Aries burada mı yaşıyor? Öyle görünüyor, ama öyleyse, neden?

Keşfettiğim ilk alan bunu doğruluyor; geçici duvarlarla depo alanından oyulmuş, modern ve tertemiz bir mutfak. Paslanmaz çelik aletler gömme aydınlatma altında parıldıyor. Lavaboda bir kahve fincanı duruyor. Tezgâhın üzerinde profesyonel kalitede çatal bıçak takımlarının bulunduğu bir bıçak bloğu bile var.

Her şey hassas bir şekilde organize edilmiş; pişirme aletleri boyutlarına göre düzenlenmiş, konserve ürünler etiketlenmiş ve öne bakacak şekilde yerleştirilmiş, haftalık yemek planı buzdolabına mıknatısla tutturulmuş.

Kafa karışıklığım artıyor ve içimdeki o tuhaf his asit gibi içimi y i y i p bitiriyor. Kafamda uyarı zilleri çalıyor, ama onları görmezden gelip devam ediyorum, boşluğun derinliklerine doğru ilerliyorum, duvara yakın duruyorum.

Mutfağın yirmi adım ötesinde, karanlıktan başka bir bölüm çıkıyor - deri bir kanepe, televizyon ve kitap rafları olan bir oturma alanı. Kenarda durup başlıkları tarıyorum: taktik el kitapları, psikoloji ders kitapları, gerçek suçlar. Sehpanın üzerinde "Savaş Sanatı "nın yıpranmış bir kopyası göze çarpıyor.

Önümde bir yatak odası var ve neredeyse şoktan nefesim kesiliyor. Sadece işlevsel değil, aynı zamanda lüks. Siyah saten çarşaflı kral boy bir yatak. Duvarlarda sanat eserleri; soyut, kırmızı ve siyahın şiddetli sıçramaları. Oda The Mill'dekine ya da evdekine hiç benzemiyor. Büyük bir gardırop açık duruyor ve içinden kıyafetler çıkıyor; bazıları Aries'in daha önce giydiğini gördüğüm kıyafetler, bazıları ise daha koyu renkli ve daha kullanışlı.

Gizli bir operasyonun parçası mı?

Tüm detayları incelerken başım dönüyor. Üzerinde çerçeveli bir fotoğraf olan komodini fark ediyorum. Aşağı doğru çevrilmiş. *Neden?* Bu çok garip bir şey. Belki de kazayla devrilmiştir? Merak ihtiyatı yener.

Üç dikkatli adım ve onu kaldıracak kadar yaklaştım.

Fotoğrafta birbirinin aynısı iki çocuk görülüyor, muhtemelen yedi yaşlarında, bir kolları birbirlerinin omuzlarına sarılmış. Aklıma geldi... Bu onun odasında bulduğum fotoğrafın aynısı. Aynı yüzler, aynı gülümsemeler.

Aries... ve başka biri. İkiz kardeş mi? Bu imkansız. Yoksa öyle mi?

Fotoğraftan ne anlam çıkaracağımı bilmiyorum. Tek bildiğim bir şeylerin uyuşmadığı. Kardeşinin öldüğünü biliyorum ama o ikiz miydi? Bekle, daha yakından bakıyorum ve bu ikisinin Değirmen Evi'nde bulduğum resimdeki çocuklara benzediğini görüyorum. *İkiz mi?* Bu doğru olamaz.

Zihnim dönüp dururken fotoğrafı bulduğum gibi yere bırakıyorum. Boruların gıcırtısı dikkatimi çekiyor. Duş mu? Karşıdan gelen bir arabanın farlarına yakalanmış bir geyik gibi donup kalıyorum. Hareket etmezsem bulunacağım. Ses deponun derinliklerinde bir yerden geliyordu.

Yürü, Lilian. Eğer duş alıyorsa, bir sonraki yatak odasına gidecektir.

Yaklaşan ağır ayak seslerini duyduğumda gardırobun arkasına geçiyorum.

Kalp atışlarım hızlanıyor ve dikkatimi nefesimi kontrol etmeye veriyorum. Burnumdan alıyorum, ağzımdan veriyorum. Panik sadece bir krizi tetikler ve şu anda böyle bir kriz geçirmeyi göze alamam. Aries'in beline sardığı havlu ve teninde parlayan su damlacıklarıyla odaya girişini aralıklardan izliyorum.

Etine kazınmış yara izlerini gördüğümde dudaklarımdan bir nefes kaçıyor.

Ona kim zarar verdi? Sırtında eski yaraların topografyası var; bazıları cerrahi, diğerleri sivri ve şiddetli. Hakkında hiçbir şey bilmediğim olayların kanıtı. Aries ne yapıyordu? Kendini ne tür bir tehlikeye attı?

Mantık bana şu an vücudumun onun yakınlığına tepki vermesine izin vermenin zamanı olmadığını söylüyor ama kendime engel olamıyorum. Gözlerimi ayıramadan ona bakıyorum, bakışlarım açıkta kalan etinin her santiminde geziniyor. Vücudunun kıvrımları, her biri sıkı çalışmayla şekillenmiş kaslarının gerginliği. Göbeğimin heyecanla gerilmesini görmezden geliyorum.

Şifonyere doğru ilerliyor ve kıyafetlerini çıkarıyor. Gardırobun gölgesine biraz daha gömülüyorum, kapıya olan mesafeyi hesaplıyorum. *Çok uzak.* Herhangi bir hareket beni açığa çıkarırdı ve onunla savaşamayacağımı çok iyi biliyordum.

Havluyu bırakıyor, ben de yanaklarım yanarken başka tarafa bakıyorum.

Cesaretimi toplayıp tekrar baktığımda üzerinde atletik bir şort olduğunu görüyorum. Onu görünce nefesim boğazımda düğümleniyor.

Ham güzellik ve güç.

Sanki varlığımı hissetmiş gibi başını yana eğiyor. Gözleri odayı tarıyor, saklandığım yerin üzerinden bir kez, sonra iki kez geçiyor...

Nefesimi tutuyorum, midem endişeyle kasılıyor. Beni bulacak ve sonra da ailelerimize söyleyecek. Tehlikenin tenimde dalgalandığını hissedebiliyorum. Bu gerçekleşmeden önce dikkati başka bir yere çekiliyor. Yatağın üzerinden telefonunu alıp ekrana bakıyor ve sanki onu üzen bir şey görmüş gibi kaşlarını çatıyor.

Kafamı toparlayamadan odadan çıkıp başka bir odaya girdi.

Nereye gidiyor?

Bir saniye sonra koşu bandının vınlama sesi geliyor. Yavaşça nefes veriyorum ve saklandığım yerden sessizce çıkmadan önce içimden otuza kadar sayıyorum.

yer.

Yatak odasının çıkışı iki koridora ayrılıyor; biri koşu bandının sesine doğru gidiyor, diğeri ise deponun biraz daha derinlerine iniyor.

Gideceğim yön belli ve onun yakınında değil. Ters yöne giderek, koridorda yavaşça ilerliyorum.

Farklı hissettiriyor - daha soğuk, faydacı. Sanki bu alanı konforlu hale getirmek için hiçbir girişimde bulunulmamış gibi. Ben ilerledikçe harekete duyarlı ışıklar yanıp sönüyor ve yukarıda dönen bir güvenlik kamerasını fark ediyorum, güç ışığı kırmızı. Devre dışı mı yoksa sahte mi? Kim bilir. Sanırım kameralara ihtiyaç duyması için burada neler olup bittiğini yeterince anlamıyorum.

Koridorun sonunda çelik bir kapı var. Bir şeyleri dışarıda tutmak için kullanılan türden. Ya da içeri. Aniden ona doğru koşma isteği duyuyorum ama koşmuyorum. Burası hakkında olabildiğince çok bilgi edinmem gerekiyor, bu da yavaş ve hesaplı hareket etmek anlamına geliyor.

Sağ tarafta başka bir oda var. Kapı aralığında durup içeride ne olduğunu araştırıyorum.

Elektronik-bilgisayarlar, sunucular, gözetleme ekipmanları. Çok sayıda ekran Aries'in yatakhanesinin, malikanenin ve kampüsün farklı yerlerinin görüntülerini gösteriyor.

Vay anasını. Bu hiç mantıklı değil. Kimi izliyor ve
neden?

Bu ayrıntılı ve düşünülmüş.

Koridorun sonuna ulaştığımda titriyordum. Kapının sağında tuş takımı bulunan elektronik bir kilit vardır. Kapı güçlendirilmiş.

-Daha ağır ve daha güvenli.

İçinde pleksiglas olan küçük bir penceresi var. İçeriyi görebilmek için ayak parmaklarımın ucunda durmam gerekiyor ve kapıyı itip içeri baktığımda karanlıkla karşılaşıyorum. Cebimden telefonumu çıkarıp el fenerini en düşük ayarda çalıştırıyorum. Kapının diğer tarafındaki her şeyin karanlık olduğuna inanmıyorum.

Hayır, böyle bir kapı birini içeride tutmak
içindir. Hızlıca bir bakacağım, sonra
gideceğim.

Yüzümü pencereye dayayıp ışığı karanlığa tutuyorum.

Işın bir nesneye takılıyor...onu çiz. Kesinlikle bir insan. Derme çatma bir hücrenin köşesine büzülmüşler. Alnımda boncuk boncuk terler beliriyor ve dikkatle o kişiye bakıyorum. Tanrım... Aries birini mi kaçırdı?

Erkek. Zayıf. Başı dizlerinin üzerine çökmüş.

Sonra her şey olur. Yüzünü beklenmedik ışığa doğru kaldırıyor ve gözlerini kısıyor. Sakalına, çukurlaşmış yanaklarına ve gözlerinin altındaki koyu halkalara rağmen onu nerede görsem tanırım.

Koç burcu.

Anlamıyorum. Eğer Aries duştaysa ve şimdi de koşu bandındaysa, o zaman bu hücrenin içindeki adam nasıl o olabilir? Zihnimdeki yapboz parçaları bir araya gelmeye başladı.

Fotoğraf, kardeşler, ikizler. Aman Tanrım. İlk oral seksimi Aries'in ikizine yapmıştım.

Takip ettiğim adam Aries değil. Bu Aries, bu hücredeki adam.

Bunu hissedebiliyorum, kalbimde, midemin derinliklerinde. Gözlerimiz camın arkasında buluşuyor ve gözleri şok ve dehşetle dolmadan önce gözlerini kırpıştırıyor. Ağzından aceleyle bir şey çıkıyor - "koş" ya da "git "e benzeyen bir şey- sonra başını şiddetle sallıyor. Uzakta, koşu bandının vızıltısının aniden durduğunu fark ediyorum.

Bu bir uyarı. Bana gitme zamanının geldiğini söyleyen bir işaret.

Camdan geriye bakıyorum. Çocukluğumdan beri tanıdığım yüz, esaretin dönüştürdüğü yüzüyle bana bakıyor. Aries'in genelde mükemmel olan saçları keçeleşmiş ve kirlenmiş. Yanakları çukurlaşmış, gözleri yorgunluktan, susuzluktan ya da her ikisinden de çökmüş. Fark etmez. Kirli, temiz, bitkin ya da ölümün eşiğinde, onu her yerde tanıyabilirim.

Sessizce onaylamak için avucumu cama bastırıyorum. O da içeriden bu hareketi yansıtıyor, kendi eli titriyor.

Aklımda sorular uçuşuyor. Ne zamandır burada?

Hücre seyrek - bir karyola, köşede bir tuvalet, yarısı yenmiş bir yemeğin yanında bir su şişesi. Bu görüş kapısı dışında pencere yok. Elektronik kilitli ağır kapı dışında görünür bir çıkış yolu yok. Kapana kısılmış.

Ağzından tam olarak anlayamadığım kelimeler çıkıyor ama çaresizliği çok açık.

Bana işaret ediyor, sonra da çıkışa doğru kışkırtıcı bir hareket yapıyor.

Gidin. Şimdi.

Hay sikeyim. Mantıken gitmeliyim, bunu biliyorum. Ama burada olduğunu bildiğim için onu terk etmek imkânsız geliyor. Gerçek Koç hapsedilmişken, bir sahtekâr özgürce dolaşıyor ve hayatını bir kostüm gibi giyiyor.

Telefonumu kaldırıp camın arkasından ona gösteriyorum. Yüzündeki kan çekiliyor ve hayalet gibi tenini soluklaştırıyor. Başını şiddetli bir şekilde sallıyor.

Yardım çağırmak yok mu? Polis yok mu? Anlamıyorum.

Beni daha iyi görebilmek için ellerini gözlerine götürerek ağır ağır pencereye doğru ilerliyor. Gözlerim dudaklarına ve anlayabilmem için yavaşça konuştuğu kelimelere yapışmış durumda.

"O. Tehlikeli." Bir

duraklama.

"Benim. Kardeşim."

Kardeşin mi? Koç yüzümde anlayışlı bir ifadenin belirdiğini görüyor. Sertçe başını sallıyor, sonra sessiz iletişimine devam ediyor.

"Defol. Dışarı. Sakın. Söyleme.

Kimseye." Kimseye söyleme mi?

Nasıl söylemem?

Hiçbirimizin varlığından haberdar olmadığı ikiz kardeşi, onu bir hücreye kapatmış ve dış dünyaya karşı mükemmel bir şekilde taklit etmektedir. Bu sadece adam kaçırma değil; hayal bile edilemeyecek boyutta bir kimlik hırsızlığı. Bir dakika düşündüm. Annem biliyor mu? Açıkçası, Richard iki oğlu olduğunu bilmeliydi, ama ikincisinin hayatta olduğunu biliyor mu?

"Kim o?" diye soran bir el hareketi yaparak karşılık vermeye çalışıyorum.

Aries arkamdaki koridora endişeyle bakıyor. Dudakları tek

bir isim oluşturuyor:

"Kundakçılık."

Kundakçılık. Yıkım gibi. Yangın gibi. Omurgamdan aşağı bir ürperti akıyor. Ne kadar uygun bir isim.

Devam ediyor, "O. İncitecek. Seni."

Gözleri duyularımı kesen bir aciliyet seviyesi taşıyor. Bu kardeşler arasında her ne geçmiş varsa, Aries güvenliğim için gerçekten korkuyor. Elini tekrar cama bastırıyor, ifadesi yumuşak, neredeyse şefkatli - daha önce ondan hiç görmediğim bir duygu.

"Lütfen. Git."

Koşu bandının olduğu yönden gelen gürültülü bir ses koridorda yankılanıyor; düşen bir su şişesinin ya da hareket ettirilen bir ekipmanın takırtısı. Fark etmez çünkü her ne ise, Koç korkumu hissediyor.

Gözlerinde panik parlıyor. "KOŞ!"

Ve bu sefer tereddüt etmedim.

Koşuyorum.

KOÇ

Hücre kapısı gümbür gümbür açılarak karanlığı ışıkla doldurdu. Bir gözümü açıyorum ve hemen pişman oluyorum. Çok parlak. Tam olarak uyanamadan, gömleğimden tutulup yataktan çıkarılıyorum ve en yakın duvara çarptım. Çarpmanın etkisiyle ciğerlerimden hava sızıyor.

Aylarca böyle yaşadıktan sonra acıya alışacağımı düşünebilirsiniz ama alışamadım.

"Ona ne söyledin?" Kendi yüzüm benimkinden birkaç santim ötede duruyor, ikiz ikize, ayna aynaya, yüz hatlarını bozan öfke dışında. "Ne dedin lan ona?"

Neden bahsediyor bu?

Gözlerimi kırpıştırıp yönümü bulmaya çalışıyorum. Arson nadiren hücreme giriyor, kapı aralığından benimle alay etmeyi tercih ediyor. Sanki yakınlık aramızdaki farkları ortaya çıkaracakmış gibi fiziksel mesafeyi koruyor. "Sen neden bahsediyorsun?" Sesim kullanılmadığı için pürüzlü çıkıyor.

Bu penceresiz hücrede günler birbirine karışıyor; tek zaman ölçütüm onun düzensiz ziyaretleri. Belli ki verdiğim yanıt yeterince iyi değil, çünkü beni sıkıca kavrıyor. Tişörtün kumaşı, yumruğunun içinde döndürürken boğazımı kesiyor.

"Bana aptalı oynama. Lilian. O buradaydı."

Aman Tanrım. Panik beynimin her yanından bastırıyor. Lilian? Burada mı? İmkansız. Burayı bulmasının imkanı yok, imkanı yok...sonra aklıma geldi. Gördüğüm rüya. Ya rüya değilse? Ya gerçekten buradaysa?

"Neden bahsettiğinizi bilmiyorum," diye yalan söylüyorum, korkuma rağmen yüz ifademi nötr tutmaya çalışıyorum. "Buraya senden başka kimse gelmedi."

Arson bir an beni inceledi, gözleri kısılmıştı. Hiçbir uyarıda bulunmadan beni serbest bırakıyor ve bir adım geri atıyor. Duvardan aşağı kayıyorum, bacaklarım günlerce kapalı kaldıktan ve az yemek yedikten sonra beni taşıyamayacak kadar zayıf.

"Bunca yıl sonra bile yalan söyleme konusunda çocukluğumuzdan daha iyi değilsin." Arka cebinden bir telefon çıkardı, bana doğru çevirmeden önce ekrana dokundu. "Güvenlik kayıtları. Az önce inceledim."

Grenli siyah-beyaz video, izleme penceresindeki küçük bir figürü gösteriyor. Lilian'ın belirgin profili telefonunun soluk ışıltısıyla aydınlanıyor. Zaman damgası bir saatten az bir süre önce olduğunu gösteriyor. Açı garip, onu yukarıdan ve arkadan yakalıyor.

Arson benim hizama kadar çömeldi ve ayaklarının üzerinde dengede durdu. "Onu dakikalarla kaçırmış olmam çok yazık. O iyi biri. Sinsi küçük şey."

Halsiz beynimin her şeyi bir araya getirmesi biraz zaman aldı. Lilian buradaydı. Esir tutulduğumu biliyor, Arson'ı biliyor ve bu... *beni beceriyor*. Bu onu tehlikeye atıyor. Büyük bir tehlike.

"Ne söylememi istiyorsun? Seni nasıl anladığını bilmiyorum.
Belki de benimle oynamakta sandığın kadar iyi değilsin."

Arson görüntüyü yakınlaştırıyor, Lilian'ın elini cama bastırdığını gösteriyor, benimki de içeriden eşleşiyor. "Seni tanıdı." Parmağı ekranda kayarak videoyu ilerletiyor. "Peki ya bu? Bu iletişim."

Görüntülerde birbirimize bir şeyler söylediğimiz açıkça görülüyor, ancak açı dudaklarımızı okumayı imkânsız kılıyor.

"Ona ne söyledin?" Arson'ın sesi alçalıyor, neredeyse konuşmaya dönüşüyor, şiddetten önceki sakinlik.

"Ona hiçbir şey söylemedim." Bu yalan dilimde acı bir tat bırakıyor.

Lilian'ın benim için ne anlama geldiğini, ona ne kadar değer verdiğimi ve onun için neleri feda etmeye hazır olduğumu açıklarsam, Arson onu bana karşı bir silah olarak kullanacaktır. Bunun olmasına izin veremem. Bana bakire olup olmadığını sorduğunda zaten bir kez çuvalladım ve duygusal tepki verdim.

"Yalancı," diye hırlıyor ve yumruğu çeneme o kadar hızlı çarpıyor ki kendimi savunacak ya da eğilecek zamanım olmuyor. Başım yana doğru savruluyor, ağzıma bakır tadı doluyor. Tutsaklığım başladığından beri bana ilk kez vurmuyor ama bu yumruğun ardında yeni bir vahşet var.

"Tekrar dene," diye emrederek elini uzattı. "Bu sefer yalan söyleme."

Betona kan tükürüyorum. "Kaçmak için. Senden uzaklaşmak için."

"Peki ona kim olduğumu söyledin mi?" Çenemi tutarak beni ona bakmaya zorluyor.

"Evet."

Kavrayışı acı verici bir şekilde sıkılaşıyor. "Ona her şeyi anlattın mı?"

"Hayır," diye itiraf ediyorum. "Sadece adın ve kardeşim olduğun."

"Başka ne var?"

Damarlarıma bir öfke hücumu doluyor ve kendime engel olamıyorum. Bu an bir süredir geliyordu. Ona sırıtıyorum. "Sahip olamayacağın bir şeyi istemek nasıl bir duygu?"

Beklendiği gibi, beni çekip tekrar yumrukladı. Yüzüm zonkluyor ama ağzıma daha fazla kan dolduğunda gülümsüyorum. "Sakın söyleme. Umurumda bile değil. Ondan çıkaracağım."

Hayır. Siktir.

"Ona tek söylediğim senin tehlikeli olduğundu."

Arson tiksintili bir sesle beni serbest bırakıyor ve ayağa kalkarak küçük hücrede volta atmaya başlıyor. Yakalandığımdan beri ilk kez bir an durup ona bakıyorum - sadece yansımamın canlandığını görmenin şokuyla değil, bir zamanlar tanıdığım ama artık bir yabancı olan biri olarak.

Birbirimizin aynısıyız ama şu anda kimse bizi aynı kişi sanamaz.

Vücudu benimkinden daha sert, farklı bir hayattan gelen kırbaç kordonu kasları var. Kollarında ve boynunda bende olmayan yara izleri var ve gömleğinin altında kayboluyor. Saçları, benimle oynarken benimki gibi şekillendirilmiş olsa da, şimdi dikkatsizce geriye itilmiş ve şakağında tanımadığım soluk bir çizgiyi ortaya çıkarıyor. Başka bir yara izi.

Tüm bu şeyler aramızdaki farkları işaretlemek için kullanılabilir, ancak en büyük farkı onun gözlerinde görüyorum. Aynı ela rengini paylaşıyoruz, ama bakışlarının derinliklerinde kendi gözlerimde hiç görmediğim bir şey var: dipsiz ve aç bir boşluk. Duygusuz değil, ama yoğun ve tehlikeli bir şey oluşturana kadar birbirine ezilmiş çok fazla duygu içeriyor, tıpkı kömürün elmasa sıkıştırılması gibi.

"Ne sikime bana bakıyorsun?" diye tersliyor, önümde duraklıyor. "Burada olmana hâlâ şaşırıyorum. Özgür olacağını hiç düşünmemiştim,
Seni bir daha göreceğimi hiç düşünmemiştim," diye geveledim.

Kaçırıldıktan sonra yüzünü ilk gördüğümden beri kelimeler birikiyor.

"Beni o yere hapsedemezlerdi. Zaten orada olmamam gerekiyordu."

Kasıtlı kazmayı özlemiyorum. O gece suçu benim yerime üstlendi ve ben de buna seyirci kaldım. Sesimi çıkarmadım, onları durdurmaya çalışmadım.

"Senin için bir cenaze töreni düzenlediler. Herkese akıl hastanesinde öldüğünü söylediler.

Beyin anevrizması. Kapalı bir tabuttu. On altı yaşındaydık."

O günü çok canlı bir şekilde hatırlıyorum çünkü bu bir hileden başka bir şey olmasa da, kimsenin soru sorma riski olmadan Arson'ı sonsuza dek ortadan kaldırmanın bir yolu olsa da, gerçek gibi hissettirdi, sanki gerçekten ölmüştü.

Arson gülüyor ve sesi cam kırılması gibi çıkıyor. "Hiç şaşırmadım. Sırlarının asla gün ışığına çıkmaması için her şeyi yaparlar. Hayes ailesinin imajını her zaman ön planda tutarlar." Zorlukla kontrol altına alınmış öfke maskesinin hemen altında kaynıyor.

Onun kaybının yasını ikinci kez tutarken göğsümde boş bir sızı var.

Çocukken ben olmadan aynı odada uyuyamazdı. Büyük meşe ağacından düşüp kolumu kırdığımda bile ağlamıştı, sanki benim acım onun acısıymış gibi. O anılar şimdi milyonlarca kilometre uzakta gibi geliyor.

"Neden bana öyle bakıyorsun?" "Ne gibi?" Geçmişe göz kırpıyorum.

"Sanki sikindeymiş gibi."

"Bilmiyorum. Sadece geçmişi hatırlıyordum, çocukluğumuzu. Birbirimizden ayrılmazdık. Kolumu kırdığımda bile ağlamıştın."

"Benim o versiyonum zayıf ve saftı. Beni götürdükleri gece öldü ve kimse, sen bile tek kelime etmedin. Önümdeki tehlikeyi anlamadım ya da görmedim. Bu sefer o kadar aptal olmayacağım."

"Sana ne yaptılar?" Soruyorum çünkü gerçekten bilmek istiyorum.

Yüz ifadesi uğursuz fırtına bulutları gibi kararıyor. "Yapma. Bana yaptıklarını umursuyormuş gibi davranmaya cüret etme. On yıl boyunca onların yalanlarına inandıktan sonra olmaz. Yaşadığın o lanet hayattan sonra olmaz. Umurunda olması gereken zaman o zamandı, şimdi değil. Günahlarının bedelini ödeme zamanı geldiğinde değil. Beni hiç aramadın. Hiç sorgulamadın." Birden çömeldi ve yüzlerimizi tekrar aynı seviyeye getirdi. "Sen sadece benim yerimi aldın ve benim olması gereken tüm ayrıcalıkların tadını çıkardın."

"Senin yerini ben almadım," diyorum, yalanın tadı kül gibi gelse de. "Bizi ayırdılar çünkü-"

"Kaza yüzünden mi?" Arson araya girer. "Senin sebep olduğun kazadan mı bahsediyorsun?"

Hatıra fiziksel bir darbe gibi çarpıyor.

On dört yaşında, kayıkhane, o aptal cesaret. Gösteriş yapıyordum, babamın acil durum fişekleriyle oynuyordum. Her şey çok hızlı oldu. Asla böyle bitmemesi gerekiyordu ve ben donup kaldım. Korkakça bir çıkış yolu seçtim ve Arson öne çıkıp suçu üstlendi.

"Onlara söyleyecektim," diyorum zayıf bir sesle. "Ama Patricia-"

"Uygun bir çözüm önerdi." Sesi alçalır, daha tehlikeli bir hal alır. "Sorunlu ikizi kilit altına almak. Kalıba tam olarak uymayanı. İnsanları rahatsız edeni... rahatsız edeni. Aynı anda iki sorunu çözmek için mükemmel bir fırsat."

Başımı sallıyorum ama bu hareket onun suçlamalarının ağırlığı karşısında yetersiz kalıyor.

"Her gün beni bağladılar," diye devam ediyor, izleri ortaya çıkarmak için kolunu sıvıyor. "Kendi adımı hatırlayamayana kadar kimyasallarla doldurdular beni. Beni günlerce karanlıkta tuttular. Aç bıraktılar. En basit şeyler için bile savaşmak zorunda bıraktın. Hepsi hatanı kabullenemediğin içindi."

Her kelime bağırsaklara bir yumruk gibi.

Sonraki haftaları hatırlıyorum; Patricia her şeyi ayarlıyordu, babam olaydan ve rahatsız olan kardeşimden bir daha asla bahsetmemem için sert uyarılarda bulunuyordu. Aile fotoğrafları değiştirildi ya da yenileriyle değiştirildi. Suçluluk duygum, babam beni son bir kez onu görmeye sürüklemeden önce ayrıcalık ve inkâr katmanlarının altına gömüldü.

"Senin tehlikeli olduğunu söylediler," diye fısıldadım. "Kazanın altta yatan psikopatik eğilimleri ortaya çıkardığını söylediler."

"Bu teşhisin ne kadar uygun olduğundan bahsettiler mi? Söyleyebileceğim uygunsuz gerçekleri ne kadar kolay açıkladığından?" Daha yakına eğiliyor, nefesi yüzüme değiyor. "Ben senin ikiz kardeşinim. Gerçeği biliyordun." Başını iki yana sallıyor. "En kötüsü, hiç ziyaret etmedin. Hiç yazmadın. Hiç umursadığını göstermedin."

"Düşündüm ki-"

"Ne düşündün?" Sözümü kesti. "Deli olduğumu. Tehlikeli. Bir yere kapatılsam daha iyi. Sanırım bu, cezalandırılması gerekenin sen olduğunu kabul etmekten daha kolay görünüyor."

Kendimi onun bakışlarıyla buluşturamıyorum. *O haklı*. Kendimi kurtarmak için onu feda ettim. Altın çocuk, yedeği pahasına korundu.

"Buna değdi mi kardeşim?" Arson sorar, sesi neredeyse naziktir. "Hapis cezamla satın alınan on yıllık özgürlüğe?"

En kötüsü de, o ana kadar öyleydi. Suçluluk duygusunu o kadar derine gömmüştüm ki neredeyse var olduğunu unutmuştum. Başına gelenleri hak ettiğine neredeyse kendimi inandırmıştım.

"Yani planın bu mu? Beni kaçırıp kimyasallarla doldurmak mı?" Cevaptan korkarak soruyorum.

Gülümsemesi acımasız bir şey. "Pek sayılmaz. Benim planım biraz farklı. Doğrudan şahdamarına saldırmak yerine, işi biraz uzatacağım. Sana cehennemde on yıl geçirmenin nasıl bir his olduğunu göstereceğim. İzole edilmenin nasıl bir şey olduğunu anlamanı sağlayacağım, sen seyrederken değerli hayatının etrafında parçalanışını izlemeni sağlayacağım. Yarattıkları psikopat olacağım çünkü hep öyle olacağım."

Tehdit aramızda asılı duruyor ve tek düşünebildiğim Lilian, şu anda benim onlarca yıllık korkaklığımın çapraz ateşinde kalmış durumda.

"Aileyi yok etmek mi istiyorsun?" Omuzlarımdaki ağrıyı görmezden gelerek omuz silkmeye zorluyorum. "Devam et. Her şeyi yakıp yık. Zaten kendimi onların yozlaşmasından uzak tutmaya çalışıyordum."

Kısmen doğru. Geçtiğimiz yılı babamın karanlık iş ilişkilerinden kendimi uzak tutarak geçirdim ve beni hazırladığı yönetici pozisyonunu almayı reddettim. Ancak bu sıradan işten çıkarma hesaplanmış, Arson'ın intikamını hedefine karşı kayıtsız görünerek etkisiz hale getirme çabası.

"Gerçekten mi?" Arson yavaşça etrafımda dönüyor, avcı avını değerlendiriyor. "Richard'ın zimmetine para geçirdiğini ortaya çıkarmam altın çocuğun umurunda değil mi? Patricia'nın şu gizemli yardım fonu kayıplarıyla bağlantısını?"

Nabzım hızlansa da ona karşı ilgisizliğimi sürdürüyorum. "Ne istiyorsan onu yap. Üzerlerine indirebileceğin her türlü gazabı hak ediyorlar."

"Hmm." Önümde durdu, başını eğdi. "Ya tatlı Lilian?"

İsim dilinden bala batırılmış zehir gibi kayıyor. Göğsüm sıkışıyor.

"Peki ya o?"

"Ya bu süreçte... yok olursa?" Tepkimi beklerken gülümsemesi genişliyor. "O artık teknik olarak bir Hayes. Ona olan bağlılığını zaten gösterdin. Çok kırılgan görünüyor. Söyle bana... Kalbindeki sorun gerçek mi yoksa başka bir aile manipülasyonu mu? Sanırım fark etmez. Zayıf bir kalbi her şey öldürebilir."

Özenle inşa ettiğim kayıtsızlığım paramparça oluyor. Kendimi durduramadan ileri atılıyorum, koruyucu bir öfke dalgası içinde zayıflığım unutuluyor. "Sakın ona dokunma."

Arson saldırımdan kolayca sıyrılıyor ve dizlerimin üzerine çökmeme izin veriyor. Kahkahası beton duvarlarda yankılanıyor.

"İşte orada," diyor, her kelimesinden memnuniyet damlıyor. "Zırhındaki çatlak. Küçük Lilian, ailedeki tek masum kişi. Gerçekten önemsediğin tek kişi."

"Onun olanlarla hiçbir ilgisi yok," diye tükürdüm, ayakta durmakta zorlanarak. "O zamanlar ailenin bir parçası bile değildi."

"Hayır, ama artık o da bunun bir parçası." Yanıma çömeliyor, sesi komplocu bir fısıltıya dönüşüyor. "Ve beni sen sanarak bana nasıl baktığını gördüm. Tüm o özlem ve bastırılmış arzu. Seni ne kadar istediğinin farkında mıydın? Yoksa biliyordun ve onu uzakta tutmaktan, asla sahip olamayacağı şeylerle ona işkence etmekten zevk mi alıyordun?"

Çaresizlikten doğan vahşi bir yumrukla ona saldırdım. Yumruğumu kolayca yakalıyor.

"Senden her şeyini alacağım," diyor usulca. "Ondan başlayarak. Ve en iyi kısmı? Bunun için bana teşekkür edecek."

"Onu rahat bırak," diye homurdandım. "O masum."

"Bu ailede kimse masum değildir." Elimi bırakıp ayağa kalktı. "Belki ben hariç, beni kilitleyip anahtarı atmalarına izin vermeden önce. Ona ne olduğunu görmezden gelebilecek misin?"

"Ona her şeyi anlatacağım," diye tehdit ediyorum, başım dönmesine rağmen kendimi yukarı itiyorum. "Kayıkhane hakkında. Ne yaptığımı. Suçu üstlenmene nasıl izin verdiğimi."

"Hayır, yapmayacaksın." Arson'ın kendine güveni beni çileden çıkarıyor. "Çünkü o zaman senin gerçekte ne olduğunu öğrenecek; kendini kurtarmak için kardeşini feda eden bir korkak. Bunca yıldır özlemini çektiği versiyonun bu mu?"

Bu gerçek, fiziksel bir darbeden daha sert vuruyor. Lilian'ı sadece üvey kardeşim olduğu için değil, özümde ne kadar çürümüş olduğumu bildiğim için de kendimden uzak tuttum. Olanların suçluluğunu her gün içimde taşıyorum. Ya ben de ona bir şey yaptıysam? Korkunç benliğimle onun iyiliğini lekelediysem.

"O ikimizden de daha iyisini hak ediyor," diyorum.

"Sonunda, üzerinde anlaştığımız bir şey." Telefonunu çıkarıp bana yakın zamanda bir sosyal etkinlikte çekilmiş olması gereken bir fotoğrafı gösteriyor. Lilian soluk mavi bir elbise giymiş, ruhani ve dokunulmaz görünüyor. "Ama senin aksine, ona istediğini vermekten korkmuyorum."

Gözlerinde karanlık bir sahiplenme bakışı parlıyor. İçimi yeni bir korku kaplıyor - onu incitmek için ne yapacağından değil, duygularını çarpıtarak ona karşı nasıl kullanabileceğinden.

"Onun bunlarla hiçbir ilgisi yok," diye çıkışıyorum, tökezleyerek bir adım öne çıkarak. "O senin oyununda bir piyon da değil."

"Hayır mı?" Kaşlarını kaldırıyor. "Söyle bana, o senin için ne ifade ediyor kardeşim? Çünkü benim durduğum yerden, yıllardır onun duygularıyla oynuyorsun. Onu umutla işkence edecek kadar yakınında ama bozulmamış imajını koruyacak kadar da uzağında tutuyorsun." Uzun bir süre duraklıyor ve sonra devam ediyor. "İkiz olsak bile aramızda her zaman ince bir fark vardı. Sen her zaman güvenli oynadın, çizgilerin içinde renklendin. Ama ben, ben her zaman dışlanan oldum. Asla yeterince iyi olmadım, asla yeterince zeki olmadım. Ama senden daha iyi olduğum bir şey var, o da istediğimi almak. İntikam mı? Aldım. Arkadaşların mı? Aldım onları. Her zaman istediğin ama sahiplenemeyecek kadar korkak olduğun kız. Yakında benim olacak."

Lilian'ın kütüphanede ders çalışırken, kampüste yürürken, kapsamlı bir gözetime işaret eden samimi anlarda çekilmiş daha fazla fotoğrafı arasında geziniyor.

"Tatlı Lilian, benim kılık değiştirdiğimi gören ama seninkini göremeyen kız. Mükemmel üvey kardeşiyle ilgili gerçeği öğrendiğinde neler hissedeceğini bir düşünsene."

Mantıklı düşüncenin ötesinde bir şey tarafından yönlendirilerek ona tekrar saldırıyorum. "Ona dokunursan ben-"

"Ne yapacaksın?" Saldırımı zahmetsizce savuşturuyor ve beni betonun üzerine yuvarlıyor. "Birine söyleyecek misin? Kimse seni aramıyor kardeşim. Hepsi benim sen olduğumu düşünüyor ve ben de rolü mükemmel oynuyorum. Tatlı Lilian bile bağlılığını aslında hangi ikizin hak ettiğini anladığında yola gelecektir."

Sözlerindeki ima - ondan bahsederkenki sahiplenici ton - kanımı donduruyor.

"O asla-"

"Asla ne? Altın çocuk yerine canavara aşık olmak mı?" Gülümsemesi jilet gibi keskin. "Bunu göreceğiz. Ne de olsa çoktan gizlice

beni bulmak için depoların etrafında dolaşıyor."

"Beni aramaya geldi," diye düzeltiyorum onu, ağzımda kanın tadını alarak. "Çünkü bir şeylerin yanlış gittiğini biliyordu."

"Hayır, performansımı gördüğü için geldi. Çünkü benimle ilgili bir şey onu senin dikkatli mesafenden daha çok kendine çekti." Arson kapıya doğru ilerliyor, durup bana bakıyor. "Senin Lilian akıllı biri. Gözlemci. Senden farklı olduğum tüm küçük yönlerimi fark etti. Ama polise ya da ailesine koşmak yerine beni takip etti. İlginç bir seçim, sence de öyle değil mi?"

Bu ima midemi bulandırıyor. "Bana yardım etmeye çalışıyor."

"Öyle mi?" Kapının pervazına yaslanmış, beni inceliyor. "Yoksa sonunda ona ilgi gösteren versiyonun mu ilgisini çekti? Onunla dans eden, ona dokunan, reddedilmekten başka bir şey hissettiren versiyonun mu?"

Destek için duvarı kullanarak ayağa kalkmaya çalışıyorum. "Eğer düşünüyorsan hayal görüyorsun-"

"Sanırım senin asil mesafenden ve ahlaki üstünlüğünden bıktı." Sesi alçalıyor. "Bence onu geri istemekten korkmayan birine hazır. Ve bence ben senin gerçekten önemsediğin tek şeyi alırken acı çekmeni izlemek, hızlı bir intikamdan çok daha tatmin edici olacak."

"Yapma," diyorum, kulağa yalvarıyormuşum gibi gelmesinden nefret ederek. "İstersen beni yok et. Kayıkhanede olanları ifşa et. Herkese ne kadar acınası bir pislik olduğumu anlat ama onu bu işe karıştırma."

"Bunun için çok geç." Doğruldu, kıyafetlerini düzeltti -ben rolüne geri dönmeye hazırlanıyor. "Onu korumak için yalvarma şeklin takdire şayan. Keşke onu önemsediğin gibi beni de önemseseydin ama sanırım kan bir bok ifade etmiyor. Şimdi hepiniz sonuçlarına katlanacaksınız."

"Benden nefret ettiğin için ona zarar verme."

"Nefret mi? Senden nefret etmiyorum, kardeşim. Senden nefret ediyorum," diye hırlıyor. "Ve bunu kanıtlayacağım. Sessiz ölümümde oynadığın rol için kendini suçlu hissediyor olabilirsin ama bu benim için yeterli değil. Bu beni tatmin etmez. Acını, gözyaşlarını, korkularını ve endişelerini istiyorum. Ve görünüşe göre kendinden daha çok önemsediğin tek şey o. Onunla işim bittiğinde, canını yaktığımın sen olmasını dileyeceksin. Çünkü canını yakacağım Koç ve en iyi yanı da sana izlettireceğim."

"Kundakçılık-" diye başlıyorum ama sözümü kesiyor.

"Yalnızlığının tadını çıkar. Kaderle bir randevum var." Gülümsemesi saf kötülük. "Yoksa Lilian'la mı demeliydim?"

Kapı çarparak kapanıyor ve sessizlik ve düşüncelerimden başka hiçbir şeyle baş başa kalmıyorum. Duvardan aşağı kayıyorum, yaptığım şeyin tüm ağırlığı üzerime çökünce bacaklarım tutmuyor.

On yıl önce, kendimi kurtarmak için kardeşimi hapsetmelerine izin verdim. Şimdi Lilian benim korkaklığımın bedelini ödeyecek. Onu suçluluk duygumdan korumaya çalışarak uzakta tuttuğum için, onu çok daha kötü bir şeye karşı savunmasız bıraktım -Arson'ın hesaplı baştan çıkarmasına.

Ve en korkutucu kısmı? Küçük, utanç verici bir parçam onun haklı olup olmadığını merak ediyor. Eğer benim dikkatli mesafem onu korumaya çalıştığım tehlikeye doğru ittiyse.

Hiçbir zaman iyi bir adammışım gibi davranmadım. Lilian'dan uzak durmak hayatımda yaptığım tek iyi şey olabilir ve şimdi bu onun incinmesine neden olacak. Lanet olsun. Onu durdurmanın bir yolunu bulmalıyım. Ellerimi yumruk yapıp kapıya vuruyorum. Beklediğim gibi, kimse cevap vermedi.

Öfkem daha da artıyor ve karyolaya koşup önce onu, sonra da yarısı yenmiş yemek tepsisini deviriyorum. İçindekiler duvara sıçrıyor ama hiçbir şey göğsümdeki ağrıyı ve damarlarımdaki korkuyu durduramıyor. Buradan çıkmak zorundayım. O veledi kendinden kurtarmalıyım.

Tekrar.

Lilian

Thazır olmadığınızda gerçekle yüzleşmek çok çirkin bir şey olabilir. Onunla ne yaptığımı hatırladıkça utanç içimi kaplıyor. Onun Koç burcu olduğunu düşünmemin savunulabilir bir yanı var mı bilmiyorum. Bu daha kolay. kendime yalan söyleyip farkı bilmediğimi söylediğimde.

Onlar tek yumurta ikizleri ve Arson kardeşinin rolünü o kadar iyi oynadı ki başka kimse fark etmedi. Ama ben o kadar iyi bir yalancı değilim çünkü onu o aptal baloda gördüğüm andan itibaren onda bir şeyler vardı. Yaşamsal, ham ve *değişmiş* bir şey ve kabul etmeyi reddetsem bile küçük bir parçam onun Koç olmadığını biliyordu.

Kafamı toparlamak için saatlerimi harcadım. Arson'ın misilleme yapmasını nefesimi tutarak bekledim. Depoda olduğumu biliyor. Bilmemesine imkan yok. Kurduğu kameralarla değil. Hayır, tepkisi -ya da tepkisizliği- tamamen psikolojik. İkiz kardeşi gibi davranacak kadar deli bir adam bunu her şekilde kanıtlar.

Her saniye omzumun üzerinden kontrol ederken, bir yandan da aralarında böyle bir çatlağa neden olacak ne olduğunu ve buradan nereye gitmem gerektiğini anlamaya çalışıyorum. Aries'in hayatı pamuk ipliğine bağlı ve Arson'ın elinde her şeyi sona erdirebilecek bir bıçak var.

Aries'in o hücredeki görüntüsü aklımdan çıkmıyor. Uzun saçları gitmiş, vücudu incelmiş, yüzü sakallı ve o tanıdık gözleri tutsaklıktan çukurlaşmış.

Keşke biraz daha kalabilseydim. Onu o hücreden çıkarmanın bir yolunu bulabilseydim. Arson'ın planı her neyse, iyi bir şey olamaz. Bunca zamandır acı çektiğini ve kimsenin bundan haberi olmadığını bildiğim için kendimi işe yaramaz hissetmekten nefret ediyorum.

Ona yardım etmenin bir yolunu bulmalıyım ama önce cevaplara ihtiyacım var.

Arson kim? İkiz oldukları çok açık. Sadece öldüğü söylenen kardeşin Aries'in ikizi olduğunu fark etmemiştim. Bunca zaman onu kaybetmeye nasıl dayanabildi? Hâlâ hayatta olduğunu biliyor muydu, yoksa Aries onun da öldüğünü mü düşünüyordu? Çok fazla soru ve çok az cevap.

Bu beni deli ediyor.

Mevcut tüm seçenekleri değerlendirdim. Anneme sormak yok. Polise gitmek de öyle. Polise söylesem bile, bu anneme geri dönecekti ve bunca zamandır benden sakladıkları şeyi keşfettikten sonra, ona güvenemem.

Arson'dan haberi olmadan babalarıyla evlenmesine imkan yok. Doğru olmayan bir şeyler var. Herkes sır saklıyor ve son öğrenen olmaktan nefret ediyorum.

Arson'ın amacının ne olduğunu bilmiyorum ama Koç'la bir ilgisi olduğunu biliyorum. Ve tüm yollar intikamı işaret ediyor. Ailenin her şeye karşı çözümü her zaman saklamak, kontrol altına almak ve yokmuş gibi davranmak olmuştur. Bunu defalarca gördüm. Annem sorunları o kadar kolay yok ediyor ki, profesyonel bir tamirci olduğunu düşünebilirsiniz.

Tahmin etmem gerekirse, kundakçılık bir noktada sorun olmaya başladı. Bu annemin Richard'la evlenmesinden önceydi. Ben çocukken Hayes Pharmaceuticals için çalıştığını biliyorum, ama... birbirleriyle olan tek bağlantılarının bu olduğunu düşünüyorum.

Bu ironi benim için de geçerli; onlar tehlikeli gördükleri birini kilit altında tutarken ben kırılgan muamelesi görerek yıllarımı geçirdim. Aynı madalyonun iki yüzü: sakat ve psikopat, ikisi de başa çıkılması gereken sorunlar.

Ama ben halledilmesi gereken bir sorun *değilim*. Zayıf ya da kırılgan değilim. Sadece seçtikleri gündemi yerine getirmem için bana biçtikleri role adım attım.

Belki de Arson'a olan budur?

Elimi bluzumun altında saklı yara izine bastırıyor, kalbimin düzenli atışına odaklanıyorum. *Ya Arson'a yardım edebilirsem? Ya da Aries'e? Ya deli ya da psikopat değilse? Ya intikam almak istemesinin nedeni geçerliyse?* Tüm bu düşünceler zihnimde yeni bir alan açıyor. Eğer Arson'ın mantıklı düşünmesini sağlayabilirsem, belki Aries'i de kurtarabilirim.

Defterimi kapatıyorum ve eşyalarımı toplamaya başlıyorum. Depoya dönmek için çok erken. Bunu beklerdi, bu da Aries'e bir şey sormayı söz konusu olmaktan çıkarırdı.

En iyi arkadaşı Lee ile konuşabilirim ama Arson'ı uyarabilir ve ona sunacak bir şeyim yoksa bu bir sorun olabilir. Bilgiye ihtiyacım var, olan biten hakkında onun düşündüğünden daha fazla şey bildiğimi kanıtlayacak bir şeye.

Herkesin durumumu ölüm fermanı gibi gördüğü yıllardan sonra, sonunda ölümcül olabilir - fiziksel zayıflıktan değil, katil bir görsel ikizle boğuşmaktan. Bu yüzden o beni ele geçirmeden önce, yüzünü göstereceğinden şüphelendiğim tek yere gideceğim: Hayes malikanesine.

Eve varıp hafta sonu kalacağımı söylediğimde annem hoş bir sürprizle karşılaştı. *Üç gün.* Bu yapbozu bir araya getirmeye çalışmam gereken süre bu kadar.

Bu konağın duvarları çok fazla sır barındırıyor, artık neyin peşinde olduğumu bildiğime göre çok fazla iş olmamalı. Şimdilik kütüphanede bir kitaba sarılıyorum. Ocakta ateş çıtırdarken her zaman çok sıcak ve davetkârdır. Pencere pervazının uzak köşesinde, çocukken geceleri saklandığım gizli bir oyuk var - tüm malikânedeki en sevdiğim yer. Pervaza yaptığım yastık yuvasına kıvrılıyorum, bacaklarımın üzerinde bir battaniye ve yan masada bir fincan çay. Kucağımdaki kitap dikkatimi zar zor çekiyor.

Burada kendimi güvende hissediyorum ama bu biraz yanılsama. Arson her an buraya gelebilir ama gelmemesini umuyorum. Buna güveniyorum çünkü Aries her zaman buradan benden bile daha çok nefret etmiştir. Eğer habersiz gelirse ve onu görürse annem sorular soracaktır. Belki gerçeği bilmem onu bir süreliğine uzak tutar. İstediğim bu mu? Bedenimin hain bir parçasının hâlâ onu istemesinden nefret ediyorum.

Hayır. Vücudumun uğuldamasını sağlayan Arson değil. Her zaman Aries'ti. Her zaman o olacak. Kütüphanenin kapısı açılırken gıcırdıyor ama ben rahat yuvamdan kıpırdamıyorum. Çalışanlar sürekli buraya girip çıkıyor, çoğu zaman da tek bir kelime bile etmeden.

Annemin isteği üzerine beni takip ettiklerini varsayıyorum ama sorma zahmetine hiç girmedim. Bu sadece ikimizi de utandırırdı.

Bir an sonra hava sıcaklığında hafif bir değişim oluyor ve ensemdeki tüyler diken diken oluyor. Kitaptan başımı kaldırdığımda

Arson kapıda duruyor. Onun varlığı her şeyi daha küçük gösteriyor.

Kahretsin.

Bir an için onun gerçekten burada olduğuna inanamıyorum, sonra gerçek yüzüme tokat gibi çarpıyor ve şok yerini korkuya bırakıyor.

Onun burada ne işi var? Üvey kardeşimin yüzünü bir maske gibi takıyor, o kadar mükemmel ki neredeyse beni kandıracak.

Neredeyse. Kapıyı sessizce arkasından kapatıyor, gözleri benimkilere kilitlenmiş. Aramıza mümkün olduğunca mesafe koymak için koltuktan fırlıyorum.

"Sakin ol," diyor, sanki şaka yapıyormuş gibi. "Kaçmana gerek yok."

Bacaklarım kaskatı kesildi. "Ne yapıyorsun burada? Yine beni tehdit etmeye mi geldin?" Sesimin titremesinden nefret ediyorum. *Korkudan mı? Heyecandan mı?* İkisinin baş döndürücü karışımı dizlerimi zayıflatıyor.

"Çünkü burası senin olduğu kadar benim de evim," diye yanıtlıyor, sanki buranın sahibiymiş gibi içeri girerek. Tembel bir hassasiyetle hareket ediyor - çok sakin, çok ölçülü. Bacaklarını geren bir panter gibi. Uzuvlarında, ses tonunda sarmal bir şeyler var. Kapana kısılmış bir kuş gibi kalbimi kaburgalarımın kafesine vuruyor.

"Burası senin evin değil. Buraya ait değilsin. Şimdi bana ne istediğini söyle."

Gülümsemesi bir jiletin parıldayan kenarı gibi. "Konuşmak için."

Bundan hoşlanmadım. Onun ve Koç'un ürkütücü derecede birbirine benzemesinden hoşlanmıyorum. Beynim Koç'la konuşmadığımı bildiği halde Koç'la konuşuyormuşum gibi hissetmek. "Konuşacak ne var ki? Bana ikiz kardeşini neden kilit altında tuttuğunu ve haftalarca onu taklit ettiğini açıklamak istemiyorsan, konuşacak bir şeyimiz yok."

Neredeyse gözlerini deviriyor. "Çok dramatikmiş gibi konuşuyorsun."

"Dramatik mi?" Sesim biraz fazla yüksek çıktı. "Onu kaçırdın. Bu dramatik değil. Bu yasadışı."

"Yine de... kimseye söylemedin." Kelimelere kaşlarını kaldırarak karşılık veriyor.

Bu iddia beni bıçak gibi kesiyor. Haksız değil. Kimseye söylemedim ama bu onu korumak için değil. Kanıt olmadan, neye bulaştığımı bilmeden saçma sapan konuşmaya başlayamam. Kimse bana inanmaz. Yine de bunu ona açıklamak zorunda değilim.

"Günlerin vardı," diye devam ediyor, sesi alçalarak. "Gerçeği söylemek için saatler."

Bu sefer yakaladığında beni nasıl cezalandıracağını düşünmek için saatler Ben

. Bir adım geri atıyorum ve topuğum halının kenarına takılınca tökezliyorum. O bu kadar yakınken, kendime onun Koç olmadığını hatırlatmak zor. Vücudum onun yakınlığına canlı bir kablo gibi tepki veriyor, ama beynim ***UYARI diye*** bağırıyor***!***

"Neden Lilian?" Ela bakışları beni yere mıhlıyor. "Neden tek bir kelime bile etmedin?" Uygun bir bahane bulmaya çalışıyorum ama aklıma hiçbir şey gelmiyor. *Düşün, bir şey söyle.* "Ne yapacağımdan mı korkuyorsun? Sana zarar vereceğimden mi endişeleniyorsun?"

Boğazım düğümleniyor. "Senden korkmuyorum, bu yüzden buraya beni sessiz kalmam için korkutmaya geldiysen, işe yaramayacak."

İlerliyor ve aptalca bir nedenden dolayı hareket etmiyorum. Ondan kaçmaya bile çalışmıyorum. Muhtemelen hastalıklı ve çarpık bir şekilde ondan kaçmak istemediğim için. Beni yakalamasını ve dişlerini tenime geçirmesini istiyorum. "Seni sessiz tutmak için burada değilim. Bana bir risk olmadığını çoktan kanıtladın."

Onunla çelişmiyorum. Bırak tehdit oluşturmadığımı düşünsün. Sonra, yeterli bilgiye sahip olduğumda, ne kadar yanıldığını kanıtlayabilirim, çünkü Aries'i serbest bırakmak için ne gerekiyorsa yapacağım.

"Eğer bu doğruysa, o zaman neden buradasın?" Soruyu sorduğuma neredeyse pişman oluyorum, gerçeği öğrenmekten korkuyorum.

"Size bir ödül vermek için elbette."

Nabzım hızlandı. "Bu ne anlama geliyor?"

"Bu sefer sana ceza yerine zevk vereceğim anlamına geliyor." Bana gülümsemesi dehşet vericiydi. O geceden beri ne yaparsam yapayım, bunu aklımdan çıkaramıyorum. Boğazımı çiğ çiğ sikmişti ve ben de buna izin vermiştim. Beynimin bir köşesinde bundan zevk aldım. Nefret ettiğim tek şey, Aries'e ilk oral seksimi yaptığımı sanmamdı... psikopat kardeşine değil.

"Senden hiçbir şey istemiyorum," diyorum.

Kelimeler sert ama sesim titriyor. Titriyor çünkü yalan söylüyorum, çünkü bedenim hatırlamamasını istediğim şeyleri hatırlıyor ve o da bunu biliyor. Arson bir adım daha yaklaşıyor, botlarının altında zemin hafifçe gıcırdıyor. Kokusu ondan önce bana ulaşıyor; koyu baharat ve tehlike, duman ve ten.

Ona direnin, damarlarınızda dolaşan arzuyla savaşın.

Yine de o kadar kolay değil.

"Bunu söyleyip duruyorsun," diye mırıldanıyor, "ama gitmedin, kaçmadın ya da yardım için çığlık atmadın. Bir parçam merak ediyor... belki de..." Bu cümleyi bitirmesini istemiyorum çünkü o zaman bana dokunmasına izin vermeyi, onun huzurunda olmayı seçtiğim gerçeğiyle yüzleşmek zorunda kalacağım.

"Her ne düşünüyorsan yanlış düşünüyorsun. Bunu söylemek için kaçmama gerek yok." "Hayır," diye kabul ediyor, "ama beni itmiyorsun da."

Artık vücudunun sıcaklığı bana değecek kadar yakınımda duruyor. On altı yaşımdan beri Aries'in bana bunları yaptığını, kulağıma fısıldadığını, bana dokunduğunu ve beni şeytani yollarla baştan çıkardığını hayal ettim. Ama şimdi bunların hiçbirini o yapmıyor. Bu onun kötü ikiz kardeşi, ama bedenim aradaki farkı kabul etmeyi reddediyor.

Arson elini kaldırıyor -yavaşça, tehditkâr olmadan- ve bir tutam saçı kulağımın arkasına sıkıştırıyor. İrkiliyorum ama bana zarar vereceğini düşündüğüm için değil.

Ben ürküyorum çünkü o ürkmüyor.

"Bu gece hiçbir şey almayacağım," diyor usulca. "En azından senin bana vermek istemeyeceğin bir şey."

"Size verecek bir şeyim yok."

"Öyle mi? O zaman neden titriyorsun?" Parmakları boğazımın kıvrımında geziniyor; bir fısıltı kadar hafif, nefes almaktan başka bir şey yapmayı zorlaştırıyor. "Kızgın mısın?" diye itiraf ediyor. "Tiksindin mi? Benden nefret ediyorsun."

Bir kez başımı salladım, kaskatı kesildim.

"Ahh, ama aynı zamanda *merak* da ediyorsun," diye ekliyor. "Ve bunu çok daha kötü yapan da bu."

"Ben-"

"Öylesin," diye nazikçe araya giriyor. "Ve bu sorun değil. Nasıl hissettiğini düşünüyorsun. Benim o olduğumu düşündüğünde nasıl inlediğini. Ağzın sikimle doluyken bile daha fazlası için nasıl yalvardığını."

Ondan ve gerçeklerden uzaklaşmalıyım. Bir adım geri atıyorum, kitaplığa çarpıyorum. Gidecek hiçbir yerim yok ve o da peşimden geliyor, 1.80'lik gövdesi üzerimde yükseliyor. Onu korkutucu ve heybetli bulmam gerekirken, yakınlığında garip bir rahatlık var.

"Bilmiyordum," diye fısıldadım.

"Ama vücudun yaptı." Sesi şehvetli bir derinliğe düşüyor. "Hoşuna gittiğini biliyordu. Ve şimdi de biliyor." Eğiliyor, şehvetli ağzını kulağıma dayıyor. Sertleşiyorum ama kaçmıyorum. "Hiç olmamış gibi davranabilirsin. Seni zorladığımı düşün. İstediğin bu değilmiş gibi davran, ama kendimizi neye inandırırsak inandıralım, ikimiz de gerçeği biliyoruz." Parmakları bileğimi sıyırıyor ve

sonra belime doğru kayıyor. Dokunuşunun sıcaklığı tenimi yakıyor, beni dağlıyor. "Bunu sen istedin ve eğer seni daha fazla zorlasaydım, kendini tamamen bana teslim edeceğinden hiç şüphem yok."

Bundan nefret ediyorum. Haklı olmasından nefret ediyorum. Karşımda Aries yerine onun durmasından nefret ediyorum. Ne kadar inkar edersem edeyim, bedenimin hala tepki vermesinden, yok olmasını dilediğim bir ihtiyaçla ağrımasından nefret ediyorum.

Arson önümde duruyor, kendinden emin ve sabırlı. Ela gözlerinde öyle bir yumuşaklık var ki, onu açıp hangi sırları sakladığını görmek istiyorum.

O ve Koç her ne kadar birbirlerine benzeseler de, aralarında belirgin bir fark olduğunu fark ediyorum. Beni kendine yaklaştırmıyor, zorlamıyor. Bir yanım bunu yapmasını diliyor çünkü bu her şeyi çok daha kolaylaştırırdı. Her nefesim kısa bir soluğa dönüşüyor, bacaklarım titriyor ve kanım beni utandırması gereken bir arzuyla yanıyor.

"Ben onun gibi değilim," diye fısıldar Arson. "Seni istemiyormuş gibi davranmayacağım. Seni *korumak* için ya da yapılacak *doğru* şey bu olduğu için seni uzakta tutmayacağım." O kadar yakın ki nefesini yüzümde hissedebiliyorum.

"Bu yanlış," diye fısıldıyorum. Kontrolden çıkmadan önce bunu durdurmak için son çabam bu.

"Öyle değil. Sadece yanlış hissediyorum." Parmağını kolumda gezdiriyor ve tüylerim diken diken oluyor. Sadece onun dokunuşu bile meme uçlarımın sertleşmesine ve göbeğimin sıkışmasına neden oluyor. Külotumun üzerinde bir nemlilik var. Islak ve tahrik olmuş durumdayım ve bunun sebebi Aries değil. "Sana ne kadar iyi hissettirebileceğini göstereyim."

Ağzı yanağımı okşuyor. Tam olarak öpmüyor, sadece *orada*, geziniyor, alay ediyor. Eli gömleğimin eteğinin altından kayarak karnımın çıplak teninde usulca gezinirken onu durdurmuyorum. Utanmam gerekirdi ama şu anki kadar tahrik olmuşken utanmaya yer yok.

Parmak uçlarının altındaki kaslar seğiriyor, her sinir ucu onun aşırı farkında oluyor. "Bunu hissediyor musun?" diye nefes alıyor. "Kendine bunun yanlış olduğunu ve yapmamamız gerektiğini söylerken bile bedeninin benimkine nasıl yaslandığını."

Ben-" Parmakları kaburgalarımın alt tarafını izleyerek yukarı doğru hareket ettiğinde yalan boğazımda parçalanıyor.

Gözleri benimkilerle buluştuğunda karanlık bir şey parlıyor. "Bunu sana kanıtlamamı ister misin?" diye fısıldıyor. "Bu kadar mı? Suçluluk ve utançla uğraşmak zorunda kalmamak için onu senden almamı mı istiyorsun?"

İstediğim bu mu? Tüm bunları kendime gerçeği itiraf etmekten daha kolay hale getirebilirdi, ama artık bunu gördüğüme göre, daha fazla rol yapamam.

"Eğer istediğin buysa. Bunu yapacağım. Senin zevkini alacağım ve o güzel dudaklarından çıkan her inilti ve sızlanmayı zorlayacağım." Sonraki sözleri beni ateşledi. "Sadece söyle. Utanmana gerek yok. Ben zaten gerçeği biliyorum. Bunu istiyorsun. Açlıktan ölüyorsun, dokunuşum için yanıp tutuşuyorsun. O olmamam önemli değil. Şöyle düşün. Eğer benim olsaydın, başka bir adamın dokunuşuna bu kadar aç olmazdın. Çoktan ırzına geçerdim, seni işaretlerdim, sahiplenirdim, başka hiçbir erkeğin benim olana göz koyamayacağından emin olurdum."

Yanıyorum, Koç'un tutuşturduğu ve Kundakçı'nın alevlendirdiği bir ateş tarafından tüketiliyorum ve eğer dikkatli olmazsam her ikisinin de beni yakıp kül etmesinden korkuyorum.

"Böyle şeyler söyleme," diye fısıldıyorum ve başparmağı göğsümün altına dokunup yıpranmış sinir uçlarımı sızlattığında nefesim kesiliyor.

"Neden olmasın? Gerçek bu. Bazen gerçekler acıtır. İstediğin kadar inkar et tatlım, ama ilgi ve dokunuş için yanıp tutuşuyorsun, o kadar ki düşman bile sana cazip görünmeye başlıyor."

"Değilim ve seni istemiyorum." Dişlerimi gıcırdatarak yalanın arkasına saklanmaya çalışıyorum.

"Elbette inanmıyorsun. Sana inanıyorum. Tıpkı o güzel kalçalarını birbirine kenetlemediğine, karnındaki ağrıyı arttırmak için bulabileceğin en ufak bir sürtünme bulmaya çalışmadığına inandığım gibi."

Oh lanet olsun. Beni lanet bir kitap gibi okuyabiliyor. Her tepkimi. Her nefesimi.

"Kundaklama..." Adını söylüyorum ve ona durmasını mı yoksa devam etmesini mi söylediğimden emin değilim.

"Durmamı ister misin Lilian?"

Şimdi buna bir son verme şansım var. Bu işin daha ileri gitmesini engellemek için, ama kendime kelimeleri söyletemiyorum. *Sessizlik.* Evet değil ama *hayır* da değil. Bir süre geçtikten ve yanıt gelmedikten sonra eli tekrar aşağıya iniyor, çileden çıkarıcı bir sabırla belimin kıvrımından aşağıya iniyor, kalçamın kabarıklığını okşuyor. Hayır demeyi düşünmem için bana bir şans, bir saniye daha veriyor ve ben neden henüz demediğimi bilmiyorum.

Çünkü bunu istiyorsunuz. Koç burcu olmasa bile, dokunulmak, tüketilmek istiyorsunuz.

Nefesim kesiliyor ve dik durmak için arkamdaki kitaplığın kenarına tutunuyorum.

"Çok duyarlısın. Şimdiden titriyorsun," diye mırıldanıyor. "Ve tek yaptığım sana dokunmak."

Parmakları taytımın altından yavaş, sıcak ve kasıtlı bir şekilde geçerken zevk şimşekleri bedenimde çakıyor. Bir şey çalmaya çalışmıyor. Dokunma şekliyle soruyor -sözsüz, inkar edilemez. Kelimeler olmadan cevap veriyorum çünkü çekimi hissettiğimi itiraf etmekten çok utanıyorum.

"Sıkıştığını hissediyorum," diye fısıldıyor, ağzı şakağıma değiyor. "Her parçan kaçmak ister gibi geriliyor... ama kalçaların hâlâ bana doğru eğiliyor, zevk için yalvarıyor." Yüzümü başka yöne çeviriyorum ama o beni takip ediyor, dudakları çenemi, yanağımı, ağzımın köşesini sıyırıyor. "Merak etme. Seni öpmeyeceğim," diye nefes alıyor. "Bunu henüz anlamadın."

Eli aşağıya iniyor, kalçalarımın arasına giriyor ve ben sarsılıyorum ama korkuyla değil... hayır- onun yerine beni bulan şey rahatlama. Oraya gelene kadar baskıya ne kadar ihtiyacım olduğunu bilmiyordum.

Yavaşça, külotumun ince kumaşı üzerinden beni okşuyor, yavaş ve istikrarlı, sanki bilerek çiziyormuş gibi. Her geçişte zaten ne kadar ıslak olduğumun daha çok farkına varıyorum. Tüm vücudum titriyor ve bu çok iyi hissettiriyor.

Ona durmasını söylemek istiyorum ama gerçekten yaparsa aklımı kaybedeceğim.

Daha da yaklaşarak bedenimi kitaplığa yaslıyor, ben de başımı rafa yaslayıp ona açılıyorum. Bu onu cesaretlendiriyor ve parmakları biraz daha hızlı hareket ediyor, daha sıkı daireler çiziyor, bastırılamayan bir ısı oluşturuyor.

İçimden bir inilti kaçıyor, ses aşağılayıcı ve gerçek. "Şşşt, sorun yok. Saklamayın. Utanma," diye fısıldıyor. "Senden çıkardığım her küçük sesi duymak istiyorum. Her nefes alışını. Her iniltini." Dudağımı sertçe ısırıyorum ama parmaklarının ritmi durmak bilmiyor. İçimden çekip çıkardığı zevkten kaçış yok. Tüm vücudum ona doğru eğiliyor, beynim durmam için çığlık atarken bile sürtünmeyi kovalıyor.

"Aferin kızıma," diye nefes alıyor. "Kendin al."

Basınç doruğa ulaşıyor ve dizlerimin bağı çözülüyor; her bir sinir ucu çiğ ve açıkta kalıyor. Orgazm yavaş dalgalar halinde vuruyor, karşı koyamadığım bir gelgit gibi içimde yuvarlanıyor. Omzuna doğru inliyorum, bir elim beni bir arada tutabilecekmiş gibi rafın kenarını kavrıyor, diğeri gömleğini sıkıyor.

Parmaklarıyla beni nazikçe okşamaya devam ediyor, ta ki ben titreyip tamamen nefessiz kalana kadar. Tamamen geri çekildiğinde, onun varlığının kaybı bedenimi ağrılı ve boş bırakıyor. Sonsuz bir nezaketle, yüzümdeki bir tutam saçı tekrar fırçalıyor ve gözlerindeki bakış beraberinde bir uyarı taşıyor.

"Depodan uzak dur. Hiçbir şey görmemiş gibi davran ki işleri kızıştırmak zorunda kalmayayım, çünkü sana söz veriyorum bu kazanacağın bir oyun değil."

Geri çekiliyor ve ben bir şekilde ayakta kalıp onun odadan çıkışını izliyorum. Gerçekliğe geri döndüğümde, suçluluk duygusu beni ele geçiriyor. Aries o hücrede kilitli ve ben burada onu kaçıran kişinin beni boşaltmasına izin veriyorum.

Neyim var benim?

Kendime bakıyorum. Gömleğim kırışmış ve tenim yanarken, tüm vücudum az önce olanları anlamlandırmaya çalışıyor. Sonunda bacaklarım bükülüyor ve yumuşak halının üzerine çöküyorum, şömine ışığı utancımın gölgelerini odanın her tarafına yayıyor.

Lilian

Arson'ın acımasızlığını hatırlatan parmaklarının etimde gezindiğini hâlâ hissedebiliyorum.

Davranışına kızmam gerektiğini biliyorum, hatta zalim dokunuşundan zevk aldığım için kendime bile kızmalıyım, ama gerçek şu ki, ikimiz de öfkemizi başka bir yere yönlendirmeliyiz.

Gerçek suçlulara.

İşte bu yüzden sabah uyanır uyanmaz Hayes malikânesinde bir amaç uğruna fırtınalar estiriyor, hizmetçinin endişeli bakışlarını geçip doğruca annemin özel oturma odasına gidiyorum. Beklediğim gibi oradaydı; en sevdiği koltuğuna oturmuş, tableti dizinin üzerinde dengede duruyordu. Yanında sıcak bir fincan çay duruyor. Karşısındaki sandalyeye oturuyorum.

Bu alanı sadece bir sonraki hayır etkinliğini planlamak ya da iş konuşmak için kullanıyor, dolayısıyla şu anda yaptığı şeyin de bu olduğunu varsaymak yanlış olmaz. Ustalıkla şekillendirilmiş altın sarısı saçlarından ayağındaki Louboutin topuklulara kadar her şeyiyle dikkatli bir kontrol sergiliyor.

"Sevgilim," diye selamlıyor başını kaldırmadan, "bu kadar geç yatmanı beklemiyordum. Kendini iyi hissetmiyor musun?"

Sesindeki endişe gerçek gibi geliyor, ama sahte olup olmadığını merak etmekten kendimi alamıyorum. En kötüsü de bu - muhtemelen beni sevdiğini düşünüyor, durumumu etrafımızdaki herkesi manipüle etmek için kullanırken bile.

"Kendimi iyi hissediyorum. Okul yüzünden eskisi kadar uyuyamıyorum." Saatimi hızlıca kontrol edince gözlerimi deviriyorum. Saat daha dokuz. "Dışarı çıkmadan önce seninle Aries hakkında konuşmak istedim.

ya da her neyse." Beni eğittiği gibi zarif bir şekilde oturmaya zorluyorum kendimi. Koruyucu içgüdülerini tetikleyebilecek hiçbir sıkıntı belirtisi göstermiyorum.

"Ah?" Bu kez başını kaldırıp bakıyor, yüz hatlarını keskinleştiren bir ilgiyle. "Siz ikiniz birlikte vakit geçiriyor musunuz?"

Bu çok normal bir soru, ancak sorma şekli, sanki yeni bir bilgiye açmış gibi, beni huzursuz ediyor. Bu konuşmanın olmasını mı bekliyordu?

"Sayılır." Kelimelerimi dikkatle seçiyorum. "Sadece farklı göründüğünü fark ediyorum. Kendinde değil." Duraklıyorum ve sonra devam ediyorum. "Son zamanlarda bir şey olup olmadığını merak ediyordum. Ya da sen veya Richard onunla bir şey konuştunuz mu?"

"Hmm. Ne açıdan farklı?" Parmakları hâlâ tablet ekranında.

Ona ne kadar bilgi vermeliyim? Belki bana bir şey söylemesine yetecek kadar, herhangi bir şey.

"Daha yoğun. Daha az kontrollü." Yüzünü yakından izliyorum. "Sanki farklı bir insanmış gibi."

Gözlerinde bir şey titreşiyor - korku mu? Tanıma mı? Ben anlamlandıramadan kayboluyor ve yerini mükemmel bir şekilde işlenmiş sosyal maskesine bırakıyor. Vay be. Hay sikeyim. Ne kadarını biliyor? Bu konuda ona ne kadar güvenebilirim? "Tatlım"-tableti bir kenara bırakıp elime uzanıyor- "Aries için endişelenmeni anlıyorum ama Oakmount'a gitmene kardeşini gözetleyesin diye izin vermedik. Onu rahat bırakmalısın. Bazı değişiklikler geçiriyor, babanızın şirketindeki yerini almaya hazırlanıyor. Ona bu şekilde takılıp kalman sağlıklı değil."

"Sabitlemek mi?" Elimi çekiyorum. "Takıntılı değilim. Onun için endişeleniyorum. O benim üvey kardeşim."

"Kesinlikle." Gülümsemesi nazik ama kararlı. "Ve onun için bu kadar endişelenmen uygun değil. İnsanlar yanlış bir fikre kapılabilir. Bu küçük aşkı atlattığını sanıyordum. Okul stresi seni sandığımızdan daha fazla etkiliyor olmalı. Oakmount'a gitmene izin vermenin iyi bir fikir olmadığını biliyordum. Belki de Dr. Matthews'u aramalıyız-"

"Hayır, hayır. Her şey yolunda. Ben de iyiyim. Ben sadece... haklısın. Son zamanlardaki tüm değişiklikler yüzünden olmalı," diye yalan söyleyip devam ediyorum, "ve ortada bir aşk yok. Sadece endişeliyim, hepsi bu."

İhtiyacım olan son şey onun aşk hayatıma burnunu sokması. Hâlâ Aries'e aşık olduğumu bir an bile düşünse, kendini kaybeder.

"Ah, tatlım. Anlıyorum ama şu anda endişelenmen gereken tek kişi kendinsin."

Başımı salladım. "Biliyorum. Seni endişelendirmek istememiştim anne. Özür dilerim. " Sesimi yumuşatıyorum ve her zamanki rolümü oynayarak elimi dizine koyuyorum.

"Sorun değil. Aries için endişelenmeni anlıyorum ama bence üvey kardeşinle arana biraz mesafe koymalısın. İnsanların ikiniz hakkında yanlış fikirlere kapılmasını istemiyorum. Böyle bir skandalın yarattığı stres kalp rahatsızlığına neden olabilir-" Sözünü bitirmeden kestim ve kapıya doğru yöneldim.

"Kalbim iyi. Seni seviyorum. Mesafemi koruyacağım," diyorum ona odadan çıkmadan önce. Bana herhangi bir bilgi ya da konuyla ilgili bir şey vermeyeceğini bilmeliydim.

Onun *da* belli belirsiz *seni seviyorum* dediğini duyuyorum ama zihnimde tek görebildiğim Dr. Matthews'u aramak için telefonuna uzandığı. Ya da daha kötüsü Richard'ı.

Her iki durumda da, bir şey saklıyorlar. Kendi özgürlüğümü riske atmak anlamına gelse bile bunun ne olduğunu öğreneceğim. Yatak odamda, makyaj masamda oturup yansımama bakıyorum.

Mükemmel Hayes kızı - özenle şekillendirilmiş saçlar, pahalı bir kazak, göğsümdeki ameliyat izini mükemmel bir şekilde çerçeveleyen ve kazağımın yakasından görünen narin inci kolye. Partilerde en sevdikleri konuşma parçası.

"Zavallı Richard'ın üvey kızını duydun mu? Durumu çok utanç verici. Ama ona en iyi bakımı sağladılar..."

Parmaklarım Arson'ın beni tuttuğu ve *ısırdığı* yerde, boğazımda oluşan hafif morlukların izini sürüyor. Bir eşarp ya da daha yüksek bir yaka ile saklamak kolay. Bir şeyleri saklamakta uzmanlaştım -gücümü, zekamı, öfkemi. Benim için yarattıkları rolü oynuyorum.

Tıpkı ikizler için yarattıkları roller gibi.

Altın çocuk ve unutulmuş gölge.

Dizüstü bilgisayarım yanımda açık duruyor, ekranda üç yıl öncesine ait bir sosyal medya fotoğrafı var. Aries bir yardım galasında, o mükemmel çalışılmış gülümsemesiyle gülümsüyor. Aşkım geliştiğinden beri takıntılı bir şekilde fotoğraflarını inceledim, ama şimdi görüntüye bakarken sanki yeni gözlerle görüyorum, üzerine yapışan ihtiyaç perdesi olmadan.

Hep böyle kontrollü müydü? Bu kadar dikkatli? Yoksa ikiz kardeşinin aniden ortadan kaybolması ona çizginin dışına çıkmanın bir bedeli olduğunu mu öğretmişti?

Bir önemi yok. Artık değil. Aries o hücrede tutuluyor. Arson bir intikam görevinde ve kimse bana yardım etmeyecek. Eğer cevapları istiyorsam, onları kendim bulmalıyım. Ve tam olarak nereye bakacağımı biliyorum.

Tavan arası.

Tüm örümcek ağları, örümcekler ve toz yüzünden oraya nadiren birileri çıkar. Düşündüğünüzde bu hiç de şaşırtıcı değil, çünkü annem ailemizin tüm arşivlerini orada kilit altında tutuyor.

Bunu bildiğinden şüpheliyim, ama onun kutuları merdivenlerden yukarı taşıdığını gördüm ve işi bittiğinde kapıyı kilitlediğini ve anahtarı kapı çerçevesinin üst kısmına soktuğunu izledim. O kapının ardında uğursuz bir şeylerin saklı olabileceği hiç aklıma gelmemişti. Sanırım yıllarca ailenin sessiz, görünmez yardımcısı rolünü oynamanın karşılığını sonunda aldı.

Telefonumu kontrol ediyorum - Richard altıya kadar ofiste ve annemin on dakika içinde hastane yönetim kurulu toplantısı var. Dinlenmem gerektiğini söylersem personel beni rahatsız etmeyecektir.

"Bayan Lilian?" Maria, hizmetçimiz, kapıyı usulca çalıyor. "Anneniz sizi kontrol etmemi istedi. Bir şeye ihtiyacınız var mı?"

"İyiyim," diye cevap veriyorum, sesimi uygun bir şekilde zayıflatarak. "Sadece yorgunum. Sanırım biraz uzanacağım. Lütfen beni rahatsız etmeyin."

"Elbette hanımefendi. Annenize haber veririm."

Mükemmel. Hepsi *durumuma* saygı duymak konusunda o kadar eğitimli ki birkaç saat boyunca beni tekrar kontrol etmeyi düşünmeyecekler.

Hayes ailesinin tavan arasında başka hangi sırları sakladığını keşfetme zamanı. Birkaç dakika sonra yatak odamdan sıvışıp uzun koridorda parmak uçlarıma basarak ilerliyorum. Kendi kalp atışlarımın gürültüsü kulaklarımı dolduruyor ve diğer tüm sesleri bastırıyor. Daha önce hiç böyle bir şey yapmamıştım. Rol yapmayı bırakıp kendim olmak neredeyse heyecan verici.

Kapıya ulaştığımda ellerim titriyordu.

Parmak uçlarımda yükseliyorum ve anahtarı arıyorum. Parmaklarım ahşap kapı çerçevesinin kenarını sıyırıyor ve panik dikenleri duyularıma batıyor.

Orada değil. Diğer tarafı deniyorum, tüm çabamı anahtarı bulmak için harcadığımdan kaslarım ağrıyor. Parmaklarım soğuk pirinç anahtarı kavradığında boğazımda bir sevinç çığlığı oluşuyor, ama çığlık atmak yerine gülümsüyorum ve anahtarı saklandığı yerden çıkarıyorum.

Kapı açıkken anahtarı cebime koyuyorum ve merdivenlerden yukarı bakıyorum, karanlık anlatılmamış sırlarla dolup taşıyor. *Burada hiçbir şey yok.* Yavaşça kapatıyorum

kapıyı arkamdan açıp yukarı çıkıyorum. Pratik hareketlerime rağmen tavan arası merdivenleri dikkatli adımlarımın altında gıcırdıyor.

Burada, malikânenin mükemmel cephesi parçalanıyor - kalın bir toz tabakası her şeyi kaplıyor, kutular arasında örümcek ağları uzanıyor ve hava burun deliklerimi toz ve ıslak spor çoraplarının kokusuyla gıdıklıyor. *İğrenç.*

Sağ tarafımda raflar ve her birinde kutular var.

Telefonumu çıkarıp el fenerini açıyorum ve annemin titiz el yazısıyla yazılmış etiketlerin üzerinde gezdiriyorum: *Noel Süsleri, Yazlık Giysiler, 2010 Öncesi Aile Fotoğrafları*. Her şey kategorize edilmiş ve kontrol altında, tıpkı aşağıdaki hayatlarımız gibi.

El fenerimi boşlukta gezdirirken, geniş odanın karşısında bir kapı fark ediyorum. Neden bilmiyorum ama ona doğru attığım her adımda bacaklarım ağırlaşıyor. Pirinç kapı kolunu kavrıyorum ve ağır kapıyı iterek açıyorum. El fenerimi içeriye tutuyorum ve ışın, sıra sıra dizilmiş dosya dolaplarına, üst üste yığılmış kutulara ve kağıtlarla kaplı büyük bir masaya takılıyor.

"Bakalım ne saklıyorsun?" diye fısıldayarak en yakın dolaba yöneldim. İlk çekmecede ilginç bir şey yok -vergi kayıtları, emlak tapuları, sigorta poliçeleri. İkincisinde tıbbi dosyalar var ama bunlar yeni. Benim üç aylık kontrollerim, Aries'in anksiyete reçeteleri, babamın kan basınç izleme.

Lanet olsun, her birimizin dosyası var.

Toz burnumu gıdıklıyor ve gereklilikten çok alışkanlıktan dolayı inhalerime uzanıyorum. Odanın derinliklerine doğru ilerlerken bu tanıdık eylem beni sakinleştiriyor. Gözlerimin yeterince hızlı hareket etmesini, tüm bilgileri yeterince hızlı almasını sağlayamıyorum.

Aile Holdingleri - Gizli etiketli bir kutu dikkatimi çekiyor.

Kutunun üstünü çekip çıkarıyorum, içindekileri keşfetmeye hevesliyim. İçinde daha fazla tıbbi kayıt var ama bunlar daha eski. Her dosyanın üstündeki isimleri okurken gözlerimi kısıyorum.

Elizabeth Martov, Marcus Richards, Thomas Wright.

Ailemin bu insanlar hakkında konuştuğunu ya da isimlerini söylediğini hiç duymadım.

Neden onlar hakkında bilgi sahibi olsunlar ki? Merak beni tavşan deliğinin derinliklerine çekiyor ve dosyaları inceliyorum. Her isim bir gence ait ve *davranış sorunları* ve *önerilen kurumsal bakım* hakkında notlar içeriyor.

Okumaya devam ederken ellerim titriyor. Bir sonraki dosyaya geçiyorum, bir sonrakine ve bir sonrakine. Her dosya aynı kalıbı izliyor - sorunlu genç,

Hayes iş imparatorluğuyla aile bağlantısı, özel tesislere ani transfer. Takip kayıtları yok. Onlara ne olduğuna dair hiçbir belirti yok.

Bir örümcek dosyalardan birinin üzerinde koşuşturuyor ve ben bir çığlığı zar zor zapt ederek sıçrıyorum. Ama küçük örümcekten kaçmak için acele ederken bir yığın kutuya çarpıyorum. Havasız tavan arasında kulakları sağır eden bir gürültüyle devrildiler.

Donup kaldım, ayak seslerini, sesleri, herhangi bir şeyi dinledim. *Hiçbir şey yok.* Tek bir ses bile yok.

Nefes al, diyorum kendi kendime, panik atak geçirmemek için. Dağınık kağıtları toplayıp tekrar kutulara yerleştiriyorum. Yerde parıldayan bir şey gözüme çarpıyor ve ışığımı nesnenin üzerine tutuyorum; eski bir şifonyerin arkasına yarı gizlenmiş metal bir kilit kutusu.

Çıkarıyorum ve önündeki dijital tuş takımını fark edince kaşlarımı çatıyorum. Alt dudağımı çiğneyerek kodun ne olabileceğini düşünmeye çalışıyorum.

En bariz olanı deneyelim.

Annenin doğum tarihi işe yaramıyor. Babamınki de. Benim ya da Aries'in doğum günlerini düşünüyorum ama ikisinin de böyle bir şey için bizim doğum günlerimizi kullanacağını sanmıyorum. Kafamda bir ampul yanıyor ve eski tıbbi dosyalardan birindeki tarihi deniyorum - Elizabeth Martov'un hastaneye yatırıldığı gün.

Kutu açıldığında hem heyecanlandım hem de korktum. Bulguların hiçbiri üzerinde düşünmek için kendime izin vermiyorum. Onun yerine kazmaya başladım. İçinde, daha fazla kurumsal evrak ve ödeme kayıtlarının altında, tek bir doğum belgesi yatıyor.

Orada yazılı olan ismi okuduğumda kalbim göğsümde tekliyor:

ARSON ALEXANDER HAYES. İkiz kardeşi ***ARIES ANDREW HAYES'***ten altı dakika sonra doğdu.

"Evet! Buldum," diye nefes alıyorum ama bu belgenin neyi temsil ettiğini anladığımda zaferin içi boş geliyor - uygunsuz gerçeklerin sistematik olarak silindiğinin kanıtı. Ve bu kanıtı elimde tutmak, var olduğunu bilmek... bu benim de silinmeme neden olabilir.

Doğum belgesi sadece bir başlangıç. Kilitli kutu, *tıbbi bakım* maskesi altında dikkatle belgelenmiş bir vahşet h a z i n e s i. Belgeleri tozlu zemine yayarken midem sıkışıyor.

Hastane kayıtları, ikizlerin yedi yaşına kadar her yönden birbirinin aynısı olduğunu, Arson'un endişe verici *davranışlarına* ilişkin notların ortaya çıkmaya başladığını gösteriyor.

Ödeme makbuzları var. Çeşitli *tedavi merkezlerine* aktarılan büyük meblağlar. Sadece Arson için değil, diğerleri için de. Doktorlara, yöneticilere, hatta hakimlere yapılan aylık ödemeler.

Hepsi annem tarafından imzalanmış. Bu küçük bilgiyi hesapladım... Annem henüz Richard Hayes ile evli bile değilmiş. Bu onun için çalıştığı zaman olmalı... ilk karısı ölmeden önce. Bir yığın taahhüt belgesi bir düzeni ortaya çıkarıyor. Hayes ailesi ne zaman potansiyel bir skandal ya da iş tehdidiyle karşılaşsa, birinin çocuğu acil kurumsal bakım gerektiren *davranışlar* geliştiriyordu.

Böyle bir şey nasıl mümkün olabilir?

Zamanlama tesadüf olamayacak kadar mükemmel.

Kağıtları karıştırmaya devam ediyorum ve Kundaklama ile ilgili raporları bulduğumda duraklıyorum. Sayfalarca klinik gözlemler, ilaç kayıtları, terapi notları.

İşkence belgeleri gibi okunuyorlar.

"Hasta tedaviye direnç göstermeye devam ediyor..."

"Artan dozlar öneriliyor..."

"İkiz kardeşinden bahsedildikten sonra uygulanan hücre hapsi..."

Elim boğazıma gidiyor, Arson'ın tutuşunu hatırlıyorum. Tehlikeli olmasına şaşmamalı, onu bu hale onlar getirdi. Koç'u sessiz kaldığı, rolünü oynadığı için ödüllendirirken onu sistematik olarak kırdılar. Dehşetin burada bittiğini düşündüysem, yanılmışım. Tıbbi izin formları kanımı dondurdu.

Reşit olmayan hastalara *"deneysel tedaviler"* uygulanmasına izin veren çok sayıda satırda annenin imzası. Sorumluluk feragatnamelerinde babanın imzası. Göğsümde bir sızı hissettim. Her ikisi de bu çocukları neye mahkum ettiklerini çok iyi biliyorlardı, üstelik sadece başkalarının çocuklarını değil, kendi oğullarını da. *Doktorum* Dr. Matthews'dan gelen bir mektup gözüme *çarpıyor*. Yeni, daha geçen ay yazılmış:

"Lilian Hayes ile ilgili olarak: Hastanın kardiyak durumu, gerekli davranış değişiklikleri için mükemmel bir kapsam sağlamaktadır. Üniversite çağına yaklaştıkça izlemenin artırılmasını öneriyoruz. Daha önceki bağımsızlık ve otoriteyi sorgulama semptomları kolayca kalbi üzerindeki strese bağlanabilir..."

Bunca yıl, kalp rahatsızlığım sadece idare ettikleri bir şey değildi.

-Silah haline getirdikleri bir şeydi. Beni kontrol etmek, uyuşturmak, gerekirse teslim etmek için yerleşik bir bahane.

Tıpkı Arson'a yaptıkları gibi.

Tıpkı sayısız kişiye yaptıkları gibi.

Mükemmel Hayes ailesi, sorunları güzel malikane duvarlarının ve tıbbi terminolojinin ardında yok ediyor. Bu evraklara bakınca, onların kızı ya da kurbanı olmadığım, bir sonraki potansiyel projeleri olduğum anlaşılıyor.

Tabii onları durdurmanın bir yolunu bulamazsam.

Kutunun altında Richard'ın Hayes Pharmaceuticals yönetim kuruluna yazdığı on dört yıl öncesine ait bir mektup var.

"Northstar Tesisleri'nin satın alınması bize hassas aile meselelerini ele almak için ek kaynaklar sağlıyor. Psikiyatri kanadı, şirket çıkarlarına yönelik potansiyel tehditleri yönetmede özellikle yararlı olduğunu kanıtladı..."

Northstar. Arson'ın Aries'i tuttuğu terk edilmiş ecza deposu. Rastgele bir seçim değildi. İnsanları yok etmeyi ilk öğrendikleri yerdi.

Parmaklarım, annemin zarif elleriyle başka bir belgeye çizdiği soy ağacının izini sürüyor. Hayes ailesinin bağlantıları şehirdeki her büyük işletmeye uzanıyor. Bazı isimlerin yanında küçük kırmızı X işaretleri var. Bazılarını tıbbi dosyalardan tanıyorum - *tedavide* kaybolan sorunlu gençlerin aileleri.

Bunu yaptıkları tek kişi Arson değil. Sayfaların arasından bir fotoğraf kayıyor; belki on yaşlarında, aynı hazırlık okulu üniformalarını giymiş iki çocuk. Ama gülümsemeleri farklı. Aries doğrudan kameraya bakıyor, kendinden emin ve kontrollü. Arson yana doğru bakıyor, yoğun bir odaklanmayla kamera dışındaki bir şeyi izliyor.

İzliyorum... annemi fark ediyorum, elinde tıbbi evraklara benzeyen bir şeyle çerçevenin kenarında duruyor.

Zaman çizelgesi zihnimde kendini toparlıyor:

Hayes ailesi Northstar Tesislerini satın aldı.

İş dünyasındaki rakiplerin çocukları tedavi gerektiren "semptomlar" göstermeye başlar.

Arson sorular sormaya başlar.

Kayıkhane olayı, her ne olduysa, mükemmel bir kılıf sağlıyor. İkizlerden biri ortadan kaybolurken, diğeri haleflik için hazırlanıyor.

Ve şimdi, on yıl sonra, Arson kardeşinin yüzünü takınarak ve intikamını almak için onu hapsettikleri tesisi kullanarak geri döndü.

Ama neden Aries'i alalım? Neden tüm operasyonu ifşa etmiyorsunuz?

Tabii...

Elim, parmaklarının ve dişlerinin iz bıraktığı boynuma gidiyor. Sadece intikam peşinde değil, ona yaptıklarını yeniden yaratıyor. Aries'e katlandığı tutsaklığı yaşatıyor. Bıçağı daha derine saplamak için beni kullanıyor. Ciğerlerim hava almaya zorlandıkça sıkışıyor. Muhtemelen tüm gerçeği bilen tek kişi benim.

Şimdi tek soru şu: Bu bilgilerle ne yapacağım?

Aileyi ifşa edip bir sonraki kurbanları olma riskini göze almak mı? Arson'a yardım edip intikamına ortak olmak mı? Aries'i kurtarmaya çalışmak ve potansiyel olarak her şeyi daha da kötüleştirmek mi?

Bir saniye daha düşündüm ve başka bir seçenek üzerinde durdum - yıllarca küçümsendiğim için mükemmelleştirdiğim bir rolü oynamayı gerektiren bir seçenek.

Arson yaptı, ben neden yapamayayım? Belki de mükemmel Hayes kızının, her zaman olabileceğinden korktukları kadar tehlikeli olma zamanı gelmiştir. Kalp rahatsızlığım gerçek; ameliyatlar, ilaçlar, ara sıra geçirdiğim nöbetler. Astım da gerçek, ama tıbbi anlatıları tamamen başka bir şeye dönüştürdüler.

Bir tasma. Bir tehdit. Uygunsuz hale geldiğim anda beni teslim etmek için hazır bir bahane.

Arson'ın uygunsuz hale gelmesi gibi. Hiç şüphesiz, aynısını Aries'e de yapacaklarını biliyorum. Sorun haline gelen herkese. Titreyen ellerimle belgeleri topluyorum, telefonumla her şeyin fotoğrafını çekiyorum. Doğum belgeleri, ödeme kayıtları, bağımsızlığımı *yönetmekle* ilgili mektup.

Tıbbi terminolojinin ve aile endişelerinin ardına gizlenmiş onlarca yıllık sistematik istismarın kanıtı. İstediğim buydu, değil mi? Kanıt. Ama şimdi elimde olduğuna göre, bununla ne yapacağım? Kime gideceğim?

Polis mi? Şaka gibi. Hayes ailesinin cebindeler. "Tedavi edilen" gençler arasında polis komiserinin kızını tanıyorum.

Medya mı? Richard yerel gazetelerin yarısına sahip, diğer yarısı da Hayes ailesinin avukatlarıyla ilişkiye girme riskini almaz. *Kundaklama mı?* Bu düşünce beni durduruyor. Bunların çoğunu zaten biliyor ve istismarlarının en kötüsünü yaşadı.

İntikam almak istiyor, bu çok açık, ama bakış açısını değiştirmenin, öfkesini Koç'tan uzaklaştırıp en önemli insanlara yöneltmenin bir yolu var mı? Bunu yapan canavarlar mı? Orada olduğunu bilmek

diğerleri fikrini değiştirir miydi? Yoksa bu onun öfkesini körükler miydi? Ve Aries... Onu o hücrede düşündükçe midem bulanıyor.

Bunların herhangi birinden haberi var mıydı? Belgeler onun kasıtlı olarak cahil bırakıldığını, uzaklara bakması için eğitildiğini ve sessizliği için ödüllendirildiğini gösteriyor. Tıpkı beni eğittikleri gibi.

Doğum belgesi hariç her şeyi olduğu gibi yerine koydum. Güzelce katladım ve saklamak için cebime koydum. Tüm bu yeni bilgiler başımı döndürüyor ve duygularım allak bullak oluyor. Ne yapacağımı bilmiyorum ama bildiğim bir şey varsa o da benim için yazdıkları rolü oynamaktan bıktığım. Onların mükemmel, kırılgan kızı olmaktan bıktım. Daha iyisi içinmiş gibi davranarak hayatları mahvetmelerini izlemekten bıktım.

Merdivenlerden hızla iniyorum, sanki keşfettiğim sırlardan kaçıyormuşum gibi. Çatı katının kapısını arkamdan kapatıp kilitliyorum ve anahtarı bulduğum yere geri koyuyorum. Yatak odama d o ğ r u yürürken üzerime bir ağırlık çöküyor. Artık benden oynamamı istedikleri rolü oynamayacaksam, o zaman yeni rolüm ne olacak?

İntikamının masum insanlara zarar verebileceğini bile bile Arson'ın her şeyi ortaya çıkarmasına yardım edecek miyim?

Koç'u kurtarmaya çalışayım mı, bu süreçte annemin bir sonraki *hastası* olma ihtimalim var mı?

Yoksa başka bir seçenek daha mı var - hepsinin beklediğinden çok daha tehlikeli bir şey olmamı gerektiren bir seçenek. Dudaklarımda bir gülümseme beliriyor. Onlara mükemmel kızlarının tam olarak neye dönüştüğünü göstermenin zamanı geldi.

Kundakçılık

İtiraf etmekten nefret ediyorum ama Lilian bir saplantı haline geliyor.

İntikam planımın bir sonraki adımı üzerinde çalışmadığım zamanlarda, onun sarhoş edici kokusunu ve vücudunun benimkine bastırılmış hissini düşünüyorum. *Sikeyim.* Onu sikip hayatıma devam etmeliyim. Belki sikimi ona sokarsam, bu çıldırtıcı karasevda sona erer.

Pek olası değil. En kötüsü, onunla seks yapma düşüncesi beni başka sorulara yönlendiriyor. Büyük ihtimalle bakiredir. Ne kadar korunaklı olduğunu ve Tanrı biliyor ya zavallı ağabeyim onu alacak kadar erkek değildi. Eğer bu doğruysa, onun içine ilk giren ben olacağım. Bu düşünce bile sikimin daha önce hiç olmadığı kadar ağrımasına neden oluyor.

Kampüste kurduğum güvenlik kamerasının önünde oturup izliyor ve bekliyorum. Lilian ekranda göründüğünde kalp atışlarımın hızlanması sağlıksız.

Avluyu geçiyor ve hareketlerindeki bir şey dikkatimi çekiyor. Adımlarında standart olan dikkatli kırılganlık gitmiş - artık narin adımlar yok, nefesini tutmak için performatif duraksamalar yok. Başı dik, kurban statüsünden kurtulmuş biri gibi bir amaç uğruna yürüyor.

Kamera görüntülerini değiştiriyorum, haftalar önce kurduğum ağ üzerinden kampüsteki ilerleyişini takip ediyorum. Karşılaşmamızdan bu yana kıyafetlerini değiştirmiş - daha koyu renkler, pratik ayakkabılar, her zamanki pahalı inceliklerine hiç benzemiyor. Dönüşüm görünüşten daha derinlere iniyor. Adımlarında öfke ve omuzlarının duruşunda kararlılık var.

Seni tehdit ettiğimden beri geçen birkaç günde ne değişti, küçük velet?

Bütün gün onu takip ettim, kendime bunun gerekli bir gözetleme olduğunu söyledim. Planlarıma müdahale etmesine, müsrif oğlunun dönüşüyle ilgili şüphelerle Sevgili Baba'ya koşmasına izin veremezdim. Ama eğer dürüst olursam -ki kendime karşı dürüst olmaya çalışıyorum, başka hiç kimse olmasa bile- ondaki bu yeni değişim beni büyülüyor.

Dizüstü bilgisayar ekranında omzunun üzerinden çatı çizgilerini ve gölgeleri kontrol ettiği görülüyor. Dudaklarımı tuhaf hissediyorum ve gülümsediğimi fark ediyorum. Gerçekten gülümsüyorum.

Bekle, bu velet yüzünden mi gülümsedim? Hayır, gülümsedim çünkü onunla gurur duyuyorum. İzlendiğini biliyor ve artık av rolünü oynamıyor.

Güvenli alandan gelen bir ses bana Aries'i besleme zamanının geldiğini hatırlatıyor. Yine de monitörlerden ayrılmıyorum. *Sevgili kardeşim bekleyebilir.* Şu anda daha çok üvey kız kardeşinin birkaç gün içinde nasıl korkmuş bir kuştan potansiyel bir avcıya dönüştüğüyle ilgileniyorum. Geçtiğimiz hafta sonu evi ziyaret ettiğini biliyorum çünkü mutlaka uğradım ama iyi görünüyordu. Onu bıraktığımda hala kırılgan bir kızdı.

Parmaklarım bileğimdeki ameliyat izlerini takip ediyor -kısıtlamaların ve benim iyiliğim için olduğunu iddia ettikleri "tedavilerin" hatıraları. On yıllık sistematik yıkım ve işte zayıf olması gereken, kontrol edilmesi gereken bu kız savaşa hazırmış gibi yürüyor.

Şu anda kampüsün nispeten izole bir bölümü olan eski botanik binalarına doğru gidiyor. Orada daha az kamera ve daha az yaya trafiği var.

Ya çok aptalca davranıyor ya da çok zeki.

Ne yapıyorsun, Lilian?

Kendime bunun önemli olmadığını söylüyorum. Onun bir amaç için araç olduğunu ve bilmek istediğim tek şeyin tavrını bu kadar çabuk değiştiren şeyin ne olduğu olduğunu, ancak kameramın kör noktasında kaybolmasını izlerken, ona bir şey olma korkusu, birinin benim olana dokunması beni harekete geçiriyor.

Ceketimi silkip kapıya doğru yöneldim.

Sevgili üvey kardeşimle bir kez daha sohbet etme zamanı.

Kampüse gitmek tam yedi dakika sürüyor. Aries'in her zamanki yerine park ediyorum, kas hafızam aynaları aynen onun yaptığı gibi ayarlamamı sağlıyor. Bu rol bu gece rahatsız edici bir şekilde oturuyor - buraya altın çocuğu oynamaya gelmedim.

Güvenlik kameralarım eski botanik binalarının yakınındaki bilinen son konumunu izliyor. Mükemmel bir avlanma alanı. Issız patikalar, büyümüş bahçeler, saklanmak için bolca gölge. Akıllı bir kız son karşılaşmamızdan sonra böyle bir alandan kaçınırdı.

Ama Lilian artık akıllı kız rolünü oynamıyor - ya öyle ya da bu kasıtlıydı. Beni depodan çıkarmanın bir yolu. Bunun için onu izlediğimi bilmesi gerekirdi ya da belki de bunu doğrulamanın yolu budur.

Onu ileride görüyorum, beklenmedik bir zarafetle lamba havuzları arasında hareket ediyor. Son görüşmemizdeki nefes alma sorunundan eser yok. Performans zayıflığı yok. Adımları kesin ama korkusuz.

Evet, onu takip ettiğimi biliyor. Onu izlediğimi biliyor.

Oyun kanımda bir şeyleri değiştiriyor. Genelde hesaplı, kontrollü, her şeyi dakikasına kadar planlayan biriyimdir. Bu farklı hissettiriyor. *İlkel.* Aramızdaki mesafeyi kapattıkça adımları hızlanıyor ama kaçmıyor.

Bunun yerine sağa saparak terk edilmiş bahçelerin derinliklerine giden bir patikaya sapıyor.

İlginç bir seçim, Küçük Kardeş.

Hareketlerine ayna tutuyorum, karanlık bölgelerden ayrılmıyorum, belli etmeden etrafını kontrol etmesini takdir ediyorum.

Son karşılaşmamızdan beri bir şeyler öğrenmiş.

Soru şu ki, ne?

Yol, cam panelleri kırık aynalar gibi ay ışığını yansıtan bir çift eski seranın arasında daralıyor. Bir kavşakta duraksıyor, telefonunu kontrol ediyormuş gibi yapıyor. Aslında yaptığı şey, benim yaklaşmam için yansımaları kontrol etmek.

Çok ilginç.

Bu oyunu şu anda bitirebileceğimin tamamen farkındayım. Onu yakalayabilir ve uyarılarıma kulak asmayanlara ne olduğunu hatırlatabilirim. Yine de beni nereye götürdüğünü merak ediyorum, çünkü bizi götürüyor - her dönüşü kasıtlı, kampüs güvenlik kameralarından ve acil durum telefonlarından uzaklaşıyor.

Ya ölmek istiyor ya da bu yüzleşmeyi en az benim kadar istiyor.

Ayağımın altında bir dal kırılıyor, bilerek. Ona ne kadar yakın olduğumu gösteriyorum. Omuzları geriliyor ama hızlanmıyor ve hareketlerinde korku yok.

Sanki bir canavar tarafından avlanmıyormuş gibi, eskiden botanik araştırma merkezi olan yere doğru umursamaz adımlarla ilerlemeye devam ediyor.

Bizi nereye götürüyorsun, Lilian?

İçimdeki avcı bu avdan memnun olmalı. Bunun yerine, kimin kimi avladığından giderek daha fazla emin olamıyorum.

Bu maskaralığa son vermenin zamanı geldi. Onu eski araştırma merkezinin gölgesinde yakalıyorum, yüzüme doğru çevirirken elim koluna dolanıyor. Çığlık atmıyor. Elimde çırpınmıyor. Sadece bana bakıyor, mavi gözleri dürüstlük ve çiğlikle parlıyor.

"Beni takip etmen konusunda seni uyarmadım mı?" Sesim amaçladığımdan daha sert çıkıyor.

"Değildim." Dolgun dudaklarında hafif bir gülümseme beliriyor. "Beni takip ediyordun."

Ses tonundaki özgüven beni şaşırtıyor. Bu değişiklik hoşuma gitmiyor. Daha birkaç gün önce kendimden o kadar emindim ki, kontrolüm zayıflamış gibi hissediyorum.

"Tehlikeli oyunlar oynuyorsun, küçük kardeşim." Boyumu kullanarak onu sırt üstü tuğla duvara yaslıyorum. "Son sohbetimiz bir etki yaratmadı mı?"

"Oh, öyle." Parmaklarımın altındaki nabzı sabit ve kontrollü. "Çürükler hâlâ soluyor. Onları görmek ister misin?"

Sesindeki davet -karanlık, meydan okuyucu- beni hazırlıksız yakalıyor.
Avın böyle davranmaması gerekir.

"Ne değişti?" Parmaklarım kolunda sıkılaşarak soruyorum. "Birkaç gün önce sana dokunduğumda zar zor nefes alabiliyordun."

"Hiç aynı rolü oynamaktan yoruldunuz mu? Rol yapmaktan yoruldun mu?" Tutuşumu kırmaya çalışmıyor ama boştaki eli cebine gidiyor. "Çünkü öyleyim ve tam da umursamayı bırakmaya karar verdiğim sıralarda, dışarıda psikopat bir üvey kardeşten çok daha kötü şeyler olduğunu keşfettim."

Kardeşlerim, otomatik olarak düzeltiyorum. "Ben olsam çok dikkatli davranırdım çünkü henüz kontrolümü kaybettiğimi görmediniz. Ve söz veriyorum, yapabileceğim karanlık ve acımasız şeyler hakkında hiçbir fikriniz yok."

"Öyle değil mi?" Cebinde bir şey hışırdıyor. "Aslında, düşündüğünden daha fazlasını biliyorum. Belki senden bile fazla."

Bakışlarımı kısıyorum. "Açıkla."

"Ondan neden bu kadar nefret ettiğini biliyorum. Sana ne yaptıklarını biliyorum." Bakışları benimkileri sabit tutuyor. "*Northstar*'ı biliyorum."

Bu tek kelime karnıma bir yumruk gibi indi. Onu tutuşum istemsizce sıkılaşıyor ama o irkilmiyor.

"Ne bildiğini *sanıyorsun*?" Sesim tehlikeli bir fısıltıya dönüştü. "Bunu neden yaptığınızı anlamak için yeterli. Sebebinin ne olduğunu ve son oyununun ne olduğunu." Cezalandırıcı kavrayışıma rağmen daha da yaklaşıyor. "Başka şeyler de biliyorum, senin bilmediğin şeyler. Annem hakkında. Kaybettirdikleri diğer herkes hakkında."

Diğerleri mi? Zihnim allak bullak oldu. Birkaç vaka hakkında bilgim vardı; kurumda sistemde kaybolan diğer *sorunlu çocuklar* hakkında söylentiler duymuştum.

Ama bunu söyleme şekli.

"Yalan söylüyorsun," diye dişlerimin arasından homurdanıyorum ama devam ederken içimi bir belirsizlik kaplıyor. "Bu bir oyun. Değerli üvey kardeşini kurtarmak için bir başka girişim."

"Emin misin?" O küçük, tehlikeli gülümseme dudaklarına geri dönüyor. "Eğer bu doğruysa, neden seni konuşmak için özel bir yere götürdüm? Neden korkudan sinmek yerine burada başım dik duruyorum?"

Çünkü elinizde koz olduğunu düşünüyorsunuz, demek istiyorum ama yok.

Kafama dank etti. Blöf yapmıyor. Ve aniden, şu anda gücün kimde olduğundan emin değilim.

"Kanıtla," diye homurdanıyorum, nefesini yüzümde hissedene kadar yaklaşıyorum. "Benim zamanıma değecek bir şey bildiğini kanıtla."

"Yanlış kişiyi incitiyorsun," diyor, yakınlığımıza rağmen hâlâ çıldırtıcı bir sakinlikle. "Aries de en az senin kadar kurbandı. Sadece daha güzel zincirler takıyordu."

"Kapa o lanet çeneni." Serbest elim boğazını buluyor ve başparmağımı nabız noktasına bastırıyorum. "Sanırım senin konuşmanı dinlemekten bıktım. Belki de bu oyunu şimdi bitirmeliyim. Durmam için yalvarana kadar, gözyaşların yanaklarından aşağı akana ve çığlıkların soluklaşana kadar seni beceririm. Her şeyi kaydedebilirim, böylece sevgili kardeşim bana o küçük tatlı amcığına ne yaptırdığını görebilir."

Titriyor ve tuttuğumda nabzı hızlanıyor.

Korku mu yoksa başka bir şey mi? *Bu düşünce onu heyecanlandırıyor mu?*

Gözlerinden korku akarken bile benden kaçmaya çalışmıyor.

"Ya da belki de istediğin budur? Seni becermemi ister misin, Lilian?" Kulağına usulca fısıldıyorum.

"Dur. Benimle uğraşmayı bırak. Senden korkmamı sağlamaya çalışmayı bırak." "Tek arzum senin korkun, tatlım. O olmadan, benim için bir işe yaramazsın."

"Kabul etmek istemesen de bu bir yalan. Bana ihtiyacın var. Sadece henüz ne kadar olduğunu bilmiyorsun."

"Sana ihtiyacım yok. Kimseye ihtiyacım yok," diye hırlıyorum.

"Emin misin? Bazı şeyleri biliyorum. Sadece seni silmediler." Sözleri bir solukta döküldü. "Sen onların test deneğiydin. Gerçekten işe yarayıp yaramayacağını görmeleri gerekiyordu ve yaptılar da. Senin aracılığınla, düzinelerce başkası üzerinde kullanmaya devam ettikleri bir sistemi mükemmelleştirdiler. İş dünyasındaki rakiplerinin çocukları, şirket suçlarının tanıkları, mükemmel dış görünüşlerini ya da gündemlerini tehdit eden herkes." Buz gibi bir korku omurgamdan aşağı kayıyor.

Söylediklerine inanıyor.

Daha da önemlisi, bunu pazarlık yapmak ya da yalvarmak için söylemiyor; gerçekleri ifade ediyor.

"Peki bunu nereden biliyorsun?" Giderek artan tedirginliğimi maskelemek için gözdağı vererek yaklaşıyorum. "Dedektifçilik mi oynuyordun, küçük velet?"

"Hayır." Elini uzatarak bileğimdeki, genellikle Aries'in pahalı saatleri tarafından gizlenen yara izlerini okşuyor. "Ben kendi rolümü oynuyorum. Tıpkı senin o kurumda oynadığın gibi. Tıpkı Aries'in şimdi kendi rolünü oynadığı gibi." Bir an duraksıyor ve tekrar konuştuğunda sesi içimdeki canavarı okşayan bir yumuşaklığa bürünüyor. "Kızgın olduğunu biliyorum ve haklısın da, ama unutma ki burada hepimiz kurbanız. Hepimiz onların kuklalarıyız, farklı iplerde dans ediyoruz."

Dokunuşu, sesinin yumuşaklığıyla birleşince tenimde elektrik şimşekleri çakıyor. O yaralara yapıldığından beri kimse dokunmamıştı.

Brat. Bu kadar cüretkâr olduğu için parmaklarını kırmalıyım. Bunun yerine, kendimi ona yaklaşırken, onu duvara sıkıştırırken, vücudumu onu istediğim yerde tutmak için kullanırken buluyorum.

"Anlayışlı olmanın seni güvende tutacağını mı sanıyorsun?" Dudaklarım kulağına değiyor. "Bizi müttefik yapar mı?"

"Hayır." Başını çevirerek yüzlerimizi tehlikeli bir şekilde yakınlaştırıyor. "Anlamak beni tehlikeli yapıyor, cesetlerin nereye gömüldüğünü bildiğim için daha da tehlikeli. Bazı durumlarda kelimenin tam anlamıyla."

Şok oldum. Şaşırdım. "Ne?"

"Northstar sadece sorunları *tedavi eden* bir tesis değildi." Parmakları ön kolumun üzerinde geziniyor, kolumdaki ameliyat izlerinin haritasını çıkarıyor. "Sorunların kalıcı olarak ortadan kalktığı bir yerdi. Ve annem her şeyin kaydını tutardı."

İtirafının sonuçları beni tam karnımdan vurdu. İntikamım Koç'a, beni bir kenara atan aileme odaklanmıştı ama eğer söyledikleri doğruysa... o zaman bu aile dramından daha derinlere gidiyor.

"Bunu bana söylemenin ne anlamı var?" Aldatma belirtisi var mı diye yüzünü inceliyorum. "Neden polise gitmiyorsun?"

Gülüşü acı, karanlığıyla şaşırtıcı. "Şu anda kendini duyuyor musun? Ne bildiğini bilmesen böyle bir hikâyeye inanır mıydın? Umurlarında bile olmazdı. Olsa olsa örtbas etmeye çalışırlar. Halkın, polis komiserinin kızının ortadan kaldırdıkları *sorunlardan* biri olduğunu bilmesini istediklerinden kesinlikle şüpheliyim."

Kafa karışıklığı ve öfke birbirine karışıyor. *Nereye varmaya çalışıyor?*

"O zaman neden-"

"Çünkü her şeyi yakıp yıkmak isteyen tek kişi sen değilsin." Elime bir şey sıkıştırıyor; standart yazıcı kâğıdından daha kalın, katlanmış bir kâğıt. "Kaybedecek hiçbir şeyi kalmayan tanıdığım tek kişi sensin."

Aramızdaki güç dinamiği değişiyor ama bu sefer fiziksel kontrolle ilgili değil. Bana şu anki intikamımdan daha güçlü bir şey teklif ediyor - bana kişisel ihanetin ötesine geçen sistemik bir kötülüğün kanıtını sunuyor. Bu da onu beklediğimden çok daha tehlikeli yapıyor.

"Bu bir şaka, değil mi?" Sesimdeki alaycılığa engel olamıyorum. "Patricia'nın mükemmel sakatlığı olan küçük tatlı Lilian'ın kendi ailesini yok etmeye yardım etmek istediğine gerçekten inanmamı mı bekliyorsun?"

"Yardım değil." Çenesini meydan okurcasına kaldırıyor. "Ortak olalım. Ancak önce kabul etmeni istediğim birkaç şartım var."

Elimi boğazından çenesine doğru kaydırıp narin kemiğini kavrıyorum. Hiç düşünmeden başparmağımı dolgun alt dudağının üzerinde hafifçe gezdiriyorum. O gece yatakhanede beni hâlâ *o* zannederken dudaklarını sikime dolamış halini hatırlıyorum. "*Koşul* talep edecek durumda değilsin."

"Hayır mı?" Başını yana eğiyor ama dokunuşumdan uzaklaşmıyor. Aksine, ona doğru eğiliyor. "Öyle mi?" Sikim inanılmaz derecede büyüyor

sertçe, kotumun fermuarına doğru bastırıyor. Pembe dili dışarı fırlıyor ve başparmağıma sürtünüyor. Zevk beni tüketiyor. Şu anda onu ağaca karşı becermek, içini açmak ve neyden yapıldığını görmek istiyorum. Aries'in ellerini ondan uzak tutmak için ne kadar çaba harcadığını hayal edebiliyorum.

"Eğer bu doğru olsaydı, buna gerçekten inansaydın, o zaman hala burada duruyor olmazdın." Küçük fingirdek sabrımı ve kararlılığımı sınıyor. Ona defolup gitmesini söylemeliyim ama bunu yapmak istemiyorum ve bu beni giderek daha fazla sinirlendiriyor. "Madem benimle anlaşma yapmak istemiyorsun, o zaman neden hâlâ burada dikiliyorsun?"

Çünkü sen büyüleyici güzellikte bir yaratıksın. Çünkü avdan canavara dönüştün. Çünkü gözlerindeki karanlık benimkiyle eşleşiyor. Gerçekten söylemek istediğim bu.

Onun yerine, hırıltılı bir yanıt verdim. "Ne istiyorsun?"

"Masum kurban yok. Öldürmek yok." Başparmağım dudağında gezinirken nefesi kesiliyor. "Gerçek canavarlara odaklan; annene, babana, her şeyin örtbas edilmesine yardım eden yönetim kurulu üyelerine."

"Peki ya Aries?" Bedenimi kullanarak ona üvey kardeşinin hapsedildiğini hatırlatmak için daha da yaklaşıyorum. "Bu senaryoda o masum bir kurban mı?"

"Öyle olmadığını biliyorsun. Tam olarak değil." Ellerinden biri gömleğimin üzerinde kayıyor ve kumaşın içinden dokunuşunun sıcaklığını hissedebiliyorum, beni itmiyor ama kendini sabitliyor. "Ama ona işkence etmek sana aradığın intikamı vermeyecek."

"Aradığım intikamı bana ne verecek Lilian?"

"Hepsini yok etmek için ve birlikte çalışarak bunun gerçekleşmesini sağlayabiliriz." Başını eğerek bana bakıyor ve dudaklarımız neredeyse birbirine değiyor. "Başkalarının kemikleri üzerine inşa ettikleri mükemmel dünyanın bir yanılsamadan başka bir şey olmadığını fark etmelerini izlemekten daha tatmin edici bir şey olamaz. Sırları ve yalanları sonsuza dek gömülü kalmayacak. Elimdeki tüm kanıtları kamuoyunun bilgisine sunarak onları canavar oldukları için ifşa edeceğim."

Karanlık, aç bir intikam ihtiyacı konuştuğu her kelimeyi kaplıyor. Bu günler önce tehdit ettiğim kırılgan kız değil. Hayır, Lilian gözlerimin önünde dönüştü. Başka hangi bilgileri keşfettiğini, başka hangi sırları rehin tuttuğunu merak ediyorum. Kahretsin, becerikli olsa bile, intikam almak istese bile, onu bir araya getirmek işleri karmaşıklaştıracaktır.

Gerçek şu ki, bugün güçlü olması, işler sarpa sardığında da güçlü olacağı anlamına gelmiyor. Ona bakıyorum, gözlerinin içine bakıyorum, orada taşıdığım karanlığın aynısını görüyorum.

Buna nasıl hayır diyebilirim?

"Bana ne teklif ettiğini anladığından emin değilim," diye uyarıyorum ama sesim öfkeden daha karanlık bir şeyle sertleşiyor. "Onlara yapmayı planladığım şeyler seni hayatının geri kalanında travmatize edecek... sana yapabileceğim şeyler de cabası."

"Artık senden korkmuyorum." Parmakları gömleğimin içine kıvrılıyor. "Hiçbir şeyden korkmuyorum. Durumumu bana karşı kullanabilecekleri bir silaha dönüştürdüklerinde bundan emin oldular."

Kabul, ortak bir anlayışla yüklü olarak aramızda asılı duruyor. İkimiz de onların manipülasyonunun ürünleriyiz -ben şiddet yoluyla, o kadife kaplı kontrol yoluyla.

"Değerli Aries üvey kardeşinin intikam planları yapması hakkında ne düşünürdü acaba? Kötü adamla çalışmak hakkında?" Burnumu çenesinde gezdirip vanilyanın şeker kokusunu içime çekiyorum. O kadar tatlı ki bir ısırık alasım geliyor. "Karanlığa batırılmış ve kötülük tarafından bozulmuş masum Lilian'ı."

"Ben onun değilim," diye fısıldıyor nefes nefese. "Hiçbir zaman onun olmadım. Beni güvenli bir mesafede tutmayı seçtiğinde bundan emin oldu."

Sahiplenme göğsümün içinde kükrüyor. O haklı, onun değil ama benim olabilir.

Onun sırlardan ve bastırılmış öfkeden doğan bu karanlık versiyonu, içimdeki ilkel canavarı çağırıyor.

"Bunun ne kadar tehlikeli olduğunu, senin için ne kadar tehlikeli olduğumu anladığını sanmıyorum," diye mırıldanıyorum tenine karşı. "Şeytanla bir anlaşma yapmak istediğine emin misin?"

Cevap gülümsemesi kan akıtacak kadar keskin. "Benim de şeytan olmadığımı kim söyledi?"

Yarım saniyeliğine bunu düşündüm... belki o da şeytandır? "Çekip gitmek için son şans," diye fısıldıyorum, ellerim bana ihanet ediyor, kayıyor Yanlarından aşağıya doğru sahiplenici bir şekilde. "Bir kere girdin mi, geri dönüşü yok. Masum olduğunu iddia edemezsin."

"Dinlemiyorsun." Küçücük bedeni dokunuşumun altında kamburlaşıyor. "Masumiyet istemiyorum. İntikam istiyorum. Onları yok etmene yardım etmek istiyorum, ama yöntemsel olarak. Tamamen. Fiziksel işkence ya da ölümle değil. Ben istiyorum ki

inşa ettikleri her şeyi yıkın. Yakıp yıkın ve kendi sonlarının alevlerinden kaçmaya çalışırken kıvranmalarını izleyin."

Ciddi. Ciddiydi ve onu karanlığımdan kurtarmak için burada öldürmeli miyim yoksa dizlerimin üzerine çöküp ona tapmalı mıyım bilmiyorum.

Parmaklarımı onun ipeksi sarı saçlarına batırıyor, tellerini parmaklarımın arasından geçiriyorum. Bir insan nasıl hem bu kadar kırılgan, hem bu kadar mükemmel güzel, hem de bu kadar uğursuz ve canavar olabilir? Bir süre sonra ipeksi sarı saçlarını avuçluyorum ve yüzünün her santimini incelemek için başını geriye doğru çekiyorum. Yumuşak şeftali-pembe soluk teni ve ona yapmak istediğim her şey için fazla masum olan büyük peygamber çiçeği mavisi gözleri. Yüz hatlarını incelerken herhangi bir manipülasyon ya da aldatma izi arıyorum. *Hiçbir şey bulamadım. O bunu istiyor. Yardım etmek istiyor.*

"Peki ya yine de seni cezalandırmaya karar verirsem?" Tutuşum sıkılaşıyor ve yüzünü buruşturuyor. "Planlarıma müdahale ettiğin için mi? Bilmemen gereken şeyleri keşfettiğin için mi?"

"O zaman bunu değerlendirsen iyi olur." Mavi gözlerinde acı parıldasa bile, sesindeki meydan okuma tereddüt etmeyi reddediyor. "Unutma, bana zarar verirsen ya da beni öldürürsen sahip olduğum her şeye erişimini kaybedersin. Her kirli sır, her gizli mezar, onları alaşağı edebilecek her kanıt benimle birlikte yok olur."

Zeki kız. Bilgisini hem bir silah hem de bir kalkan olarak kullanıyor.

"Ölümden daha kötü şeyler de var, küçük kardeşim." Ağzımı kulağına bastırıp dişlerimin hassas etini sıyırmasına izin veriyorum. "Seni öyle derin bir karanlığın içine bırakabilirim ki, başka bir tat için inandığın her şeye ihanet edersin. Tüm bunlar olurken değerli ahlakının ellerimde parçalanışını izleyebilirim."

Vücudu titriyor ama korkudan değil.

"Belki de istediğim budur." Kararlılık sözlerini süslüyor. "Belki de onların mükemmel, tertemiz kızı olmaktan yoruldum. Belki de birinin bana karanlığın ne kadar derin olduğunu göstermesini istiyorum."

Sik beni, onun karanlığı benim karanlığıma öyle bir sesleniyor ki sikim biraz daha sertleşiyor ve nabzım biraz daha yüksek atıyor. Bu planın bir parçası değil.

Onun bir piyon olması gerekiyordu, oyuncu değil.

Onu Aries'i incitmek için kullanmalıyım, *beni* baştan çıkarmasına izin vermemeliyim.

"Ne dilediğine dikkat et." Dudaklarımı boynundan aşağı sürüklüyorum, nabzının hızlandığını hissediyorum. "Kibarlığımla tanınmam."

"Güzel." Elleri göğsümden omuzlarıma doğru kayıyor. "Beni kontrol etmek için kullandıkları şey kibarlık. Ben gerçek bir şey istiyorum. Yakan bir şey. *Acıtan* bir şey."

"Son uyarı," diye mırıldanıyorum, çoktan kaybolmuş olmama rağmen. "Bana karşı gelirsen, sana yapacaklarımın yanında ölüm merhametli kalır."

Gülümsemesi tamamen dişlerden ve korkunç bir vaatten ibaret. "Kanıtla."

"Kanıtlamak mı?" Hırlayarak onu duvara doğru itiyorum. Nefes nefese ciğerlerinden hava kaçıyor. Ya inanılmaz derecede aptal ya da saf. Her iki durumda da, ona benimle alay etmenin bu işlerin nasıl yürüdüğünü göstermem gerekecek. "Beni kışkırtmayı bırak. Beni dönüştürdükleri canavarı görmek istemediğine söz veriyorum."

"Evet, istiyorum. Her şeyi görmek istiyorum. Her şeyi."

Sözleri dua gibi, izin gibi, lanet gibi geliyor.

Kontrolüm kırılıyor ve o tatlı, uğursuz ağzı öpme ihtiyacıyla günaha teslim oluyorum. Dudaklarımı dudaklarına yapıştırıyorum ve onun şok nefesini yutuyorum. Onu nazikçe öpmüyorum -tümüyle dişler, dil ve zar zor kontrol edilen bir şiddet- ama şu anda ona verebileceğim tek şey bu. Hemen karşılık veriyor, parmakları omuzlarıma gömülüyor, vücudu benimkine doğru eğiliyor.

Sanki bu özel karanlığa açmış gibi beni öpüyor.

Sanki benim ona ihtiyacım olduğu kadar onun da bana ihtiyacı varmış gibi.

Yarım santim geri çekilip öpüşmeyi kesiyorum, ciğerlerim havaya hasret. "Böyle olacağını mı hayal etmiştin?" Alt dudağını sertçe ısırıyorum ve acıdan irkilmesini izliyorum. "Benim o olduğumu düşündüğünde? Olmadığımı anladığında?"

"Hayır." Başını sallıyor ve tırnaklarını sırtımda gezdiriyor. "Bu daha iyi, çünkü artık rol yapmıyorsun. Kendini tutmuyorsun."

Kontrolümü kaybedip kalçalarını kavrıyorum ve bacaklarını belime dolayana kadar onu duvara doğru kaldırıyorum. Bu pozisyon bizi daha da yakınlaştırıyor ve morarmış dudaklarından yumuşak bir inilti kaçıyor. Bu ses bir savaş çığlığı, tekrar tekrar duymak istediğim bir ses.

"Seni mahvedeceğim," diye söz veriyorum, sıcak amcığına sürtünerek. "Onların mükemmel kızını tanınmaz bir şeye dönüştüreceğim. Onları dehşete düşürecek şeyleri arzulamanı sağlayacağım."

"Lütfen," diye soluk soluğa kalçalarını benimkilere doğru yuvarlıyor.

Boynunu diğerleriyle eşleşecek bir iz bırakacak kadar sert ısırıyorum, geri çekilmek yerine inlemesine bayılıyorum. "Seni mümkün olan her pis şekilde benim yapacağım. Onun varlığını bile unutturacağım."

"Evet, lütfen... mmmm... Aries..." Elleri gömleğimin altından kayıyor, sırtımdaki yara izlerinin üzerinde geziniyor.

Koç!

Vahşileşiyorum, onun ben olduğumu, sadece ben olacağımı anlamasını istiyorum. Birlikteyken zihninde piç kardeşime yer yok. Öfkeyle bileklerini kavrıyorum, bir elimle başının üstünde sabitlerken diğer elimle bedenlerimizin arasından geçip eteğinin altına giriyorum. *Ona bir ders vereceğim. Ona gerçek karanlığı göster.*

Parmak uçlarım külotunun önüne değiyor. *Sırılsıklam*. Zaten ıslak ve ihtiyaçtan ağrıyor. *Benim yüzümden. Sadece benim yüzümden.*

"Kundakçılık," diye homurdanıyorum dudaklarına karşı, parmaklarımı ağlayan amına sürtüyorum. "Sana böyle hissettiren benim. Benim. Kundakçı. Amını o kadar ıslatıyorum ki doğru düzgün düşünemiyorsun bile. Şimdi söyle. Söyle. *Benim*. Siktiğimin. Adımı."

Güzel mavi gözleri şokla titriyor, yutkunurken narin boğazının sütunu hareket ediyor. *Seni uyarmıştım. Ne yapacağımı söylemiştim.* "Kundakçılık," diyor sonunda, ben parmaklarımı biraz daha hızlı hareket ettirip sırılsıklam dantelin arasından klitorisini okşarken. "Tanrım, lütfen durma. Lütfen."

"Koç değil," diye alay ediyorum, danteli kenara itiyorum ve iki parmağımı kaygan sıcağına sokuyorum. Nefes nefese kalıyor, sanki kafası bilmese bile vücudu kim olduğumu tam olarak biliyormuş gibi etrafımda kenetleniyor. "Altın çocuk değil. Seni kızartan ve kekelemene neden olan değil. O zamanlar dikkatini çekmiş olabilir... ama şimdi bedenin benim elimde."

İniltisi çiğ ve kırık. Parmaklarımı kıvırıyorum ve başparmağımı klitorisine bastırıyorum, yavaş ve bilinçli bir baskıyla onu çalıştırıyorum. "Sence seni bu şekilde boşaltmayı hiç düşündü mü? Sana benim dokunduğum gibi dokunabilir miydi sence?"

Başını sallıyor, dudakları titriyor. "Hayır," diye fısıldıyor, nefesi kesiliyor.

"Doğru," diye cevap veriyorum, acımasız ve yumuşak. "Çünkü seni bu şekilde nasıl parçalara ayıracağını bilmiyor. O çok fazla korkak." Parmaklarımı daha derine sokarak boğazından çaresiz bir ses çıkarıyorum. "Ama ben? Sana onu unutturacağım. Doğru zaman geldiğinde onun her izini kafandan sileceğim."

Kalçaları sarsılıyor, uylukları bileğimin etrafında titriyor ve yaklaştığını hissediyorum - vücudu nabız gibi atıyor, geriliyor.

"Benim için gel," diye mırıldanıyorum. "Dudaklarında benim adımla gel, onunkiyle değil.

Artık sana kimin sahip olduğunu göster bana."

"Kundakçılık," diye soluk soluğa bağırıyor, gözleri kapanırken parmaklarımın etrafında sıkıca kenetleniyor. "Kundakçılık- Aman Tanrım-"

Devam ediyorum, yavaş ve derin, vücudundaki son titremeyi de çekiyorum. Tırnakları omuzlarıma batıyor. Nefesi kesiliyor. Ve sonunda kollarımda gevşediğinde, harap olduğunda ve nefes nefese kaldığında? Yakınına eğildim, ağzımı kulağına dayadım. "Bizi bir daha asla şaşırtmayacaksın."

Sonunda parmaklarımı çekiyorum, ıslaklar, onun uyarılmışlığıyla parlıyorlar. Sonra az önce içinde olan aynı parmakları dudaklarıma götürüyorum ve ağzımın derinliklerine emiyorum, dilim parmakların etrafında dönüyor, onları okşuyor.

Ben onun sularının tadını çıkarırken merakla izliyor. *Çok lezzetli.*

"Tadım neye benziyor?" Yumuşakça soruyor.

"Benim," diyorum alçak sesle, parmak eklemimdeki son izi yalayarak. "Tadın benimki gibi."

"Böyle şeyler söyleme." Fısıldıyor, birkaç dakika önce parmaklarım onun derinliklerindeyken birden utanıyor. "Şimdi ne olacak? Sana yardım etmeme izin verecek misin?"

Küçük bir dokunuştan sonra kendimi ele vereceğimi düşünüyorsa, yanılıyor.

Daha fazlasını istiyorum, çok daha fazlasını.

"Henüz karar vermedim. Söyleyebileceğim tek şey seni istediğim. Seni becermek, seni düzgünce mahvedebilmek istiyorum. Çok geçmeden seni çırılçıplak soyacağım, yayacağım, titreyeceksin - öyle ki sikimle dolacaksın ve nasıl konuşacağını unutacaksın."

Kıyafetlerini düzeltirken gözleri istekle kararmış. "Ne-ne?"

Çenesini tutarak onu bakışlarımla buluşmaya zorluyorum. "Ah, Küçük Kardeş, bunun sadece bana yardım etmekle ilgili olduğunu düşünmedin, değil mi? Planlarım var. Hem de öyle kaçıp gidebileceğin türden değil. Bu planlar sende izler bırakacak. Yara izleri. Gözlerini her kapattığında boğulacağın anılar."

"Ne demek istiyorsun? Anlamıyorum."

Onu böyle dengesiz izlemek bana itiraf etmek istediğimden daha fazla tatmin veriyor.

Geri çekiliyorum ve ona devam etmesini işaret ediyorum. "Yakında olacaksın. Seni istediğim gibi sahiplenebileceğim başka bir zaman devam ederiz. Şimdi ben seni hareket ettirmeden önce hareket et."

Bana sinirlenmiş gibi ofluyor, ben de ona sırıtıyorum. İyi bir kız gibi kendisine söyleneni yapıyor ve geldiğimiz yoldan kampüse geri dönüyor. Onu takip ediyorum, kendi gücüme hayranlıkla bakıyorum. Onu istiyorum. Onu çok istiyorum ama kardeşimin de bana verdiklerine tanıklık etmesini istiyorum. Şansı vardı ve parmaklarının arasından kayıp gitmesine izin verdi.

Lilian artık benim. Onu bir piyon olarak kullanabileceğimi düşünmüştüm ama o bundan daha fazlası. O tehlikeli biri. Belki de benim mükemmel intikam ortağımdır? Tatlı Lilian. Ona yerini nasıl kazandıracağımı bilmiyor. Ona istediğini vereceğim ve karşılığında, aynı anda Aries'i yok etmeme yardım edecek.

KOÇ

Deponun gece sesleri hücremde yankılanıyor -uzaktaki makinelerin uğultusu, boruların gıcırtısı ve daha da kötüsü, yukarıdaki kardeşimin ayak sesleri.

Bir saat önce döndü, ruh hali farklıydı.

Tatmin oldum. Yırtıcı.

Bir şeyler değişti.

Havalandırma bacasının yanından geçerken telefon konuşmaları, her zamankinden daha enerjik görünen hareketler gibi kesitler yakalıyorum. Sonra onun adını söylediğini duyuyorum.

Lilian. Bunu söyleme şekli kanımı donduruyor.

Beton zemini iterek hücremdeki sınırlı alanı adımlıyorum. Altı adım ileri, altı adım geri. Geçtiğimiz haftalarda mükemmelleştirdiğim bir tutsaklık koreografisi. Şimdiye kadar sabırlıydım. *Hesaplıyordum.* Arson beni sonsuza kadar tutamaz. Eninde sonunda bir hata yapacak ya da planı suya düşecek.

Bencil olamam. Ona zarar verme riskini göze alamam. *Lilian.*

Küçük pencerenin önünde durup alnımı soğuk cama dayıyorum. Yansımam haftalar süren esaretin nelere yol açtığını gösteriyor; sakalım dağınık, gözlerim çukur, vücudum Arson'ın düzensiz yemeklerinden dolayı daha zayıf. Herkesin beklediği cilalı Hayes varisinden çok farklı.

Babam her zaman *"Sabır güçtür"* derdi.

Sorgulamadan kabul ettiğim birçok dersinden biri. Kaç şeyi isteyerek kabul ettim? Arson'ın *tedavisini*? Lilian'ı ailemizin yozlaşmasından ve benden korumak için ondan uzak durmayı? Hepsi bir hiç uğrunaydı.

Şimdi karanlık sırlarla dolu bir aile ve benim psikopat ikizim arasında kaldı.

Yukarıda, Arson'ın yaşam alanında hareket ettiğini duyuyorum. Akan bir duşun sesi. Mırıldanıyor, gerçekten mırıldanıyor. *Siktiğimin siki.*

Rolümü oynadım ve doğru olmadığını biliyorum. Denemem gerektiğini biliyorum. Sesimi yükseltmeliydim. *Hayır. Kayıkhaneyi düşünme. Yapılan seçimler ve ödenen bedeller hakkında.*

Şu ana odaklan. *Lilian'a.*

Akıllıca davranıyor, zamanımı bekliyor, enerjimi korumaya çalışıyor, kaçmak için mükemmel fırsatı kolluyordum. Arson'ın intikamının eninde sonunda kendini tüketeceğini biliyordum. Ama henüz değil, henüz değil ve daha fazla sabrım yok. Lilian işin içindeyken olmaz. Kardeşim onun adını söylediğinde sesinde o memnuniyeti duyduğumda değil.

Hayal kırıklığı içinde başımı sallıyorum. Bununla, onunla, ailemizin sırlarıyla başa çıkabilecek kadar güçlü olduğunu düşünüyor. Onların manipülasyonlarından, koruma kılığına bürünmüş sürekli kontrollerinden kurtuldu ama Arson başka bir canavar. Niyetinin ne olduğunu bilmiyorum ama boyundan büyük işlere kalkışıyor. Kardeşimi herkesten daha iyi tanıyorum. O bunu görmeyi reddetse de biz aynıyız. Ona özgürlüğün, gücün tadını sunacak ve sonra bunu ona karşı kullanacak.

Adam çürümüş, dibine kadar. Keşke
benim çok daha kötü olduğumu bilseydi.

Onu ne kadar çok istesem de, onu bozmak, işaretlemek, sahiplenmek istesem de, onu mahvetmesini izlemek bir seçenek değil. Onu kurtaramayacak kadar korkaktım ama artık yaşlandım. Daha akıllı ve daha güçlüyüm. Aynı hatayı ikinci kez yapmayacağım.

Uğultu aniden kesiliyor ve ayak sesleri uzaklaşıyor. Dişlerimi sıkıyorum, çenemdeki gerginlik başımı ağrıtıyor. İyi bir ruh hali içinde, ki bağımlı zihnim bana onu bu gece gördüğü için böyle olduğunu söylüyor. Ya da ona bir şey yaptığı için. Ya öyle, ya da öyle bir şey yapmayı planlıyor.

Yumruğumu kafama bastırıyorum. Bu kafesten çıkmalıyım. Lilian ailemizin zehrine çok fazla düşmeden önce bunu durdurmalıyım. *Ama nasıl? Buradan nasıl çıkacağım?* Başka bir seçenek daha var. Arson'ı kontrolünü kaybedip beni öldürmeye zorlayabilirsem, Lilian onun için işe yaramaz hale gelir. O zaman onu dahil etmek için bir nedeni olmaz.

Belki onu rahat bırakır.

Ya da belki bunun için çok geçtir. Belki de onun ne kadar cazip olduğunu, ışığının her birimizin içindeki karanlığı ne kadar çağırdığını fark etmiştir.

Lanet olsun, her halükarda denemek zorundayım.

"ARSON!" Bağırıyorum ve sesim beton duvarlardan yansıyarak havalandırma sisteminde yankılanıyor. "Hadi, kardeşim! Ona ne yaptığın hakkında konuşalım!"

Beni duyabildiğini bilmeme rağmen sessizlikle karşılandım. Bu hapishaneyi kendisi tasarladı, beni aşağıda gömülü tutarken yukarıdaki hayatının parçacıklarını duyabileceğimden emin oldu. İşkencenin en iyisi.

"Paylaşmaktan mı çekiniyorsun?" Sesime öfke karışmasına izin vererek daha yüksek sesle bağırıyorum. "Yoksa benim *Temu* versiyonum olduğunu anlamasından mı korkuyorsun?"

Yukarıda bir şey çarpıyor, bir cam ya da tabak kırılıyor.

Memnuniyet içimin derinliklerinde yanıyor. *Güzel.*

Dinliyor.

"ARSON!" Boğazım yanana kadar bağırıyorum. "İkimiz de bunun onunla bir ilgisi olmadığını biliyoruz. Eğer bana zarar vermek istiyorsan, o zaman gel ve kendin yap. Bir korkak gibi onun arkasına saklanmayı bırak!"

Ardından keyifli bir sessizlik geliyor, ancak bu sessizlik potansiyel şiddetin ağırlığını taşıyor. Kırılmaya yakın, bunu biliyorum. Hissedebiliyorum. Ona burada ihtiyacım var, hata yapacak ya da hayatıma son verecek kadar öfkeli olmasına ihtiyacım var.

"Seni asla istemeyecek!" Sesim çatlıyor ama daha da bastırıyorum. "Sen sadece benim yüzümü takıyorsun, benim hayatımda rol yapıyorsun. Buraya kadar gelebilmenin tek nedeni, olmadığın bir şeymiş gibi davranmakta iyi olman. Asla olamayacağın bir şey. Gerçek seni gördüğü an-"

Tehlikeli bir amaçla hareket eden ağır ayak sesleri kulaklarımı dolduruyor. Koşmuyor-Arson asla koşmaz. Takip ediyor. Bu ona orada öğrettikleri bir şey mi? Ya da kaçtıktan sonra öğrendiği bir şey mi? Asla bilemeyebilirim ve bu sorun değil, çünkü onun hakkında hiçbir şey bilmek istemiyorum.

"Gerçekten seni kabul edeceğini düşünüyor musun? Karanlığını kabul edeceğini?" Artık neredeyse ses tellerimi parçalıyorum. "Eğer öyleyse çok yazık. Sana sadece acıyacaktır. Zavallı kırık kardeş, travma yüzünden çarpılmış. Onun için sadece bu olacaksın!"

Hücreye yaklaşıyor, ben de kendimi arka duvara yaslıyorum, bundan sonra olacaklara hazırım. Onunla alay etmeye devam ederken damarlarımda heyecan birikiyor.

"Ne oldu? Birden sessizleştin." Alaycı bir kahkaha atmaya zorlayarak sesleniyorum. "Sinirine mi dokundum? Bir dakika, sakın bana senin ne kadar zavallı olduğunu çoktan anladığını söyleme?"

Gözlem penceresinin önünde durduğunda pencere kararır.

Güçlendirilmiş camın arkasından bile ondan yayılan öfkeyi hissediyorum. Saçları duştan dolayı hâlâ ıslak, yüz hatları -benimkinin aynadaki görüntüsü- öfkeyle maskelenmiş.

"Birileri bu gece kendini cesur hissediyor." Sesi aldatıcı bir şekilde sakin. "Ya da aptal. Şu anda aradaki farkı anlayamıyorum."

"İkisi de değil, gerçekten. Daha çok randevunu merak ediyorum." Gülümsemek için dişlerimi gösteriyorum. "Tatlı üvey kız kardeşimiz nasıl? Hâlâ senin onun gerçekten istediği şeyin yerine geçtiğini bilmiyormuş gibi mi davranıyor?"

Aynen böyle, kendini ele veriyor. Kilit mekanizması vınlar ve kapı açılır.

İşte başlıyoruz. Kopmadan önce onu ne kadar zorlayabileceğimi görme zamanı.

Hücreye girmesi zaman alıyor ve Lilian'ın anıları zihnimde canlanıyor.

On altı yaşındayken dikkatimi çekmek için çok uğraşmıştı. Bana o saati vermek için The Mill'e g e l d i ğ i gece ve sonra öpüşmemiz, on sekizinci doğum günü gecesi.

Tüm o mükemmel koruma bir hiç uğrunaydı. Her ne kadar kendime kıskanmadığımı, asla kıskanamayacağımı söylesem de kıskanıyorum. Arson, bilsin ya da bilmesin, ondan esirgediğim her şeyi ona veriyor; ilgiyi, arzuyu, karanlığı. Bunu kabul edecek, arzulayacak çünkü onu en ufak bir şefkat kırıntısına aç bıraktım. Onun karanlığa düşmesi sadece ve sadece benim hatam.

"Onu düşünüyorsun." Arson kapının pervazına yaslanmış, klinik bir ilgiyle beni inceliyor. "Anlayabiliyorum, çünkü gözlerinin arasında küçük bir kırışıklık var, tam şurada." Kendi alnına vuruyor. "Seninle oynarken saklamayı öğrenmek zorunda kaldığım pek çok şeyden biri."

"O nasıl?" Yumruklarım yanlarımda sıkılı kalsa da sesimi rahat tutuyorum. Çok fazla şey ele vermek istemiyorum. "Ona dokunduğunda hâlâ titriyor mu?"

Gülümsüyor ama içten değil. "Aslında oldukça duyarlı. Bir kadına camdan yapılmış gibi davranmadığınızda olanlar şaşırtıcı."

Bunun farklı şekillerde yorumlanabilecek olması dikkatli yüzümü parçalıyor. "Yemin ederim. Eğer onu incittiysen-"

"Onu incitmek mi?" Gülüyor, sesi ürkütücü bir şekilde benimkine benziyor ama daha karanlık. "Oh, Aries. Hiçbir fikrin yok. Canının yanması için yalvarıyor. Oldukça hevesli olduğunu da eklemeliyim."

Yalan söylüyor. Bana yem atıyor.

Yine de, kendime bunu söylerken bile, görüntü hala yanıyor-Lilian onun ellerinde, bana karşı bir silah olarak kullanıldığını bilmeden. Gözlerinde yaşlar, cildinde morluklar, kırılgan vücudu benim hatalarım yüzünden cezalandırılıyor.

"Göründüğünden daha zeki." Ona hatırlatıyorum. "Ve düşündüğünden daha fazlasını yapabilir. Senin bir canavar olduğunu biliyor, muhtemelen bunu kilometrelerce öteden görebiliyor."

"Evet." Gözeneklerinden kibir sızıyor. "Benimle ilgili onu bu kadar heyecanlandıran şeyin ne olduğunu sanıyorsun? O senin korumaya çalıştığın masum kız değil, kardeşim. İçinde serbest bırakılmak için yalvaran bir karanlık var. Bunu göremeyecek ya da keşfedemeyecek kadar korkak olman gerçekten büyük talihsizlik. Ama senin kaybın benim kazancımdır."

Değildim. Ben sadece... "Bu doğru değil. Onu korumak için uzak durdum!"

"Neyden? Ailenin yozlaşmasından mı?" Kapının pervazını itiyor, hareketleri yavaş ve hesaplı. "Sen asil koruyucuyu oynarken, onlar onu öldürmeyi planlıyorlardı. Bunu biliyor muydun? Tıpkı bana yaptıkları gibi, kalp rahatsızlığını bahane edip onu da hapse atacaklardı."

Hayır. Yalan söylüyor. Yapmazlar.

"Yalan söylüyorsun."

"Öyle miyim? Yoksa gözünüzün önündeki gerçeği görmek mi istemiyorsunuz?"

"Annesi asla böyle bir şey yapmaz." Bu sözleri söylerken bile yalan olduğunu biliyorum. Patricia'nın yapmayacağı pek bir şey yok.

"Neden her şeyi yakmama yardım etmeye bu kadar hevesli sanıyorsun?" Gözleri kötülükle parlıyor. "Kontrol edilmekten, porselen bir bebek gibi davranılmaktan bıkmış. Gücünü, yıkım potansiyelini gören birini istiyor."

Lilian'ı en başından beri gördüğümü, onu görmek istemediğimde bile, o yokmuş gibi davranmak zorunda kaldığımda bile gördüğümü çok az biliyor.

"Ve o kişinin sen olduğunu mu düşünüyorsun?" Zayıflamış bedenimin üzerinde nasıl yükseldiğini görmezden gelerek yaklaşıyorum. "Sorunlu ikiz mi? Ailenin utanç kaynağı? Onun gücünü görecek kişinin sen olduğunu mu?"

Yüz ifadesi hafifçe değişiyor. *Mükemmel maskede bir çatlak.* Zorlamaya devam et. Dikkatli kontrolünü unutturacak kadar kızdır onu.

"Söyle bana" -gülümseyerek dişlerimi gösteriyorum- "ona dokunduğunda sana benim adımla sesleniyor mu? Ona her baktığında yüzümü hayal ediyor mu?

Sen? En iyi ikinci olmak nasıl bir duygu?"

"İsimler hakkında mı konuşmak istiyorsun?" Arson'ın sesi tehlikeli bir tona düşer. "Beni gönderdiğin o hapishanede bana ne dediklerini konuşalım. Hasta 4721. Sorunlu ikiz. Kusurlu olan."

"Seni hiçbir yere göndermedim," diye çıkışıyorum ama suçluluk duygusu sesimin titremesine neden oluyor. "Ben bir çocuktum-"

"Çocuk ya da değil, orada durup beni götürmelerini izleyen korkak sendin. Kayıkhanede gerçekte ne olduğu hakkında tek kelime etmedin. Sadece kendi uygun anlatılarını oluşturmalarına, ne kadar dengesiz olduğuma dair bir resim çizmelerine izin verdin."

Eski suçluluk duygusu yeni bir öfkeyle karışıyor. "Ve şimdi ne yapıyorsun? Üvey kız kardeşimizi baştan çıkararak intikam mı alıyorsun? Sen bile bundan daha iyisini yapabilirsin."

Gülüyor. "Zavallı Lilian, mükemmel üvey kardeşinin özlemini çekerken o ona bir yük gibi davranıyor."

"Ona asla bir yük gibi davranmadım." *Kim olduğunu sanıyor lan bu?*
"Onu tanımıyorsun bile."

"Yalan söylemeyi bırak. İkimiz de ona karşı hissettiklerinle yüzleşmenin bir yükten başka bir şey olmadığını biliyoruz. Olası yansımalarıyla uğraşmaktansa onları görmezden gelmek daha kolaydı."

Bu dürüst değerlendirme yutulması zor bir haptır.

"Onu tanımaya gelince.... ben her şeyi biliyorum. Seni, hayatını, arkadaşlarını inceledim. Birbirimizin ayna görüntüsüyüz. Beyinlerimiz neredeyse bir. Gerçeği benden saklayamazsın. Bu asla Lilian'ı korumakla ilgili değildi. Kendini korumakla ilgiliydi."

Evime çok yaklaşıyor, kendi dürüst mantığıma çok yaklaşıyor. "Bu doğru değil."

"Öyle ve öyle olmaya devam ediyor. Şimdi asıl soru, neden? Gerçek bir şeyler hissetmekten korkuyor muydun? Onu istediğini itiraf etmekten mi korktun? Ailenin ne diyeceğinden mi korkuyordun?" Her kutuyu işaretlerken bilerek sırıtıyor.

Bunun nereye gittiğini, ne yaptığını biliyorum ve attığı yemlere karşı savaşmaya çalışsam da, sahip olma ve ihtiyaç, ona kime ait olduğunu, gerçekten kimi istediğini hatırlatmamı talep ediyor.

"Onu alamazsın!" Homurdanıyorum.

"Yapamaz mıyım? Zaten yapıyormuşum gibi geliyor." İçimdeki öfke kabarmakla tehdit ediyor ve bir sonraki cümlesiyle beni uçurumun kenarına itiyor.

"Arzularım konusunda dürüst olursam elimde değil. Bir şeyi istiyorsan iki elinle uzanmalı ve onu yakalamalısın ve ben de öyle yaptım. Lilian'ı aldım ve hiçbir şeyin ona sahip olmamı engellemesine izin vermeyeceğim, senin bile."

Lilian asla onun olmadı. O benim. Sonsuza kadar benim.

Elimden geldiğince bir darbe indirmeyi umarak çılgınca savuruyorum. Yumruğum onun çenesini yakaladığında şok oldum, darbenin etkisiyle parmak eklemlerimde acı hissettim.

Siktir, bu iyi hissettirdi.

Geriye doğru sendeliyor, yüz hatlarında benimkine benzer bir şaşkınlık beliriyor.

Bir deli gibi sırıtıyor, dişlerini kan boyuyor.

"Gerçekler acıtır, değil mi?" Ağzını siler. "Başka ne acıtıyor bilmek ister misin? Dokunuşuma nasıl da hevesle karşılık veriyor. Senin olduğunu düşünerek ellerime doğru eğilmesi."

Kendimi ona doğru fırlattım, öfke mantığımın önüne geçti. Duvara çarpıyoruz, hakimiyet için boğuşuyoruz. O daha güçlü, haftalarca iyi yemek ve özgürlük üzerine inşa edilmiş, ben ise kırıntılarla hayatta kaldım, ama öfke beni ateşliyor.

"O seni istemiyor!" Dizimi kaburgalarına vuruyorum. "O beni istiyor, bir daha ona dokunduğunda bunu unutma."

Bir sonraki yumruğumu yakalıyor ve kolumu arkamdan büküyor. "Hayır, kardeşim. O senin asla olmaya cesaret edemediğin şeyi istiyor. Kendi karanlığını gören ve onu kucaklayan birini."

"Benim gibi olmadığını anladığında ne yapacaksın?" O baskı uygularken nefes nefese kalıyorum. "Benim için seni bir kenara atmayı seçtiğinde?"

Kavrayışı acı verici bir şekilde sıkılaşıyor. "Bundan bahsetmen komik." Sesi ipeksi bir hal alıyor. "Sana hiç benzemediğimi zaten biliyor ve tahmin et ne oldu?" Dudakları kulağımı okşuyor, bir samimiyet parodisi. "Canavarı korkağa tercih ediyor."

Kelimeleri sanki bana fiziksel olarak vurmuş gibi içime çarpıyor, ama onları sindirip bir kahkaha atmaya zorluyorum. "Sana böyle mi söyledi? Yoksa sen kendine bunu mu söylüyorsun?" Gülüyorum. "Belki de kendine bunu söylemeye devam edersen gerçek olur? Oysa hepimiz biliyoruz ki kimse seni istemiyor."

Verdiği cevap gözlerimin arkasında yıldızların patlamasına neden olan bir yumruk.

Yumruğu tekrar yüzüme değdiğinde kan betonun üzerine sıçrıyor. Kulaklarımdaki çınlamanın arasından onun gülüşünü duyuyorum - eskiden benimkiyle aynı olan o kırık ses. Beni yakaladığında kafa derim yanıyor.

saçımdan tutup başımı geriye çekti. "Biliyor. Ve şu anda ikinizin de bu ailenin kurbanları olduğunuzu düşünüyor. Senin de onun gibi kapana kısıldığını, sana biçilen rolü oynadığını düşünüyor. Altın çocuk. Mükemmel evlat."

"Psikopatı oynamaktan daha iyidir," diyerek ona kan tükürdüm. "Yapmayı planladığın şey bu mu? Kahraman gibi içeri dalıp günü kurtarmak mı? Onu büyük kötü Hayes ailesinden mi kurtaracaksın?"

Kavrayışı sıkılaşıyor ve kafatasıma yayılan acı, canavar için yakıttan başka bir şey değil. "Ona saklamaya çalıştıkları her şeyi göstereceğim. Her kirli sırrı. Her gömülü cesedi. Birlikte yakıp yıkacağız. Sen de dahil. Ne de olsa bir hanedan varisi olmadan var olamaz."

"Çok güzel. Cehennemde yapılmış bir eşleşme gibi görünüyor. Bunu sana söyleyen kişi olmaktan nefret ediyorum ama o seni kullanıyor." Acıtsa da gülüyorum. "Saplantınla oynuyor. Tatlı, kırılgan Lilian seni parmağında oynatıyor, kontrolün sende olduğunu sanıyorsun-"

Bir sonraki yumruğu tam böbreklerime geliyor ve beni dizlerimin üstüne çökertiyor. Acıya rağmen dişlerimi sıkıyorum ve devam ediyorum. "Sana acıdığını söyledi mi? Zavallı, kırık dökük Arson, travma yüzünden bükülmüş? Bahse girerim bu onu kızdırıyordur.

-"Seni düzeltebileceğini, kurtarabileceğini düşünerek."

"Kapa çeneni!" Kontrolünü kaybediyor, aradığım çatlakları gösteriyor. "Hiçbir şey bilmiyorsun..."

"Onu tanıyorum." Ona bakıyorum ve kanın bakırımsı tadı ağzımı dolduruyor. "Onu yıllardır tanıyorum. Çok iyi becerdiği o kırılgan rolüyle etrafındaki herkesi manipüle edişini izlemek. Annem bile onunla benim gibi başa çıkamaz-"

Beni yerden kaldırdı, eli boğazıma sıkıca sarılmıştı. Sonra beni duvara çarptı. Acı tüm vücudumu kaplıyor ama saklamak için elimden geleni yapıyorum.

"Onu görmezden gelerek idare ettin. Yeterince iyi olmadığını düşünmesini sağlayarak. Bil bakalım ne oldu? Ondan esirgediğin her şeyi ona vereceğim."

"Öyle mi?" Tutuşunun arasından hırıltıyla çıkıyorum. "Onu sevecek misin? Onu bütünleştirecek misin? Kendini bile sevemiyorsun. Çok kırılmışsın, çok zarar görmüşsün-"

"Onu yozlaştıracağım," diye hırlıyor, yüzü benimkinden birkaç santim uzakta. "Onu senin bile tanıyamayacağın bir şeye dönüştüreceğim ve en iyi kısmı da bunun gerçekleşmesini izleyeceksin. Senin yüzünü giyen canavara aşık oluşunu izleyeceksin."

Kanlı dişlerimi alaycı bir gülümsemeyle ona gösteriyorum. "Seni asla sevmeyecek. Sen sadece bir yedeksin. Gerçeğine sahip olamadığı için razı olduğu ucuz bir kopya."

Gözleri dümdüz oldu - onu götürdükleri günden hatırladığım o kurumsal boşluk gözlerini dolduruyordu. *Yakaladım onu.*

"Sanırım bu teoriyi test etmenin zamanı geldi." Serbest eli cebine gidiyor ve göz ucuyla bir şırınga çıkardığını görüyorum. Vücudum içgüdüsel olarak geriliyor - gençliğimizde hemşirelerin onu sakinleştirmesini izlediğim anılar zihnimi dolduruyor. "Orada bana ne öğrettiler biliyor musun?" Namluya hafifçe vurarak hava kabarcığı olup olmadığını kontrol ediyor. "Kalıcı hasara yol açmadan birini uysal tutmak için gereken kimyasalların tam kombinasyonunu. Oranları mükemmelleştirmek için çok zamanım oldu."

Duvarı itmeye çalışıyorum ama güçsüzüm, kavgamızdan sonra daha da güçsüzüm. "Ne yani, seni uyuşturdukları gibi beni de mi uyuşturacaksın? Tıpkı onlar gibi olduğunu mu kanıtlayacaksın?"

"Hayır." Yaklaşıyor, iğnesi parlıyor. "Onlar beni kontrol etmek için uyuşturucu kullandılar. Ben onları eğitim fırsatları yaratmak için kullanıyorum. Ders başladı, Aries. Küçük Lilian'ımız hakkında bazı acı gerçekleri öğrenme zamanı." İğne klinik bir hassasiyetle boynuma giriyor ve pistona bastığında damarlarıma buz yayılıyor. "O korumanız gereken narin bir çiçek değil," diye devam ediyor, bacaklarımın gevşemesini izleyerek. "Onun da damarlarında zehir var, tıpkı bizim gibi."

Duvardan aşağı kayıyorum, görüşüm bulanıklaşıyor. Ona ne isterse yapabilir, ama ona zarar verirse kendimle yaşayamam. "Ona ne istersen yap. Ama lütfen... ona zarar verme..."

"Ona zarar mı verdin?" Yanımda çömeliyor ve yüzünü zar zor seçebiliyorum, dikkatim gidip geliyor. "Onu serbest bırakacağım. Sonra da doğru zaman geldiğinde onu buraya getireceğim." Zalim bir gülümseme dudaklarını büküyor. "Kıymetli üvey kız kardeşini oynamadığı zaman tam olarak neye dönüştüğünü görmene izin vereceğim."

"O... bundan... daha iyi... bizden... daha iyi." Dilim ağırlaşıyor, tüm düşüncelerim yerde tekmelenen misketler gibi dağılıyor.

"Neyden daha iyi? Hmm..." Kulağını kapatıyor, solan ses tonumla alay ediyor. "En ufak bir rahatsızlıkta onu ortadan kaldırmayı planlayan ailesinden mi? Onu reddeden üvey kardeş mi? Ya da sonunda

onun gerçek doğasını görüyor mu?" Eli yanağımı okşuyor. "Henüz cevap vermene gerek yok. Bunu düşünmek için bolca vaktin olacak."

Uyuşturucu beni kendine çekiyor, ama onun veda sözlerini duymadan önce değil.

"Umarım kıymetli Lilian'ınızla ilgili tatlı rüyalar görürsünüz. Sen uyurken ben ona kendin olmanın ne kadar güzel bir his olduğunu öğretiyor olacağım ve inan bana o çok hevesli bir öğrenci."

Noooooo!!! Karanlık beni ele geçiriyor, ama son bilinçli düşüncem Lilian. Korumaya çalıştığım masum değil, kardeşimin ellerinde dönüşebileceği savaşçı.

Tanrı hepimize yardım etsin.

Lilian

O *bir hafta. Yedi gün. Yüz altmış sekiz saat.*

Beni o duvara dayayıp öyle güzel yok edeceğine söz vereli o kadar zaman oldu ki neredeyse teslim oluyordum.

Günah.

Saydığımdan değil.

Telefonum masamdan benimle alay ediyor; mesaj yok, arama yok, tehditkâr bir görünüm yok.

Bir şeyler oldu. Yalvarıp yakardığım ve Lee'ye kampüste hacklemesi için para ödediğim güvenlik kamerası kayıtları hiçbir şey göstermiyor. Sanki Arson hiç burada olmamış, kimliğini ve Aries'i de yanında götürmüş gibi.

"Bayan Hayes?" Profesör Harris'in sesi beni irkiltiyor ve başımı kaldırıp ona bakıyorum. "Ders beş dakika önce bitti."

Gözlerimi kırpıştırıp odaya bakıyorum ve amfide tek başıma oturduğumu fark ediyorum. Ne zamandır hayal kuruyordum? Defterime bakıyorum ve deponun birkaç zorlayıcı çizimi dışında boş olduğunu görüyorum.

Eşyalarımı toplamak için yerimden kalkarken "Özür dilerim," diye mırıldandım. "Sanırım zamanın nasıl geçtiğini anlamadım."

Her şeyi hızla sırt çantama tıkıştırıp çıkıyorum. Avluyu geçerken başım dönüyor. Uzakta beliren tanıdık çerçevesini görme düşüncesiyle göğsümde umut kabarıyor, ama hiçbir şey yok. Kötü adamı arzulamanın, hikâyedeki canavarı istemenin ne kadar aptalca olduğunu biliyorum ama Arson iddia ettiği gibi bir canavar değil.

O da benim gibi şartların kurbanı.

Onun-Aries'in-her zamanki park yeri bile bütün hafta boş kaldı. Altına mıknatısla yapıştırdığım takip kutucuğuna göre Range Rover depodan çıkmamış.

Her şey çok *garip*.

Bu Arson'ın rol yapmayı tamamen bıraktığı anlamına mı geliyor? Kalp atışlarım hızlanıyor ama durumumdan dolayı değil. Eğer Koç'muş gibi davranmayı bıraktıysa, büyük bir şey olmuş demektir.

İlk gece yardım etkinliğinde tanık olduğum özenle düzenlenmiş performans bir kenara bırakıldı.

Tüm düşüncelerim Koç burcuna kayıyor.

Ona bir şey mi oldu? O iyi mi?

Arson'ın planının tamamını bilmiyorum ama bir şeyi kanıtlamak için kardeşine zarar vereceğine inanacak kadarını biliyorum. Belki onu öldürmez, *henüz değil*, ama yaralar, evet.

Bir sakatlık onu uzak tutuyor olabilir mi?

Düşüncesi bile boğazımı düğüm düğüm ediyor. Aries'in duygularımı yok sayması ve acımasız sözleri ne kadar canımı yaksa da, onun acı çekmesi fikri beni hasta ediyor.

Telefonumdan kampüs güvenlik görüntülerini tekrar kontrol ediyorum.

Elimdeki son görüntü Arson'ın karşılaşmamızdan sonra botanik binasından ayrılırkenki görüntüsü. Grenli videoda yüz ifadesi okunamıyor. Seçeneklerimi tartarak alt dudağımı çiğniyorum.

Eğer depoya gidersem ve hiçbir şey değişmemişse... bu beni oraya çekmek için bir tuzak olabilir, ama sonra... eğer Aries'e bir şey olduysa...

Bir grup öğrencinin, Aries'in odasının boş durduğu Mill House'a girişini izliyorum.

Lee bana Arson'ın geçen hafta burayı temizlediğini söyledi. Sadece birkaç şey almış ve gerisini bir sonraki taşınana bırakmış. Bu ani değişiklik neden? Yaptığımız konuşma yüzünden olabilir mi? Ona sunduğum kanıt? Yoksa tamamen başka bir şey mi?

Aklım almıyor.

Hiç düşünmeden, boğazımda kalan soluk izleri takip ediyorum. Dokunuşunun anısı hala yanıyor, arzu karnımın derinliklerinde çözülüyor.

Bunların herhangi biri gerçek miydi? Yoksa benim hayal gücüm müydü, ikiz kardeşine duyduğum kişisel istek ve ihtiyaç mı tezahür ediyordu? Zihnimde canlandırdığımda gerçek gibi görünüyor, gerçek gibi hissettiriyor. Sertleşen siki göbeğime sürtünüyor, gözleri benimkini yansıtan bir arzuyla yanıyor.

Sadece şehvet bile olsa, böyle bir isteğin sahtesi olmaz.

Hiçbir rol, bir insanın *gerçek* duygularını gizleyemez.

"Seni mahvedeceğim."

Hatırası bile -o derin büyüme- hâlâ etkilerini hissedebiliyorum. Onun sözleri, hem korkunç hem de heyecan verici bir şeyin vaadi.

Şimdi, sessizlikten başka bir şey yok. Bende bir sorun olmalı.

Keşke o şekilde çalışsaydı. *Merak kediyi öldürür* sözünü şimdi çok daha iyi anlıyorum. Sessizlik ve ortadan kaybolma beni sadece daha fazla soru ve endişeyle baş başa bıraktı. Arson planındaki bir sonraki adıma bensiz mi geçti? Haydutluğa mı başladı?

Elim telefonumun etrafında biraz daha sıkı kenetleniyor.

Bu artık sadece aile sırlarıyla ilgili değil. İntikamla bile ilgili değil. Başka bir şey oluyor, kaçırdığım bir şey. Arson yardımımı istiyor. Bana nasıl baktığını hatırlıyorum, o rahatsız edici güzellikteki yüzü şaşkınlık ve heyecanla çarpılmıştı.

Bir an için beni bir kozdan, bir piyondan daha fazlası olarak görmüş gibiydi. Bunu fark etmemek mümkün değildi. Karanlığımı, kırılgan dış görünüşümün ardına sakladığım şeyi gördü. O zaman ona ulaşmanın bir yolunu bulduğumu fark ettim. Eğer beni kırılgan, kırık dökük bir kız olarak görmek yerine eşit olarak görmesini sağlarsam, potansiyel olarak Koç'u kurtarabilirdim.

Hayes ailesinin sırlarını ifşa etmek ya da kirli çamaşırlarını tüm dünyanın görmesi için ortaya dökmek konusunda yalan söylemiyordum. Hâlâ hepsinin cezasını çekmesini istiyorum. Richard... annem. Herkesin.

Arson'a yaklaşabilirsem, Aries'i serbest bırakacak kadar yaklaşabilirsem, sonra da Arson'ın onları alaşağı etmesine yardım edersem, ne zararı olur ki? Tek yapmam gereken onun akıl oyunlarından sağ çıkmak ve ailenin sırlarını açığa çıkarmanın kardeşine duyduğu nefretten daha önemli olduğunu anlamasını sağlamak.

Bunları yapmadan önce neler olup bittiğini anlamam gerekiyor.

Arson neden ortadan kayboldu?

Cevap beklemekten yoruldum. Eğer depodan çıkmazsa, o zaman ben ona giderim. Ve umarım bir tuzağa düşmem. Kararımı verdim, telefonumu cebime attım ve banktan kalktım.

Öğleden sonra güneşi otoparka uzun gölgeler düşürüyor ve arabama doğru yürürken çantamı hızlıca kontrol ediyorum. *Biber gazı, inhaler, acil kalp ilaçları.* Şimdiye kadar onlara ihtiyacım olmadı ama neye doğru yürüdüğümü bilmiyorum.

Son ziyaretimden beri deponun düzenini ezberledim. Arson yapabileceğimi bildiği için içeri girmek artık daha zor olacak ama denemek zorundayım. Eğer en kötüsü olursa

En kötüsü, kapıya doğru yürür ve normal bir insan gibi kapıyı çalarım. Arabam ileride, öğrenci otoparkının en ucunda, kameralardan ve sıradan gözlemlerden uzakta duruyor. Yolculuğu zihnimde katalogluyorum. Depo bölgesine on beş dakika. İçeri girmek için bir on dakika daha.

Çok kolay.

Benim açımdan aptalca bir karar olabilir ama bütün bir hafta süren sessizlik beni biraz umursamaz yaptı. Bir SUV park yerine girdiğinde neredeyse arabama gidiyordum.

Siyah. Pahalı. Camlar renkli, içeride kimin olduğunu görmek imkânsız. Yırtıcı bir zarafetle yanımda süzülüyor, niyetini belli edecek kadar yavaş hareket ediyor. Ben aptal değilim. O arabaya binmeyeceğim, bedava kitap dolu bir kutu olsa bile.

Yürümeye devam edin. Tepki verme.

Kampüsün hemen yanında bir güvenlik karakolu var.

Kahretsin. Arka kapı açılıyor.

"Bayan Hayes." Adamın sesi kurumsal bir yumuşaklıkta ve bana faiz oranlarını tartışan bir bankacıyı hatırlatıyor. "Bir dakika bize katılır mısınız?"

Sana katılayım mı? Hayır, teşekkür ederim.

Adama ilgisiz bir şekilde bakıyorum, ancak içimde göstermeyi reddettiğim bir panik akımı var. *Kim bu adam?* Para kokan bir takım elbise giyiyor. Bileğinde bir Rolex parıldıyor. Bir bakışta iş adamı olduğu anlaşılıyor, bu da onu sıradan bir hayduttan çok daha tehlikeli yapıyor.

"Hayır, teşekkür ederim. Gitmem gereken bir ders var," diye yalan söylerken bir adım geri çekiliyorum.

SUV durdu ve bunun daha da kötüye gideceğini biliyorum.

"Hayır, yok." Yolcu tarafından ikinci bir adam çıktı. Aynı derecede iyi giyimli, aynı derecede gösterişli. "Son dersiniz yirmi dakika önce bitti."

Kahretsin.

"Çalışma grubu. Sınıf. Kitabımda da aynı şey yazıyor." Gülümsemeye çalışıyorum ama ikisinin de bana inanmadığı çok açık.

"Lütfen, bunu gereğinden fazla karmaşık hale getirmeyin."

Dehşet i ç i m e işledi. Programımı biliyorlar, bu da beni takip ettikleri anlamına geliyor.

"Ne istiyorsun?" Kalp atışlarım hızlanırken sesimi sakin tutmak büyük çaba gerektiriyor. Bu insanlar Arson değil. Bir sonraki hamlelerinin ne olacağını söyleyemem.

Sebeplerini tespit edemiyorum.

"Sadece bir sohbet." İlk adam açık kapıyı işaret ediyor. "Ve gideceğiniz yere ulaşımınızı sağlamak için."

Elimi kalp atışlarıma bastırıyorum. *Depoyu biliyorlar mı? Kundakçılık hakkında?*

"Ben... Ben özel bir yere gitmiyordum."

"Bayan Hayes." Bana en yakın olan adam gülümsüyor ama bu gülümseme gözlerine ulaşmıyor. "Birbirimizin zekâsına hakaret etmeyelim. Araca binin lütfen."

Bu bir rica değil. Bunu hepimiz biliyoruz.

Bir çıkış yolu bulmak için otoparkın etrafına bakıyorum. Birkaç öğrenci dışında boştu ama onlar da yardım edemeyecek kadar uzaktaydı. Kampüs güvenliği bağırsam bile zamanında gelemez.

"Ne düşündüğünüzü biliyorum ve ben olsam bunu yapmazdım. Tek yapmak istediğimiz konuşmak. Size zarar vermek niyetinde değiliz."

Henüz değil.

Adam son derece nazik bir şekilde kapıyı biraz daha açık tutuyor.
Normal görünürken mükemmel bir şekilde tehdit edici.

Lanet olsun. Bu arabaya binmek istemiyorum ama diğer seçeneğim kaçmak ve iki kişi varlar ve bir kişi de ben. Silahları olup olmadığını kim bilebilir? Ben görmüyorum ama bu silahları olmadığı anlamına gelmez.

Bilinmeyenin korkusu göğsümde kabarıyor ve tüm sağduyuma rağmen arka koltuğa kayıyorum. Kapı arkamdan kapanıyor ve ses sağır edici. Her iki adam da karşı taraftan tekrar araca biniyor ve ben kendi ölüm belgemi imzalayıp imzalamadığımı düşünmemeye çalışıyorum.

"Su?" diye soruyor ilk adam - bana adını söylemedi -, tertemiz etiketli bir şişe uzatarak. "Ya da belki daha sert bir şey? Biraz gergin görünüyorsun."

Neden bu kadar tanıdık geliyor? Onunla hiç tanışmadığımı biliyorum ama... "Ben iyiyim." Tamamen dik oturuyorum, annemin sosyal zırhını kanalize ediyorum.

Güzel. Kontrollü. Bu sadece başka bir toplantı. Bir hayır etkinliği için başka bir hazırlık.

SUV hareket etmeye başlıyor, kampüsten yavaşça uzaklaşıyor. İki adam da bana bakıyor; biri sürücü koltuğunda dikiz aynasından beni izlerken, diğeri yolcu koltuğundan aval aval bakıyor. Duruşları rahat ama tetikte. Dinlenmekte olan iyi eğitilmiş yırtıcılar gibi.

"Başınıza epeyce dert açtınız Bayan Hayes." İkinci adam platin kol düğmelerini düzeltiyor. "Bu gerçekten beklenmedik bir şey. Biz de

Anlaşmamızda bazı... *komplikasyonlar* öngörülüyordu, ama sen onlardan biri değildin."

"Neden bahsettiğinizi bilmiyorum."

"Hayır mı?" Sürücü koltuğundaki adam aynadan bana profesyonelce boş bir gülümseme gösteriyor. "Depodaki sen değil miydin? Kanıt mı topluyordun? Ya da geçen hafta botanik bahçesindeki o oldukça samimi karşılaşmaya ne demeli?"

Göğsüm rahatsız edici bir şekilde sıkışıyor. Beni izliyorlardı. *Bizi.*

"Endişelenmenize gerek yok, en azından şimdilik. Korumamız gereken bazı yatırımlarımız var diyelim," diye devam ediyor yolcu koltuğundaki adam. "Hatırı sayılır bir mali destek gerektiren anlaşmalar."

"Dürüst olmamızı isterseniz, sizin bu işe dahil olmanız... *belirsizlik* yarattı."

Tehdit, kurumsal nezaketlerinin altından ipekle sarılmış bir bıçak gibi kayıyor.

"Tamam, ama hâlâ neden bahsettiğini bilmiyorum." Sesimi sabit tutuyorum. "Ya da kim olduğunu."

"Biz arkadaşız," diyor sürücü koltuğundaki adam. "Belirli hedefleri kolaylaştırmak için belirli kaynaklar sağlayan arkadaşlar. Yatırımlarının *sabit* kalmasını tercih eden dostlar."

SUV dönüyor ve sanayi bölgesi bağlantı yolunda olduğumuzu fark ediyorum.

Her şey burada mı bitecek? Bir şeyi kanıtlamak için beni öldürüp cesedimi deponun önüne mi bırakacaklar?

"Biz arkadaş değiliz. Seni tanımıyorum. Bunların benimle ne ilgisi var bilmiyorum." Etrafımdaki boşluğu işaret ediyorum.

"Sigorta." Yolcu koltuğundaki adam dönüyor ve hoş ses tonuna rağmen bakışları soğuk. "Siz, eylemlerin kişisel kan davaları ve aile dramlarının ötesinde sonuçları olduğunu hatırlatıyorsunuz."

"Beni tehdit mi ediyorsun?"

İkisi de gülüyor, ses mükemmel bir şekilde düzenlenmiş.

"Tehditler kabadır, Bayan Hayes. Biz sadece tüm tarafların hedefin ciddiyetini ve bunda oynadıkları rolü anlamalarını sağlıyoruz."

"Peki ya ben dahil olmamaya karar verirsem?"

"Bu seçenek, ortağımıza Hayes imparatorluğunu yıkmak için yardım teklif ettiğiniz anda sona erdi." İkinci adam saatini kontrol ediyor. "Yine de araştırmanızın *ilgi çekici* olduğunu kabul etmeliyiz."

Annemin dosyalarını biliyorlar. Ne bulduğumu.

"Benden ne istiyorsun?" Numara yapmayı bırakarak tekrar soruyorum.

Ben yer değiştirirken deri koltuk gıcırdıyor, dar alanda yaptığım her hareketin aşırı farkında oluyorum. Bu adamlar sadece zengin değil, Arson'ın şiddetini basit gösterecek şekilde tehlikeliler. En azından yok etme niyeti konusunda dürüst.

"Kalp rahatsızlığınız," diyor ilk adam kayıtsızca, "tıbbi kayıtlarınızda belirtildiği kadar zayıflatıcı değil, değil mi?"

Kalp rahatsızlığımı bilmelerine şaşırmadım. Bu en temel şey, herkesin benim hakkımda bildiği bir şey. Beni meraklandıran bu değil. Beni en çok ilgilendiren şey paylaşmadıkları bilgiler.

Ne kadarını biliyorlar? Ne biliyorlar?

"Bana hâlâ ne istediğini söylemedin," diyorum, sesimin ne kadar sabit kaldığıyla gurur duyarak.

"İstemek mi? Bu çok doğrudan bir kelime. Karşılıklı faydalar açısından düşünmeyi tercih ediyoruz. Ortak çıkarlar."

"Peki hangi ilgi alanlarını paylaşıyoruz?"

"Hayes imparatorluğunun parçalanması elbette," diye tekrar konuşuyor şoför adam. "Yöntemlerimizin sizin şu anda kullandığınız oldukça tutkulu yaklaşımdan farklı olduğunu söylemeliyim."

Parçalar aniden yerine oturuyor. Arson başka türlü sahip olduğu şeyden nasıl kurtulabilirdi? Depoyu kullanabilmek için mi? Kimse fark etmeden Aries'i kaçırmak için.

"Siz Arson'ın destekçilerisiniz. Onun intikamını finanse ettiniz." Hafif bir eğlenceyle bakışlarını değiştirirler.

"Belirli sonuçları kolaylaştırmak için belirli kaynaklar sağladık. Kişisel kan davası *boyutu... uygun* bir *motivasyondu*. Bizim de kendi gerekçelerimiz var ama bunları şu anda paylaşmayacağız."

"Peki ya şimdi?"

"Şimdi tüm oyuncuların angajman kurallarını anlamasını sağlıyoruz. Tutku faydalıdır ama sonuçta bu bir iş." Sesinde tam olarak anlayamadığım bir kenar var.

"Ne tür bir iş adam kaçırma ve intikam içerir?"

"Kârlı türden." İkinci adam gülümsüyor. "İlgili tüm tarafların dikkatli bir şekilde yönetilmesini gerektiren türden."

Ben de dahilim. Ben artık Arson'ın intikamında sadece bir komplikasyon değilim, bu adamların kontrol etmesi gereken bir değişkenim.

"Peki ya yönetilmek istemiyorsam?"

Senkronize kahkahaları tüylerimi diken diken ediyor.

"Artık seçme şansımız yok."

"Bana sadece ne istediğini söyle." Boğazımı temizliyorum ve ekliyorum,

"Lütfen."

"Niyetimiz saf. Tek planımız sizi gideceğiniz yere güvenli bir şekilde ulaştırmak. Karşılığında, tüm taraflara izlediğimizi hatırlatmanızı istiyoruz. Her zaman izlediğimizi."

Cip doğrudan depo girişinin önüne yanaşıyor. Saklanmak yok, kurnazlık yok. Doğrudan Arson'a bir mesaj gönderiyor.

"Ortağımıza selamlarımızı iletin," diye anons ediyor şoför, "ve lütfen ona son teslim tarihlerinin ne kadar önemli olduğunu hatırlatın."

"Ne teslim tarihi?" Gözlerimi kırpıştırıyorum, şu anda neler olduğunu anlamaya çalışıyorum.

"Bir hafta. Ortağımızın bize bu durumun kontrol altında olduğunu göstermesi için gereken süre bu. Ondan sonra... umarım yatırımımızı güvence altına almak için doğrudan harekete geçmemiz gerekmez."

"İzliyor olacağız, Bayan Hayes." Ben sersemlemiş bir halde cipten inerken ikinci adamın sesi duyuluyor, bacaklarım olması gerekenden daha sabit.

Ben kapıyı kapatamadan şoför ekliyor, "Oh, ve Bayan Hayes? Bulduğunuz bilgi. Bu sadece yüzeysel. Ne kadar derine indiğinize dikkat edin. Bazı sırların gömülü kalması daha iyidir."

Cip uzaklaşıyor ve ben az önce olanları düşünüyorum. Avuç içlerimi gergin bir ter tabakası kaplıyor. İşlerin daha da kötüye gidip gitmeyeceğini merak ediyorum ama yıldırım çarpmışa dönecek havada değilim. Gerçek şu ki, Arson'ın intikamı, onun gizemli destekçileri ve ailelerimizin çevirdiği her türlü karanlık taktik arasında sıkışıp kaldım.

O adamların kim olduğunu bilmiyorum ama bilmeme de gerek yok.

Niyetleri açıkken değil.

Dinleyin. Birlikte oynayalım.

Olmazsa... Bir hafta.

Bu oyunu, onu yaratan canavarlardan daha iyi nasıl oynayacağımı bulmak için bir haftam var. Aksi takdirde, insanları elemeye başlayacaklar ve ilk kişi ben olacağım.

Kundakçılık

To güvenlik besleme titriyor olarak a siyah SUV görünür Dışarıda Depo.

Pahalı. Renkli camlar. Tanıdık.

Elimde tuttuğum kahve fincanı, ben düşürdüğümü fark edemeden beton zemine çarparak paramparça oldu.

Hayır. Hayır. Hayır.

Monitörlere biraz daha yaklaşıyorum, parmaklarım masanın üzerinde kenetlenmiş, dehşet içinde olacakları izliyorum. Bir saniye geçiyor ve sonra yolcu kapısı açılıyor.

Ekranda küçük bir beden beliriyor ve yüzünü gördüğüm anda bir şeylerin ters gittiğini anlıyorum.

Ne yapıyorsun, Lilian?

Cipin arka camı Bay Alvarez'in profilini gösterecek kadar alçalıyor. O mükemmel tasarlanmış gülümseme. Saatini rahatça ayarlaması son teslim tarihini işaret ediyor. Dehşetle karışık korku omurgamdan aşağı iniyor.

Onlar olduğunu bilmeliydim. Buraya bu şekilde gelebilecek tek kişiler onlar.

Bir mesaj gönderiyorlar. Özenle inşa ettiğim intikamımda her şeye, herkese ulaşabileceklerini ve dokunabileceklerini açıkça belirtiyorlar.

O da dahil.

Cip uzaklaşır ve Lilian yüz hatları öfke ve korku karışımı bir halde orada durur. Anlamıyor. Bu adamların ne olduğunu bilmiyor

yetenekli. "Yatırımlarını" karmaşıklaştıran diğerlerine ne yaptıklarını.

Diğer kamera görüntülerini açarken ellerim titriyor. Hızlıca görüş hatlarını kontrol ediyorum ve ek araçlar için bölgeyi tarıyorum. Asla yalnız değiller. Asla tek bir hamle yapmazlar.

Yedi gündür. Yedi gün boyunca onu görmezden geldim. Kardeşimle yüzleşmemizden ve bahçedeki buluşmamızdan sonra kafamı toplamam gerektiğini biliyordum. Lilian'ın hayatımdaki varlığı her şeyi mahvetti. Birkaç güne ihtiyacım olduğunu biliyordum ama bu kadar uzun süreceğini tahmin etmemiştim. Bu süreyi Hayes ailesinin hapsedilmesinde rolü olan her olası kişiyi araştırarak geçirdim, bu da Alvarezlere bir fırsat verdi. Anlaşmamızdan ne istediklerini hâlâ tam olarak anlayamadığımı düşünürsek, bu daha da tehlikeli.

Günlerce kendime onun bir piyondan başka bir şey olmadığını, Aries'i incitmenin başka bir yolu olduğunu hatırlatmaya çalıştım. Bana karşı ne kadar mükemmel hissettirdiğini unutmaya çalıştım, sanki benim için yaratılmıştı, karanlığı bir siren gibi beni çağırıyordu.

Son yedi gündür kendime söylediğim hiçbir şeyin artık önemi yok.

Onu fark ettiler, denklemde bir değişken haline getirdiler. Kendime bunun Lilian'a duyduğum çekimden başka bir şey olmadığını söylesem de, onu ellerine geçirmelerine izin verme, başkalarını incittikleri gibi onu da incitmelerine izin verme düşüncesi beni mantıksız kılıyor.

Bu beni öfkeden öldürüyor.

Para teklif etmek için ortaya çıktıklarından beri bu piçlerin ne istediğini anlamaya çalışıyorum. Onları Lilian'la birlikte görmek beni artık hissedebileceğimi bile bilmediğim bir seviyede korkutuyor.

Uygun kazalar. İzi sürülemeyen zehirler. Hiçbir kanıt bırakmayan, hiçbir soru sormayan temiz kayboluşlar.

Bunu ona yapmalarına izin veremem.

O benim kırmak için, benim bozmak için, benim-

Hay sikeyim. Bir elimi başımın yan tarafına bastırarak orada oluşan kaosu yavaşlatmaya çalışıyorum. Bu düşünceleri gömmem gerekiyor. *Onları boğmalıyım. Öldürmeliyim.* Artık onları tanıyamayana kadar. Bu sahip olma ya da arzuyla ilgili değil. Kontrolle ilgili. İntikamımı rayına oturtmak hakkında. Hakkında-

Lilian nefes alırken tüm vücudu titriyor ve sonra başı dik, adımları kararlı bir şekilde girişe doğru yürüyor.

Sanki bir katilin inine değil de bir iş toplantısına giriyormuş gibi.

Aptal, cesur kız. Bu kadar aptal olduğu için onu ödüllendirmeli miyim yoksa boğmalı mıyım bilmiyorum.

Bilinçli bir karar veremeden hareket ediyorum, öfke ve korku beni ona doğru itiyor. *O ne düşünüyor? Ne oldu?*

Depo katına koşarak çıktım, tüm kontrol numaralarını bıraktım. Üçer üçer çıkarken metal merdivenler botlarımın altında takırdıyor. Artık hesaplanmış hareketler yok. Artık dikkatli bir performans yok. Artık beni saf içgüdüler yönlendiriyor.

Hayvan öfkesi başka bir şeyle karışmış -korkuya benzeyen bir şey, ama bu olamaz, çünkü bu Lilian'ın benim için bir piyondan daha önemli bir şey olduğu anlamına gelir.

Güvenlik kapısı ben çarparak geçerken bip sesi çıkarıyor. Dışarı fırladığımda güneş ışığı beni bir anlığına kör ediyor ama nereye gittiğimi görmeme gerek yok. Onun varlığını hissedebiliyor ve adrenalinin baş döndürücü kokusuyla karışık pahalı parfümünün kokusunu alabiliyorum.

Görüşüm netleşmeden ellerim onu buluyor.

"Sana ne söylediler?" Ellerimi kollarına dolayarak onu kendime doğru çekiyorum. "Anlat bana. Her kelimesini. Şimdi."

Nefes nefese kaldı; korkudan değil, sertliğim karşısında şaşkınlıktan.

Genelde ona karşı daha kontrollü, daha baştan çıkarıcı olurum. Beni hiç böyle görmemişti, bu kadar çiğ, doğru ve yanlışın sınırında dengede dururken.

"Kundakçılık-"

Benim adımı söylüyor. *Benim adımı. Lanet olası. Adımı.* İçimin dışıma çıkması için gereken tek şey bu.

"İçeri," diyorum ve onu da benimle birlikte kapıya doğru sürüklüyorum. Porselen tenini morartsam da umurumda değil. Birkaç morluktan daha fazla endişelenmesi gereken şeyler var. "Onlar geri gelmeden önce. Onlar gelmeden-"

"Bırak!" diye homurdanıyor, elimde çırpınıyor.

Sanki gitmesine izin verecekmişim gibi.

Girişin hemen içindeki duvara çarpıyoruz ve duvara çarparken çıkardığı küçük nefesi not alıyorum. Onu serbest bırakıp ayağımla kapıyı tekmeleyerek kapatırken vücudumu kullanarak onu içeri hapsediyorum. Yukarıda, güvenlik ışıkları yanıp sönüyor ve yüzüne sert gölgeler düşürüyor.

Kendime olan öfkem beni tüketiyor. Kendini nasıl bir tehlikeye attığının farkında değil mi? Benimle alay etmesine, vücuduyla ve çekici gözleriyle beni baştan çıkarmasına izin vererek onu soktuğum tehlikenin. Onu kollarından tutup sarsıyorum. Bunun ne kadar tehlikeli olduğunu, benim ne kadar tehlikeli olduğumu görmesini sağlamalıyım.

"Ne. Ne. Onlar. Dediler?" Her kelime, parmaklarımın etinin biraz daha derinine inmesiyle noktalanıyor.

"Dur! Canımı yakıyorsun." Acıdan irkilirken bile sesi güçlüydü. Daha önce olduğu gibi davrandığı o kırılgan kız gitmiş.

"Güzel. Belki çürüklere bakıp neden burada olmaman gerektiğini hatırlayabilirsin. Şimdi soruya cevap ver!" Onu bir kez sarsarak sağduyunun beynine nüfuz etmesini sağlamaya çalışıyorum. "O adamlar sana ne söyledi?" Başı ileri geri sallanıyor, sarı saç telleri yüzüne düşüyor ve şimdi bile, tehlikeyi hatırlatan ve benim için bir piyondan başka bir şey olmadığının farkındalığıyla, onları kulağının arkasına sıkıştırmak için cazip geliyorum. Kollarımı ona dolamak ve ona bir şey olmasına izin vermeyeceğimi söylemek geliyor içimden ama yapamıyorum. Artık onu bildiklerine göre, o bir piyon, bana karşı kullanabilecekleri bir silah.

Mavi gözleri şüpheyle kısılıyor. "Bekle, onlardan korkuyor musun?"

Gözlemim gerçeğe çok yakındı. Onu yaklaştırıp yüz yüze gelmemizi sağlıyorum.

"Seni *becermek* istediğim için benim için bir şey ifade ettiğini, hakkımda bilinmesi gereken her şeyi birdenbire bildiğini mi sanıyorsun?" Yüzüne doğru homurdandım. "Bunun korkuyla bir ilgisi yok. Ben hiçbir şeyden korkmuyorum." Yalanın tadı acı. "Ama korkmalısın. Benden. Onlardan. Hiçbirimizin neler yapabileceğini bilmiyorsun."

"O zaman söyle bana." Bakışlarımız çarpışıyor ve gözlerinde korkuyu görüyorum ama öne çıkan en büyük duygu bu değil. Öfke. Yakıcı bir öfke. "Büyük Arson Hayes'in bir araba yolculuğu yüzünden neden parçalandığını söyle bana."

Gerçekten bunun hâlâ bizim baştan çıkarma ve güç oyunumuz olduğunu mu düşünüyor?

İçinde bulunduğu tehlikeyi anlamıyor mu?

"Sanırım tam olarak nasıl bir cehenneme girdiğini öğrenmenin zamanı geldi." Döndüm ve bir elimi onun pazusuna dolayarak, deponun derinliklerine doğru ilerlerken onu arkamdan sürükledim.

"Açıklayana kadar hiçbir yere gitmiyorum-"

"Seni nereye koyarsam oraya gideceksin," diye hırlıyorum, maske tamamen parçalanmış. "Çünkü şu anda sen, onlar ve zamansız bir ölüm arasında duran tek şey benim." Ona dokunduklarını, onu bana karşı kullandıklarını düşündükçe daha da öfkeleniyorum. "Sana dokundular mı?" Onu başka bir köşeye iterek soruyorum. "Tehdit ettiler mi? Bir şey teklif ettiler mi?"

"Beni hırpalamayı kes!" Ayaklarını yere vurarak beni durdurmak için zayıf bir girişimde bulunuyor ama şu anda onun rahatı benim en büyük endişem olmaktan çok uzak.

"Cevap ver bana!" Bağırıyorum, sesim beton duvarlarda yankılanıyor. "Teslim tarihleri hakkında bir şey söylediler mi? Komplikasyonlar hakkında?"

Kırılgan olduğu düşünülen biri için şaşırtıcı derecede güçlü olan kavrayışımda bükülüyor. "Programın dışında olduğunu söylediler. Yatırımlarına engel oluyormuşum-"

"Siktir!" Kükrüyorum ve avucumu başının yanındaki duvara çarparak onu zıplatıyorum. Acı omzuma doğru zonkluyor ama iyi hissettiriyor, beni ayakta tutuyor. "Aries'ten bahsettiler mi? Hayes ailesinden? Belirli bir tarih var mı?"

"Beni bir bez bebek gibi fırlatıp atmayı kesersen sana söyleyeceğim!"Patlaması beni hazırlıksız yakaladı. Çoğu insan ben böyle olduğumda siner -tüm öfke ve zar zor kontrol altına alınmış şiddet. Lilian öyle değil. Daha dik duruyor, gözleri korkudan ziyade öfkeyle parlıyor. Ben karşılık vermeyince, o da karşılık vermeyi seçiyor. "Cevap mı istiyorsun?" Geri adım atmamı sağlayacak kadar sert bir şekilde göğsümü itiyor. "Normal bir insan gibi sormayı dene."

Bu itiş kanımdaki ilkel bir şeyi ateşliyor. Kimse bana izinsiz dokunamaz. Kimse beni geri itemez. Enstitüden beri.

"Dikkatli ol, Lilian." İleriye doğru yürüyüp onu başka bir duvara yasladım. "Sanırım burada kimin yetkili olduğunu unutuyorsun."

"Hayır." Ben onun alanını doldururken bile başını dik tutuyor. "Dikkatli ol. Cevaplar istiyorsun; ben de istiyorum. İtilip kakılmaktan bıktım. Korunmaktan ve kollanmaktan bıktım. Ben zayıf ya da kırılgan değilim. Ben düşman değilim. Buraya sana yardım etmeye geldim, hatırladın mı?"

"Bana yardım eder misin?" Gülüyorum, sesim sert ve kırık. "Neler olduğunu anladığını sanmıyorum. Seni bilmemeleri gerekiyordu. Hakkımızda Hakkında-"

"Ne hakkında?" Beni tekrar itiyor, bu sefer biraz daha sert. "Beni tehdit etmek mi yoksa becermek mi istediğine karar veremediğin hakkında mı? Koç'u incitmeye nasıl bu kadar takıntılı olduğun ve tam olarak seni yarattıkları şeye dönüştüğünü göremediğin hakkında mı?"

İçimdeki bir şey -kurumdan kaçtığımdan beri özenle inşa ettiğim kontrol- buharlaşıyor.

Bunun olduğunu görüyor, canavarın zincirlerinden kurtulduğu anı fark ediyor ama kaçmak yerine beni bir kez daha itiyor.

"Haydi, Arson. Bana o yerde gerçekten ne yarattıklarını göster. Bana yarattıkları hayvanı göster-"

Düşünmüyorum. Sadece tepki veriyorum, o sözünü bitiremeden elimi boğazına doluyorum. İnce kolonunu sıkarak konuşmasını ya da yardım için çığlık atmasını engelliyorum - kimse onu kurtaramayacağı için. Mavi gözleri bu tehlikeyi yansıtıyor; bunun önceki karşılaşmalarımızdaki baştan çıkarıcı tutuş olmadığını biliyor.

Bu saf, kontrolsüz bir şiddettir.

Tanrı yardımcım olsun, hâlâ burada duruyor, gözleri hem korku hem de kararlılıkla parıldıyor. Bana karşı koymuyor, çığlık atmıyor ya da sinmiyor.

Parmaklarım boğazına doğru esniyor, yıllarca süren kurumsal şiddetin kas hafızası devreye giriyor. Biraz daha baskı yaparsam onu sonsuza dek susturabilirim. Bu karmaşaya son verebilirim. Yastıklı hücreler ve kimyasal kısıtlamalar arasında derinlere gömdüğüm şeyleri hissetmeme neden olan bu değişkeni ortadan kaldırın.

Duygular hatalara, kontrolü kaybetmeye, umursamamaya yol açar ve intikam ihtiyacım bu kadar parlak bir şekilde yanarken onunla ilgilenecek yerim yok. Yine de onu izlerken, bu noktayı geçtiğimi fark ediyorum. Bakışlarımı sabit bir şekilde karşılayan küçük eli, boğazına dolanmış olan benimkinin üzerine geliyor.

Savaşmamak. Teslim olmamak. Tamamen başka bir şey.

"Sana böyle mi öğrettiler?" Tutuşumun altında sesi sert çıkıyor. "Çok yaklaşan herkesi nasıl inciteceğini mi?"

Aptal kız. Her zaman karanlıkta canavarları baştan çıkarır.

"Kapa çeneni." Kelimeler içimden sıyrılıp çıkıyor, hayvan gibi.

"Yap beni." Kendini elime bastırıyor. "Seni neye dönüştürdüklerini göster bana. Yatağın altındaki canavar. Diğer hastaları korkutmak için kullandıkları öcü-"

"Kapa çeneni dedim!" Yüzüne doğru hırladım. Ona zarar verme arzusu kabarıyor, vahşi ve yakıcı. Kemiklerime doğru çığlık atıyor, omurgamın etrafına dolanıyor ve serbest bırakılmayı talep ediyor.

Buna bir son verebilirim. Onu susturabilirim. Onu yıkabilirdim. Ama yapmadım.

Tutuşum sıkılaşmıyor, onun yerine parmaklarım titriyor. Sanki içimdeki karanlık bile onu incitme düşüncesinden ürküyor. *Benden korkmuyor. Korkmalı* ve bu beni daha da tehlikeli yapıyor. Kahretsin, o artık benim kanımda. Kafamın içinde.

Dikenli tellere sarılmış ipek gibi her yerimi sardı.

Birbirimize kilitlenmiş duruyoruz, nabzı avucumun altında çırpınıyor, ikimiz de maraton koşmuş gibi nefes alıyoruz. Eğer biraz aklım olsaydı, başladığım işi bitirirdim. Onu bir dal gibi kırar ve benden geriye kalanları mahvetmeden önce çekip giderdim.

Bu artık bir seçenek değil, çünkü yolun bir yerinde, kullanmam gereken bir piyon olmaktan çıktı ve bana karşı kullanılacak bir silaha dönüştü.

"Neden korkmuyorsun?" Bu dürüst bir gözlem ve beni meraklandıran bir gözlem.

Başparmağı parmak eklemlerimi okşuyor, bu jest şiddetli tablomuz karşısında uyumsuz bir şekilde nazik. "Çünkü bu sen değilsin. Bu seni olmaya programladıkları şey. Onların saldırı köpeği." *Bu doğru.* "Bana zarar vermek isteseydin, bunu çoktan yapardın."

Hatıralar sel gibi akıyor; çürük bırakmaması için nereye vuracağımı öğreten doktorlar, şiddetin nasıl doğal bir tepki olduğunu açıklayan doktorlar, başka bir şey olmaya çalıştığımda beni sakinleştiren hemşireler. Düşüncelerden kurtulmak için başımı sallıyorum. Haklı olup olmaması önemli değil. Beni tanımıyor, buraya gelmek için neler yaşadığımı bilmiyor.

"Beni tanıyormuş gibi davranma Lilian, çünkü tanımıyorsun. Bilmeni istediğim şeyi biliyorsun, hepsi bu."

"Haklısın. Seni tanımıyorum ama sana zarar verdiklerini biliyorum." Diğer eli birden ortaya çıkıyor ve nazik parmakları yanağımda geziniyor. Aptal mı yoksa korkusuz mu olduğunu anlayamıyorum, özellikle de boğazını hâlâ sıkıca kavradığım için. "Seni kendi çıkarları için kullandıklarını, bir silaha dönüşmeni istediklerini biliyorum."

"Olmak mı?" Başımı ona doğru eğiyorum. "Zaten kullanabilecekleri bir silah olmadığımı nereden çıkardın?"

"Belki de öylesindir. Bilmiyorum. Sana söyleyebileceğim tek şey, olduğun gibi göründüğün canavar olmadığın."

Göğsümde bir çatlak var -şiddetin tatmin edici paramparçası değil, gerçeğin zırhımdan kaydığı yavaş, acı verici yarık.

"Seni öldüreceğim," diye fısıldıyorum ama elim çoktan titremeye başladı. "Benim için önemli olduğundan *şüphelenirlerse*, seni kullanırlar ve bunun olmasına izin vermeyeceğim. Yapmak zorunda kalacağım..." Sesim kesiliyor, kırılganlığım benden sökülüp alınıyor. Lilian önemli. *Kahretsin*, olması gerekenden daha önemli - izin vermem gerekenden daha fazla ve şimdi hiçbir çıkış yolu yok.

Artık çok geç.

Gitmesine izin veremem. *Bırakmayacağım*.

"Beni korumak için öldürmek mi?" Dudaklarında bir gülümseme hayaleti beliriyor. "Bunun amacına ulaşamayacağından eminim."

"Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun?" Homurdanıyorum, sesim kısık, neredeyse kırık. "Ama eğer sen ya da onlarsa -eğer *sen ya da onlar seni kullanıyorsa*-" Kendimi bu cümleyi bitirmeye zorlayamıyorum. Bu düşünce beni mantıksız yapıyor.

O anda donup kalıyoruz -benim elim onun boğazında, onun elleri benim yüzümde, şiddet ve şefkat birbirine karışıyor ve ben artık hangisinin hangisi olduğunu anlayamıyorum.

Yavaşça, hayvanı kafesine geri itiyorum. Esaret altında geçirdiğim onca zaman bana nasıl bölümlere ayıracağımı, öfkemi nasıl düzenli kutulara tıkacağımı ve onları nasıl sıkıca kilitleyeceğimi öğretti. Bana öğretmediği şey ise bunu birinin nabzı hala avucumun altında titrerken nasıl yapacağımdı.

Güzel yüzüne bakıyorum, elim artık ne yapacağını bilmiyormuş gibi boğazında geziniyor. "Yatırımlarını tehlikeye attığını düşünürlerse, ortadan kaybolursun. Ortada ceset olmaz. Kanıt olmaz. Başka bir trajik kaza olarak silinip gidecek." Sıkılmış dişlerimin arasından nefes veriyorum. "Pisliği temizleyen *yine* ben olacağım. Bunun olmasına izin verdiğimi bilerek. Bu kadar yaklaşmana izin verdiğimi."

"Ölmekten korkmuyorum." Parmakları çenemdeki yara izini takip ediyor - beni ilk kırmaya çalıştıkları zamandan kalma eski bir hatıra.

Bağlantıyı kes, hemen bitir. Bunu yapamam. Dokunuşu istediğim her şey gibi geliyor ama hak ettiğim hiçbir şey yok.

"Olmalısın. Bu adamlar... seni sadece öldürmeyecekler. Seni parçalara ayıracaklar. Asla gelmeyecek bir son için yalvarana kadar kim olduğunu parça parça edecekler." Duraksıyorum, çenem gergin, gözlerim onunkilere kilitlenmiş. "Bunu gördüm. Ben bunu yaşadım. Bunun senin başına gelme düşüncesi-" Sertçe yutkunuyorum. "Ölüm merhamet olurdu. Ama onlar merhamet etmez."

Gözlerinde anlayış beliriyor. Diğer eli benimkinden boğazına doğru kayıyor, sonra göğsüme gelip kalp atışlarımın üzerine yerleşiyor. Bu hareket o kadar samimi ki canımı acıtıyor. Daha önce hiç kimse bana böyle özenle ya da şefkatle dokunmamıştı.

"Ben zayıf değilim, Arson. Kendimi koruyabilirim."

Yüzünü inceliyorum - narin yüz hatlarının altındaki çeliği. "Zayıf değilsin; haklısın ve sende en çok sevdiğim şey de bu. Dışarıdan ne kadar narin görünüyorsun ama içinde ne kadar güçlüsün. Yine de, kendini bu tür insanlara karşı koruyabileceğini düşünüyorsan safsın."

"Senin korumanı istemiyorum. Başka bir yük olmak istemiyorum."

Onu daha yakına çekiyorum, bakışlarım dudaklarına düşüyor.

Kahretsin, onu öpmek istiyorum.

Ama şimdi bunun zamanı değil. "Ne istediğinin bir önemi yok. Kendini ağıma düşürdüğün anda önemi kalmadı. Şu anda bizi izliyorlar. Yaptığımız her hareketi. Sana her dokunduğumda, ortaya çıkardığın her sır, birlikte olduğumuz her an. Bir profil oluşturuyorlar, senin üzerinden bana nasıl zarar vereceklerini planlıyorlar."

"O zaman bırak izlesinler." Çenesi meydan okurcasına kalkıyor. "Yapmayı planladıkları şeyi değiştiremeyiz, özellikle de planlarının ne olduğu hakkında hiçbir fikrimiz yokken."

"Anlamıyorsun." Alnımı onunkine bastırıyorum, bu jest ona uygulayabileceğim herhangi bir şiddetten daha samimi. "Onların burada görünmesi her şeyi değiştirir."

"Ne şekilde?"

Bu konuda benimle mücadele edeceğini zaten biliyorum ama onu burada tutma kararını daha yola çıktıkları anda vermiştim. "Seni bu dört duvarın dışında koruyamam. Tüm değişkenleri kontrol edemem. Güvenliğini garanti edemem."

Ne söylediğimi anladığında nefesi kesiliyor.

"Burada kalmamı mı istiyorsunuz? Başka seçeneğim var mı?"

"Senden kalmanı istiyorum, ama cevabın hayırsa, yine de seni tutacağım." Gözleriyle buluşacak kadar geri çekiliyorum. "Diğer seçenek senin ölmeni izlemek ya da seni kendim öldürmek."

Yüz ifadesindeki değişimde bunu görebiliyorum; anlayış mavi gözlerine yansıyor.

Başka kimseyi onlara kaptırmayacağım. Bu onlar gibi olmak anlamına gelse bile.

Bu intikam değil. Artık öfke bile değil. Daha kötü bir şey, ihtiyaç. Bedeli ne olursa olsun, benim olanı korumak için acımasız, sahiplenici bir içgüdü.

Kendi isteklerimi feda etmek anlamına gelse bile onu güvende tutacağım.

O buradayken, kardeşimden intikam almak için onu kullanacağım. Çenesinin yumuşak kıvrımını nazikçe okşuyorum. Belki de ağabeyim haklıydı ve o canavarı asla istemeyecek. *Onu* istediği gibi değil.

Lilian'ı yatağımda, amcığı sikimin etrafında titreşirken, adımın dudaklarından dökülmesini ne kadar çok istesem de, onu intikam için de kullanmak istiyorum ve bu ikisini birbirinden ayırmak imkânsız görünüyor.

Sanırım hangi tarafın kazanacağını göreceğiz.

Lilian

Kampüsteki yürüyüşü bir tür performans gibi geliyor - kusursuz Hayes varisi, narin üvey kız kardeşine yurduna kadar rehberlik ediyor. Arson'ın artık gösteri yapmaması dışında. Yırtıcı bir hayvanın sinsiliğiyle hareket eder, Koç'un kasıtlı temposuyla sarsıcı bir tezat oluşturur. Her ince değişim duruşu beni geriyor, varlığının acı verici bir şekilde farkında olmamı sağlıyor.

Ara sıra kolu benimkine değecek kadar yakın ve her seferinde elektrik akımına kapılmış gibi hissediyorum. Sürekli hareket halinde, bakışları etrafımızı tarıyor, omuzları gergin, yumrukları sıkılı. Şiddeti zar zor kontrol altına almış, patlamasına bir iğne ucu kadar kalmış.

Onu izlediğimi fark ettiği anda gözlerimi kaçırıyorum.

Yatakhaneye yaklaştığımızda nefesinin altından "Bana öyle bakmayı kes," diyor.

"Ne gibi?"

"Sanki kırılmamı bekliyormuşsun gibi." Beni nazik ama sert bir şekilde ileri doğru iterken eli belimi buluyor.

"Üzgünüm; sadece farklısın. *Onunla* bu kadar uzun süre oynadıktan sonra seni *kendin* olarak görmek garip." Dokunuşu gereğinden uzun sürüyor ve ben bir an için ona doğru eğilerek onu test ediyorum. Parmakları biraz daha sert giriyor, sözsüz bir uyarı.

"Buna alışsan iyi olur. Artık o korkak gibi davranmama gerek yok." Sesinde o kadar çok nefret var ki boğucu.

Odama girdiğimizde gerilim daha da artıyor. Alan ikimiz için de çok küçük, özellikle de o ve iri cüssesi için. O hemen

Pencereleri, dolabı, hatta yatağın altını kontrol eder - kurumsal paranoyadan bahseden metodik, pratik hareketler.

Endişesini bir kenara bırakıp eşyalarımı toplamaya başlıyorum, onun sinsi sinsi dolaştığının aşırı bilincindeyim. Ne zaman bir şeye uzansam, gözleri üzerimde, hareketi takip ediyor. Yatağın altından bir çift ayakkabı almak için eğildiğimde, nefesi duyulabilir bir şekilde kesiliyor.

"Acele et," diye homurdanıyor.

"Özür dilerim, valizimi hazırlamam size rahatsızlık mı veriyor?" Bir kazağı katlayıp çantaya yerleştirmeden önce acele etmiyorum. "Sana peşime takılmak yerine depoda kalabileceğini söyledim ama beni dinlemedin."

Yaklaşıyor, vücudundan ısı yayılıyor. "Ve kendini öldürtmene izin vereceğim. Tekrar düşün. Sana hâlâ ihtiyacım var. Şimdi zorluk çıkarmayı bırak ve acele et."

"Paranoyaklaşmayı bırak. Sen mağara adamı gibi davranırken ben toplanmaya odaklanamıyorum." Şifonyerimdeki ilaç şişelerinden birini almak için yanımdan geçerken eli kalçama değdiğinde istemsizce ürperiyorum.

"Hepsi bu mu?" Etiketleri inceliyor. "Kalp ilaçları mı?"

"Evet." *Neden bilmek istiyor? Yardım edemem ama başka ne planladığını merak ediyorum.*

"Neden? Aries'i uyuşturduğun gibi beni de uyuşturmayı mı planlıyorsun?"

Şişeleri sıkıca kavrayışını izliyorum, plastik baskı altında gıcırdıyor. "Seninle ne yapmayı ya da yapmamayı planladığım benim seçimim. Toplanmayı bitir ve daha hızlı hareket et."

"Gidebildiğim kadar hızlı gidiyorum," diye homurdanıyorum arkamı dönerken öfkeyle. Gözbebeklerindeki büyümeye, ciğerlerine sert bir nefes çekerken burun deliklerinin hafifçe genişlemesine dikkat ediyorum. Heyecanlı mı yoksa öfkeli mi olduğunu anlayamıyorum.

"Yeterince hızlı değil." Serbest kalan eli çenemi neredeyse acıyla kavrayarak dışarı fırladı. "Bana itaatsizlik ettiğinde ne olacağını öğrenmeye hazır olduğunu sanmıyorum, bu yüzden maskaralık yapmayı bırak." İlgisizmiş gibi davranıyor ama vücudu aksini söylüyor. Bakışlarının dudaklarıma nasıl indiğini ve başparmağının neredeyse bilinçsizce çenemi nasıl okşadığını fark ediyorum.

Ondan yayılan şiddet ve arzu dalgaları başımı döndürüyor.

Arzuma yenik düşüp ilk hamleyi yapmak yerine kaderi biraz kışkırtmayı seçiyorum ve bir kazak daha almak için etrafına uzanıp bedenimin onunkine sürtünmesine izin veriyorum. Çenemi tutuşu beni uyarırcasına sıkılaşıyor.

"Toplanıyorum," dedim masumca. "İstediğin gibi."

Düşük hırıltısı, performansıma kanmadığını gösteriyor. *Güzel. Buna güveniyorum.* Beni tutmayı bırakıyor ve birkaç adım geri atıyor. Dokunuşunun kaybolmasıyla kalbimin nasıl sızladığını görmezden gelmeye çalışıyorum.

"Şu adamlar," diyorum kesinlikle katlanmaya ihtiyacı olmayan bir gömleği katlarken. "Programın gerisinde kaldığınızı söylediler."

Arson pencerenin yanında hareketsiz duruyor, camdaki yansıması yırtıcı bir hal alıyor. "Yapma."

"Ne yapmayayım? Beni tehdit eden insanlar hakkında daha fazla bilgi istemeyeyim mi?" Şifonyerime doğru ilerliyorum, kasıtlı olarak sırtımı ona dönüyorum. "Sana sahip gibi görünenler mi?"

Sıcaklıktaki değişimi hissediyorum ve yarım saniye içinde arkamda, beni şifonyere doğru kafesliyor. "Onlar bana sahip değil."

"Hayır mı?" İç çamaşırı çekmeceme uzanıyorum ve tüm vücudu arkamda geriliyor. "O zaman arabalarını gördüğünde neden panikledin?"

Ben açamadan eli çekmeceye çarpıyor. "Ben panik yapmam."

"Doğru." Hafifçe arkama yaslanıyorum ve bedenimin göğsüne değmesine izin veriyorum. "Gördüğüm şey korku değildi, tıpkı şu anda hissettiğim şeyin arzu olmadığı gibi."

Kalçamı kavrıyor, parmakları morartacak kadar sert giriyor. "Dikkatli ol, küçük kız."

Sesindeki tehdit karnımda bir sıcaklık birikmesine neden oluyor.

Yüzümü ona dönüp çenemi kaldırıyorum. "Yoksa ne olur?" Sesim buz gibi. "Bana zarar mı vereceksin? Beni kilitleyecek misin? Bunun zaten programda olduğuna eminim."

Parmakları kalçamın etrafında sıkılaşıyor, ince bir uyarı. "Bunun gerçekten bir oyun olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Öyle değil mi?" Uzanıp yakasındaki bir kırışıklığı düzeltiyorum. Dokunuşum küçük, neredeyse şefkatli; çenesini titretecek kadar samimi. "Sen büyük kötü kurdu oynuyorsun, ben de çaresiz küçük kuzuyu. Bu işler böyle yürümüyor mu?"

"Sende çaresiz bir şey yok," diye mırıldanıyor, sesi alçak ve tehlikeli. Boştaki elini göğsüme, ameliyat izimin üzerine götürüyor; bastırmıyor, sadece bir söz verir gibi orada duruyor.

Bir hatırlatma.

"Eğer buna gerçekten inanıyorsan," diye fısıldıyorum, "neden bana kırılacakmışım gibi davranıyorsun?"

Eğiliyor, nefesi kulağımın kabuğunu kavuruyor. "Çünkü kendimi tutmayı bırakırsam sana neler yapabileceğim hakkında en ufak bir fikrin bile yok."

Bir ürperti omurgamı kesiyor ama irkilmiyorum. "O zaman kendini tutmayı bırak."

Aramızdaki sessizlik keskinleşiyor. Kavrayışı sıkılaşıyor - acıtacak kadar değil, sadece *yapabileceğini* hatırlatacak kadar. Ve sonra beni bırakıyor.

"Hayır," diyor kesin bir dille. "Toplanmayı bitir."

Hareket etmiyor, geri adım atmıyor. Vücudu benimkini şifonyere hapsediyor. Ellerim göğsünde, ikimiz de çok sert ve hızlı nefes alıyoruz.

"Arabadaki adamlar," diye zorluyorum, sesim gerginliğin arasından süzülüyor. "Gerçekten ne istiyorlar?"

"Lilian." Benim adım bir lanet. Bir yalvarış. Bir

tehdit. "Sadece söyle bana-"

Ağzı benimkinin üzerine çöküyor, acımasız ve amansız.

Öpücüğün tadı ceza gibi, kontrolün herhangi bir şeyi sabit tutamayacak kadar kanlı parmaklardan kayıp gitmesi gibi. Sonunda öpüşmeyi kestiğinde nefes nefese kalıyorum, kalbim çok yüksekten düşmüş gibi çarpıyor.

"Toparlan. Eşyalarını. Eşyalarını."

Bu sefer cevap vermiyorum. Dönüp titreyen ellerimle giysilerimi topluyorum ama gözlerim sürekli ona kayıyor; parmaklarının titreyişine, omuzlarının gerginliğine. O çözülüyor ve sebebi benim.

"Aries hayatta mı?" Kıyafetlerimi umursamadan çantama tıkıştırırken soruyorum. "Eğer oda arkadaşı olacaksak, bunu bilmeyi hak ettiğimi düşünüyorum."

Çenesi titriyor. "Öyle olduğunu biliyorsun."

"Öyle mi?" Banyoya giriyorum, onu arkamda hissediyorum, varlığı ikinci bir deri gibi. "Onu bir haftadır görmedim."

"O iyi." Aynadaki yansıması benimkiyle birleşiyor. "Beni zorlamayı bırakmazsan senden daha iyi olacak."

Aynada onun bakışlarıyla karşılaşıyorum. "Şu lanet tehditleri bırak, Arson. Senden korkmadığımı zaten biliyorsun."

Eli dışarı fırlıyor, ensemi kavrıyor, sert ve inatçı.

Acı değil. Rahatlık değil. Sessiz bir güç iddiası.

"Henüz değil, ama gerçeği öğrendikten sonra, tüm korkunç karanlık şeyleri duyduktan sonra, olacaksın. Henüz benim hikâyemi dinlemeye hazır değilsin. Toplanmanı bitir," dedi ve beni aniden serbest bıraktı. "Seni buradan çıkarmadan önce beş dakikan var, hazır ol ya da olma."

Tehdit beni korkutmaya devam etmeli. Bunun yerine, itaatsizlik etme isteği uyandırıyor, sadece ne olacağını görmek için canavarı kışkırtmak istememe neden oluyor.

Belki de düşündüğümden daha fazla kırıldım.

"Ne düşünüyorum biliyor musun?" Ayağa kalkıyorum, pantolonumu düzeltiyorum ve şarj cihazıma uzanırken kasıtlı olarak ona sürtünüyorum. "Bence soru sormamdan hoşlanıyorsun. Senden korkmamam hoşuna gidiyor."

Eli bileğimi yakalıyor, sıkıyor. "Bence karanlığın illüzyonunu sevdiğin konusunda kendine yalan söylüyorsun ama kendini tamamen ona teslim etmeye hazır değilsin."

Geri çekilmek yerine bir adım daha yaklaşıyorum. "Bu doğru değil. Sadece bana duymak istemediğim ya da hoşuma gitmeyen bir şey söylersen kırılacakmışım gibi davranmayı bırakmanı istiyorum."

"Kırılacaksın." Beni göğsüne doğru çekti. "Bu bir söz, tehdit değil."

Dokunuşundaki şiddet, başparmağının nabız noktamı okşamasıyla, vücudunun yakınlığıma verdiği tepkiyle bastırılıyor. Bunu kendi avantajıma kullanıyorum.

"Dene beni." Onu geri itiyorum ve inlemesine neden oluyorum. "Seni ne hale getirdiklerinin en kötüsünü göster bana."

Bileklerimi acıyla sıkıyor. "Ne istediğin hakkında hiçbir fikrin yok."

"O zaman göster bana." Başımı yüzünü görecek kadar çeviriyorum. "Korkmuyorsan tabii."

"Hiçbir şeyden korkmuyorum," diye hırlıyor ve alt dudağımı acıtacak kadar sert ısırıyor. "En azından seni kırmaktan."

Öpüşü cezalandırıcı, dişleri, dili ve zar zor kontrol ettiği şiddetiyle. Ben de onun saldırganlığına karşılık veriyorum, ısırıyorum, saçlarını çekiyorum, hırlamasını sağlıyorum. Geri çekildiğinde gözleri arzu ve öfkeyle kararmıştı.

"Gitme zamanı." Beni serbest bırakıyor. "Şimdi."

Tek yapabildiğim başımı sallamak. Kafam çok karışık ve onun karanlığı beni tahrik ediyor.

"Bu çok saçma," diyorum son giysilerimi de çantaya tıkıştırırken. "Bebek bakıcısına ihtiyacım yok. Ya da bir gardiyana."

"Hayır mı?" Arson çantanın fermuarını gereğinden fazla güç kullanarak çeker. "Bunu seni her an her yerde yakalayabileceklerini kanıtlayan adamlara söyle."

"Kendi başımın çaresine bakabilirim."

Gülüşü kesecek kadar keskin. "Doğru. Depoma girerek kendi başının çaresine baktığın gibi mi? Kampüste beni takip etmek? Her düğmeme basarak mı?"

"Bu farklı-"

"Hayır." Bir eliyle çenemi kavrayarak beni masama doğru sıkıştırdı. "Sorun da tam olarak bu. Kendini zeki sanıyorsun, tehlikeyle başa çıkabileceğini sanıyorsun. Tıpkı benimle başa çıkabileceğini düşündüğün gibi."

Bakışlarını meydan okurcasına karşılıyorum.

"Seni idare ediyorum." Yüz ifadesindeki bir şey

değişti.

"Sikerim böyle işi," diye homurdanıyor.

Ben tepki veremeden bir eliyle çantamı kapıyor, diğer eliyle de beni omzuna atıyor.

"Kundakçılık!" Sırtına etkisiz bir şekilde vuruyorum. "İndir beni!"

"Oyun oynamaktan bıktım." Kapıya doğru adım atıyor. "Burada kontrolün sende olduğunu düşünmene izin vermeyeceğim."

"Birileri görecek-"

"Bırak onları." Eli kıçıma sertçe iniyor ve beni inletiyor. "Beni fazla zorladığında neler olduğunu görsünler." Korkmuş olmalıydım. Daha çok mücadele etmeliydim. Bunun yerine, beni ödülüne sahip çıkan bir mağara adamı gibi yatakhaneden dışarı taşırken kalçalarımın arasında sıcaklık birikiyor. Belki de en başından beri varmak istediğim yer tam olarak burasıydı.

Beni merdivenlerden aşağı taşırken "Bu adam kaçırmaktır," diyorum ama sesimde gerçek bir mücadele yok.

"Hayır." Kavrayışı sahiplenici bir şekilde sıkılaşıyor. "Bu bir koruma. Bu seni hayatta tutuyor. Bu-"

"Bu senin kontrol ihtiyacın," diye bitiriyorum, diğer öğrencilerin yolumuzdan dağılmasını baş aşağı izlerken.

Aniden durdu, beni ayağa kaldırdı ama duvara yasladı. Gözleri yüzümü arıyor, bir şey arıyor.

"Bunu istiyorsun," diye suçluyor usulca. "Alınmak, kontrol edilmek, kafese kapatılmak istiyorsun.

Karanlığın dışarı çıkmasına izin vermek için bir bahane istiyorum."

Gerçekler çok sert vuruyor. Bunu istiyorum. Onu istiyorum. Esaretle gelen özgürlüğü, kontrolü benim gibi güzelce kırılmış birine bırakmanın serbestliğini istiyorum.

"Belki." Yüzüne dokunmak için uzanıyorum, çenesindeki yara izini takip ediyorum. "Ya da belki sadece zaten özgür olan bir şeyi kafeslemeye çalışmanı izlemek istiyorum."

Bu meydan okuma karşısında gözbebekleri büyüyor. "Kaçmak için son şans/ Şimdi uzaklaş, ben onları başka bir şekilde hallederim."

İkimiz de yapmayacağımı, yapamayacağımı biliyoruz. İçten içe istemediğimi.

"Beni depona götür, Arson." Kalbinin avucuma çarpışını hissederek yaklaşıyorum. "Beni kafesine kilitle. Beni güvende tut."

Öpücüğü morartıcıdır, gelecek olan ele geçirmenin bir önizlemesini iddia eder. Geri çekildiğinde, gülümsemesi tamamen yırtıcı.

"Bunu senin seçtiğini unutma," diyor beni omzunun üzerinden geriye atarken.

Beni arabaya taşırken, bir camdaki yansımamızı yakalıyorum - psikopat ve gönüllü kurbanı. Ama ben kurban değilim, değil mi? Kafesimi seçiyorum, beni esir alan kişiyi seçiyorum, ne kadar karanlık olabileceğimi bilen biriyle karanlığa düşmeyi seçiyorum.

Hayes ailesinin mükemmel kızı, kendi isteğiyle bir canavarın inine giriyor.

Annem dehşete düşerdi ve bu daha da iyi olurdu.

Kundakçılık

Lilian'ın arkamdaki varlığının aşırı farkında olarak giriş kodunu girdiğimde deponun güvenlik sistemi bip sesi çıkarıyor. Üvey kız kardeşi beni özel alanıma kadar takip ederken Aries hücresinde oturuyor.

İkisinin aynı anda çatım altında olacağını hiç düşünmemiştim. Her şeyin boka sarma ihtimalini ikiye katlıyor.

"Bu taraftan." Onu dönüştürülmüş yaşam alanına götürüyorum ve o fazla dikkatli gözlerle her şeyi kataloglamasını izliyorum. "İzin almadan hiçbir şeye dokunmayın."

Sanki onu hiçbir şeye dokunmaması konusunda uyarmamışım gibi parmaklarını mutfak tezgâhımda gezdirerek, "Tam bir düzen," diyor. "Bir psikopat için çok... evcil."

Dönüp bileğini kavrıyorum ve acıtmadan sıkıyorum. "Kulaklarının çalıştığını biliyorum, bu yüzden benimle oyun oynama. Sana hiçbir şeye dokunmamanı söyledim, o yüzden dokunma."

Meydan okuma gözlerini dolduruyor. "Beni şimdiden cezalandıracak mısın?"

Evet. Hayır. Belki. Hiç bilmiyorum.

Bildiğim tek şey odaklanmam gerektiği. Her şeyin üstünde kalmalıyım. Onu bırakıp yatak odasına geçiyorum. Meraklı bir kedi gibi beni takip ediyor. Alan onunla farklı hissediyor; daha küçük, enerji yüklü.

"Bu çekmece senin." Şifonyerimin çekmecelerinden birini metodik bir şekilde boşaltıyorum, onun *benim* alanımı keşfedip kendine ait hale getirmesini görmezden gelmeye çalışıyorum. "Banyo şurada." Sol tarafı gösteriyorum. "Ve kapı açılırsa güvenlik sistemi beni uyaracak."

Elini kitaplığımda gezdiriyor, başlıkları inceliyor, önceki uyarımı açıkça görmezden geliyor. "Oldukça geniş bir koleksiyon. *Gelişmiş Güvenlik Sistemleri*, *Kimyasal Sınırlama Yöntemleri*, *Kurumsal Casusluk*... sadece biraz hafif bir okuma mı?"

"Lilian." Sesim bir uyarı taşıyor.

"Evet, özür dilerim. Sadece *yeni* oda arkadaşımı tanımaya çalışıyorum. Yoksa sana kaptan mı demeliyim? Sanırım bu küçük anlaşmaya ne ad vereceğimizi tam olarak belirleyemedik."

Çizgiyi çekmem, ona zarar vermelerini istemesem de bunun onunla istediğim her şeyi yapmayacağım anlamına gelmediğini anlamasını sağlamam gerekiyor. Ona doğru yaklaşıyorum ve içgüdülerim onun geri geri yürümesine neden oluyor.

Kitaplıkların arasında sıkışıp kaldığında bile başka tarafa bakmıyor. "Hiçbir şey demiyoruz. Seninle ölüm arasında duran tek şey benim, o yüzden uslu dur ve eşyalarıma dokunmayı kes."

Konuştuğum her kelimenin üzerine kızgınlık siniyor, ama ona söylediğimi yapıyor ve bu kızgınlığın altında başka bir şey büyüyor. Kendini benim özenle düzenlenmiş alanıma sokmasını izlemek göğsümün ağrımasına ve midemin alt üst olmasına neden oluyor.

İçimi ısıtıyor ve tüylerimi diken diken ediyor. *Harika*. Kıyafetleri benim çekmecemde. Tuvalet malzemeleri banyomda. Kokusu benimkine karışıyor.

Bir yırtıcının kendi bölgesini işaretlemesini izlemek gibi bir şey bu; ama artık hangimizin yırtıcı olduğundan emin değilim.

"İşte." Memnun bir gülümsemeyle çekmeceyi kapatıyor. "Hepsi taşındı. Şimdi ne olacak?"

Bu soru aramızda tehlikeli bir şekilde havada asılı duruyor. *Şimdi gerçekten ne olacak?*

"Temel kurallar." Bilgisayar kurulumuma doğru ilerlerken yolunu kesmek için hareket ediyorum. "Güvenlik odasına girmek yasaktır. Bekleme alanı da yasak bölge. İkisine de girmeye çalışırsan pişman olacağından emin olurum."

"Holding alanı mı?" Gülümsemesi çok masum. "Aries'in hücresine böyle mi diyoruz?"

"Yapma." Sesim amaçladığımdan daha sert çıkıyor. "Koç burcu yasak bölge ve bu konuyu daha fazla tartışmayacağım."

"O benim üvey kardeşim." Daha da yaklaşıyor, alanımı işgal ediyor. "En azından onu görebilmeliyim, onunla konuşabilmeliyim-"

Eğer onu buraya onu kurtarmak için getirdiğimi düşünüyorsa hiç memnun olmayacaktır. Çenesini iki parmağımın arasına sıkıştırıp, ona bakmaya zorluyorum.

Ona ne söylediğimi gerçekten duymak için. "Açık konuşayım. Buradasın çünkü o adamlar seni bir yük haline getirdi. Bu sana ayrıcalık sağlamaz. Seni bunun bir parçası yapmaz." Hücrenin olduğu yönü işaret ediyorum.

"Ben zaten bunun bir parçasıyım." Eli bileğimi sarmak için yukarı kalkıyor, çekmiyor ama tutuyor. "Onu görebilir miyim? Lütfen? Sadece bir dakikalığına."

"Hayır." Hırlıyorum ama ben bile kararlılığımın parçalandığını hissedebiliyorum.

"Neden olmasın?" Biraz daha yaklaşıyor, göğsü gömleğime değiyor. Beni kendime getirecek, kontrolümü tekrar kaybettirecek. Bir noktada bir erkek tamamen kırılır. "Sana karşı komplo kuracağımızdan mı korkuyorsun? Bir kaçış planı mı?" Eğer söylediği şey aklımın bir köşesini kemiren bir endişe olmasaydı kaşlarını oynatma şekli çok sevimli olurdu.

Kıskançlık ve öfke aynı anda içime işliyor.

"Bana karşı komplo kurmandan korkmuyorum. Zaten çok karmaşık olan işleri daha da karmaşık hale getirmenden korkuyorum."

Koç ve benim sana aşık olmamız, seni istememiz, sana sahip çıkmamız gibi.

"Peki bunu nasıl yapacağım?" Başını yana doğru eğiyor.

"Var olarak, beni baştan çıkararak, kontrolümü kaybetmemi sağlayarak." Kelimeleri sıkılmış dişlerimin arasından söylüyorum, kanım ihtiyaçla yanıyor.

Neden kendimi inkar ediyorum? Neden onu şimdi almıyorum?

Kaldıraç. Elindeki görevi hatırla. Onu buraya neden getirdiğini hatırla.

"Beni istediğini biliyorum. Bunu inkar etmene gerek yok. Numara yapmana gerek yok."

"Asla rol yapmadım ve bunu sana söyledim. En başından beri senin dar amcığının sikimin etrafında titreşmesini istediğimi belirttim."

Kaba konuşmalarım karşısında nasıl hafifçe irkildiğini fark etmediğimi sanıyor ama sikip bir kenara atmaya hazır olduğum bir delik olarak düşünülmesinin onu incittiğini biliyorum... ama o ne bekliyor ki?

"O zaman neden beni hâlâ becermedin?" diye soruyor, gözlerinde meydan okuyan bir ifadeyle.

"Dikkatli ol." Boştaki elimle kalçasını kavrayıp onu sabit tutuyorum. "Sandığın kadar zeki değilsin."

"Hayır mı? O zaman neden kalbin hızla çarpıyor? Neden beni incitmekle-" arasında karar veremiyormuş gibi bana dokunuyorsun?

"Yeter." Aniden geri adım atıp aramıza mesafe koyuyorum. "Aries sınırların dışında. Güvenlik sistemleri yasak bölge. İki kuralı da çiğnersen

O kurumda ne tür bir canavar yarattıklarını tam olarak biliyorsun."

Gülümsemesi bilgili ve tehlikeli. "Söz mü?"

Tanrı yardımcım olsun, planladığım her şeyin sonu olacak. Canavarlarla ev hayvanıymış gibi oynayan bu kız. Bir şeyler kırılana kadar itip kakan.

Kapıya doğru ilerliyorum. "Bu odada kal. Hiçbir şeye dokunma."

"Bulmamam gereken bir şey bulacağımdan mı korkuyorsun?"

Titremesi korkudan değil ve onu bu kadar çok istememe neden olan şey de bu.

Kendimi rahatlatmak için telefonumdaki güvenlik kayıtlarını kontrol ediyorum. Aries'in cep kamerası onun pacing yaptığını gösteriyor-akşam yemeği için zamanı gelmiş. Çevre sensörleri olağandışı bir hareketlilik göstermiyor.

Her şey kontrol altında. Şu anda yatak odamı kendine ev edinen kız dışında her şey.

Lilian, "Yatağın rahatmış," diyor ve başımı kaldırıyorum.

Siyah çarşafların üzerine yayılmış, altın sarısı saçları yastığın üzerinde dağılmış, sanki bir halesi varmış gibi görünüyor. Sanki oraya aitmiş gibi görünüyor ve onu görünce kontrolümü kaybediyorum.

"Ayağa kalk," diye emrediyorum.

"Neden?" Geriniyor, gömleği soluk tenini ortaya çıkaracak şekilde yukarı kalkıyor. "Burası uyuduğum yer değil mi?"

Aklımdan görüntüler geçiyor - çarşaflarıma dolanmış, ellerimin altında nefessiz kalmış, mümkün olan her şekilde benim olarak işaretlenmiş. Onları sertçe aşağı itiyorum.

"Kanepede uyuyorsun."

"Öyle miyim?" Karnının üzerine yuvarlanıyor ve bilmiş gözlerle beni izliyor. "Verimsiz görünüyor. Yatak iki kişi için yeterince büyük."

"Lilian." Bu bir uyarı hırıltısı.

"Kundakçılık." Sesimin mükemmel bir taklidi. "Yanımda uyumaktan korkuyor musun? Karanlıkta olabileceklerden mi korkuyorsun?"

Yatağa doğru yürüyorum, ona doğru yaklaşıyorum. "Oynadığını sandığın oyun her neyse ben onun peşindeyim."

Yatağın üzerinde dizlerinin üzerine çökerek bizi göz göze getiriyor. "Öyle misin? Çünkü oyun oynamıyorum. Sadece aramızdaki şey her neyse neden birdenbire onunla savaşmaya başladığını bilmek istiyorum." Eli göğsüme doğru uzanıyor. Bana dokunamadan bileğini yakalıyorum.

Nabzının hızlandığını hissedene kadar sıkıyorum. "Bu romantik bir anlaşma değil. Buradasın çünkü seni öldürmelerine izin vermekten daha güvenli."

"O zaman neden beni yutmak istiyormuş gibi bakıyorsun?"

"Çünkü biliyorum. Çünkü ben penisi olan bir erkeğim ve sen de güzel ve sıcak bir amcığa sahipsin."

Onu tam buraya götürmek, benim olarak işaretlemek, ona tam olarak neyle oynadığını göstermek istiyorum ama yapamıyorum.

Daha çok erken. "Misafirimizi kontrol etmem gerek." Sesim alçalıyor. "Ben yokken kuralları unutma. Bu odada kalın. Hiçbir şeye dokunmayın. Bilgisayar yok, güvenlik sistemi yok, Aries'le iletişim kurmaya çalışmak yok."

"Hiç eğlenceli değilsin." Surat asıyor.

"Bir saat," diyorum kapıya doğru ilerleyerek. "Geri döndüğümde, tam olarak bıraktığım yerde olmanı bekliyorum. İtaatsizlik edersen, cezan konusunda yaratıcı olmam gerekecek."

"Nasıl yaratıcı?" Tekrar yatağıma oturdu, kasıtlı olarak kışkırtıcıydı.

"Sanırım öğrenmek zorunda kalacaksın." Tehdidimin sıcaklığı yok. Lilian'ın benden korkma noktasını geçtik. Bu beni kızdırmalı. Ne kadar tehlikeli olabileceğimi kanıtlamak istememe neden olmalı. Bunun yerine, başka şeyler istememe neden oluyor.

"Bir saat," diye tekrarlıyorum, ikimizin de pişman olacağı bir şey yapmadan önce kendimi kapıya doğru yürümeye zorluyorum.

Gülüşü beni takip ediyor. "Ben burada olacağım. Yatağında. Bekleyeceğim."

Aries'in hücresine doğru ilerlerken görüntü zihnimde yanıyor. Çatımın altında iki kardeş; birini zorla tutsak etmem gerekiyor, diğeri ise kendi isteğiyle kafesini seçiyor.

Artık hangisinin planlarım ya da kontrolüm için daha tehlikeli olduğundan emin değilim.

Eşyalarının alanıma dağılmış olması beni çileden çıkarmalı. Tasarım kıyafetlerim taktik ekipmanlarımla karışmış. Banyomda duran pahalı parfüm. Komodinin üzerinde savaş bıçağımın yanında narin gümüş bir saç fırçası.

Bunun yerine, içimdeki ilkel bir şey bölgenin işaretlenmesine mırıldanıyor. Özenle düzenlediğim dünyama kasıtlı olarak sokulmasından. Gülümsemesi beni takip ediyor ve tenimi uyararak karıncalanmama neden oluyor. Koç'un idare edilmeye, benim de onun sarhoş edici varlığından uzak durmaya ihtiyacım var.

Hücresine vardığımda Aries camın önünde duruyordu. Hızlı bir değerlendirme yaparken bakışları karanlığa gömülüyor. Görünüyor mu

bir hafta öncesine göre daha mı güçlü? Lilian'ı görmek bir şeyleri değiştirdi mi?

"Sana yemek getirdim, kardeşim." Sesimi kasıtlı olarak rahat tutuyorum tepsiyi yuvadan kaydırın. "Umarım sakıncası yoktur. Mill House'daki odanızdan bazı eşyalar ödünç aldım. Görünüşe göre yeni bir oda arkadaşı edindim."

"Onu buraya mı getirdin? Neden?"

Gülüyorum, sesten irkilmesinin tadını çıkarıyorum. "Çünkü yapabilirim. Çünkü istiyorum. Şu anda yatağımda kendini oldukça rahat hissediyor."

"Seninle oynamaya çalışıyor." Kelimeler sıkılmış dişlerin arasından çıkıyor.

"Öyle mi?" Duvara yaslanıp tepkisini inceliyorum. "Yoksa sonunda senin ona vermekten korktuğun şeyi mi elde ediyor? Onu istemekten korkmayan birini mi?"

Ellerinin yumruk haline gelişini izliyorum.

"Sen takıntılısın. Senin içini görüyor."

"Öyle mi?" Gülümsüyorum, bunun onu daha da zorlayacağını biliyorum. "Komik, onu öptüğümde aldırmıyor gibiydi. Ona dokunduğumda. Ben-"

"Dur." Sesi acı dolu. Mükemmel.

"Değerli üvey kardeşinin ne kadar duyarlı olduğunu duymaktan korkuyor musun? Ellerime nasıl eğiliyor? Nasıl yalvardığını-"

"Seni öldüreceğim." Cama doğru hamle yaptı.

"Hayır." Sesimi alçaltarak pencereye yaklaşıyorum. "Bu hücrede oturacaksın ve ona yaptığım her şeyi hayal edeceksin. Yapmama izin verdiği her şeyi. Kendine yapamayacak kadar korkak olduğun her şeyi."

Arkamdan gelen küçük bir nefes sesi donup kalmama neden oluyor. Döndüğümde Lilian'ın gözlem penceresinden koridorun aşağısında durduğunu görüyorum, yüz hatlarında öfke var. Burada bulunması, emirlerime itaatsizlik ettiği anlamına geliyor.

"Sana yukarıda kalmanı söylemiştim." Sesim ölümcül bir sessizlikte çıkıyor.

"Ve ben dinlememeyi seçtim." Aramızdaki mesafeyi kapatırken çenesini meydan okurcasına kaldırıyor." Sanırım beni cezalandırmak zorunda kalacaksın."

Arkamda, Aries bir protesto sesi çıkarıyor. Önümde Lilian, tehdidimi yerine getirmem için bana meydan okuyarak yerinde duruyor.

İki kardeş. İki meydan okuma biçimi. Ve benim kontrolüm pamuk ipliğine bağlı.

İkisine de burada kimin yetkili olduğunu göstermenin zamanı geldi.

Lilian

M Onu gördüğümde kalbim duruyor.

Koç burcu. Benim Koç'um. Ama onu daha önce gördüğüm gibi değil.

Genelde mükemmel olan saçları, yıkanmamış ve dağınık bir şekilde yukarı doğru uzanıyor. Şimdi yumuşak bir sakalla kaplı olan yüzü zayıf, elmacık kemikleri soluk teninin altında gergin ve keskin. Giydiği basit eşofmanlar vücudunda gevşekçe sallanıyor.

Yine de bunların hiçbiri beni onun gözleri kadar incitmedi. Her zaman dikkatli bir mesafeyi koruyan o gözler şimdi daha önce hiç görmediğim umutsuz bir yoğunlukla yanıyor.

"Koç," diye fısıldıyorum, avucumu cama bastırarak.

Arkamda, Arson izliyor. Varlığını fiziksel bir ağırlık gibi hissedebiliyorum, bizi gözlemlerken vücudundaki gerginliği.

Bir an için hiçbir şey söylemiyor, bana bu bağlantı anını yaşatıyor. Bardağa yaklaşıyorum, üvey kardeşimin hapsedilişinin her ayrıntısını içime çekiyorum.

Buna rağmen her şeyi-onun Durum, ve Hücre, Koşullar ne olursa olsun, kendini hâlâ doğuştan gelen Hayes asaletiyle taşıyor. Hala Esaret altındayken bile dimdik ve gururlu durur.

"İyi misin?" Kelimeleri ağzımdan çıkarıyorum, beni duyup duymadığından emin değilim.

Aries cama yaklaşıyor, eli diğer taraftaki benimkini yansıtmak için yukarı çıkıyor. Yıllarca ona bu şekilde dokunmayı hayal ettim, ellerimiz aynı hizada, aramızda hiçbir şey yok. Bu yakınlık anını yaratmak için onun hapsedilmesinin gerekmesindeki ironi gözümden kaçmıyor. Bu sessiz bağlantıda aramızdan bir şeyler geçiyor; yıllarca konuşulmamış duygular, korunan dikkatli mesafe, saygı duyulan sınırlar.

Gözleri, sesinin söyleyemediği her şeyi söylüyor: endişe, korku, kafa karışıklığı.

Arson'ın arkamda kaydığını hissediyorum, hoşnutsuzluk yayan ince bir hareket. Belki de kıskançlık. Üçümüz karmaşık duygulardan oluşan bir üçgen oluştururken hava gerginleşiyor -Aries'e olan uzun süreli sevgim, ikizine olan bu yeni ve tehlikeli çekimle savaşıyor.

"Dokunaklı," Arson'ın sesi sessizliği bozuyor, tehlikeli bir şeyle kenarlı. "Prenses sonunda prensini görebilecek. Gerçi korkarım bugünlerde o kadar da çekici değil."

Onu görmezden geliyorum, Aries'le göz temasını sürdürüyorum. Bakışları kısa bir süreliğine kardeşine kayıyor, sonra tekrar bana dönüyor. Orada bir uyarı yanıp sönüyor -dikkatli olun, hafif adımlarla ilerleyin, o tehlikeli.

Sanki vücudumdaki her sinir Arson'ın arkamdaki yırtıcı varlığının farkındayken hatırlatmaya ihtiyacım varmış gibi. Üvey kardeşimi hapseden adam. Az önce yatağından çıktığım adam. *Tanrı yardımcım olsun, ikisini de istiyorum.*

"Bırak gitsin." Camdan Arson'a dönüyorum, içimdeki fırtınaya rağmen sesim sabit. "Lütfen. Demek istediğini anladım."

Arson beni inceliyor, sanki çözemediği bir bulmacaymışım gibi başını hafifçe eğmiş. "Demek istediğim?"

"Ondan her şeyi alabileceğini. Gücün sende olduğunu." Aramızda var olduğunu bildiğim bağlantıyı kullanarak bir adım daha yaklaşıyorum. "Ama bu -onu bir hayvan gibi tutmak- seni tıpkı onlar gibi yapıyor. Seni kilitleyenler gibi." Gözlerinde bir şey titriyor, sinirlerim geriliyor. "Sen bundan daha iyisin," diye devam ediyorum, sesimi nazik tutarak. "Onlardan daha iyisin. Beni koruyabilir ve seni yapmaya çalıştıkları canavara dönüşmeden aileye karşı planlarına devam edebilirsin." Elim koluna uzanıyor, parmaklarım kolunda kararsız. "Lütfen, Arson. Bana farklı olduğunu göster."

Bir an için -sadece bir kalp atışı- ona ulaştığımı düşünüyorum. İfadesi sonsuz derecede yumuşuyor, vücudu sanki yerçekimi tarafından çekiliyormuş gibi benimkine doğru eğiliyor.

Sonra maske tekrar yerine kayar.

"Hayır." Kelime aramıza bir taş gibi düşüyor.

"Ama-"

"Hayır dedim." Sesi sakin ve kontrollü. "Aries olduğu yerde kalacak. Onu beslediğim ve hayatta tuttuğum için şanslı. Bu bana gösterdikleri merhametten daha fazlası."

"Bu merhametle ilgili değil," diyorum. "Bu nefret ettiğin şeye dönüşmemekle ilgili."

"Bu hayatta kalmakla ilgili." Elimi yakalıyor ve özenle kolundan ayırıyor. "Seni koruyacağım Lilian. Seni onlardan koruyacağım. Ama onun için planlarım değişmedi."

Arkamızda, Aries cama yaklaşıyor ve daralmış gözlerle etkileşimimizi izliyor.

"Yeterince acı çekti," diye tekrar deniyorum. "Ona bir bak. Öğretmek istediğin dersi öğrendi."

"Ders mi?" Arson gülüyor, sesi beton koridorda sert bir şekilde yankılanıyor. "Bu ders alınacak bir an değil, Küçük Kardeş. Bu adalet. Sonuç. Denge."

"Bu çok zalimce."

"Evet." Dürüstlüğü beni hazırlıksız yakaladı. "Öyle. Tıpkı bana yapılan gibi. Tek fark, ben niyetim konusunda dürüstüm."

Yüzüne bakıyorum, kararlılığında bir çatlak var mı diye. "Senin için bir şey ifade ettiğimi sanıyordum. Bahçedeki o gece-"

"Küçük bir öpücüğün, küçük bir baştan çıkarmanın bana tüm planlarımı unutturacağını düşünecek kadar saf mısın gerçekten? Senin amını istiyorum. Bunu sana defalarca söyledim." Eli yüzümden bir tutam saçı almak için yukarı kalkıyor, sözlerinin aksine bu jest sarsıcı bir şekilde şefkatli. "İşte bu yüzden yukarıda, benim yatağımdasın, burada bir hücrede değil. Ama korumamı zayıflıkla karıştırma. Seni istediğim için yıllardır planladığım şeyden vazgeçeceğimi sanma."

Her şeye rağmen, onun isteğinden bahsetmek bile karnımda bir sıcaklık yaratıyor. Bedenimin verdiği tepkiden nefret ediyorum, şu anda bile Aries'in hapishanesinin önünde dururken Arson'ın yakınlığına tepki verdiğimi hissedebilmemden nefret ediyorum.

"Başka bir yolu olmalı," diye fısıldıyorum ama gözlerinden boyun eğmeyeceğini şimdiden görebiliyorum. Bu konuda değil. "O zaman onu ziyaret etmeme izin ver." Ben uzlaşma ararken kelimeler ağzımdan dökülüyor. "Gözetim altında. Kontrollü. Tüm zaman boyunca orada olabilirsin."

Arson kıpırdamadan başını sallar.

"Sınırlı temasa ne dersin? Sadece... iyi olduğumu bilmesini sağla. Kendi isteğimle burada olduğumu." Vücudumu kaldıraç olarak kullanarak yaklaşıyorum. "Ya da ona daha iyi yiyecekler getirmeme izin ver. Temiz kıyafetler. Herhangi bir şey."

"Onun rahatını önemsediğimi mi sanıyorsun?" Kaşı kalkıyor. "Yaptığı şeyden sonra mı? Beni götürmelerine seyirci kaldıktan sonra mı?"

"O zaman onun cezasını paylaşmama izin ver." Çaresizlik beni pervasızlaştırıyor. "Beni de onun yanına koy."

Bu bir tepki alıyor - Arson'ın gözlerinde karanlık bir parıltı. "Onunla kilit altında kalmak mı istiyorsun? Bu mudur yani? İkiniz esaret altında evcilik mi oynuyorsunuz?"

"Hayır, ben sadece-"

"Sadece ne?" Sesi tehlikeli bir şekilde düşüyor. "Sadece onu rahatlatmak mı istiyorsun? Teselli etmek mi? Acısını tam olarak nasıl dindirmeyi planlıyordun Lilian?"

Bu ima aramızda ağır bir şekilde asılı kalıyor ve yanaklarımın yanmasına neden oluyor. "Öyle bir şey değil."

"Öyle değil mi?" Yaklaşıyor, üzerimde yükseliyor. "Ona nasıl baktığını gördüm. Ona her zaman nasıl baktığını. Sahip olamadığın üvey kardeşin. Seni kol mesafesinde tutan altın çocuk."

İnkâr etmeye başladım ama ne anlamı var ki? O zaten benim sırlarımı biliyor.

"Lütfen." Sesim hafifçe kırılıyor. "Eğer bana karşı bir şey hissediyorsan-"

Ani bir ses bizi böldü. Aries avucunu cama vurarak ikimizin de dönmesini sağladı.

"Kesin şunu!" Sesi bariyerden boğuk çıkıyor ama öfkesi çok net. "Onu rahat bırakın!"

Bana bakmıyor, dikkati tamamen kardeşinin üzerinde.
Elleri cama bastırıyor, parmak eklemleri gerginlikten bembeyaz olmuş.

"Bırak beni, Arson." Belirgin öfkesine rağmen her kelime kesin ve kontrollü. "Bu ikimizin arasında. Her zaman öyleydi. Onun bununla hiçbir ilgisi yok."

Arson'ın ağzı gözlerine ulaşmayan bir gülümsemeyle kıvrılıyor. "Ama artık biliyor, değil mi? Senin sayende. Eğer onu uzak tutmasaydın, ilgiye bu kadar aç bırakmasaydın, benimkine karşı bu kadar... duyarlı olmazdı."

Aries bardağa tekrar vurur, bu sefer daha sert.

Onları izliyorum-aynı öfkeyle bükülmüş aynı yüzler, öfkenin ayna görüntüleri. Aralarındaki ikiz bağlantı, nefretin içinden bile elektrik gibi çatırdıyor.

"Kesin şunu, ikiniz de." Cam bizi ayırsa da aralarına giriyorum. "Bunun hiçbir şeye faydası yok."

Arson'ın gözleri kardeşinin yüzünden hiç ayrılmıyor. "Oh, sanırım biraz yardımcı oluyor. Değerli üvey kardeşinin ne söyleyeceğini duymak istemiyor musun Lilian?"

Eli duvardaki bir kontrol paneline gidiyor, parmakları bir düğmenin üzerinde geziniyor.

"Hadi hep birlikte güzel bir aile sohbeti yapalım, olur mu?"

Arson teatral bir gösteriyle düğmeyi çevirir. Pencerenin üzerindeki bir ışık yeşile döner ve aniden Aries'in sesi koridoru doldurur.

"-Buradan çıktığımda Tanrı'ya yemin ederim ki-" Aniden durdu, artık onu duyabildiğimizi fark etti. Gözleri benimkilere kilitlendi. "Lilian?"

"Ben buradayım." Sesim kendi kulaklarıma bile az geliyor. "Ben iyiyim."

Arson duvara yaslanmış, kollarını kavuşturmuş, yırtıcı bir ilgiyle etkileşimimizi izliyor. "Ne kadar rahat değil mi? İstediğin aile buluşması, Küçük Kardeş. Belki de tam olarak hayal ettiğin gibi olmasa da."

Onu görmezden gelip tekrar bardağa yaklaşıyorum. Artık Aries'le doğrudan konuşabildiğim için onun her ayrıntısını içime çekiyorum - kilo kaybı, gözlerinin altındaki gölgeler, omuzlarındaki gerginlik.

"Sana ne yaptı?" Aries soruyor, bakışları sanki yaralarımı kontrol ediyormuş gibi üzerimde geziniyor. "Yaralandın mı?"

"Hiçbir şey." Elimi tekrar bardağa bastırıyorum. "Ben iyiyim. Kendi isteğimle geldim."

Yüz ifadesi sertleşir. "İsteyerek mi? Lil, o tehlikeli biri. Sana ne söylediyse, ne söz verdiyse-"

"Onun tam olarak ne olduğunu biliyorum." Gözlerimiz birbirini tutuyor, kelimelerin anlatabileceğinden çok daha fazlasını anlatıyor. Yıllar süren sessiz izleme, dikkatli mesafe, beni Aries'in konuşulmayan dilinde akıcı hale getirdi. "Annemin dosyalarını buldum. Ona ne yaptıklarını biliyorum. Başkalarına da."

Yüz hatlarında şok ifadesi belirir. "Bu işe karışmamalısın."

"Zaten öyleyim." Parmaklarım camın üzerinde izler bırakıyor, ona dokunabilmeyi diliyorum. "Seni burada gördüğüm geceden beri öyleyim."

"Ne kadar dokunaklı," diye araya giriyor Arson, sesi alaycı bir duygusallıkla damlıyor. "Camın ve koşulların ayırdığı yıldız çarpmış kardeşler. Söyle bana kardeşim, onun bu kadar önemsendiğini görmek canını acıtıyor mu? Tüm o dikkatli mesafenden sonra?"

Koç onu görmezden geliyor, tamamen bana odaklanmış durumda. "Beni dinle. Her ne planlıyorsa, her ne intikam almak istiyorsa, kaçman gerek. Ona destek olan bu adamlar tehlikeli. Bildiğinden daha tehlikeliler."

Nabzım hızlanıyor. "Onları biliyor musun? Takım elbiseli adamları?"

"Bunu yapmasının nedeni onlar." Aries'in gözleri kısa bir süreliğine kardeşine kayar. "Ona faydası sona erdiğinde ne olacağını sorun. Ona diğerlerini sor

kullanıp attılar. Bana da ulaşmaya çalıştılar ve biliyorum ki Arson seni burada kalman için sürüklediyse bunun nedeni senin de etrafını kokluyor olmalarıdır."

Arson duvarı itiyor, ama akıcı bir zarafetle bana doğru ilerlerken gözlerinde bir şey parlıyor. "Sanırım bir gün için bu kadar aile terapisi yeter."

Aries'in bakışları, sadece kendisi için değil, benim için de duyduğu endişe beni büyülüyor. Asla kabul etmese de kardeşi için de.

"Her şey yoluna girecek," diyorum ona, bunun doğru olup olmadığını bilmeden. "Bunu düzelteceğim."

"Lilian, yapma-" diye başlıyor Aries ama nasıl bir uyarıda bulunmak istediğini asla bilemeyeceğim çünkü Arson bir kolunu belime dolayarak beni göğsüne doğru çekiyor ve dahili telefonu devre dışı bırakırken camdan uzaklaştırıyor.

"Bu kadar yeter dedim."

"Bırak beni!" Tuttuğu yerde dönüyorum, tırnaklarım ön koluna batıyor.

"Kavga etmeyi bırak." Sesinde bir uyarı var ama artık tedbiri aştım.

Daha çok çabalıyorum, Aries'in cama bastırmasını izliyorum, yüzü çaresiz bir öfkeyle bükülmüş. "Bırakın onunla konuşayım! Bunu yapamazsın-"

"Ne istersem yapabilirim." Arson'ın tutuşu acı verici bir şekilde sıkılaşıyor. "Burası benim evim. Benim kurallarım. Benim oyunum."

Dirseğim kaburgalarına çarpıyor; şanslı bir vuruş, homurdanmasına neden oluyor ama tutuşunu gevşetmiyor. Aksine, beni kendine daha sıkı çekiyor, bir kolu göğsümde bir bant gibi, diğeri belimi çevreliyor.

"Arson, lütfen." Başka bir yaklaşım deniyorum, bedenimin onun kollarında yumuşamasına izin veriyorum. "Sadece birkaç dakika daha. Sonra yukarı çıkabiliriz. Sadece bana izin ver-"

"Hayır." Konuşurken dudakları kulağıma değiyor. "Yeniden bir araya geldin. Merakınızı giderdik. Şimdi işimiz bitti."

Camın arkasında, Aries avucunu bariyere vuruyor, ağzı bağırıyor gibi hareket ediyor, ancak hoparlör artık sessiz.

"Ona bak!" Tekrar çırpınıyorum, kurduğumuz bağlantıya geri dönmek için çaresizce. "Bak ona ne yapıyorsun!"

"Ne yaptığımı çok iyi anlıyorum." Arson'ın sesinde karanlık bir memnuniyet var. "Onu istediği ama sahip olamadığı bir şeyi izlerken görüyorum. Çaresiz hissediyor. Güçsüz. Tıpkı benim on yıl boyunca hissettiğim gibi."

Yavaş yavaş, mücadelem yavaşlıyor. Teslimiyetten değil, Koç'a çaresizliğimi göstermekten başka bir şey yapmadığımın farkına varmaktan.

Arson değişimi hissediyor, tutuşu hafifçe yumuşuyor, ancak daha az güvenli hale gelmiyor.

"Akıllı kız," diye mırıldanıyor saçlarıma karşı. "Kavga etmek herkes için durumu daha da kötüleştiriyor."

Nefesim kesik kesik geliyor, kalbim kaburgalarıma çarpıyor - efordan, korkudan, adını koymak istemediğim başka bir şeyden. Arson'ın benimkinin etrafında kıvrılmış vücudu hem bir kafes hem de bir sığınak gibi hissettiriyor.

"Bunun için senden nefret ediyorum," diye fısıldıyorum ama bedenim onun sıcaklığına yaslanarak bana ihanet ediyor.

"Hayır." Sesi karanlık bir kesinlik taşıyor. "İkimizi de istediğin için kendinden nefret ediyorsun. O izlerken burada kollarımda olduğun için. Çekirdeğinin sıkılaşması ve sana her dokunduğumda damarlarını dolduran arzu için."

Sözleri rahatsız edici bir doğrulukla çarpıyor. Gözlerimi k a p a t ı y o r u m çünkü böyle bir gerçeği kabul ederken Koç'la yüzleşemiyorum.

"Bırak beni," diyorum tekrar, ama içimdeki mücadele tükenmişti.

"Asla." Sesinde teslimiyet yok. Bu bir söz ve tehdit, bir öpücük gibi tenime üflüyor.

"Onun için ne yapardın?" Arson'ın dudakları kulağıma değiyor, sesi sadece benim için bir fısıltıya dönüşüyor. "Onu özgür bırakmak için ne kadar ileri gidersin?"

Soru aramızda asılı kalıyor, ima ile ağırlaşıyor. Camın arkasında, Koç çaresiz bir öfkeyle izliyor, ne söylendiğini duyamıyor.

"Ne demek istiyorsun?" Arson'ın eli göğsümün hemen altında durmak üzere yukarı kayarken sesim kesiliyor.

"Ya bir takasla ilgileniyor olsaydım?" diye mırıldanıyor, parmakları kaburgalarımın üzerinde boş boş geziniyor. "Üvey kardeşinin özgürlüğü... *senin* için."

Kalbim tekliyor. "Ben mi?"

"Evet. Tam teslimiyetin için." Diğer eli karnımda geziniyor, gömleğimin ince kumaşını ısıtıyor. "Direnmek, oyun oynamak ya da kendini tutmak yok." Koşullara ve Aries'in her hareketimizi izlemesine rağmen içimde bir sıcaklık yayılıyor.

"Bu bir takas değil. Bu şantaj," diye fısıldadım.

"Bu bir pazarlık." Dişleri kulak mememi sıyırıyor. "İstediğin bu değil miydi? Ona yardım etmenin bir yolu? Bu sana bir seçenek sunmam değil mi?"

"Neden şimdi? Sana tam da bunu teklif ediyordum ve sen beni itip duruyordun, tıpkı onun yaptığı gibi." Kelimelerin solmasına izin verdim.

Bunu yüksek sesle söylediğime inanamıyorum. Aries'in beni ne kadar incittiğini Arson'a tekrar itiraf ettim. Ya... Umut göğsümde çiçek açıyor ama düşündükçe korkuya dönüşüyor.

Ya bu bir tuzaksa? Arson, Aries'e ne kadar yardım etmek istediğimi biliyor. Bundan daha fazlası olduğuna dair aklımda en ufak bir şüphe yok. Onu bu kadar kolay bırakmasına imkan yok.

Odanın diğer ucunda, Aries'in bakışlarıyla karşılaşıyorum. Kalbim onun için acıyor. Bizi ayıran bariyere karşı zorlanırken, Arson'ın bedenimdeki ellerini öldürücü, sahiplenici bir öfkeyle izlerken çaresizlik vücudundan sızıyor.

"Gerçekten gitmesine izin verecek misin?" Sesimi dolduran umuttan nefret ederek soruyorum.

Arson'ın eli daha yukarı kayıyor, başparmağı göğsümün alt tarafına zar zor dokunuyor ama tenimde elektrik dalgaları yaratıyor. "Doğru fiyat için."

Bu ima beni ürpertiyor. "Peki fiyatı ne?"

"Hepiniz." Sesi vaatlerle kararıyor. "Seni istiyorum. Her bir santimini. İstediğim sürece, istediğimi yapmak için."

Göstermek için eli tamamen göğsüme gidiyor ve Aries izlerken onu sahiplenerek kavrıyor. Dokunuşu nefesimi kesiyor ve bana dokunanın Aries değil de o olduğunu bilmeme rağmen vücudum canlanıyor.

"Dur," diye fısıldıyorum ama geri çekilmiyorum.

"Tuhaf. Sen dur diyorsun ama vücudun devam et diyor." Başparmağı tişörtümün içinden meme ucumun etrafında dolaşıyor, ucu sert bir tepe haline geliyor. Vücudumun kendi kendine dönmesini sağlayan bir yolu var.

"Ona bir bakın. Gözlerindeki öfkeyi görüyor musun? Kendinden nefretini?" Gözlerim yine Aries'i buluyor. Yüzü bir öfke maskesi ve başka bir şey - acı, ihanet ya da belki de en kötüsü, tahrik. O zaman damarlarında aynı kanın dolaştığını hatırlıyorum. Aynı arzular.

"Onu görüyorum," diye fısıldıyorum.

"Güzel, sen de bunu hissediyorsun." Arson'ın eli karnımdan aşağı kayıyor ve kot pantolonumun bel bandının hemen üzerinde duruyor. "Sana hiç böyle dokunmadı, değil mi? İstediğini almasına asla izin vermezdi." Başını sallıyor. "Çok asil. Çok kontrollü." Parmakları aşağı iniyor ve nefesim kesiliyor. *Ona durmasını mı söylemeliyim yoksa devam etmesini mi teşvik etmeliyim?* "Çok fazla fark yok

ama konu sen olunca var. Seninle ilgili olarak, benim böyle bir sınırlamam yok. Ahlaki bir üstünlüğüm yok. Sadece çiğ bir açlık ve onu tatmin etme isteği."

Tüm vücudum zevkle dalgalanıyor. Benim neyim var böyle? Bu manipülasyondan, bedenimin Aries'e karşı bir silah olarak kullanılmasından iğrenmeliyim. Ama Tanrı yardımcım olsun, Arson'ın dokunuşunun sıcaklığı, ikiz arzular arasında kalmanın yasak heyecanı - sarhoş edici.

"Bir düşün," diye fısıldıyor Arson, dudakları şakağımı okşuyor, belki de onu ilk kez bu kadar şefkatli görüyorum. "Onun özgürlüğüne karşılık senin bedenin ve tam teslimiyet. Adil bir takas gibi görünüyor."

Sonra, sanki konuşma ve dokunuşu bir rüyadan başka bir şey değilmiş gibi, beni bırakıyor ve uzaklaşıyor. Temasın kesilmesi beni şaşkın bir arzuyla yanarak sallanmaya bırakıyor.

"Her neyse, aile toplantısı sona erdi," diyor, sesi normal volümüne dönüyor. "Üvey kardeşine hoşça kal de. Bana itaatsizlik ettiğin için seni nasıl cezalandırmayı planladığım meselesi hâlâ önümüzde duruyor."

Kundakçılık

I Merdivenleri çıkarken dirseğinden tutmaya devam ediyorum, fırsat verilirse kaçmayacağına güvenmiyorum. Vücudu dokunuşlarımın altında kaskatı kesiliyor.

Koç'la yüzleşmemizden sonra daha önceki sıcaklık kayboldu.

Tam da beklediğim gibi. İkizlerin arasında kalan mükemmel küçük üvey kız kardeş. Birini yıllarca uzaktan sevmiş, diğerine ise her şeye rağmen bağlanmış.

Ya da belki de her şey yüzünden.

Şifreyi girdiğimde güvenlik kapısı bip sesi çıkarıyor ve kapıyı gereğinden fazla zorlayarak açıyorum. Onu ortak yaşam alanımıza yönlendirirken hafifçe tökezliyor ama tutuşumu yumuşatmıyorum. Şu anda zayıflık göstermeyi göze alamam.

"Otur." Mutfak masasına doğru bir işaret yaptım ve sonunda onu serbest bıraktım.

İtaat ediyor, her an kaçacakmış gibi sandalyenin kenarına tünüyor. Güzel. Alt kattaki gösteriden sonra dikkatli olmalı. Aries izlerken yaptığım tekliften sonra. Buzdolabına gidip malzemeleri mekanik bir hassasiyetle çıkarıyorum.

Yemek pişirmek beni her zaman sakinleştirmiştir, ellerime şiddet dışında yapacak bir şey vermiştir. Şu anda, bu dikkat dağıtıcı şeye ihtiyacım var.

"Aç mısın?" Sanki sıradan bir akşam geçiren ev arkadaşlarıymışız gibi ses tonumu rahat tutuyorum. Sanki az önce üvey kardeşinin özgürlüğü için onun bedenini takas etmeyi teklif etmedim.

Cevap vermiyor, masanın üzerinde kavuşturduğu ellerine bakıyor. "Lilian." Şimdi daha keskin. "Aç olup olmadığını sordum."

"Hayır." Kelime küçük, yenilmiş bir şekilde çıkıyor. Aşağıda gösterdiği ateş gibi değil.

Sebzeleri pratik bir verimlilikle doğrarken onu inceliyorum. Bıçak elimde iyi hissettiriyor; tanıdık, kontrollü. Özenle kurguladığım planlarıma getirdiği kaosun aksine.

"Yine de yemelisin." Sebzeleri tencereye atıyorum, cızırtılar aramızdaki sessizliği dolduruyor. "Gücünü yüksek tutman gerek."

Gözleri kısa bir süre benimkilere kayıyor, sonra uzaklaşıyor. "Neden?

Böylece ben... neydi o?

Onun özgürlüğü için bedenimi mi takas edeyim?"

İşte aradığım kıvılcım. İtaatkâr duruşuna rağmen tamamen kırılmamış.

"Diğer şeylerin yanı sıra." Ona bakmadan yemeğe odaklanıyorum. "Yine de bu teklifin masada olup olmadığına karar veriyorum. Alt kattaki performansınız hiç de iç açıcı değildi."

Hafif bir nefes alış verişi bana dikenin indiğini söylüyor. Güzel. Onun dengesiz ve tepkisel olmasına ihtiyacım var. Hangi Lilian'la uğraştığımı bilmem gerekiyor - manipülatif stratejist mi yoksa ikiz arzular arasında kalan gerçekten çatışan kız mı?

Çünkü birini kontrol edebilirim. Diğeri her şeyi yok edebilir.

"Makarna mı, pilav mı?" Sanki normal bir konuşma yapıyormuşuz gibi soruyorum. Sanki aramızdaki hava olasılık ve tehditle dolu değilmiş gibi.

Sadece iki kişi yemek yiyor. Başka bir şey değil.

Daha azı değil.

Mutfak, pişen yemeğin tıslaması ve bıçağımın kesme tahtasındaki hassas ritmi dışında sessizlikle doluyor. Makarna ya da pilavla ilgili soruma cevap vermedi. Büyüyen listeye eklenecek küçük bir meydan okuma daha.

Bıçağı bırakıp yüzümü tamamen ona dönüyorum ve tezgâha yaslanıyorum. Duruşu mükemmel; omuzları dik, çenesi hafifçe eğik, elleri kavuşturulmuş. Teslimiyetin resmi.

Çok mükemmel. Çok kontrollü.

"Bana bak," diye emrediyorum usulca.

Gözlerini kaldırıyor ve ben de gözlerinde ipucu arıyorum. Plan mı yapıyor? Bir sonraki hamlesini mi hesaplıyor? Yoksa değerli Koç'unun kafese kapatıldığını görünce gerçekten yenilmiş mi?

"Pirinç," diyor sonunda, sesi kısık. "Madem bana yemek yediriyorsun."

"Öyleyim." Ocağa dönüp tavaya baharat ekliyorum. "Kan şekeri düşükken düzgün bir şekilde yalvarmak zor."

Göz ucuyla hafifçe irkildiğini fark ettim. *Güzel. Onun duygusal tepkileri canavarımı besliyor.*

"Yani." Zihnim senaryolar arasında koştururken ses tonumu konuşkan tutuyorum. "Onu kurtarmak için tam olarak ne yapmak istiyorsun?"

Soru aramızdaki havada asılı kalıyor, ima ile ağırlaşıyor. Ona dönüp bakmıyorum, cevabını formüle ederken ona mahremiyet yanılsaması veriyorum.

"Zaten biliyorsun." Sesi beklediğimden daha kararlı çıktı. "Her şeyi söyledim."

"Her şey tehlikeli bir kelimedir, Lilian." Yemekleri titizlikle tabağa koyuyorum, karşısındaki koltuğa oturmadan önce bir tabağı onun önüne koyuyorum. "Özellikle de benim gibi biri için."

Gözleri masanın karşısında benimkilerle buluşuyor. "Senin gibi biri mi? Canavar mı demek istiyorsun?"

Beni kışkırtmaya çalışmasından memnun olarak gülümsüyorum. "Diğer şeylerin yanı sıra.

Ancak canavarlar serbest bırakıldıklarında oldukça yaratıcı olabiliyorlar."

"İstediğin bu mu?" Önündeki yemeği görmezden geliyor. "Üzerimde serbestçe at koşturmak mı?"

"İstediğim şey," diyorum çatalıma dikkatlice bir parça tavuk saplarken, "dürüstlük. O yüzden tekrar soruyorum. Onun özgürlüğü için neyi feda ederdiniz? Ve bu sefer açık olun."

Sertçe yutkunuyor, boğazındaki nabız gözle görülür şekilde atıyor. "Bedenim. Bekaretim. İtaatim. Sen ne istersen."

Kelimeler beni memnun etmeli. Onu ilk gördüğümden beri büyüyen karanlık açlığı beslemeli. Bunun yerine, düz ve prova edilmiş bir şekilde iniyorlar. Sanki kendini bir sunakta sunuyor, gönüllü bir katılımcıdan ziyade bir kurban.

"Bekaret mi?" Çatalımı yere bıraktım. "İşte bu ilginç. Mükemmel Hayes kızı, bunca yıl kendini saklamış. Ne için? Evlilik için mi? Yoksa Aries'in artık onun küçük kız kardeşi olmadığını fark etmesini mi umuyordun?"

Yanakları kızarıyor ama başka tarafa bakmıyor. "Fark eder mi?"

"Evet," diyorum basitçe. "Bu çok önemli. Çünkü yatağımda bir kurban istemiyorum Lilian. Ona verdiğim şey için yalvaran birini istiyorum."

Derin bir nefes alıyor ve kendini toparlıyor gibi görünüyor. "Her şeyi yaparım," diye tekrarlıyor, ama bu kez ağır bir iç çekişle. "Ona yardım etmek için ne gerekiyorsa."

Ses tonu içimde karanlık bir şeylerin kıvrılmasına neden oluyor. *Bu arzu değil. Bu fedakarlık.*

Asil, özverili Lilian, değerli üvey kardeşini kurtarmak için kendini feda ediyor.

Tabağımı itiyorum, iştahım kaçıyor. "Ye."

Parmakları çatalla oynuyor, bir ısırık bile almadan yemeği itiyor. "Gerçekten aç değilim."

"Tamam." Aniden ayağa kalkıyorum, sandalyem yere sürtünüyor. "O zaman numara yapmayı bırakalım. Onun özgürlüğü için bedenini takas etmeye bu kadar hevesliysen, başlayabiliriz."

Gözleri hafifçe açılıyor ama başını sallıyor, idam mangasıyla karşı karşıya olan birinin teslim olmuş vakarıyla sandalyesinden kalkıyor. Önümden yatak odasına doğru yürüyor, adımları kontrollü. Tereddüt yok. Korku yok. Sadece kaderini kabullenmişti. Yatağa ulaştığında, ellerini kucağında kavuşturarak kenara oturuyor.

"Ben..." Belli belirsiz kıyafetlerini işaret ediyor, sesi inanılmaz derecede küçük.

"Ne yapmalısın? Soyunmalı mısın? Arkana yaslanıp İngiltere'yi mi düşüneceksin?" Alaycılık odayı kesip geçiyor. "Söyle bana, ilk seferini böyle mi hayal ediyordun? Yatağın altındaki canavara kendini bakire bir kurban gibi sunmayı mı?"

Yanıt vermemesi beni daha da çileden çıkarıyor. Sadece yatakta kayıyor, sırtını yastıklara yaslıyor, gözlerini tavana dikiyor.

"Devam et," diyor usulca. "Seninle kavga etmeyeceğim."

Kontrolün kalan son kırıntıları da koptu. Bu pasif teslimiyet istediğim şey değil. Onu o duvara ilk sıkıştırdığımdan beri hayalini kurduğum şey değil. Onun ateşini, meydan okumasını, isteksiz arzusunu istiyorum. Altımda kıvranmasını, cazibesine teslim olurken bile onunla savaşmasını istiyorum.

Bu değil... *uyum.*

Öfke damarlarımda yanıyor. Yok etme, incitme ihtiyacı beni ele geçiriyor. Komodinin üzerindeki lambayı kaptığım gibi duvara fırlatıyorum. Camın kırılması, mavi gözleri korkuyla irileşmiş bir halde yatak başlığına doğru kaçışmasına neden oluyor.

"Ne-"

"Bunun ne olduğunu sanıyorsun?" Hırlıyorum, raftan bir kitap kapıyorum ve parçalanmış lambanın yanına fırlatıyorum. "Ben istediğimi alırken sen orada bir ceset gibi yatacak mısın? Değerli üvey kardeşin için asil bir fedakârlık mı?" Daha fazla öfke. Daha fazla öfke. Başka bir nesneyi -cam bir kağıt ağırlığı- alıp fırlatıyorum ve beton duvara çarpıp patlamasını acımasız bir memnuniyetle izliyorum.

"Arson, dur-"

"Hayır." Ona dönüyorum, zor nefes alıyorum. "Sen dur. Bu acınası şehit rolünü bırak. Seni becermeye karar verdiğimde, orada yatıp buna katlanmayacaksın. Bunun için bana yalvarıyor olacaksın. Bunun için çaresiz. O kadar ıslak olacaksın ki doğru düzgün düşünemeyeceksin."

Yanakları alev alev yanıyor ama gözleri benimkileri tutuyor, derinliklerinde bir şeyler değişiyor.

"Anlaşıldı mı?" Talep ediyorum, sesim tehlikeli bir şekilde düşüyor.

"Evet," diye fısıldıyor ve bu gece ilk kez sesinde teslimiyetten başka bir şeyin titrediğini duyuyorum.

"Bu bir alışveriş değil." Kırık camı bir kenara itip yatağa doğru ilerliyorum. "Bu senin bir bedel ödemen değil. Bu lanet olası bir iş anlaşması değil."

Gözleri hareketlerimi takip ediyor, o sinir bozucu teslimiyetin yerini ihtiyat alıyor. *Güzel*. Ona ihtiyacım var. Bunun her saniyesini hissetmesine ihtiyacım var.

"O zaman ne?" diye soruyor, sesi şimdi daha kararlı.

Yatağın kenarından tutup kısmen çeviriyorum, böylece irkilmiş bir çığlıkla yuvarlanıyor. Yatak takımları da onu takip ediyor, çarşaflar ve yastıklar yere saçılıyor.

"Bu teslimiyet," diye homurdanıyorum, onu kolundan çekiştirerek. "Gerçek teslimiyet. Teklif ettiğin bu hesaplanmış teslimiyet değil."

Bana doğru sendeliyor, ellerini göğsüme dayıyor. "Benden ne istediğini anlamıyorum!"

"Evet, biliyorsun." Çenesini kavrayıp yüzünü bana doğru çevirmeye zorluyorum. "Bunu sen de benim kadar istiyorsun. Sikimi boğazına soktuğum andan beri. Bunu sadece onun için yapıyormuş gibi davranarak bir yalanın arkasına saklanıyorsun." Diğer elim sırtından aşağı kayıyor, kalçasını kavrayarak onu kendime doğru çekiyorum.

"I-" Kalçalarımı kasıtlı olarak onunkilere doğru döndürdüğümde nefesi kesiliyor. "Söyle." Onu duvara yasladım, bir elim onunkine dolanmak için hareket etti.

Saç. "Bunu istediğini söyle. Bunun sadece onu kurtarmakla ilgili olmadığını söyle."

"Ne fark eder ki?" diye meydan okuyor, o ateş nihayet gözlerine geri dönüyor. "Her halükarda istediğini elde edeceksen?"

Karanlık bir şekilde gülüyorum. "Çünkü senin teklif ettiğin şeyi istemiyorum. Ben senin gerçek teslimiyetini istiyorum. Gerçek arzunu. Bu acınası taklidi değil."

Göstermek için bileklerini kavrıyorum, bir elimle başının üzerinde sabitlerken diğer elimle vücudunu aşağı doğru kaydırıyorum. Dokunuşumun altında titriyor, uzak durmaya çalışmasına rağmen göz bebekleri büyüyor.

"Gördün mü?" Mırıldanıyorum, dudaklarım kulağını okşuyor. "Vücudun neyi inkâr etmeye çalıştığını zaten biliyor."

"Bu sadece fiziksel," diye karşı çıkıyor ama sesi soluğu kesilmiş. "Hiçbir anlamı yok."

"O zaman meme uçların neden sert?" Başparmağım bir tanesini gömleğinin içinde gezdirerek dudağını ısırmasına neden oluyor. "Nabzın neden hızlı atıyor?

Sessiz kalıyor, göğsü kabarıyor.

"Ben de öyle düşünmüştüm." Elim gömleğinin altından kayıyor, avucumu karnına dayıyorum. "Kendine istediğin kadar yalan söyleyebilirsin ama vücudun bana yalan söylemiyor."

Elim gömleğinin altından yukarı doğru ilerliyor, parmak uçlarım göğsünün alt tarafını okşuyor. Küçük bir ses çıkarıyor; ne bir protesto ne de bir inilti. Bilekleri tutuşuma karşı geriliyor ama kaçmak için değil. Ne için? Yaklaşmak için mi? Uzaklaşmak için mi? O bile bilmiyor gibi görünüyor.

Parmaklarım göğüs ucunu bulup baş ve işaret parmağım arasında yuvarlarken başı duvara yaslanıyor, gözleri dalgın dalgın kapanıyor. Çıkardığı nefes saf bir ihtiyaç.

"İşte bu," diye cesaretlendiriyorum, kalçamı bacaklarının arasına bastırarak. "Düşünmeyi bırak. Hesaplamayı bırak. Sadece hisset."

Gömleğini tek bir yumuşak hareketle yukarı çekip çıkarmak için bileklerini serbest bırakıyorum. Elleri hemen omuzlarıma geliyor, itmiyor ama fırtınada bir çapaya ihtiyacı varmış gibi kavrıyor. "Çok güzel," diye mırıldanıyorum, sadece sade siyah sütyeninin içindeki görüntüsüne bakarak. "Hayal ettiğimden bile daha mükemmel."

Ağzım boynunu buluyor, ellerim sütyenini açmaya çalışırken dişlerim oradaki hassas deriyi sıyırıyor. Sutyen düşüp onu aç bakışlarıma maruz bıraktığında inliyor.

"Kundakçılık," diye fısıldıyor, adım bir soru ve bir yalvarış.

"Evet?" Parmak uçlarımı yanlarında gezdiriyorum, titrediğini hissediyorum.

"Daha önce olanlar için özür dilerim. Aşağıya indiğim için." Sözleri sığ nefesler arasında geliyor. "Aries'i izinsiz gördüğüm için."

Kardeşimin adının anılması sırtımdan aşağı buzlu su dökülmesi gibi. Ellerim onun belinde kalsa da hafifçe geri çekiliyorum.

"Bana itaatsizlik ettin," diyorum soğuk bir şekilde. "Sana özellikle üst katta kalmanı söylediğim halde."

Başını sallıyor, gözleri hâlâ tahrikten kararmış ama şimdi endişeyle dolmuş. "Evet."

"Sonra da kendini bakire bir kurban gibi sundun." Göğsünün kıvrımını takip ederek meme ucunun tepki olarak gerilmesini izliyorum. "Sadece hareketleri yaptığını fark etmeyeceğimi düşündün."

"Ben-"

"Yalan söyleme." Elim karnından aşağı, kot pantolonunun kemerine doğru kayıyor. "Şu anda ne kadar ıslak olduğunu hissedebiliyorken olmaz."

Düğmeyi açıyorum, fermuarı kasıtlı bir yavaşlıkla indiriyorum. "Bence bunların ikisi de cezayı hak ediyor, sence de öyle değil mi?"

Nefesi kesiliyor. "Ceza mı?"

"Evet." Elimi kot pantolonunun içine, külotunun üzerine sokuyorum, oradaki sıcaklığı ve ıslaklığı hissediyorum. "En azından bir kısmından zevk alacağına söz veriyorum."

Parmaklarım ince kumaşın arasından göbeğine bastırırken titriyor. "Ne yapacaksın?"

"Bir şeye katlanmak ile onun için yalvarmak arasındaki farkı anlamanı sağlayacağım," diyorum yavaşça okşayarak.

"Çıkar şunları." Kotunu çekiştiriyorum, ona alan açmak için geri çekiliyorum.

Parmakları kemerin üzerinde titriyor, tereddüt gözlerindeki arzuyla savaşıyor. Bir an için reddedebileceğini düşündüm. Ama reddetmiyor. Onun yerine bacaklarından aşağı kaydırıyor, uzun, mükemmel uzuvları ve atılmış sütyeniyle uyumlu sade siyah külotu ortaya çıkıyor.

"Aferin kızıma." Kalçamı okşayarak yatağın kenarına oturmak için hareket ediyorum. "Şimdi buraya gel."

Gözlerinde anlayış beliriyor. "Bana... şaplak mı atacaksın?" "Diğer şeylerin yanı sıra." Elimle sabırsızca işaret ediyorum. "Bana söyletme iki kez."

Yavaşça yaklaşıyor, her adımında belirsizlik var.

Bana ulaştığında, onu kucağıma yönlendiriyorum, vücudunun üst kısmı yatağa dayanacak şekilde konumlandırıyorum, kıçı mükemmel bir şekilde sunuluyor.

"Bana itaatsizlik edip aşağıya indiğin için beş." Avucum hafifçe kıçının kıvrımına dayanıyor ve altında gerildiğini hissediyorum. "Akşam yemeğindeki şehitlik gösterisi için beş. Ve ne istediğin konusunda dürüst olman için daha kaç tane gerektiğini göreceğiz."

"Ben-"

Elim sertçe sağ yanağına iniyor ve itirazını kesiyor.

Ses sessiz odada yankılanıyor ve ardından kızın irkilerek nefesi kesiliyor.

"Bir," diye sayıyorum usulca, külotunun altında açan pembe lekeyi okşayarak. "Hâlâ bana ne istemediğini söylemek istiyor musun?"

Tek tepkisi titrek bir nefes vermek

oluyor. "Ben de öyle düşünmüştüm."

Bu sefer sol yanağına sert bir tokat daha. "İki."

İrkiliyor ama uzaklaşmaya çalışmıyor. Serbest kalan elim altından kayıyor, parmaklarım onun sıcak, nemli merkezini buluyor.

"Her vuruşta daha da ıslanıyor," diye gözlemliyorum, külotunun içinden klitorisini dolaştırırken. "Hâlâ bunun üvey kardeşin için bir fedakârlık olduğunu mu iddia etmek istiyorsun?"

"Lütfen," diye fısıldıyor ama benden durmamı mı yoksa devam etmemi mi istiyor belli değil.

"Lütfen ne?" Üçüncü tokadı önceki ikisinden daha sert bir şekilde attım.

Yüzünü yatağa gömüyor, acı ya da zevk ya da her ikisi de olabilecek bir sesi boğuyor. Bu fırsattan yararlanıp külotunu indiriyorum ve onu tamamen bakışlarıma açıyorum.

"Çok güzel," diye mırıldanıyorum, kızarmış deriyi okşayarak.

Dördüncü ve beşinci vuruşlar peş peşe geliyor, avuç içim çıplak etle birleşiyor. Haykırıyor, vücudu sarsılıyor ama beline doladığım kolum onu yerinde sabit tutuyor.

"Yolu yarıladık." Parmaklarımı kalçalarının arasına sokuyorum, onu kaygan ve şişmiş buluyorum. "Hâlâ bunun sadece fiziksel olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Hayır," diye titreyerek itiraf ediyor, kalçaları elime doğru geri itiliyor.

Bir parmağımı onun içine kaydırıyorum, onun sıkı sıcaklığının etrafımda sıkıldığını hissediyorum. "Bana ne istediğini söyle, Lilian. Dürüst ol."

"Daha fazla," diye soluk soluğa bağırırken ikinci bir parmak daha ekleyip onu hafifçe geriyorum.

"Daha fazla ne? Daha fazla ceza mı?" Avucumu tekrar kızarmış etine indiriyorum. "Daha fazla zevk mi?" Parmaklarım içinde kıvrılıyor, onu inleten noktayı buluyor. "Daha açık konuşmalısın."

Elime karşı kıvranıyor, avucumun keskin acısı ile kalçalarının arasında yükselen zevk arasında sıkışıp kalıyor. "İkisini de. Lütfen. İhtiyacım var-"

Bir tokat daha sözlerini kesiyor ve hemen ardından parmaklarım onun içinde daha derine bastırıyor. Bu kombinasyon boğazından kırık bir hıçkırık çıkarıyor.

"İşte bu kadar," diye cesaretlendiriyorum, zevk-acı ritmi kurarak onu titretiyorum. "Artık yalan söylemek yok. Artık numara yapmak yok. Sadece dürüst bir ihtiyaç."

Vücudu kucağımda titriyor, kurduğum acımasız ritme kapılıyor. Elimin kıçına her vuruşunu hemen parmaklarımın içinde kıvrılması izliyor, acı ve zevk artık birbirinden ayırt edemeyene kadar iç içe geçiyor.

"Lütfen," diye soluk soluğa bağırıyor, sözcükler yatağın üzerinde boğuklaşıyor.

"Lütfen ne?" Mükemmel teninde pembe el izinin çiçek açmasını izleyerek bir sert vuruş daha yapıyorum. "Kelimelerini kullan, Lilian. Bana tam olarak ne için yalvardığını söyle."

Kalçaları utanmazca elimi itiyor, tüm isteksizliği gitmiş gibi davranıyor. "Lütfen gelmeme izin ver. İhtiyacım var, yapamam-"

"Henüz değil." Parmaklarımı yavaşlatarak onu diken üstünde tutuyorum. "Önce neden aşağıya indiğini itiraf et."

Neredeyse tamamen geri çekilip sadece parmaklarımın ucunu onun girişini okşarken inliyor. "Onu görmek istedim."

"Ve?"

"Ve ben... Ona yardım etmek istedim."

"Yeterince iyi değil." Bir başka sert tokat onu haykırmaya zorluyor. "Gerçek, Lilian. Hepsini."

Vücudu titriyor, serbest kalmanın uçurumunda geziniyor ama düşemiyor. "Onun için hâlâ aynı şeyleri hissedip hissetmediğimi görmek istedim," diye itiraf ediyor sonunda, sesi kırılıyor. "Seninle birlikte olduktan sonra. Bunu hissettikten sonra..."

Bu itiraf kanımı ısıtıyor. "Peki ya sen? Aynı şeyi hissediyor musun?"

"Hayır." Kelime boğazından yırtılmış gibi çıktı. "Artık farklı.
Her şey farklı."

Parmaklarımı tekrar derine bastırarak dürüstlüğünü ödüllendiriyorum, başparmağım klitorisini hassas bir basınçla çevreliyor. "Başka ne var?"

"Yapmayacağım-" İçindeki o mükemmel noktayı bulduğumda nefesi kesiliyor. "Sana bir daha itaatsizlik etmeyeceğim. Söz veriyorum."

"Yapacaksın," diye düzeltiyorum onu, hassas etine son bir şaplak atarak. "Ama bir dahaki sefere cezanı daha nazikçe kabul edeceksin, değil mi?

Sen?"

"Evet," diye hıçkırır, artık gururun ötesindedir. "Ne olursa. Lütfen, Arson. Lütfen gelmeme izin ver."

Dudaklarından dökülen adımın sesi, kırık ve çaresiz, neredeyse beni çözüyordu. İstediğim buydu - daha önce önerdiği pasif fedakârlık değil, bu ham, dürüst ihtiyaç.

"Benim için gel," diye emrediyorum, parmaklarım acımasızca içinde çalışıyor, avuç içlerim hassaslaşmış tenine bastırıyor. "Bana buna ne kadar ihtiyacın olduğunu göster."

Anında paramparça oluyor, boğazından kırık bir çığlık koparken vücudu parmaklarımın etrafında sarsılıyor. Nefes nefese kalana, uzuvları artçı şoklarla titreyene kadar her dalgayı uzatarak onun üzerinde çalışıyorum. Ancak kucağımda gevşediğinde parmaklarımı nazikçe geri çekiyorum, kaybettiği için inlemesinin tadını çıkarıyorum.

Dikkatli ellerle onu yatağın üzerinde yeniden düzenliyorum, yavaşça kendine dönerken yüzünü izliyorum. Gözleri nihayet açıldığında yeni bir şey görüyor; şaşkınlıkla karışık bir merak, korkuyla karışık bir arzu.

"Bu," diyorum ona usulca, kızarmış yüzündeki nemli saçları okşayarak, "katlanmakla yalvarmak arasındaki farktır. Bunu unutma."

Başını sallıyor, henüz kelimeleri oluşturamıyor. Sonunda o zeki Hayes'in aklını susturmanın bir yolunu buldum - düşünmek yerine hissetmesini sağladım.

"Dinlen," diye mırıldanıyorum, çıplak bedeninin üzerine bir battaniye çekerek. "Yarın, üvey kardeşinin özgürlüğünün sana tam olarak neye mal olacağını tartışacağız." Yorgun bir uykuya dalmasını izlerken, hangimizin gerçekten esir alındığını merak ediyorum. Ve neden benden daha çok istediğini itiraf etmesine ihtiyacım olduğunu.

Onu.

KOÇ

Altı adım ileri, altı adım geri. Volta atmak işe yaramıyor ama çığlık atmamak için elimden gelen tek şey bu. Lilian'ın kardeşimin kollarındaki görüntüsü, elleri onun üzerinde, vücudu tepki veriyor - arkamda yanıyor her göz kırpışımda göz kapaklarım.

Adımlarımı durduruyorum, Arson'ın üst katta dolaşırken çıkardığı tanıdık sesleri dinlemek için başımı eğiyorum. Belli belirsiz çalan müzik. Borulardan akan su. Döşeme tahtalarının gıcırtısı bana onun yatak odasında olduğunu söylüyor.

Onunla birlikte.

Midem sıkışıyor.

Şu anda ona ne yapıyor? Şimdiye kadar ne yaptı?

Bu düşünce beni hücremde betonun metal çerçeveyle buluştuğu köşeye götürüyor. Haftalardır üzerinde çalıştığım küçük duvar bölümüne. Köşedeki güvenlik kamerasına bakıyorum. Her gece olduğu gibi zaman ayarlı taramasını sürdürüyor. Otuz saniye ranzama bakıyorum, otuz saniye tuvalete bakıyorum, otuz saniye de kapıya bakıyorum. Geriye bir dakika otuz saniye kalıyor. Bu köşenin görünmez olmadığı saniyeler.

Bir, iki, üç.

Kamera dönmeye başlıyor. Sessizce sayıyorum, ranzamdan uzaklaşmasını bekliyorum. Döndüğünde dizlerimin üzerine çöküyorum ve süpürgeliğin gevşemiş kısmını kurcalamaya başlıyorum.

Arkasında, haftalar önce yemek tepsisinden çaldığım bir kaşıkla betonu özenle kazıyarak oluşturduğum küçük bir oyuk var. Kundakçı hiç fark etmedi; büyük intikamıyla o kadar meşguldü ki kapları sayamadı. Bu kadar ilkel bir şey deneyeceğimi düşünemeyecek kadar güvenlik sistemine güveniyordu.

Kamera dönmeye devam ediyor. Kendimi duvara yaslıyorum ve kamera kapıya doğru dönene kadar düşüncelere dalmış gibi görünüyorum. Sonra tekrar hareket ediyorum, kaşığı ince yatağımın içinde saklandığı yerden çıkarıyorum.

Köşeye döndüm, şimdi çılgınca kazıyorum. Beton tozu parmaklarımı kaplıyor, tırnaklarımın altına giriyor, terle karışarak pütürlü bir macun oluşturuyor. Umurumda değil. Önemli olan tek şey daha derine inmek, duvarın bu bölümünün arkasından geçmesi gerektiğini bildiğim kablolara ulaşmak.

Eski kablolama salon tavan güvenlik açıkları anlamına geldiğini fark ettim.

Yararlanabileceğim zayıflıklar.

Kamera bir dönüşü daha tamamlıyor. Tekrar duvara yaslanıyorum, zor nefes alıyorum, bir sonraki hamlemi planlıyorum. Otuz saniye daha, sonra işe geri dönüyorum.

Dışarı çıkmak zorundayım. Onu ondan kurtarmalıyım. Kendisinden.

Kaşığın sapı günler önce koptu ve elimde sadece bir kase kaldı; çalışırken parmak uçlarımı yırtan kaba bir kazıyıcı. Kameranın her dönüşü, otuz saniyelik çılgınca bir kazma işlemine daha izin veriyor. Tırnaklarım yarılıyor, tırnak dipleri kanlanıyor ama farkına bile varmıyorum.

Tek gördüğüm Arson'ın ellerinin onun üzerinde olduğu. Ağzı kulağında. Gözlerindeki bakış-şaşkın, korkmuş, ama en kötüsü, ilgili.

"Hadi," diye mırıldanıyorum, ufalanan betonu daha derinden oyarak. "Bana bir şey ver."

Ucuz kurumsal yapı benim tek avantajım. Bu bina kaçmaya kararlı birini tutmak için yapılmadı. İlaçları depolamak için yapılmış, mahkumları değil.

Parmak eklemlerim pürüzlü yüzeye sürtünüyor. Ellerimi değiştiriyorum, sağ elim donuk bir acıyla zonklarken sol elimi kullanıyorum. Tedbirli olmak için zaman yok. Haftalardır beni hiçbir yere götürmeyen dikkatli yaklaşım için zaman yok.

Bir sonraki kamera taraması sırasında kulağımı deliğe dayayıp elektrik akımının belli belirsiz uğultusunu dinliyorum. Henüz bir şey yok. Daha derine inmem gerek.

Metodik olarak birkaç dönüş daha yapıyorum, hareketlerimi kameranın öngörülebilir düzenine göre zamanlıyorum. Delik artık neredeyse önkol derinliğinde, omuzlarım garip açı yüzünden ağrıyor.

O zaman direnç. Betondan farklı bir şey. Metalik bir şey.

Tıkanıklığın etrafını dikkatlice kazıyıp metal bir kanal borusunu ortaya çıkarırken nabzım hızlanıyor. Tam olarak aradığım şey. Arson'ın güvenlik sisteminin ana arteri, kameraları, alarmları ve kapı kilitlerini bağlamak için duvarlardan geçiyor.

Kameranın tekrar dönmesini beklerken sonraki otuz saniye dayanılmaz bir yavaşlıkla geçiyor. Döndüğünde elimi deliğe daldırıyorum, parmaklarım soğuk metal borunun etrafını sarıyor. Bir bükülme -çok sert değil, tamamen kırmak istemiyorum- ve hafifçe verdiğini hissediyorum.

Bir dönüş daha. Otuz saniyelik bir fırsat penceresi daha.

Bu kez içeri uzandığımda sabit bir baskı uyguluyorum ve eskimiş metal borunun kavrayışım altında büküldüğünü hissediyorum. Bir çatlak beliriyor, sonra parmaklarımı içine soktukça genişliyor. İçinde, renkli kablolardan oluşan bir demet -kırmızı, mavi, yeşil, sarı- hapishanemin hayati sinir sistemi.

Muzaffer bir kahkahayı bastırıyorum, bunun yerine kamera geri dönmeden önce kablo konfigürasyonunu ezberliyorum. Arson güvenlik sistemlerini biliyor olabilir, ama ben elektrik mühendisliğini biliyorum - babamın uzmanlaşmam için ısrar ettiği birçok konudan biri.

Bu kablolardan biri yangın söndürme sistemine bağlanıyor. Diğeri de alarma. Doğru kombinasyonu bulun, kısa devre yaratın ve kaos başlasın.

Kullanabileceğim bir kaos.

Kamera köşeme doğru geri döndüğünde, duvara rahatça yaslanıyorum, kalbim hızla çarpıyor ama ifadem nötr. Sadece tutsaklığını düşünen bir adam.

Her şeyi yakıp yıkacak bir adam değil.

Bir sonraki dönüş sonsuzmuş gibi geliyor. Kablo düzenini zihnimde prova ediyorum - güç için mavi ve kırmızı, veri iletimi için sarı, toprak için yeşil. Standart ticari konfigürasyon. Sistem muhtemelen yirmi dört voltluk bir devreyle çalışıyor - cehennem gibi acıtmaya yetecek kadar ama muhtemelen ölümcül değil.

Muhtemelen.

Kamera nihayet arkasını döndüğünde, hemen deliğe geri dönüyorum, parmaklarım açıktaki kablolara uzanıyor. Kanalın çatlağı kablo demetine erişmek için yeterince geniş, ama onları tamamen çekip çıkarmak için yeterli değil.

Onları yerlerinden sökmem gerekecek.

Parmaklar işe yaramaz, yalıtım çok serttir. O zaman dişler. Bir sonraki güvenli pencereyi bekliyorum, sonra elimi içeri daldırıyorum, mavi teli sıkıştırıyorum ve uzanabildiği kadar açıklığa doğru çekiyorum.

Uzanmak için beceriksizce eğilerek teli kesici dişlerimin arasına sıkıştırıyorum ve plastik kaplamanın yırtıldığını hissederek başımı çeviriyorum. Altındaki bakır loş ışıkta parıldıyor, hem tehlike hem de özgürlük vaat ediyor.

İşlemi kırmızı kabloyla tekrarlıyorum, her hareketi kameranın dönüşüyle zamanlıyorum. Gözlerimden ter damlıyor ama elimi silecek durumda değilim. Tek bir hata, tek bir yanlış zamanlama ve Arson tam olarak ne yaptığımı anlayacak.

Son olarak, her iki kablo da açığa çıkar. Şimdi asıl tehlikeli kısım geliyor.

Bir sonraki güvenli aralıkta, soyulmuş bölümleri birbirine yaklaştırıyorum. Ellerim terden ve betonun derimi kesmesinden dolayı kandan kayganlaşmış durumda. Şimdi kaymayı göze alamam.

Üç, iki, bir.

Kabloları birbirine bastırıyorum.

Şok hemen etkisini gösteriyor; kolumdan yukarı fırlayan ve dişlerimi sıkmama neden olan yakıcı bir sarsıntı. Bir çığlığı ısırıyorum, parmaklarım kasılıyor ama teması yeterince uzun süre koruyorum.

Bir an için hiçbir şey olmuyor. Yanlış kombinasyonu mu seçtim?

Sonra-

WHOOP! WHOOP! WHOOP!

Yangın alarmı kulakları yırtarcasına çalıyor. Kırmızı acil durum ışıkları yanıp sönerek hücreyi kıpkırmızı darbelerle yıkıyor. Fıskiyeler devreye girip her şeyi soğuk suyla ıslatırken duvardan geriye düşüyorum.

"Siktir!" Su yüzümden aşağı akıp kıyafetlerimi vücuduma yapıştırırken ünlem istemsizce kaçıyor.

Ama lanetin altında sevinç var. İşe yaradı. Gerçekten işe yaradı.

Fıskiyeler acımasızca püskürüyor, beton zemini kayganlaştırıyor ve çabalarımdan kaynaklanan tozu ve kanı yıkıyor. Su, duvardaki delikten akıyor ve potansiyel olarak amaçladığımdan daha fazla sistemi kısa devre yaptırıyor.

Daha da iyi.

Islanmış saçlarımı gözlerimden itiyorum, göğsümde bir kahkaha yükseliyor. Bu sadece birinci adım -dikkat dağıtmak, sistemin açıklarını test etmek- ama haftalardır kaydettiğim ilerlemeden daha fazlası.

Su soğuk, hücremi su basıyor ve Arson ne yaptığımı öğrendiğinde muhtemelen cehenneme gideceğim.

Ama yakalandığımdan beri ilk kez umut gibi bir şey hissediyorum.

Fıskiyeler durma belirtisi göstermiyor ve dikkatle uyguladığım planımı su dolu bir karmaşaya dönüştürüyor. Su gözlerime, burnuma ve

Ağız, düzgün görmeyi ya da nefes almayı zorlaştırıyor. Alarm, beton duvarları titreterek sağır edici feryadını sürdürüyor.

"Lanet olsun," diye mırıldanıyorum, yüzümdeki suyu birkaç saniye içinde onuncu kez silerken. Bu tam olarak hayal ettiğim gibi değildi - küçük bir alarm tetiklemeyi, belki de yerel bir sistem arızasına neden olmayı umuyordum. Hücremi kapalı bir yüzme havuzuna dönüştürmeyi değil.

Zemin zaten ayak bileği derinliğinde suyla dolu ve tahliye edilecek bir yer yok. Köşedeki küçük lavabo geri tepiyor ve sele katkıda bulunuyor. İnce yatağım yükselen suyun içinde yavaşça dönerek acınası bir şekilde yüzüyor.

Yine de kaos ihtiyacım olan şeydi. Arson alarmlar ve su baskınlarıyla uğraşırken, ben de bir sonraki aşama üzerinde çalışabilirim - ihlali genişletmek, daha kritik sistemlere erişmek. Belki kapının kilidini açmanın bir yolunu bile bulabilirim.

Ama önce, yaptığım şeyi saklamam gerek.

Kamera dönmeye devam ediyor, artık önüne düşen su tabakası sayesinde büyük ölçüde işe yaramıyor. Yine de işi şansa bırakmayacağım. Hareketlerimi spreyle zamanlayarak ranzama doğru yürüyorum ve ince metal çerçeveyi duvardan çekip çıkarıyorum.

Su onu beklediğimden daha ağır yapıyor, çalışma alanımın üzerine yerleştirmek için hücre boyunca sürüklerken kaslarım geriliyor. Deliği tamamen gizlemeyecek ama üstünkörü bir inceleme sırasında daha az belli olmasını sağlayabilir.

Sonra yatağımı yüzdüğü yerden alıp katlayarak karyola ile duvar arasındaki boşluğa yerleştiriyorum. Sırılsıklam malzeme mükemmel; sanki güvenlik ihlalini gizlemeye değil de suyun içeri girmesini engellemeye çalışmışım gibi görünüyor.

Kaşık tuvalete gidiyor, onunla uğraşmak zorunda olan tesisat sistemine sessiz bir özür dileyerek sifonu çekiyor. Kazılarımın kanıtı
-Küçük beton tozu yığınları tufanda savruluyor ve su hacmi için tamamen yetersiz olduğunu kanıtlayan zemin giderine doğru akıyor.

Koridordan ayak sesleri geliyor. Küfürler. Arson, alarmı kontrol etmeye geliyor.

Kendimi rahatça uzak duvara yaslıyorum, el işimden olabildiğince uzağa. Kollarımı kavuşturmuşum, yüzümde sinirli bir ifade var - sadece beklenmedik duştan rahatsız olmuş bir mahkum.

Delik gizli. Kablolar gözden uzakta. Çok yakından bakmadığı ve mobilyaların yerini değiştirmeye karar vermediği sürece sorun olmaz.

Koridorun sonundaki kapı çarparak açılır. Gösteri zamanı.

Çünkü Arson yaptığım şeyden şüphelenirse, bedelini ödeyen ben olmayacağım.

Lilian olacak.

Püskürtülen suyun içinden iki figür belirirken gözlem penceresi kararıyor. Arson'ın kaşları çatık, saçları alnına yapışmış, giysileri salonun fıskiyelerinden çoktan sırılsıklam olmuş halde, çağlayan damlacıkların arasından bile görülebiliyor.

Ama kalbimin teklemesine neden olan, onun yanındaki daha küçük figür. Lilian, Arson'ın tişörtlerinden birine benzeyen bir şey giyiyor, bedenine göre çok büyük. Saçları yüzünün etrafında ıslak dallar halinde sarkıyor, sular altındaki hücreme bakarken gözleri kocaman.

Arson avucunu dahili telefon düğmesine vurur. "Ne yaptın lan sen?" Sesi hoparlör sisteminden çatırdayarak geliyor ve alarm sesleriyle yarışıyor.

Masum bir şaşkınlık ifadesi takınıyorum ve kollarımı sağanak karşısında iki yana açıyorum. "Ben mi? Ben sadece beklenmedik duşun tadını çıkarıyorum. Güvenlik sisteminizde sorunlar var gibi görünüyor."

Gözleri daralıyor, kurcalamaya dair kanıt bulmak için hücreyi tarıyor. Her kasım kaçmak ya da savaşmak için gerilmiş olsa da kendimi rahat ve gevşek kalmaya zorluyorum.

"Lilian, burada kal," diye emrediyor, ona bakmadan. "Ana kontrol panelini kontrol etmem gerekiyor."

Başını sallıyor ama gözleri beni hiç bırakmıyor. Bakışlarında bir şey var - endişe, beni nispeten zarar görmemiş görmenin verdiği rahatlama ve başka bir şey. Göğsümü sıkan bir şey.

Arson gözden kaybolduğu anda cama yaklaşır.

Dudakları bariyerin ve alarmların arasından duyamadığım kelimeler çıkarıyor.

Gizli gediğimden uzak durmaya dikkat ederek pencereye doğru ilerliyorum. Su yüzümden aşağı akıyor, gömleğimi ıslatıyor ve ayaklarımın etrafında birikiyor. Camın arkasından onun da pek kuru olmadığını görebiliyorum, ödünç aldığı gömlek her yerdeki suya rağmen boğazımı kurutacak şekilde kıvrımlarına yapışıyor.

Biz iletişim kuramadan Arson yeniden ortaya çıkıyor, yüz ifadesi gök gürültüsünü andırıyor. Camın arkasından beni inceliyor, gözleri metodik bir şekilde hareket ediyor.

hücremde. Ne yaptığımı arıyorum. Onun mükemmel sistemini nasıl tehlikeye attığımı.

Dikkatini dağıtma zamanı.

Yavaş ve kasıtlı bir şekilde sırıtıyorum, sonra da sanki şöyle der gibi omuz silkiyorum: *Ne yapabilirsin ki?* Bu jest onu çileden çıkarmak için hesaplanmıştı - neden olduğum kaosa rağmen umursamaz ve ilgisizdi - çenesi gözle görülür şekilde gerildi. Arkasında, Lilian sessiz alışverişimizi izliyor, ifadesi hayranlık ve korku arasında gidip geliyor.

Güzel. Bana odaklanmasına izin ver. Otoritesine yapılan bu meydan okumaya. Sistemi nasıl tetiklediğimi araştırmasın.

Çünkü bir dahaki sefere, sadece alarmları çalıştırmayacağım.

Bir dahaki sefere, o kapıdan çıkıp onu da yanımda götüreceğim.

Fıskiyeler amansız sağanaklarına devam ederek her şeyi ıslatıyor. Kardeşimle göz temasını koruyarak, sırılsıklam gömleğimin eteğine uzanıyorum ve yavaşça yukarı doğru sıyırarak onunkini yansıtan vücudumu ortaya çıkarıyorum. Her hareket kasıtlı, telaşsız.

Arson'ın gözleri kısılıyor, tam olarak ne yaptığımı anlıyor.

Tişörtü teatral bir dikkatsizlikle kenara fırlatıp ıslak bir şekilde yere çarpmasına izin veriyorum. Su göğsümden aşağı akıyor, tutsaklığım sırasında zayıflayan ama daha az belirginleşmeyen kasların hatlarını takip ediyor. Bundan emin oldum, gücümü korumak için sınırlı alanı kullanarak bu ana hazırlandım.

Camın arkasından Lilian'ın yüz ifadesinin değiştiğini görüyorum. Gözleri suyun gövdemdeki hareketini takip ediyor, yanaklarında alarmın kırmızı ışıltısıyla ilgisi olmayan bir kızarıklık oluşuyor. Ona da aynı şekilde mi bakıyor? Birbirimize benzediğimizi ama temelde farklı olduğumuzu fark ediyor mu?

Geriniyorum, omuzlarımı sanki gerginlikten kurtuluyormuş gibi yuvarlıyorum. Her hareket ikisine de Arson ve benim aynı formu paylaştığımızı hatırlatmak için hesaplanmış. Aynı genetik planı. Aynı cazibe potansiyelini.

Küçük lavabomun yanındaki sabunluk hâlâ sağlam. Kurumsal sabun kalıbına uzanıyorum ve elimde yavaşça çeviriyorum. Sırada ne olduğunu anlayan Arson'ın çenesi daha da geriliyor.

Kasıtlı bir duygusallıkla yıkamaya başlıyorum. Eller göğsümde, karnımda yavaş daireler çiziyor. Açıkça cinsel bir şey yok -sadece bir adam kendini temizliyor- ama alt metin açık.

Bana bak, hareketlerim öyle

diyor. Unutma, biz aynıyız.

O ne teklif ederse ben de ona uyabilirim ama daha iyisini yapabilirim.

Lilian gözlerini kaçıramıyor, dudakları hafifçe aralanıyor. Arson'ın onun tepkisini fark ettiğini, yanağındaki kasın bastırılmış öfkeyle sıçradığını görüyorum.

Biz hep böyle savaştık; yumruklarla değil, psikolojik savaşla. Zayıflıkları bulup acımasızca sömürerek. Fark şu ki, şimdi bahisler kardeşçe rekabetten daha fazlasını içeriyor.

Sabun köpükleri fıskiyeli suyla karışıyor, derimden aşağıya perçem perçem kayıyor. Boynumu, omuzlarımı ve kollarımı yıkarken kardeşimle göz temasını sürdürüyorum. Onu tutabilecek aynı kollar. Ona dokunabilen aynı eller.

Sen özel değilsin, her hareket ona bunu söylüyor. Sen sadece bir kopyasın. Bir yansımasın. Onun üzerinde sahip olduğunu düşündüğün her ne varsa, eşsiz değil. Ona ilk sahip olan bendim ve onunla yürüyüp gidecek olan da ben olacağım.

Yüz ifadesi tehlikeli bir şekilde kararıyor. *Güzel.* Kızgın bir Arson hata yapar. Ve bu oyunu bitirmek için sadece bir hataya ihtiyacım var.

Hafifçe dönüyorum, doğaçlama duşuma devam ederken profilimi gösteriyorum. Bu hareket beni doğrudan en parlak acil durum ışığının altına yerleştiriyor ve aramızdaki farkları vurguluyor - benim cildim pürüzsüzken onunki yaralı. Farklı yollarımızın görsel kanıtı.

Birbirine benzeyen dış görünüşlerin altında çok farklı insanların yattığını hatırlatır. Arson'ın tepkisi ani ve içgüdüseldir. Elleri
Lilian'ın bileğini tutuyor, onu beni gizlenemez bir hayranlıkla izlediği camdan çekip yüzünü ona çeviriyor. Bu hareket sahiplenici, bölgeci -kendisinin olduğunu düşündüğü şeyi sahipleniyor.

Hoparlör tekrar açılır.

"İstediğin bu mu? Küçük isyanınız bununla mı ilgili?
Çünkü bulunduğum yerden, o benimmiş gibi görünüyor. Hepsi benim." "Gösteri hoşuna gidiyor mu?" diye soruyor, dahili telefonun duyabileceği kadar yüksek bir sesle
bana sesleniyor. Eli gömleğinin altından yukarı doğru hareket ederken gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyor ve kadının nefesini kesiyor.

Lilian'ın gözleri dalgalanıyor, beni izlemekle onun dokunuşuna karşılık vermek arasında sıkışıp kalıyor. Sırtını hafifçe kamburlaştırıyor, kendine rağmen ona doğru bastırıyor. Bu manzara kanımı kaynatıyor.

"Oyun oynarsan böyle olur," diye devam ediyor Arson, boştaki eli Lilian'ın yüzünü bana doğru eğmek için kalkıyor. "Sahip olamayacağın şeyi izlersin."

Ağzı Lilian'ın boynunu buluyor, dişleri oradaki hassas deriyi sıyırırken eli gömleğin altında keşfe devam ediyor. Lilian'ın dudakları aralanıyor, çağlayan suyun içinde bile nefes alış verişi gözle görülür biçimde hızlanıyor.

Bu bana işkence etmek için tasarlanmış bir performans. Bana güçsüzlüğümü hatırlatmak için. Ben izlerken, müdahale edemezken onun neler yapabileceğini.

"En enfes sesleri çıkarıyor," diye mırıldanıyor tenine karşı, gözleri meydan okurcasına benimkilere kilitlenmiş. "Göstereyim mi?"

Ben cevap veremeden onu tekrar döndürüp gözlem penceresine doğru bastırıyor. Avuç içleri cama yaslanmış, yüzü benimkinden birkaç santim uzakta ve aramızda sadece bariyer var. Arson'ın elleri kalçalarını arkadan kavrarken, gözleri şaşkınlık ve açık bir uyarılma ile dolu olarak benimkileri tutuyor.

Kundakçılık

I Lilian'ı pencereye, Aries'le arasına doğru sürüklüyorum, parmaklarım kolunu morartacak kadar sert bir şekilde deliyor. Alarmlar kulakları sağır eden feryatlarına devam ediyor, tepedeki fıskiyelerden su akıyor, ama tek yapabildiğim Odaklandığım tek şey ona nasıl baktığı.

Aralarındaki sessiz iletişim. Yangın alarmı daha büyük bir sorunun parçası, hemen çözmem gereken bir sorunun.

"Kundakçı, canımı yakıyorsun," diye soluk soluğa bağırıyor, sendeleyerek kendini çekmeye çalışıyor.

Cevap vermiyorum ve rahatlamıyorum. Zihnim, gözlerinin adamın göğsündeki suyu takip ettiği, dudaklarının bilinçsizce ayrıldığı görüntülerle dolup taşıyor. Saatler önce benimkine bastırılan aynı dudaklar. Ellerimin altında titreyen aynı vücut.

Gerçekten bana meydan okuyabileceğini mi sanıyor? Bir hücrenin içinden? Ona kimin yetkili olduğunu kanıtlamaktan başka çarem yok. Lilian yine gözlem penceresine bakıyor, ayaklarımızın etrafında su birikiyor. Aries tam olarak onu bıraktığım yerde duruyor, yüzünde dayanılmaz derecede kendini beğenmiş bir gülümseme.

Beni sınıyor. Benimle alay ediyor.

Aynı bedenlerimizi bir silah olarak kullanıyor. Ona gerçek acının ne olduğunu göstermenin zamanı geldi.

Pencerenin yanındaki kontrol paneline uzanıp interkom düğmesini *açık* konuma getiriyorum. Kırmızı ışık yanıp sönerek bağlantının canlı olduğunu onaylıyor. Camın bu tarafından gelen her ses artık onun hücresine yayınlanacak.

Mükemmel.

"Sanırım sana gerçek acının ne olduğunu göstermenin zamanı geldi," diye sesleniyorum, sesim alarmın feryadını kesiyor. "Sana kapana kısılmanın nasıl bir şey olduğunu tattırmanın

camın arkasında ve unutuldu. Herkes kendi hayatını yaşamaya devam ederken."

"Onu incitmek olanları değiştirmeyecek," diyor Aries bana, sanki bunu bilmiyormuşum gibi davranarak.

"Ben aptal değilim. Geçmişi değiştirmeyeceğini biliyorum ama canını yakacak ve benim için önemli olan tek şey bu."

Aries'in bakışları daralıyor, benimle ıslak kıyafetleri içinde titreyerek duran Lilian arasında gidip geliyor - benim tişörtüm kıvrımlarına yapışmış ve hayal gücüne çok az şey bırakıyor.

"Ne yapacaksın?" Bana bakmak için boynunu geriye doğru büküyor. Sesindeki endişeyi gözden kaçırmıyorum. Söylemeyi reddetse bile korktuğunu biliyorum. Benden, ona yapabileceklerimden korkuyor.

"Ben ne istersem." Onu göğsüme doğru çekiyorum, arkadan öne doğru, bir kolum onu yerinde tutmak için beline kilitlenmiş. "Bir anlaşma yaptık ve seni buna bağlı tutacağım."

"Bırakın onu! Korkak olma. Bana zarar vermek istiyorsan, bu hücreye gir."

"Onu bırakmanın artık bir seçenek olduğunu sanmıyorum." Burnumu onun altın sarısı saçlarına gömüyorum ve tatlı kokusunu ciğerlerime çekiyorum. Çok lanet sarhoş edici. "Sanırım yaşadığım acıyı anlamanın tek yolu, başkalarının ne diyeceği konusunda çok endişeli olduğun için almayı reddettiğin kızı becerip yozlaştırmamı izlemek olacak." Serbest elim boğazından yukarı kayıyor, yüzünü cama doğru eğiyor, böylece Aries yüzündeki her ifadeyi görebiliyor.

Fıskiyelerden akan su damlacıkları gözyaşları gibi yanaklarından aşağı süzülüyor ve bakışlarında bir endişe titreşimi olsa da, meydan okumanın kanaması var. Camın arkasından kardeşimin rahat duruşunun gerginleştiğini, ellerinin iki yanında yumruk haline geldiğini izliyorum. *Güzel.* Bundan sonra olacaklar için tamamen hazır olmasını istiyorum. Bana teslim oluşunun her anına tanıklık etmesini istiyorum. Umutsuz ve yenilmiş hissetmesini istiyorum.

"Arson, bunu yapma." Sesi hafifçe titriyor.

"Artık geri dönüş yok. Onun dikkatini çekmek istedin, değil mi?" Ona sesleniyorum, dudaklarım Lilian'ın kulağına değerken gözlerimi onunkilere kilitliyorum. "Ve işte burada. Bundan sonra olacak her şey için kendini suçlayabilirsin."

Güçsüz öfke. İktidarsız öfke. İşte böyle görünüyor, o kurumda on yıl boyunca hissettiklerimin aynadaki görüntüsü. Ama bu kez özgür olan benim ve o da benim yaşadığım umutsuzluğu yaşıyor.

Dudaklarım Lilian'ın kulağına değiyor, sesim dahili telefona mükemmel bir şekilde ulaşıyor.

"Seni tam buraya götüreceğim," diye fısıldıyorum, camdan Aries'i izlerken. "Ve o da buna tanıklık edecek. Her itişime. O güzel dudaklarından çıkardığım her inilti. Kötü ikiz kardeşine yenik düşmeni izleyecek."

Vücudu sertleşiyor, omurgasından aşağıya doğru istemsiz bir ürperti yayılıyor. Korkuyor, evet, ama başka bir şey daha var: Heyecan. Tehlike, tabu ve üçümüzü birbirine bağlayan karanlık onu tahrik ediyor.

"Lütfen," diye fısıldıyor, "bu şekilde değil."

Usulca gülüyorum, elimi aşağıya kaydırıp ıslak gömleğinin üzerinden göğsünü okşamama izin veriyorum. "Hayır mı? Dün gece ellerimin üzerinde olmasına aldırmıyor gibiydin. Seni cezalandırdığımda yalvardığın gibi. Hatırladığım kadarıyla seni o kadar sert becerdikten sonra kendinden geçmiştin ki yıldızları görmüştün, değil mi?"

Aries avucunu cama vuruyor, çıkan ses hâlâ çalmakta olan alarmlarla yarışıyor. Ben Lilian'ın göğüs ucunu parmaklarımın arasında yavaşça, kasıtlı olarak yuvarlayıp onu nefessiz bırakırken yüzü öfkeyle buruşuyor. İntikam için onun bedenini kullanırken bile, kendimi ona zevk vermekten alıkoymanın bir yolu yok.

"Sana söyledi mi kardeşim?" Onunla göz temasını sürdürürken bağırıyorum. "Aslında oldukça şiirsel. Senin özgürlüğün karşılığında kendini bana nasıl sunduğunu. Benimle pazarlık yaptı, karşılığında bekaretini vereceğini söyledi."

Lilian kollarımda kıvranıyor, yüzünü başka yöne çevirmek için elinden geleni yapıyor ama ben daha güçlüyüm ve onu yerinde tutup Aries'in yüzündeki ifadeyi görmeye zorlamak için çok az çaba harcıyorum. "Ne kadar asil bir fedakârlık," diye alay ediyorum, elimi aşağı indirip parmaklarımı karnında gezdiriyorum.

"Kes şunu," diye yalvarıyor, elimde çırpınıyor.

Aries yumruğunu tekrar cama vuruyor, ağzından alarm sesinden duyamadığım ama ifadesinden kolayca anlayabildiğim kelimeler çıkıyor.

Tehditler. Şiddet vaatleri.

Bu tam da ondan istediğim şey. Ham, kontrolsüz duygular.

"Endişelenmene gerek yok," diye devam ediyorum, elim aşağıya iniyor ve büyük boy gömleğin eteklerini buluyor. "Ona zarar vermeyeceğim, sikimi bakire amının derinliklerine sokup onu tamamen kendim için talep ettiğimde yapmam gerekenden daha fazla değil. Hatta onun bakire kanının sikime nasıl bulaştığını görmene bile izin verebilirim."

Parmaklarım tişörtün altından kayarak kalçalarının arasındaki nemli sıcaklığı bulduğunda Lilian bir protesto sesi çıkarıyor ve bu bir nefese dönüşüyor. Onu yavaşça, kasıtlı olarak okşuyorum, Aries'in elimin kumaşın altındaki hareketini görebildiğinden emin oluyorum.

Yavaş ve acılı bir ölüm. Ona bu şekilde ulaşacağım. O hücrede on yıl geçirmenin nasıl bir his olduğunu bu şekilde anlamasını sağlayacağım.

"Şimdiden çok ıslandım," diye mırıldanıyorum, dahili telefonun duyabileceği kadar yüksek bir sesle. "Acaba onun için mi yoksa benim için mi? Yıllardır istediğin kardeşin için mi, yoksa istediğini almaktan korkmayan biri için mi?"

Parmaklarım klitorisinin etrafında dönerken başı omzuma düşüyor, utancına rağmen vücudu ona ihanet ediyor. Aries izliyor, gözlem penceresinin kenarını kavradığı parmak eklemleri bembeyaz.

"Ona ne kadar iyi hissettiğini söyleyeyim mi?" Bir parmağımı içine sokarak soruyorum. "Çok sıkı ve sıcak. Çok mükemmel." Yavaşça içine girip çıkıyorum. "Peki ya boşaldığında nasıl ses çıkardığını? Ya da belki de ona göstermeliyim?"

Aries iki yumruğunu da cama vuruyor, darbe o kadar şiddetli ki çatlamamasına şaşırıyorum. Ses alarmların üzerinde bile yankılanıyor, öfkesinin fiziksel bir tezahürü. Ağzından benim adım çıkıyor; bir lanet, bir tehdit, bir intikam sözü. Soğukkanlılığı tamamen bozuldu, o kendini beğenmiş kontrol yerini kafese hapsolmuş bir hayvanın acizliğine bıraktı.

Mükemmel. Paneldeki bir düğmeye basıyorum ve sadece bu amaç için sistemde tuttuğum sakinleştirici ilaçlardan bazılarını pompalıyorum. Onu bayıltacak kadar değil ama bu küçük yüzleşme sırasında kendine zarar vermemesini sağlayacak kadar.

"Bak ne kadar kızgın," diye fısıldıyorum Lilian'ın boynuna, gözlerimi kardeşimden ayırmadan. "Kendisinin sahip çıkamayacak kadar korkak olduğu şeye başka bir adamın dokunmasını izliyor."

Parmaklarım bacaklarının arasında sabit ritmini sürdürüyor, tekrar içeri dalmadan önce klitorisinin etrafında dönüyor, bariz çatışmasına rağmen etrafımda sıkıldığını hissediyorum. Her darbede boğazından boğuk bir ses çıkıyor; kısmen protesto, kısmen zevk.

"Lütfen," diye yalvarıyor ama durmamı mı yoksa devam etmemi mi istiyor belli değil.

Elimi gömleğinin altından çekip parmaklarımı dudaklarıma götürüyorum. Aries'le göz temasını koruyarak, her hareketini gördüğünden emin olarak ıslaklığını yavaşça yalıyorum. "Lezzetli," diye duyuruyorum. "Ve çok tatlı. Acaba o da senin tadının nasıl olduğunu hayal etmiş midir?"

Aries göğsü kabararak camdan uzaklaşır. Sonra ileri atılıyor, kırmak için nafile bir çabayla omzunu cama değdiriyor. Çarpmanın etkisiyle geriye doğru sendeliyor ve biriken suyun içinde tökezliyor.

Yükseltme zamanı.

Lilian'ı yüzüme doğru çeviriyorum, Aries'in onun profilini ve vücudundaki ellerimi net bir şekilde görebilmesi için pozisyonumuzu koruyorum.

"Şortumu çıkar," diye emrediyorum, dahili telefonun her kelimeyi algılayabileceği kadar yüksek sesle.

Gözleri açıldı. "Ne?"

"Beni duydun." Çenesini yukarı kaldırarak onu bakışlarımla buluşmaya zorluyorum. "Çıkar onları. Üvey kardeşine özgürlüğü için tam olarak ne yapmak istediğini göster."

Gözleri Koç'a kayıyor, sonra tekrar bana dönüyor, çelişkili duygularla dolu - utanç, arzu, korku, isyan.

"Şimdi, Lilian." Sesim sertleşiyor. "Yoksa anlaşma iptal olur. Sonsuza dek o hücrede kalır ve ben de istediğimi alırım."

Elleri, alarmlar çalmaya başladığında tuttuğum tek şey olan uyku şortumun bel bandına doğru hareket ederken titriyor. Parmakları karnıma değiyor ve kasıklarımda ısı birikmesine neden oluyor.

Camın arkasından Aries öldürücü bir şiddetle izliyor, vücudu çaresiz bir öfkeyle kaskatı kesilmiş. Ne yaptığımı çok iyi biliyor; ona işkence etmek için onu, onu utandırmak için de onu kullanıyor. Mükemmel bir acı ve arzu üçgeni.

Lilian yavaşça dizlerinin üzerine çöküyor, önümde diz çökerken kumaştan su sızıyor. Titreyen parmaklarıyla başparmaklarını şortumun bel bandına geçiriyor ve aşağı çekmeden önce bir an duraklıyor.

O anın gücüyle, onun dokunuşuyla, Aries'in önümde diz çökmüş üvey kız kardeşinin her saniyesini izlediğini bilmekle zaten sertleşmiş olan sikim serbest kalıyor.

"İşte bu," diye cesaretlendiriyorum, parmaklarımı ıslak saçlarına dolayarak. "Artık kime ait olduğunu göster ona."

Şort ayak bileklerime dolanıyor, beni çırılçıplak ve onun önünde tamamen ereksiyon halinde bırakıyor. Yayılan suyun içinde diz çöken Lilian'ın yüz ifadesi utanç ve isteksiz arzunun büyüleyici bir karışımı. Gözleri Aries'e kayıyor, aralarında sessiz bir özür ya da belki daha karmaşık bir şey geçiyor.

Bu bakış içimdeki tehlikeli bir şeyi ateşliyor. Parmaklarımı saçlarına daha sıkı dolayarak dikkatini tekrar bana çekmeye zorluyorum.

"Gözler üzerimde," diye emrediyorum. "O artık sadece bir seyirci."

İtaat ediyor, bakışları benimkilere yöneliyor. O kehribar rengi gözler, boyun eğerken bile meydan okuyor - beni ona çeken birçok şeyden biri de bu. Alarmlar feryatlarına devam ediyor ve fıskiyeler durmak bilmeyen sağanak yağışlarıyla bu mükemmel kontrol anına kaotik bir fon oluşturuyor.

"Ayağa kalk," diye emrederek onu saçlarından tutup ayağa kaldırdım.

Garip pozisyonuna rağmen zarifçe yükseliyor, bacaklarından aşağı su akıyor. Camın arkasından, Aries tamamen hareketsiz kaldı, anını bekleyen bir avcı gibi. İçine pompaladığım ilaçlar vücuduna etki edip onu halsizleştiriyor olmalı ama gözlerindeki öfke lazer gibi odaklanmış durumda.

Onu daha fazla zorlama zamanı.

Ellerim Lilian'ın sırılsıklam gömleğinin eteklerine gidiyor - gömleğimin parmakları altından kayarak altındaki sıcak teni hissediyor. "Kollar yukarı," diyorum ona, sesim dahili telefondan net bir şekilde duyuluyor.

Tereddütü sadece bir saniye sürdü, sonra itaat etti ve soyunan bir çocuk gibi kollarını kaldırdı. Gömleği kasıtlı bir yavaşlıkla yukarı doğru sürüklüyorum, mükemmel vücudunu hem kendime hem de esir kardeşime santim santim gösteriyorum.

Karnının soluk kıvrımı. Kaburgalarının narin kavisi. Diri göğüslerinin dolgun kabarıklığı, esmer meme uçları hem soğuktan hem de uyarılmasından dolayı elmas gibi sert. Zamanım olsaydı o sert tepelerden birini ağzıma alıp emerdim ama yok. Dikkatim zevkte değil, intikamda.

Yüzü kumaştan çıktığında yanaklarının pembeleştiğini fark ediyorum. Aşağılanmış mı, yoksa bunu o da mı istiyor? Belki de ikisinden de biraz. Gömleği bir kenara fırlatıyorum, onu aramızda tamamen çıplak bırakıyorum. Su çıplak teninden aşağı akıyor, her kıvrımı, her ürpertiyi, her tüy yumağını vurguluyor.

"Çok güzelsin amına koyayım," diye mırıldanıyorum, bir yırtıcı gibi etrafında dönerek Aries'in asla sahip olamayacağı kadının her açısını, her mükemmel santimini görmesini sağlıyorum.

Elleriyle kendini örtmek için hamle yapıyor, ben de o n u bileklerinden yakalayıp durduruyorum. Kulağına eğilerek fısıldıyorum, "Kendini ö r t m e .

Utanmana gerek yok. Bırak seni görsün, bu kadar asil olmasaydı onun olabilecek şeyi görsün."

"Dur, lütfen. Ona zarar vermek için beni kullanma." Lilian'ın parlak mavi gözleri bana bakarken umutla parlıyor, sesi yalvarıyor.

Yalan söylemeyeceğim. Küçük bir parçam intikam adına ona yapmak üzere olduğum şey için kendimden nefret ediyor ama bunun bir önemi yok. Beni hiçbir zaman gerçekten istemedi, sadece onu istedi, bu yüzden benden nefret etmesi dünyanın sonu olmayacak.

Ona başımı salladım. "Yalvarmak yok, henüz değil. O sonra gelir."

"Arson, lütfen. Beni dinle."

Camdan bakıldığında Koç, öfkeden paramparça olacakmış gibi görünüyor. Yumrukları iki yanında sıkılıp açılıyor, çenesi sanki kelimeleri fiziksel olarak çiğniyormuş gibi çalışıyor. Onu böyle görmek için çok bekledim. Hücreye pompalanan ilaçlar işe yarıyor, tepkilerini yavaşlatıyor ama gözleri berrak ve öldürücü olmaya devam ediyor.

"Dinliyorum. Bana onu kurtarmak istediğini söylemiştin. İstediğim her şeyi yapacağını söylemiştin, hatırladın mı?" Lilian'a arkadan bastırıyorum, ereksiyonum kıçının yarığı üzerinde kayıyor.

"Bunu gerçekten yapacağını düşünmemiştim..." diye fısıldıyor.

Kollarımı ona doluyorum ve göğüslerini ellerimin arasına alıyorum. Vücudu istemsizce dokunuşuma doğru yükseliyor. "Çok duyarlısın," diyorum doğrudan Aries'in gözlerinin içine bakarak.

Bir süre sonra, sertleşmiş meme uçlarını işaret parmağım ve başparmağım arasında yuvarlamadan önce çimdikliyorum.

"Kundaklama..." Soluk soluğa adımı söylüyor ve durmamı mı yoksa devam etmemi mi istediğinden emin değilim. Bunun pek bir önemi yok. İstediği buydu, bana teklif ettiği buydu ve şimdi ben topluyorum.

"Şşşt, seni yakaladım. Bu bana yaptığın teklif. Artık reddedemeyeceğim bir teklif. Ödülümü alma vaktim geldi."

Lilian'ı gözlem penceresine doğru manevra ettiriyorum, onu doğrudan Koç'un durduğu yerin önüne yerleştiriyorum. Fıskiyeler nihayet azalmaya başlamıştı, su Lilian'ın çıplak teninde elmas gibi boncuklar oluşturan hafif bir spreye dönüşmüştü.

"Bana ne kadar mükemmel uyduğunu görüyor musunuz? Bize karşı demeliyim. Aynı vücudu paylaştığımıza göre, değil mi kardeşim?"

Gözlerindeki öldürücü öfke yeterince tatmin edici olmalı ama bu kadar yolu havlu atmak için gelmedim.

"Ellerini cama koy," diye emrediyorum, avuç içimi kürek kemiklerinin arasına bastırıyorum, ta ki o uyana kadar. Yavaşça avuçlarını cama dayıyor, parmaklarını açıyor, vücudu titriyor. Bu pozisyon onu hafifçe eğilmeye zorluyor ve Aries'e bakarken kıçını bana gösteriyor.

Mükemmel bir simetri; elleri ona uzanıyormuş gibi cama yapışmış, vücudu beni karşılayacak şekilde konumlanmış. Pencereden Koç'un bilinçsizce onun duruşunu yansıtmasını izliyorum, elleri onunkilerle aynı hizada, dokunuşlarını sadece bariyer ayırıyor.

Samimiyet jesti kanımı kaynatıyor. Ona teselli veremiyor; onu içine soktuğu durumdan dolayı suçluluk hissetmiyor. Aldığı tek şey acı ve öfke, ona sahip olabileceğini, ondan bir parça alabileceğini ama bunu yapmadığını bilmek.

"Ben sana dokunurken ona bak," diye emrediyorum, kalçalarını tutmadan önce ellerimi yanlarında gezdiriyorum. "Tam olarak neyi kaçırdığını görmesine izin ver."

Arzu kanımı pompalıyor, işleri ağırdan almamı, nazik olmamı zorlaştırıyor. Kendimi frenlemek için parmaklarımı etine batırıyorum ama işe yaramıyor. Bu beni ona daha çok aç bırakıyor. Kıçının yarığı boyunca kayan sikimin görüntüsü beni duraklatıyor.

Güzellik ve mükemmellik. Lanet olası bir başyapıta dönüştürmeye niyetlendiğim boş bir tuval. Yavaşça bacaklarının arasına dalıyorum, sikimi uyluklarının arasına sokuyorum, yapışkan sıcaklığı uzunluğumu kaplıyor ve her itişi biraz daha pürüzsüz hale getiriyor.

"Lütfen," diye inliyor ama bana mı yoksa Aries'e mi yalvarıyor belli değil.

Uzanıp diri göğüslerinden birini avuçluyorum, başparmağımla çakıllı meme ucunu okşamadan önce ağırlığını elimde hissediyorum. Sırtını bana yaslayarak devam etmem için yalvarıyor, titreyen her kasında isteksiz zevki belli oluyor.

"Siktir, Lilian. Çok duyarlısın." Onunla alay ediyorum. Dokunuşuma verdiği tepki, şu anda patlamak istememe neden oluyor.

"Arson." Bu kez adımı söylediğinde yüzüme bir gülümseme getiren bir zevk çığlığı atıyor.

"Neye ihtiyacın olduğunu biliyorum. Hissedebildiğini biliyorum." Vücudundan aşağıya, yumuşak karnının üzerinden geçerek, küçük klitorisini bulmak için uyluklarının arasına dalıyorum. Hassas tomurcuğu avuçlayarak kendimi vücudunun tepkisine alıştırıyorum, nefesi kesilip vücudu gevşerken parmağımı daha hızlı daireler çizerek hareket ettiriyorum.

Zaman kipleri. "Sen benim için yaratıldın. Benim olmak için yaratılmışsın." Kulağının kabuğuna fısıldıyorum. Aries'in delici bakışlarını üzerimizde hissedebiliyorum, bizi ayıran pencereden yayılan öfkesini hissedebiliyorum. Lilian inliyor, zevk narin yüz hatlarını dolduruyor.

"Sanırım Aries kendini biraz dışlanmış hissediyor. Neden ona dokunuşumun nasıl bir his olduğunu söylemiyorsun? Amının benim için ne kadar ıslak olduğunu?"

Başını sallıyor ama parmağımı daha hızlı hareket ettirdiğimde vücudu ona ihanet ediyor, amından ıslak sesler geliyor. *Kesinlikle sırılsıklam.* Daha fazla sürtünme için, onu kalçalarının üzerine gönderecek herhangi bir şey için çaresiz, kalçalarını istemsizce sallıyor.

"Söze gerek yok," diyorum Aries'e dahili telefondan. "Böyle bir gösteri sergilerken olmaz. Dokunuşuma nasıl tepki verdiğine bakın. Beni nasıl geri itiyor. Daha fazlasını arıyor. Senin ona asla veremeyeceğin, görmezden gelmeyi seçtiğin şeyi istiyor."

Benim için ne kadar bitkin olduğunu göstermek amacıyla parmaklarımı aşağıya kaydırıyorum ve iki parmağımı birden içine sokuyorum. Çığlık atıyor, duvarlar izinsiz girişin etrafında kenetleniyor, alnı öne düşerek cama dayanıyor.

"Çok sıkı," diye anons ediyorum, omzunun üzerinden Koç'u izlerken. "Çok sıkı, ama uzun sürmeyecek."

Parmaklarımı içinde kıvırarak onu nefessiz bırakan o noktayı buluyorum. "Benim için boşalacak mısın? Kardeşim izlerken, yapabileceği hiçbir şey olmadığını bilerek parmaklarıma boşalacak mısın?" Ellerimin arasında çırpınırken, orada inşa edilen zevkten kaçmaya çalışırken, bunun ne kadar yanlış hissettirdiğinden kaçmaya çalışırken bile paramparça olacağını biliyorum. "Hadi tatlı kızım, benim için gel. İstediğini biliyorum."

Bir teslimiyet çığlığıyla patlıyor, amı kasılıyor, kanalı parmaklarımı iyice sıkıyor, tüm vücudu kaskatı kesiliyor, bariz çatışmasına rağmen zevk onu ele geçiriyor.

Aries elini Lilian'ın yüzünün dayandığı yerin tam karşısındaki cama vurur. *Elbette bu muhteşem anı yarıda kesecekti.* Gözleri buluşur ve aralarındaki bağlantı bariyerin ardından bile yadsınamaz.

Aralarında bir şeyler geçer; özür, arzu, ortak çaresizlik.

Onları görmek midemi çirkin ve uğursuz bir şeyin doldurmasına neden oluyor. Onu yok etmek, onunla olan bağını sonsuza dek koparmak istiyorum. Onun ıslak amcığı

Parmaklarımı içinden çekerken beni zorlukla bırakıyor. Vakit geldi. Sikim için hazır.

"Bunun için yalvar," diye fısıldıyorum kulağının dibine, dahili telefonun duyabileceği kadar yüksek bir sesle. "O izlerken seni almam için bana yalvar."

"Lütfen, Arson. Lütfen bana bunu yaptırma." Lilian'ın cevabı bir fısıltıdan ibarettir, kelimeler ölmekte olan alarmdan zar zor duyulmaktadır. Ancak dahili telefon yeterince duyulur ve sesi Koç'un hücresine taşındığında kıyamet kopar.

İfadesi öfkenin ötesinde bir şeye dönüşüyor; öyle bir yıkım ki neredeyse güzel. Tek yapabildiğim gülümsemek.

Nasıl hissediyorsun, kardeşim?

Yine de yeterli değil. Canavar, intikam alınana kadar tatmin olmayacaktır.

"Ya yaparsın ya da anlaşma iptal olur," diye omzunu dürtüklüyorum.

Tüm vücudu donuyor ve bir an için pes edeceğini, hayır diyeceğini ve o zaman alternatifi düşünmek zorunda kalacağımı düşünüyorum ama neyse ki konuşuyor.

"Lütfen..." Sonunda sesi çatlayarak söylüyor.

"Lütfen, ne?" Kendimi onun girişinde konumlandırarak talep ediyorum, horozumun başı onun kaygan kıvrımlarını ayırıyor. "Açıkça söyle. Tam olarak ne için yalvardığını duymasını istiyorum."

Alnını cama daha sert bastırdı, gözleri Aries'inkilere kilitlendi. "Lütfen..." Tereddüt etti ama devam etti, "Lütfen beni becer."

Kelimeler damarlarıma ateş saçıyor. Kalçalarını daha sıkı kavrıyorum, ileri doğru iterken onu sabit tutuyorum, sıkı girişini hafifçe kırıyorum. Bu his enfes - sıcak, kaygan direnç istilama yol veriyor.

"Ona bak," diye emrediyorum, bir santim daha yaklaşarak. "Gözlerini kapatma. Sana ne yaptığını görmesine izin ver."

Ben biraz daha derine iterken bakışlarını Koç'a sabitleyerek itaat ediyor. Vücudu bana uyum sağlamak için geriliyor, bakir gerginliği ısrarlı baskıma boyun eğiyor. Bariyerini aştığımda dudaklarından küçük bir inilti kaçıyor, direnç ani bir ıslaklık akıntısıyla yol veriyor. *Yemin ederim, yıldızlar görüyorum.*

Hiçbir şey ve hiç kimse bu kadar iyi hissettirmemişti.

Aries'in yumruğunu son bir kez daha cama vurduğunu ve arkasını döndüğünü kısa bir süre için seçebiliyorum, onun kuyusu olması gereken şeyin kızlığını bozmasını izleyemeden, çıkardığı her sesi duyma menziline hapsolmuş durumda.

"İşte bu," diye mırıldanıyorum, yarısına kadar içine girene kadar daha derine kayıyorum. "Lanet olsun Lilian. Sikimi o kadar iyi, o kadar mükemmel alıyorsun ki."

Kıvrak vücudu uzunluğumun etrafında titriyor, istilaya alışıyor. Kıpırdamadan duruyorum, anın tadını çıkarıyorum, onun sıkı sıcaklığının, kardeşim dinlemek, izlemek zorunda kalırken ona sahip olmanın gücünün.

"Biraz daha," diye inliyorum, dahili telefonun duyabileceği kadar yüksek bir sesle. "Kundakçılık. Acıtıyor." Sesi titriyor, acıyla ve ne kadar istesem de Kardeşimi incitmiş olsam da bu anın onun için keyifli geçmesini istiyorum.

Sırtını hafifçe okşayarak güven verici bir şekilde kulağına fısıldıyorum. "Şşşt, her şey yoluna girecek. Çok iyi bir iş çıkarıyorsun. Sadece biraz daha kaldı."

Bir elimi ön tarafına sokup klitorisini buluyorum ve hassas tomurcuğun etrafında nazikçe dönüyorum. Birkaç saniye sonra yumuşak bir inilti ondan kaçıyor ve amcığı biraz daha gevşiyor gibi görünüyor ve beni karşılayan sıcaklığının içinde biraz daha derine batmama izin veriyor.

"İşte böyle. Benim için rahatla."

Duygu ezici - ipeksi duvarları beni kavrıyor, vücudu çelişkili zihnine rağmen yanıt veriyor. Kalın sikimin içinde kayboluşunu izliyorum, onun beni içine alışını, o anın gücünü görerek büyüleniyorum. Bakire kanı uzunluğumu kaplıyor ve ona verdiğim her vuruşta küçük bir bakış yakalıyorum.

Görsel ve fiziksel zevkin o kadar büyüsüne kapılıyorum ki uyarı işaretlerini kaçırıyorum. Alarmlar sonunda tamamen kesildiğinde ani sessizlik. Elektrik sistemleri tesisin her yerinde yankılanan yumuşak bip sesleriyle sıfırlanıyor. Koridorun en ucundaki güvenlik kapısı kilitli kalması gerekirken kayarak açılıyor. Lilian'ın vücudunun enfes sıcaklığına gömüldüğümde, yüzünün cama yansımasını izlediğimde, sığ itişlerimle klitorisinin etrafında dönerken kırık inlemelerini dinlediğimde başka hiçbir şeyin önemi yok.

Onun vücudunun ikiz zevklerine ve Aries'in işkencesine o kadar odaklanmışım ki dikkatimi kaybetmişim. Yıllarca aşırı dikkatle hayatta kalmış bir adam için bu büyük bir hata. *Bedelini ödeyeceğim bir hata.* Çevresel görüşümde bir şey hareket ediyor - çok hızlı, ışık oyunu olamayacak kadar kararlı.

Tehdidi fark ettiğimde çoktan iş işten geçmiş oluyor.

Lilian

O Bir an Arson bedenime sahip olurken, beni esnetirken, ilk kez sahiplenirken karanlık ve çökmekte olan bir zevke dalıyorum ve sonra etrafımdaki her şey patlıyor. Neler olduğundan emin değilim.

Çıplak uzuvlar ve şiddetli bir niyet karmaşası içinde yere çarptığımızda. Tek bildiğim, başım ıslak betona çarptığında kafatasıma yayılan acı.

"Siktiğimin piçi!" Arson'ın derin sesi etrafımda gürlüyor. "Kendin için alamayacak kadar korkak olduğun şeyi başkasının talep etmesini kaldıramadın, ha?"

"O hiçbir zaman senin olmadı." Aries'in cevabı hırlamaktan başka bir şey olmuyor. Bir an sonra, ete çarpan yumrukların etli gümbürtüsünü duyuyorum.

Yönümü bulmaya ve üstümde boğuşan aynı bedenlerin bulanıklığını anlamlandırmaya çalışıyorum. Aries ve Arson-ayna görüntüleri ölümcül bir mücadeleye kilitlenmiş, çıplak formlarından aşağı su akıyor ve kimin kim olduğunu ayırt etmeyi neredeyse imkansız hale getiriyor. Biri yaralanmadan önce onları durdurmalıyım. Yavaşça yanıma dönüyorum ve yerden kalkıyorum.

Kulaklarım hafif bir tıslama sesi algılıyor ve bir an sonra, Aries'in hücresinin açık kapısından hafif kimyasal kokan bir bulut çıkıyor.

Ne oluyor be? Refleks olarak nefes alıyorum, buharı ciğerlerimin derinliklerine çekiyorum. Vücudumda ilerlerken dilimde tatlı ve dumanlı bir tat bırakıyor ve beraberinde sıcaklık hissini getiriyor. Bir nefes daha ve daha fazla tatlı hava ciğerlerimi dolduruyor.

"İçine çekme!" diye bağırıyor içlerinden biri -Koç burcu sanırım- ama uyarısı çok geç geliyor. Rasyonel düşünce çoktan

çatlaklar, duyularım tamamen anormal bir şekilde arttı.

Neyim var benim?

O tatlı dumandan daha fazlası odaya süzülürken burnum kırışıyor. Gerçeklik kavrayışımdan gittikçe uzaklaşıyor. Dünya değişiyor, kenarlar bulanıklaşıyor, renkler yoğunlaşıyor.

Tenim aşırı duyarlılıkla karıncalanıyor, çıplak bedenimden aşağı kayan her su damlası kasıtlı bir okşama gibi geliyor. İçimden küçük bir nefes kaçıyor, göbeğim hiçbir şeyin etrafında sıkılaşıyor. İçim boş, bomboş. Onlara ihtiyacım var, ona ihtiyacım var, sikilmeye ihtiyacım var.

Kızgın arzu içimde dalgalanıyor ve içgüdüsel olarak kalçalarımı kaldırıp sırtımı eğerek rahatlamaya çalışıyorum, meme uçlarım serin havaya karşı neredeyse acı verici bir şekilde sertleşiyor.

İkizler savaşlarına devam ediyor, ama şimdi hareketleri koreografiye uygun, şiddetiyle güzel görünüyor.

Durdurun onları! Kafamın içinde bir ses çığlık atıyor.

Bedenimin itaat etmesini sağlayamıyorum. Bakışlarım kasların esnemesine, tenin ten üzerinde kaygan kayışına ve her birinin çıkardığı hayvani efor homurtularına sabitlenmiş durumda.

Sesler, gerginlik, sadece ihtiyacımı arttırıyor.

Aries'in yumruğu Arson'ın çenesine çarpıyor. *Korku.* Bu normal bir tepki. Korkmalıyım ama korkmuyorum. Kimyasallar tüm normal engellemeleri atlamış gibi görünüyor, geriye sadece çiğ, ilkel bir ihtiyaç kalıyor. Arson'ın az önce olduğu yerde amım zonkluyor, boş ve ağrıyor.

Tek düşünebildiğim o acıyı dindirmek. Saklamak ya da kontrol etmek imkânsız. Sanki beden dışı bir deneyim yaşıyorum, ellerim kendiliğinden hareket ediyor, tenimi okşuyor, karnımın üzerinde aşağı doğru kayıyor. Uyluklarımın arasında kendi kalp atışlarıyla nabız gibi atan boşluğa ulaştıklarında duruyorlar.

Dokunmaya ihtiyacım var. Serbest bırakılmaya ihtiyacım var. Bir şeye ihtiyacım var, bu yanmayı hafifletecek herhangi bir şeye.

"Benim" diye hırlıyor içlerinden biri, belki de Koç burcudur.

Şakağından aşağı damlayan kanı ve gözlerinin öfkeden ne kadar vahşi olduğunu kısaca fark ediyorum, beni uyluklarımı açmış, onu bana çağırırken bulduğunda daha derin bir ilkel ihtiyaç onları dolduruyor. Kimyasal bulanıklık her şeyin rüya gibi görünmesine neden oluyor.

Bu gerçekten gerçek mi? Sırtımı kamburlaştırıyorum, asla bilinçli olarak sunmadığım sessiz bir davet.

Elim kalçalarımın arasına kayıyor ve parmaklarımı sırılsıklam kıvrımlarımda gezdirerek memnuniyetle inliyorum. Bunun yanlış olduğunu, şu anda kendimde olmadığımı biliyorum, ama damarlarımda akan bu umutsuz açlıkla bu düşüncelerin hiçbiri beni rahatsız edemez.

"Siktir," diye inliyorum, parmaklarım klitorisimin etrafında dönüyor, içimde oluşan dayanılmaz gerginlikten kurtulmaya çalışıyorum. Parmaklarımın amıma doğru hareket ederken çıkardığı kaygan, müstehcen sesler kaosun içinde daha yüksek görünüyor.

Daha fazla. Daha fazlasına ihtiyacım var. Bacaklarımı daha da açarak iki parmağımı dar amımın içine sokuyorum. O kadar iyi hissettiriyor ki ağlayabilirim, Arson'ın beni doldurduğu zamanki gibi olmasa bile.

Yarı kapalı gözlerle ikizlerin boğuşmasını izliyorum, zevkim artıyor.

Birbirinin aynısı olan güzel vücutları bu vahşi dansa kilitlenmiş durumda; yüzlerini kan kaplıyor, kasları geriliyor, dişleri ilkel bir saldırganlıkla ortaya çıkıyor. Kendimi daha hızlı beceriyorum, parmaklarım içeri ve dışarı pompalanıyor, aynı anda hem ulaşılabilecek hem de imkânsız derecede uzak görünen bir serbest bırakmanın peşindeyim.

İhtiyaçtan deliriyorum.

"Aries," diye sesleniyorum

ona.

Bir kardeş diğerini duvara çarparken kulaklarımı yüksek sesli bir çatırtı dolduruyor -Koç, Arson'a karşı avantaj kazanıyor. Darbe Arson'ı anlık olarak sersemletmeye yetiyor.

Bir hareket bulanıklığı içinde, Aries üstümde, vücudu ışığı engelliyor.

Evet. Sana ihtiyacım var. Seni istiyorum.

Hissettiğim aynı çaresizlik onun gözlerine de yansıyor. Neye ihtiyacım olduğunu bildiğinden, dudakları dudaklarıma çarpıyor. Öpüşü Arson'ın kontrollü, hesaplı hareketlerine hiç benzemiyor. Bu çiğ bir çaresizlik, dişler dudakları sıyırıyor, dil içeri girmeyi talep ediyor. Kanın bakırımsı tadı dilimde patlıyor. Onun mu benim mi, bilmiyorum, fark etmez.

Bu anın gerçekleşmesi için bu kadar uzun süre beklemişken olmaz. Onun da beni öpmesini, benim onu arzuladığım gibi onun da beni arzulamasını. Kırmızı sıcak zevk beni dolduruyor ve parmaklarım bacaklarımın arasında çılgınca çalışırken ağzına doğru nefes alıyorum.

Sonra aniden geri çekiliyor, öpücüğü kesiyor ve bağlantımızı koparıyor. Hayal kırıklığı içinde inliyorum. *Hayır. Ona ihtiyacım var.* "Lütfen durma..." Yalvarıyorum, vücuduna yapışıyorum.

O zaman fark ediyorum ki beni izliyor, gözleri bacaklarımın arasına bakıyor. Zorlukla kontrol altına alınmış bir öfkeyle bileğimi tutuyor ve geri çekiyor. Ona ne yaptığını sorma şansım yok, kalın parmakları benimkilerin yerine geçip bana cevabımı verdiğinde değil. Çekip tekrar kabaca içime soktuğunda hem zevk hem de acı dolu bir çığlık atıyorum.

"Benim," diye hırlıyor dudaklarıma karşı, parmakları içimde kıvrılıp sırtımı ıslak zeminden ayıran bir nokta buluyor. "Her zaman benim oldu." Boştaki eli sırılsıklam pantolonunun düğmesini karıştırıyor ve saniyeler sonra umutsuz bir ihtiyaçla pantolonunu tekmeleyerek çıkarıyor.

Sonra tamamen çıplak kalıyor ve sikinin ağırlığı kalçama dayanıyor. Aleti kardeşininkiyle aynı, ama bir şekilde farklı - daha sıcak, daha acil. Aramızdaki bu anın bitmesini hiç istemiyorum. "İçinde olmak istiyorum," diye pantolonunu indiriyor, kendini iki yana açılmış kalçalarımın arasına yerleştiriyor. "Nazik olamam. Olmayacağım. Onu silmem gerek. Yapmam gerek sen benimsin."

Çiğ açlık yüzeye doğru pençelerini çıkarıyor. İlk seferimizin böyle olmaması gerekiyordu ama bunu hiç olmamasına tercih ederim.

"Lütfen," diye tırnaklarımı omuzlarına geçiriyorum, hem geri çekilmesini engellemek hem de devam etmesi için onu cesaretlendirmek için. "Becer beni, Aries. Beni senin yap."

Adını söylediğimi duymak onda ilkel bir şeyi tetikliyor.

Kalın sikini girişime yerleştirirken gözleri -ağabeyininki gibi ama farklı bir ateşle yanıyor- benimkilere kilitleniyor.

"Benim," diye homurdanıyor içime sonuna kadar girmeden önce.

Acı içimi yakıyor, kalbimi ve ruhumu acımasız bir hamleyle ele geçirirken kaslarım geriliyor. Gözlerimin arkasından yaşlar süzülüyor ama tek yapabildiğim tırnaklarımı etinin daha derinlerine batırmak, o beni işaretlerken ben de onu işaretlemek.

Çaresizlik ve acı dolu bir çığlık boğazıma düğümleniyor.

Çok acıyor, sanki kendini vücudumun içine kazımaya çalışıyor.

"Siktir," diye homurdanıyor, beni yerinde tutarken parmakları kalçalarıma saplanıyor. Dışarı çekildiğinde yakıcı acı dağılıyor ama içime geri çarptığında intikamla geri dönüyor.

"Buna değer, her şeye değer. Çok sıkı, çok sıcak. Mükemmellik."

İtişlerinin yoğunluğuyla hava ciğerlerimden çekiliyor ve acı zihnime kaydedilirken, kimyasal bulanıklık acıyı başka bir şeye dönüştürüyor - tam olarak zevk değil, ama ruhumu tatmin eden yakıcı bir dolgunluk

Doldurulmak için umutsuz bir ihtiyaç. Aleti beni rahatlatmanın ötesinde geriyor ve kırık kızlık zarımdan kaynaklanan hafif yırtık, her itişe ek bir yanma katıyor. Bir bakıma, beni parçalara ayırıp tekrar bir araya getiriyormuş gibi hissettiriyor.

"Benim," diye bağırıyor boynuma karşı, dişleri hassas eti sıyırıyor. "Benim, benim, benim." Ne kadar çok söylerse, hızı o kadar acımasızlaşıyor. Sanki bir hayvanın dili çözülmüş gibi. Yıllar süren gizli fantezilerim sırasında hayal ettiğim kontrollü baştan çıkarmaya hiç benzemiyor. Bu ele geçirme, saf ve ham.

"Aries." Adını onu durdurmak için mi yoksa devam etmesini söylemek için mi söylediğimi bilmiyorum ama bedenimin kendi aklı var. Bacaklarımı kaldırıp beline doluyorum ve istemsizce onu daha derine inmeye, beni olabildiğince derinden sahiplenmeye teşvik ediyorum.

"Bir daha söyle," diyor, bir eli acı içinde saçlarıma dolanırken. "Lanet olası adımı söyle."

"Koç," diye tekrarlıyorum, içimdeki karanlık ve uğursuz bir şeyi sıyırırken kelime kırık bir hıçkırık gibi geliyor. Vücudumdaki tüm sinir uçlarını harekete geçiren bir şey.

"Onun değil," diye homurdanıyor, eğer bu mümkünse adımlarını hızlandırıyor. "Asla onun değil. Sadece benim."

Tırnaklarımı sırtında gezdiriyorum, parmak uçlarımın altındaki kanının sıcaklığı beni heyecanlandırıyor. Ona acı çektirdiğimi bilmek bulanıklığı dağıtmalı, duyularımı uyarmalı ama bunun yerine her şeyi daha da yoğunlaştırıyor, her hissi daha da ezici hale getiriyor.

Gittikçe daha yükseğe tırmanıyorum, bitiş çizgisine gittikçe yaklaşıyorum. Aries bunu hissedebiliyor ve eli saçlarımdan boğazıma doğru iniyor, bir kolye gibi çevreliyor. Yeterince sıkıyor, baskı zevkle harmanlanırken, siki beni parçalara ayırıyor, vücudumu onu kabul etmeye zorluyor.

Sahipleniliyorum, işaretleniyorum, mahvediliyorum ve içimdeki karanlık bir parça bundan zevk alıyor.

o.

"Sen. Benimsin," diye yüzüme hırlıyor, gözleri karanlık, yüz hatları gergin.

Onu yavaş yavaş aşık olduğum adam olarak zar zor tanıyorum.

son birkaç yıldır.

"Lütfen," diye soluyorum, biraz daha fazlasına ihtiyacım var.

Aries, gözlerinde öldürücü bir öfkeyle onu yakalayan Arson tarafından bedenimden zorla çıkarıldığında an patlayıcı bir şiddetle paramparça oluyor. Vücutları kozmik bir şekilde çarpışarak ıslak zeminde yuvarlanıyor.

"Sen lanet olası bir hayvansın," diye hırlıyor Arson, yumruğu Aries'in çenesine değiyor.

"Ve sen de sadece güzel bir yedeksin," diye karşılık veriyor Aries, yarılan dudağından kan fışkırırken.

"Seni öldürmeliyim," diyor Arson, kardeşine doğru hamle yaparak.

Kaç. Yardım çağır.

Bu düşünce kısa bir süreliğine uyarılma sisine nüfuz ediyor, ancak başka bir ihtiyaç dalgası tarafından süpürülüyor. Tekrar kendimi boşlukta hissediyorum, Aries'in sikinin yokluğunda ihtiyaçtan ağrıyorum. Uyluklarımı birbirine bastırıyorum, sürtünme, rahatlama, yakıcı açlığı hafifletecek herhangi bir şey arıyorum. Çok yaklaşmıştım, çok yaklaşmıştım. Arzunun kızıl sisi içinde, onların dövüşünü izlemek için çaresiz bırakıldım - aynı yüzün iki versiyonu, biri yıllarca süren esaretle, diğeri yıllarca süren kurumsal kontrolle işaretlenmiş. Ve ben, hangisini daha çok arzuladığımı söyleyemeden, ikisinin arasında açılmış ve arzuluyorum. Arson, Aries'in şakağına sert bir dirsek atarak üstünlüğü ele geçiriyor ve kardeşini duvara çarpıyor. Darbe Aries'i anlık olarak sersemletmeye yetiyor ve betona yığılmasına neden oluyor.

"Bu kadar oyun yeter," diye hırlıyor Arson, ağzındaki kanı silerek bana doğru yürüyor. Gözleri yayılmış halimin üzerinde geziniyor -bacaklar hâlâ açık, amım uyarılmayla parlıyor ve Aries'in kaba iddiasından dolayı kanla renkleniyor.

İğrenmek yerine, ifadesi yenilenmiş bir açlıkla kararıyor.

"Canını yaktı," diye gözlemliyor Arson, dizlerinin üzerine, kalçalarımın arasına çökerek. Parmakları uyluğumun iç kısmındaki kan lekesini izliyor ve kıpkırmızı bir leke çıkıyor. "Her zaman hayvan. Kontrol yok."

Bu kadar klinik bir şekilde muayene edildiğim için utanç duymalıyım ama hala sistemimde dolaşan kimyasallar her şeyi yüksek bir duyuma dönüştürüyor. Dokunuşu tenimi ürpertiyor, kalçalarım istemsizce eline doğru kalkıyor.

"Lütfen," diye inliyorum, gururun ve mantığın ötesinde. "İhtiyacım var... ihtiyacım var..."

"Neye ihtiyacın var?" Arson'ın sesi alçalıyor, başparmağı klitorisimin etrafında hassas bir basınçla dönüyor ve beni haykırmaya zorluyor. "Tekrar doldurulmaya mı ihtiyacın var? Düzgünce becerilmeye mi?"

"Evet," diye nefes alıyorum, iki parmağını içime sokup hazır olup olmadığımı test ederken eğiliyorum.

"Hâlâ çok sıkı," diye mırıldanıyor, Aries'in çılgınca iddialarından çok farklı, kasıtlı hareketlerle beni açmaya çalışıyor. "Denedikten sonra bile

seni mahvetmek için."

Kendini girişime yerleştiriyor, sikinin kalın başı şiş ve hassas olduğum yeri dürtüyor. Koç'un aksine, yavaşça ilerliyor ve beni santim santim dikkatli bir şekilde alırken yüzümü izliyor.

Bedenim ona teslim olurken, "İşte bu," diye cesaretlendiriyor. "Her şeyimi al."

Germe hafifçe yanıyor, dokularım Aries'in acımasız girişinden hala hassas, ama Arson'ın kontrollü hızı uyum sağlamama izin veriyor. Beni tamamen dolduruyor ve göğsünde titreşen bir iniltiyle dibe vuruyor.

"Sen benimsin." Kardeşinin iddiasını yineliyor ama Aries'in umutsuz olduğu yerde Arson gerçekçi. Bir sahiplik beyanı.

Hareket etmeye başlıyor, her hamlesi kasıtlı ve derin, içimde görüşümü bulanıklaştıran yerlere çarpıyor. Bacaklarım beline dolanıyor, onu daha derine çekiyor, vücudum devam eden acıya rağmen tepki veriyor.

"Bak," diye emrediyor, bir eli aramızda birleştiğimiz yere uzanıyor. Parmakları kan ve uyarılma karışımıyla geri dönüyor. "Bakire kanı. Almak için benim. Benim hakkım."

Bu görüntü beni dehşete düşürmeli, ama değişmiş halimle ilkel bir işaret gibi geliyor. Bu düşünceyle duvarlarım onun etrafında kenetleniyor ve dudaklarından bir zevk tıslaması çıkıyor.

"İşte bu," diye cesaretlendiriyor, hızı artıyor. "Onun sana veremediğini al. Sadece benim verebileceğimi al."

İticileri sertleşiyor, derinleşiyor, kontrollü ritim zevk arttıkça duraksıyor. Etrafında gerildim, tamamen doldum, kardeşinin almaya çalıştığı şeyi geri alırken acı ve zevk birbirinden ayrılamaz.

Aries'in işinin henüz bitmediğine dair aldığımız tek uyarı vahşi bir öfke kükremesi oluyor ve saniyeler sonra Arson'a çarpıyor. Çarpmanın etkisiyle Arson dizlerinin üzerine çöktü ve bana olan hakimiyetini kaybetti. Betona çarptığımda acı omurgamda sekiyor.

Aries bu kez daha stratejik ve daha az vahşi. Dizini Arson'ın karnına saplıyor ve ardından kardeşinin kafasını geriye savuran şiddetli bir aparkat indiriyor. Darbeler birbirini izlerken etin etle buluşmasının ıslak tokadı koridorda yankılanıyor.

"Ona bir daha dokunursan seni öldürürüm," diye söz veriyor Aries, Arson'ı duvara yaslayıp ön kolunu boğazına dayarken sesi son derece sakin.

Korku yavaş yavaş zihnime sızarken tahrikin bir kısmı dağılıyor. Bunu gerçekten yapabileceğini düşünüyorum-ikizinin nefes borusunu ezerken ben

İzle. Son anda bir şey fikrini değiştirir ve bunun yerine Arson'ın kafasını sersemletecek ama öldürmeyecek kadar sert bir şekilde betona çarpar.

Ben tepki veremeden dikkati tekrar bana yöneldi.

Dikkatli mesafesine ve acıyan bakışlarına o kadar alışmışım ki, onu perdeyi aralamış, uzun zamandır sakladığı canavarı ortaya çıkarmış bir halde görmek, başka tarafa bakmamı imkânsız hale getiriyor. O parlak ela gözler vahşi, öfke ve sahiplenme onu delirme noktasına getiriyor. Bir eliyle sikini yumrukluyor, organını sertçe okşuyor.

Bir eli bileğimi kavrıyor ve acımasızca beni yüzüstü çeviriyor.

"Dizlerinin üzerine çök," diye emrederek kalçalarımı yukarı doğru çekti.

Zihnim ayak uydurmakta zorlansa da bedenim onun hâkimiyetine karşılık veriyor. Kalp atışlarımın ağır gümbürtüsü kulaklarımı dolduruyor, korku ve istenmeyen uyarılma ile hızlanıyor.

"Lütfen," diye yalvarıyorum, ama ondan savaşmayı bırakmasını mı yoksa beni içten dışa doğru tüketmekle tehdit eden bu sefil yanmayı sona erdirmesini mi istiyorum, bilmiyorum. "Aries, lütfen. Yeter."

Onun da kendine göre bir cevabı var ve arkamda pozisyon alıyor. Aletinin küt başı girişime sıkıca bastırıyor. Bir eli saçlarıma dolanıyor ve başımı sertçe geriye çekiyor, kafa derim sıkı tutuşundan çığlık atıyor.

"Bitmesini mi istiyorsun?" diye kulağıma karşı hırlıyor. "O zaman bırak ben bitireyim." İleri doğru itmeden önce aldığım tek uyarı o n u n sözleri oluyor, Tek bir yumuşak vuruşla içime giriyor, kendini bu yeni pozisyonda mümkün olandan bile daha derine sürüyor.

Tek yapabildiğim haykırmak, o acımasız bir ritim tuttururken parmaklarım ıslak zeminde tutunmak için çırpınıyor.

"Karşı koymayı bırak," diye emrediyor, saçlarımdaki tutuşu sıkılaşırken kalçaları her hamlede kıçıma çarpıyor. "Bunu istemiyormuş, beni istemiyormuş gibi davranmayı bırak."

Her kelime, beni betonun üzerinde ileri iten acımasız bir vuruşla noktalanıyor. Pozisyon hayvani ve aşağılayıcı olsa da bedenim karşılık veriyor, iç duvarlarım o içime girerken onu sıkıca kavrıyor.

"Sadece-durdur şunu," diye itişler arasında nefes nefese kalıyorum, gözyaşlarım yüzümdeki suya karışıyor. "Lütfen, yapamam- yapamam-"

"Neyi yapamazsın?" Vücudu benimkinin üzerinde yükseliyor, göğsü sırtıma bastırıyor, dişleri omzumu sıyırıyor. "Ne kadar sevdiğini itiraf edemiyorsun

Bir hayvan gibi becerilmek mi? Benim tarafımdan becerilmek mi? Bunu kaç yıldır istiyorsun Lilian? Ne zamandır geceleri yatağında yatıp bu daracık amcığı sikmemi diliyorsun?"

Sözlerinin arkasında inatçı bir gerçek var ve ben bundan nefret ediyorum. Şu anda bile utanç damarlarımda yanıyor çünkü o haklı. Bunu istemiştim. Yıllarca dikkatli bir mesafe ve kibar bir reddedişle bunun hayalini kurdum.

"Sadece bitir şunu," diye hıçkırıyorum. Vücudum bana ihanet ediyor, göğsümdeki ağrıya rağmen zevk artıyor. "Lütfen, Aries, sadece durdur şunu."

"Bunu durduracağım," diye söz veriyor Aries, sesi kulağıma sert bir fısıltı gibi geliyor. "Sikime boşaldıktan sonra."

Eli klitorisimi bulmak için kayıyor, parmakları beklenmedik bir hassasiyetle dönüyor. İkili saldırı -parmakları hassas sinir demetini çalıştırırken siki beni arkadan geriyor- omurgama istenmeyen zevk dalgaları gönderiyor.

Kalçalarım içgüdüsel olarak onu geri iterken bile "Hayır," diye zayıfça itiraz ediyorum.

"Evet," diye ısrar ediyor, parmakları hızlanıyor. "Senin acın... senin zevkin. Hepsi benim. Sen benimsin."

"Hayır. İstemiyorsun... Beni hiç istemedin," diye hıçkırıyorum.

"Seni hep istedim," diye hırlıyor kulağıma. "Her zaman seni izledim, sana sahip olabileceğim günü bekledim, karanlığımın seni lekelemeyeceği günü. Artık bunun için çok geç."

"Yapamam." Onun için parçalanabileceğimi ve parçalanacağımı bilsem de dişlerimi sıkıyorum.

"Yapabilirsin ve yapacaksın da. Sen onun olmadan önce de benimdi. Ona asla vermediğin şeyi bana ver. Ver onu bana." Kalçaları cezalandırıcı ritmini sürdürüyor, her bir hamle göz kapaklarımın arkasında havai fişeklerin patlamasına neden olan derinlerde bir şeye çarpıyor. Sistemimdeki kimyasallar her hissi güçlendiriyor, dizlerime çarpan betonun sert sıyrıklarını bile erotik bir şeye dönüştürüyor. "Siktir, evet. Senin zevkini istiyorum; kendini bana teslim et."

Buna karşı koyuyorum; artan gerilimle ve üzerime çökmekle tehdit eden dalgayla savaşıyorum. Böyle olmaması gerekiyordu. Şiddet, kimyasallar ve bedenimi savaş alanı olarak kullanan ikiz kardeşlerle değil.

"Hissedebildiğini biliyorum," diye cesaretlendiriyor bedenim onun etrafında sıkılaşmaya başladığında. "Amın sıkılaşıyor, zevk artıyor, dayanılmaz hale geliyor. Bırak kendini. Kendini bana ver, Lilian." Direncim parçalanıyor

Aries açısını değiştirdiğinde, parmakları klitorisime amansız saldırılarını sürdürürken, horozunun başı iç duvarlarıma mükemmel bir şekilde sürükleniyor. "Benim için gel," diyor, dişleri omzuma derimi kıracak kadar sert batıyor. "Şimdi benim için gel."

Isırığının acısı son tetikleyicidir.

Zevk vücudumu yıkıcı bir güçle ele geçiriyor ve onun istilacı horozunun etrafında sarsılıyorum. Zar zor nefes alabiliyorum, ciğerlerimdeki hava dururken her sinir ucu patlıyor. Boğazımda bir çığlık yükseliyor; saf hayvan sesi, ham ıstırap ve kulaklarımla buluştuğunda kendi sesim olarak tanınmaz hale geliyor.

"İyi kız," diye homurdanıyor Aries, iç duvarlarım onu sağarken kalçalarım düzensiz bir şekilde sarsılıyor. "Bunu hisset... döllerimin amını doldurduğunu hisset. Bu seni benim yapar."

Kendini derinlere boşaltırken sıcaklık içimi dolduruyor, beni mümkün olan en ilkel şekilde işaretliyor. Görüşümde siyah noktalar beliriyor ve bilincime tutunuyorum, bedenim beni terk ediyor. Aries beni tutuyor, vücudu bedenimi örtüyor, sırtımdaki baskısı neredeyse rahatlatıcı. Ciğerlerime düzensiz bir nefes çekiyorum, omuzlarımdaki ağırlık gidiyor.

Özgürüm. Artık deneyimleyemediğim ya da dokunamadığım arzulara hapsolmuş değilim. Bir an için bu tabloda donup kaldık - göğsü sırtıma çarpıyor, yumuşayan siki hâlâ içimde gömülü. Bir inilti Arson'ın bilincinin yerine geldiğini gösteriyor.

Koç aniden geri çekiliyor, boşluk neredeyse ilk istila kadar şok edici. Onun desteğini kaybedince bedenim yere yığılıyor. Bulanık bir görüşle onun ayağa kalkışını ve sırılsıklam olmuş pantolonunu yerden toplayışını izliyorum.

Bekle, nereye gidiyor?

Hareketlerinde yeni bir amaç var. Az önceki çılgınca sahip olma hali gitmiş, yerine daha soğuk ve hesaplı bir şey gelmiş.

"Aries?" Fısıldıyorum, sesim harap olmuş.

Duraklıyor ve bana bakıyor. İfadesini okuyamıyorum ve bir an için bir şey söyleyebileceğini, az önce olanları kabul edebileceğini düşünüyorum ama söylemiyor. Arkasına bile bakmadan yürüyüp gitti. Hiç tereddüt etmeden. Sadece sahip olduğu kadar eksiksiz ve mutlak bir terk ediş.

Gözyaşlarım gözlerime doluyor, yanaklarımdan aşağı izinsiz süzülüyor.

Utanç. Korku. Suçluluk. Islak betonun üzerinde kendi içime kıvrılırken tüm duygular aynı anda beni bombardımana tutuyor. Kimyasal sis nihayet dağılmaya başlıyor ve ardında berraklık bırakıyor. Uyluklarımın içi kan ve meni ile kayganlaşıyor, bu da ortaya çıkan savaşın bir başka kanıtı.

Kazanılacak bir ödülden başka bir şey değil miydim?

Dünya kenarlarından kararıyor, az önce olanların tüm ağırlığı üzerime çökerken bilincim kayboluyor. Karanlık beni tamamen ele geçirmeden önce gördüğüm son şey, Arson'ın ayağa kalkmaya çalıştığı, alnındaki yaradan yüzüne doğru kan aktığı ve gözlerinin kardeşinin geri çekilen formuna kilitlendiği.

Kundakçılık

Bilincim parçalar halinde geri dönüyor; önce kafatasımın içinde mide bulandırıcı dalgalarla yayılan bir acı. Ardından su damlama sesi, sonunda kendini susturan bir alarm sistemi. En son anılar geliyor

-Koç bana saldırıyor, Lilian kollarımda, kaos başlıyor.

Gözlerimi zorla açıyorum ve görüşüm bulanıklaşıyor. Bir süre sonra gözlerimi kırpıştırıyorum ve her şey yeniden odaklanıyor. İlk fark ettiğim şey etrafımda biriken kırmızı renkli su.

Kan. Çoğunlukla benimki sanırım.

Özgürlüğüne kavuşmak ve ona sahip olmak için ne kadar ileri gidebileceğini hafife almışım. *Bu bir daha olmayacak.* Koridorun uzak ucundaki hareket dikkatimi çekti.

Koç, hâlâ çıplak, saçları damlıyor, sırtına kan bulaşmış, etinde bir sürü çizik var.

Vücudundaki uyuşturucuya rağmen adımlarını kararlı bir şekilde atarak uzaklaşıyor.

Nereye gittiğini sanıyor bu?

İlk içgüdüm onu durdurmak, ama sonra Lilian'ı görüyorum. Minik bedeni kendi üzerine kıvrılmış ve Aries'i öldürme arzum daha da artıyor. Uzaktan bile, gri betona karşı ne kadar solgun olduğunu görebiliyorum, kremsi teni yeni oluşmaya başlayan morluklarla işaretlenmiş - kalçalarında parmak izleri, omzunda kanayan bir ısırık izi.

Onu kullandı.

Bir hayvan gibi istediğini aldı ve şimdi çekip gidiyor. Onu bir hiçmiş gibi soğuk zeminde bırakıp gidiyor. Sanki o bir araç, beni yaralamak için bir araç, yaşayan, nefes alan bir insan değil. Açıklayamıyorum,

Onu böyle çaresiz ve incinmiş görmenin bana neler hissettirdiğini kelimelerle ifade edemem. Bu şekilde bitmemesi gerekiyordu. Sonunda incinmemesi gerekiyordu.

Ama o yaptı ve bu senin hatan.

Öfke kanımda tutuşuyor, yıllardır beslediğim hesaplanmış şiddetten farklı, hayatımı üzerine kurduğum soğuk intikamdan değil. Bu daha sıcak, daha keskin, daha ani bir şey.

Bu ne cüret? Bu ne cüret?

Bunu düşünürken, bu yüzden ondan ne kadar nefret ettiğimi düşünürken bile, daha iyi olmadığımı biliyorum. Eğer onunla oynamasaydım, onu zorlamasaydım, bunlar olmazdı. Kendimi ondan daha fazla kontrol edebiliyorum. Daha iyi bilmem gerekirdi ama yine de onunla alay ettim.

Başımdaki bıçak saplanır gibi ağrıyı ve boynumdan aşağı süzülen ılık kanı görmezden gelerek kendimi yerden kaldırıyorum. Lilian'ın iyi olduğundan emin olmak ve onu tekrar o hücreye kilitlemek dışında hiçbir şeyin önemi yok. Lilian'ın yattığı yere bakıyorum, dudakları hafifçe ayrılmış, nefesi sığ.

Kimyasal güçlendirme olmadan, güvenlik sisteminin sakinleştiricileri hâlâ etkisini gösteriyor ve onu karanlığın derinliklerine çekiyor. Yavaşça ona doğru yürüyorum, bacaklarım ağırlaşıyor. Sakinleştiricileri o kadar çok deneyimledim ki artık beni etkilemiyorlar.

Ona dokunacak kadar yaklaştığımda suçluluk duygusu karnıma yumruk gibi iniyor.

Bunu ona da yaptın.

Yanağını okşuyorum. Bu hareket o kadar dikkatli ve nazik ki beni bile şaşırtıyor. Cildi serin, büyük olasılıkla sudan dolayı, ama kimyasallar tıbbi rahatsızlıkları olanları olumsuz etkileyebilir. Onu yakında ısıtmam gerekecek. Vücut ısısı çok düşerse, o zaman elimizde başka bir sorun olacak. Bakışlarım tekrar Aries'in geri çekilen formuna kayıyor. Bilincimin yerinde olduğunu fark etmedi.

Lanet olası pislik, kazandığını sanıyor, yaptıklarından sonra öylece çekip gidebileceğini düşünüyor. *O daha iyisini, daha fazlasını hak ediyor.* Bu hata ona her şeye mal olacak. Önemsediğini sanıyordum.

Tek bir şeyi kendinden daha fazla önemsediğini. Bu kadar ileri gitmesine izin verdiğim için ben bir pisliğim. Zedelenmiş kasların ve çatlamış kaburgaların protestosunu görmezden gelerek önce yavaş, sonra daha hızlı hareket ediyorum. Acı hayatın bir parçası, tıpkı nefes almak gibi.

Aries'i hücreye götürün, sonra Lilian'ın icabına bakın.

Aries'i sessizce takip ediyorum, çıplak ayaklarım ıslak betonda hiç ses çıkarmıyor. Her adım kaburgalarıma yeni bir acı dalgası gönderiyor ama onu bir kenara itiyorum,

Son on yıldır her acımı sakladığım kutuya koyup bölümlere ayırıyorum. Güvenlik çıkışına doğru ilerliyor, hareketleri esaretten yeni kurtulmuş bir adam için fazla kendinden emin. Ama yürüyüşünde bir tuhaflık var; hafif bir sallanma, köşeyi dönerken bir anlık tereddüt.

Hücresine pompaladığım ilaçlar hâlâ kan dolaşımında dolaşıyor. Damarlarında adrenalin pompalanmadığı için sakinleştirici olarak çalışıyorlar, sonunda tepkilerini yavaşlatıyor ve duyularını köreltiyorlar.

Avantaj: Benim.

Gölgelerden uzak durarak biraz daha hızlı yürüyorum. Üstteki borulardan hâlâ su damlıyor, çıkarabileceğim sesleri maskeliyor. Bir kavşakta duraksıyor, dinliyormuş gibi başını eğiyor ama dönmüyor. Aramızdaki mesafeyi kapattığımı görmüyor.

Bir kurumda geçirdiğim on yıl bana sabrın anahtar olduğunu öğretti. Acele etmek yerine mükemmel anı beklemeyi öğretti. Onu şimdi alabilirdim, ama bu bir savaş olurdu. Uyuşturulmuş olsa bile tehlikeli. Tamamen açığa çıkana ve savunmasız olana kadar beklemek daha iyi.

Koridor ana depo alanına açılıyor, yüksek pencerelerden süzülen ay ışığı her şeyi gümüş rengine boyuyor. Aries duraksıyor, etrafı tarıyor, muhtemelen kıyafet arıyor, belki bir silah... kaçışına yardımcı olacak herhangi bir şey.

Sırtı bir şiddet haritası gibi -Lilian'ın tırnak izleri önceki kavgalarımızdan kalan eski yaraların üzerinde çaprazlama duruyor. O çiziklerin görüntüsü öfkemi tazeliyor.

Onu işaretledi. Kimyasallara rağmen, acımasızca almasına rağmen, istediği halde karşı koydu.

Bir saklama dolabına doğru ilerliyor, dikkati tek bir şeye odaklanmış durumda. *Mükemmel.*

Aramızdaki son mesafeyi üç sessiz adımda kapatıyorum, saldırımın zamanlamasını dışarıdaki gök gürültüsünün uzak gümbürtüsüne göre ayarlıyorum. Ona ulaştığımda hazırlıklıydım ve kollarımı boğazına dolayarak, yıllarca süren kurumsal hayatta kalma mücadelesi sayesinde mükemmelleştirdiğim bir hareketle boğazını sıktım. Tahmin ettiğim gibi anında tepki veriyor, kas hafızası sistemindeki ilaçların önüne geçiyor.

Dirseğini yaralı kaburgalarıma saplıyor ve acı göğsümde dalgalanıyor. Neyse ki hareketleri yavaş ve tahmin edilebilir, bu yüzden son anda yer değiştirebiliyorum ve ikinci darbesi kaburgam yerine kalçama geliyor.

"Öldüğümden emin olmalıydın, kardeşim," diye kulağına doğru tıslıyorum, çırpınmaya devam ederken elimi sıkıyorum.

Konuşmaya çalışıyor ama nefes borusuna bastırdığım ön kolum hem hava akışını hem de konuşma fırsatını kesiyor. Etli parmaklar kollarımı pençeliyor ama endişelenmiyorum. Oksijen eksikliği yüzünden gücü yavaş yavaş azalıyor. Son bir çabayla bizi bir destek kolonuna çarpıyor. Acı omurgamda fermuar gibi açılıyor ama darbeyi atlatıp tutuşumu koruyorum.

"İlaçlar durumu daha da kötüleştiriyor, değil mi?" Klinik olarak gözlemliyorum, hareketlerinin daha çaresiz ama daha az koordineli hale geldiğini hissediyorum. "Dövüşmek sadece onları sisteminize daha hızlı itiyor."

Artık mücadele etmiyor, vücudu sonunda teslim oluyor, sonunda dizleri bükülene kadar yavaş yavaş gevşiyor. Bayıldığından emin olana kadar baskıyı sürdürerek onu takip ediyorum.

Onu bıraktığımda sırt üstü yatırıp nabzını kontrol ediyorum, boğulmasına rağmen güçlü. *Güzel.* Ölmesini istemiyorum. Ölüm çok basit, çok temiz. Onun uyanık, farkında olmasını, benden almaya çalıştığı şeyi geri almamı izlemek zorunda kalmasını istiyorum.

İşleri berbat ettiğimi kabul ediyorum -Lilian'ı bu işe karıştırmak işleri daha da kötüleştirdi- ama olanları değiştirmenin bir yolu yok. Tek yapabileceğim ona bir daha elini süremeyeceğinden emin olmak.

Bilinçsiz haldeki yüzü daha genç görünüyor, nefret ve öfke silinmiş. Neredeyse yeniden ayna olabiliriz, tıpkı çocukluğumuzdaki gibi.

Kayıkhaneden önce. Kardeşimi kaybetmeden önce. Her şey paramparça olmadan önce.

Aklıma babamın öfkeli taleplerine karşı koyuşum geliyor.

"Bu benim hatam. Ben yaptım."

Öfke beni şimdiki zamana geri döndürüyor ve ona bir tokat atıyorum, avuç içim acıyor, bana bunun gerçek olduğunu, bunu bize onun yaptığını hatırlatıyor. Darbenin etkisiyle başı dönüyor ama uyanmıyor.

Uyuşturucu ve oksijen yoksunluğu kombinasyonu onu hücreye geri götürmem için yeterince uzun süre uyutacak.

"Ne zaman duracağını, ne zaman bırakacağını hiç bilemedin," diyorum baygın haliyle, onu kollarından tutup kaldırarak.

Ağırlığı oldukça fazla ama öfke ve kararlılık bana onu depodan hücresine sürüklemem için gereken gücü veriyor. Topukları

Suda kalan izler hala beton üzerinde birikiyor, ekmek kırıntıları gibi yolumuzu işaretliyordu.

Bunu temizlemem gerekecek. Her şeyi tekrar emniyete al. Kırdıklarını onarın.

Her zamanki gibi.

Hücrenin kapısı açık duruyor, içerideki fıskiyelerden hâlâ su damlıyor. Onu eşikten geçiriyorum, bir çöp çuvalına göstereceğimden daha az özenle bırakıyorum. Kafası betona çarpıyor ve uyandığında hissedeceği yaralara bir yenisi daha ekleniyor.

Bunu hak ediyor. Alacağı her şeyi hak ediyor.

Etkili bir şekilde hareket ediyorum, onu emniyete alırken kas hafızası devreye giriyor - önce bilek kelepçeleri, sonra bilekler, zincirlerle aylar önce zemine yerleştirdiğim güçlendirilmiş cıvataya bağlı. Öncekinden daha fazla bağlama. Bu sefer kaçma şansı yok.

Çalışırken nefes alışındaki değişikliği fark ediyorum, bilinci yavaş yavaş yerine geliyor. Hızımı arttırıyorum, koridordaki gizli bölmeden bir şırınga almadan önce bağları bitiriyorum. İçindeki berrak sıvı onu saatlerce uysal tutacak; bu süre güvenlik ihlalini onarmam ve Lilian'la ve varsa yaralarıyla ilgilenmem için yeterli olacak.

İğne pratik bir kolaylıkla boynuna giriyor. Sakinleştirici kan dolaşımına girdiğinde göz kapakları titriyor, ilaçlar onu tekrar altına çekmeden önce bir öfke titreşimi görülüyor.

"İyi uykular kardeşim," diye mırıldanıyorum, bağları son bir kez kontrol ederek. "Uyandığında tartışmamıza devam edeceğiz."

Geri çekilip yaptığım işi memnuniyetle inceliyorum. Öncekinden daha iyi bağlanmıştı, zincirler çok az hareket etmesine izin veriyordu. Kasların körelmesini önleyecek kadar ama başka bir kaçış için yeterli değil.

Kontrol altına alındı. Kontrol altına alındı. Bir kez daha benim.

Neye bakacağımı bildiğimde hasarı fark etmek kolaydı; yatağın yerleştirildiği yerin arkasındaki duvarda düzensiz bir delik, alarm sistemini tetiklemek için açıkta ve çapraz kablolar. *Çaresiz olsa da zekice.* Mühendislik bilgisini hafife almışım, tekrarlamayacağım bir hata. Yerde hâlâ su birikiyor, bu da onarım işini zorlaştırıyor ama imkânsız değil.

Üst kattaki atölyemden aletleri alıp güçlendirilmiş bir metal panel, vidalar ve elektrikli bir matkapla geri dönüyorum. Onarımın kapsamlı olması gerekiyor ve ağır ekipman olmadan tekrar kırılması imkansız.

Paneli deliğin üzerine yerleştiriyorum, parmaklarının yüzeyi yırttığı beton kenarlardaki kana dikkat ediyorum. Eşleşen kararlılığımızın bir başka katmanı - onunki kaçmak, benimki kontrol altına almak. Paneli ağır hizmet tipi vidalarla sabitlerken matkap vınlıyor, metal duvara aynı hizada oturana kadar betonun derinliklerine çakıyorum.

Onarımdan memnun kaldığımda, parmaklarımı kenarlarda gezdirerek herhangi bir zayıflık olup olmadığını test ediyorum. *Hiçbir şey yok.* Gediğin tam olarak nerede olduğunu bilsem bile, şimdi zar zor tespit edebiliyorum.

Geri çekilip hücreyi son bir kez daha inceliyorum. Aries baygın halde, göğsü uyuşturucunun neden olduğu uykunun ritmiyle inip kalkıyor. Zincirler sert floresan ışığında parlıyor, gücün artık kimin elinde olduğunu görsel olarak hatırlatıyor.

Tatmin olmuş bir şekilde kapıyı kapatıp kilitliyorum ve Lilian'ı bıraktığım yere dönmeden önce tüm güvenlik protokollerini sıfırlıyorum. Hareket etmemiş, hala ıslak zeminde kendi içine kıvrılmış, bilinçsizliği içinde savunmasız. Bu manzara şimdi daha farklı bir etki yaratıyor, sahiplenici olmaktan ziyade koruyucu bir şeyi tetikliyor. Tehlikeli bir şekilde şefkate yakın hissettiren bir şey.

Yanına diz çöküp ıslak saç tellerini yüzünden nazikçe çekiyorum. İç bacaklarında kan kurumuş, düşünmek istemediğim diğer sıvılarla karışmış. Teni sahip olma savaşımızın izlerini taşıyor; parmak şeklinde morluklar, ısırık izleri ve sert betondan kaynaklanan sıyrıklar.

"Seni yakaladım," diye mırıldanıyorum, ama o beni duyamıyor.

Mümkün olduğunca nazik bir şekilde bir kolumu dizlerinin altından geçiriyorum, diğer kolumla da sırtını destekliyorum. Onu göğsüme yaslıyorum ve vücudunun hafifliği karşısında içimi garip bir öfke kaplıyor. Başı doğal bir şekilde omzuma düşüyor, nefesi boynumu ısıtıyor. Kollarımda çok hafif, çok kırılgan. İkimiz de ona nasıl böyle acımasızca davranabildik?

Bu soru, incelemeye hazır olmadığım, hoş karşılanmayan bir öz-düşünüm getiriyor.

Bunun yerine, acil ihtiyaçlara odaklanıyorum - ona bakmak, onu temizlemek, şiddet içeren iddialarımızdan kalıcı bir fiziksel zarar görmemesini sağlamak.

Duygusal travma benim kapasitemin ötesinde. Belki de herkesin ötesinde. Fiziksel olarak ona dikiş atabilir, kanamayı durdurabilir ve iyi olduğundan emin olabilirim.

Onu merdivenlere doğru taşıyorum, onu itip kakmamaya dikkat ederek hareket ediyorum. Her adımda içimde bir şeylerin değiştiğini hissediyorum- öncelikler yeniden hizalanıyor,

odak noktası değişiyor. İntikam birdenbire onun iyiliğinden daha az önemli görünmeye başladı. Eğlenmeyi göze alamayacağım tehlikeli bir düşünce.

Ebeveyn banyosu doğrudan yatak odama bağlanıyor, alanımdaki diğer her şey gibi aynı klinik verimlilikle tasarlanmış. Lilian'ın başını çerçeveye çarpmamaya dikkat ederek kapıyı omzumla iterek açıyorum. Bir elimle duşu açarken odayı buhar dolduruyor, hala onu göğsüme yaslıyorum. Su hızla ısınıyor, buğu aynaları buğulandırmak için yükseliyor.

O hala kollarımdayken spreyin altına giriyorum, sıcak su kendi kesiklerime ve sıyrıklarıma çarptığında oluşan acıyı görmezden geliyorum.

Solgun ve mücadelemizin izlerini taşıyan teni, su ikimizin de üzerinden akarken parlıyor. Yerleşik bankta oturana kadar onu dikkatlice indiriyorum, başı fayans duvara yaslanıyor. Her nasılsa daha küçük görünüyor, onu hiç görmediğim kadar savunmasız.

Duş jelini alıyorum - çoğu gün zar zor fark ettiğim sedir kokulu pahalı bir şey. Koku şimdi önemli görünüyor, hala tenine yapışan kan ve seksin metalik tınısına bir kontrpuan.

Omuzlarından başlayarak köpüğü vücudunda nazikçe gezdiriyorum.

Uzun zamandır şiddet aletleri olan ellerim şimdi dikkatli bir hassasiyetle hareket ediyor, ona yaptıklarımızın kanıtlarını temizliyor.

Uyluklarının arasını temizlerken kan ve diğer sıvılar kanalizasyona akıyor, çıplaklığımıza rağmen dokunuşum cinsel olmaktan ziyade klinik. Kendi şefkatim beni şaşırtıyor, bu yabancı sahip olmaktan ziyade bakım dürtüsü.

"Özür dilerim," diye fısıldıyorum, ama tam olarak ne için olduğundan emin değilim.

Onu Aries'e karşı kullandığın için mi? Kaba iddialar için mi? Ya da daha derin bir şey için - onu asla kendisinin olmayan kardeşler arasındaki bu savaşa sürüklediği için mi?

Bilinci yerine gelmeye başladığında göz kapakları titriyor, ilaçların etkisi nihayet geçiyor. Saçlarına şampuan sürerek ve parmaklarımla kafa derisine masaj yaparak bakımıma devam ediyorum.

"Mmm," diye mırıldanıyor, bilinçsizce dokunuşuma doğru eğiliyor.

Köpükleri durulayarak uzaklaştırıyorum, şiddetimizin kanıtı gibi kanalizasyonda kaybolmalarını izliyorum. Temizle. Yeniden. Sanki hiç olmamış gibi.

Gözleri yavaşça açılıyor, önce odaklanamıyor, sonra yüzüme gelince keskinleşiyor.

"Koç mu?" diye fısıldar, sesindeki şaşkınlık belirgindir.

Tek bir kelime, herhangi bir bıçağın ulaşabileceğinden daha derin bir şekilde içimi kesiyor. Tabii ki benim o olduğumu düşünecekti. Elbette ilk düşüncesi benim aşağılık kardeşim olacaktı.

"Hayır," diyorum, sesim amaçladığımdan daha sert çıkıyor. "Bu Arson." Hayal kırıklığı yüz hatlarına yansıyor ama o bunu gizleyemiyor.

Başka bir yara, bu seferki acıtabileceğini bilmediğim bir şey. Eskiden sadece intikamın yaşadığı yerde tehlikeli ve kırılgan bir şey kök salıyor.

"Nerede o?" diye soruyor, sesi küçük ve belirsiz.

"Ait olduğu yere," diye cevap veriyorum, ses tonumdaki gerginliği engelleyemeyerek. "Sana zarar veremeyeceği yere."

Elleri bana uzanıyor, önce tereddütlü, sonra göğsümden yukarı kayarken daha emin. Kafa karışıklığı yüz ifadesini gölgeliyor ama vücudu ne istediğini biliyor gibi -dokunma, bağlantı, rahatlık.

"Kimyasallar," diye açıklıyorum bileklerini nazikçe tutarak. "İnsanı sakinleştirmek için kullanılırlar ve çekingenliğini azaltırlar. Etkilerini hâlâ hissediyorsun."

"Hayır," dedi, sesi beklediğimden daha güçlüydü. "Mesele sadece o değil."

Ellerini serbest bırakıyor ve yüzümü kavrayacak şekilde yukarı doğru kaydırırken kararlılığıyla beni şaşırtıyor. O yüz hatlarımı incelerken aramızdan ılık ve temizleyici bir su akıyor.

"Benim için geri geldin," diye fısıldıyor. "Beni orada bırakmadın."

Bu basit gözlem beni etkilememeli ama etkiliyor. Yıllar boyunca kurumsal olarak hayatta kalmak için inşa ettiğim zırhta bir çatlak daha.

Dudakları benimkileri buluyor, önce çekingen, sonra daha ısrarcı.

Bunu durdurmam gerek. Bu yanlış. O savunmasız, hâlâ güvenlik sisteminin kimyasallarından etkileniyor. Vücudu benimkine bastırdığında, ıslak ten ıslak tene sürtündüğünde tüm mantıklı düşünceler kaçıyor. Direncim kırılıyor ve bırakıp öpücüğü derinleştiriyorum.

Daha önceki karşılaşmamızın aksine, bu öpücükte şiddet yok, ceza yok. Ağzı benimkinin altında açılıyor, dili isteyerek verdiğim girişi arıyor. Ellerim beline yerleşiyor, kısıtlamak yerine tutuyor.

"Lütfen," diye mırıldanıyor dudaklarıma karşı. "Başka bir şey hissetmeye ihtiyacım var.
Olmayan bir şey..."

Bitirmedi ama bitirmesine de gerek yok. Çok iyi anlıyorum. Acımasızca almamızın anısını daha nazik bir şeyle değiştirmesi gerekiyor. Zorla değil de seçilmiş bir şeyle.

Ben kimim ki onun iyileşmesini reddedeyim?

Onu dikkatlice kaldırıyorum, sırtını duş duvarına yasladığımda bacakları belime dolanıyor. Mükemmel ve suyla kayganlaşmış göğüsleri göğsüme sürtünüyor, meme uçları temasla sertleşiyor. Aletim anında sertleşiyor, hala şiş ve hassas olduğu merkezine doğru bastırıyor.

"Bana durmamı söyle," diye teklif ediyorum, bu uçurumdan geri çekilmek için son bir şans. "Durma," diye cevap veriyor, bana karşı sallanıyor, sürtünme arıyor. "Lütfen,
Kundaklama."

Dudaklarındaki ismim ihtiyacım olan son izin. Girişine yerleştiğimde, amının sıcaklığının beni çağırdığını hissedebiliyorum. Öncekinden farklı olarak, ona dayanılmaz bir yavaşlıkla giriyorum, vücuduna uyum sağlaması, kabul etmesi için zaman tanıyorum. Onu doldurduğumda nefesi kesiliyor, iç duvarları daha önceki tacizden dolayı hala hassas ama beni ipeksi bir sıcaklıkla karşılıyor. İçine girme arzusuna karşı dişlerimi sıkıyorum ve tamamen oturduğunda duraklıyorum. Alınlarımız birbirine bastırılmış, birbirimizin havasını solurken, vücudunun her ürperişini ve titreyişini hissedebiliyorum.

"Tamam mı?" Yüzünde herhangi bir acı ya da pişmanlık belirtisi ararken soruyorum. "Evet," diye nefes alıyor, kalçalarını oynatıyor.

"Hareket et. Lütfen."

Nazik bir ritim tutturuyorum, önceki karşılaşmamızdaki cezalandırıcı tempoya hiç benzemiyor. Her itiş ölçülü, kasıtlı, içeride onu nefessiz bırakan o noktayı fırçalamak için açılı. Buharın içinde birlikte hareket ederken kolları boynuma dolanıyor, pençelemek yerine tutuyor.

Enstitüden kaçtığımdan beri sayısız kez seks yaptım. Bunu manipülasyon için, serbest kalmak için, hak edenleri cezalandırmak için başka bir araç olarak kullandım.

Bu tamamen başka bir şey. Bu...*bağlantı*.

Kollarımda parçalandıktan sonra adımı haykırıyor -benim adımı, onunkini değil- hâlâ titreyen bedenini yatağıma taşıyorum. Teninde su damlacıkları parlıyor; ikimizi de tamamen kurulama zahmetine girmedim. Onu yatırıyorum, gözlerinin ağırlaşmasını izliyorum. Kimyasallar, travma, serbest bırakılma... Hepsi birleşerek onu çok ihtiyaç duyduğu uykuya doğru çekiyor. Kayarken bacakları hafifçe ayrılıyor, birleşmemizin kanıtlarını ortaya çıkarıyor - hala şişmiş amından sızan dölüm, onu mümkün olan en ilkel şekilde işaretliyor.

Bu görüntü sahiplenmeyi tetiklemeli, Koç'un almaya çalıştığı şeye sahip olmaktan duyulan memnuniyeti göstermelidir. Bunun yerine, alışılmadık bir koruyucu dalgalanmaya yol açıyor. Çarşafı üzerine çekiyorum, sanki aniden savunmasızlığının farkına varmış gibi çıplaklığını örtüyorum.

"Dinlen," diyorum ona, sesim amaçladığımdan daha sert.

Ayağa kalkmak için hareket ettiğimde elimi tutuyor, parmakları zayıf bir şekilde benimkinin etrafında kıvrılıyor. "Kal," diye mırıldanıyor, zaten yarı uykulu. "Lütfen."

Tereddüt ediyorum, sonra yatakta onun yanına yerleşiyorum, o yorganın altındayken ben üstündeyim. Daha önce hiç rahatsız etmediğim bir sınır. Nefes alış verişi derinleşirken, vücudu yorgunluğa teslim olurken parmakları benimkilere dolanmaya devam ediyor.

Uyurken yüzü tamamen rahatlıyor. Benimle geçirdiği en korunmasız anlarda bile taşıdığı temkinlilik kayboluyor ve yerini daha genç, daha masum bir şeye bırakıyor. Bu huzurlu ifadeyi dakikalar önce çıkardığı seslerle bağdaştırmak zor - içinde hareket ederken çıkardığı nefesler, parmaklarım klitorisinin etrafında döndüğünde inlemesi, sikimin etrafında sıkılaştığındaki kırık tamamlanma çığlığı.

Yüz hatlarını inceliyor, hafızama kaydediyorum.

Onların dünyasında geçirdiği yıllara rağmen Hayes ailesininkinden çok farklı olan yüzünün ince mimarisi. Kirpiklerinin yanaklarına değen koyu renk dalgası. Nefes alırken dudaklarının hafifçe ayrılması. Göğsümde yabancı ve tehlikeli bir sıkışma var.

Bu asla planın bir parçası değildi. Boştaki elimle elmacık kemiğinin çizgisini izliyorum, onu uyandırmamak için hafifçe dokunuyorum. Bu jestin şefkati beni ürkütüyor, kurumdan bu yana dönüştüğüm her şeye yabancı.

Tehlikeli, bu yumuşaklık. Tehlikeli, bu özen. Her bağlılık savunmasızlıktır.

Her kırılganlık, bana karşı kullanılabilecek potansiyel bir silahtır.

Yine de kendimi geri çekemiyorum. Bunca yıldır beni hayatta tutan ve odaklanmamı sağlayan duygusal mesafeyi yeniden kurmaya kendimi zorlayamıyorum.

Altımızdaki binada bir yerde, Aries zincirlenmiş ve bilinçsiz yatıyor. Yıllardır planladığım intikama sonunda ulaştım. Bu zaferin tadını çıkarmalı, bir sonraki aşamayı planlamalı, uzun zamandır uğraştığım şeye hiçbir şeyin engel olmamasını sağlamalıyım.

Onun yerine, bir kızın uyumasını izliyorum ve onun güvenine layık biri olmanın nasıl bir şey olacağını merak ediyorum. Yıkımdan daha fazlasını yapabilecek biri.

Lilian

I yavaş yavaş kendime geliyorum. Bacaklarımın arasında ve sırtımın alt kısmında donuk bir ağrı var. Omuzlarımda hissedebiliyorum.
Birinin dişleri derimi çizdi.

Sonra, hisler. Çıplak tenime değen yumuşak çarşaflar, bir battaniyenin ağırlığı, altımdaki yatağın baskısı.

Sonunda, hafıza. Şiddetli ve parçalanmış, ben onları bir araya getirmeye çalıştıkça kesilen cam parçaları gibi.

Koç burcu. Kundakçılık. Sel. Kimyasal sis. Elleri üzerimde. İçimde. Almak, sahiplenmek, kullanmak.

İhlal edilmiş hissetmeliyim. Kırılmış hissetmeliyim. Utanmalıyım. Bunların hiçbirini hissetmiyorum. Bunun farkına varmak gözlerimi açmama yetecek kadar şaşırtıcı, başucu lambasının yumuşak ışığına karşı gözlerimi kırpıştırıyorum. Artık bodrumda değildim. Arson'ın yatağındaydım. Gece bir anda gözümün önüne geliyor - duş, onun beklenmedik yumuşaklığı, beni Aries'ten çok daha farklı bir şekilde doldurması. *Almıyordu. Sahiplenmiyordu.* Tamamen başka bir şey.

Hafifçe kayıyorum, hasarı katalogluyorum. Bacaklarımın arasında katlanılabilir ama inatçı bir hassasiyet var. Kalçalarımda çok sert tutulduğum yerde parmak şeklinde çürükler. Omzumda dişlerin deriyi kırdığı hassas bir nokta. Sadece bir set değil. *İkisi de.* Aynı ağızlardan çıkan eşleşen izler.

Olanların fiziksel kanıtları beni dehşete düşürmeli. İkiz vahşet arasında kalmanın yarattığı travmadan utanç duyarak içime kapanmalıyım. Bunun yerine, garip bir şekilde güçlü hissediyorum. İkisinden de kurtuldum. Vermek zorunda oldukları her şeyi aldım -şiddet ve şefkat- ve hala buradayım. Hâlâ kendimim.

Gerçekten görülmenin anlamı bu mu? Kırılgan Hayes'in kızı, kalp rahatsızlığı olan kız, korunması ve kontrol edilmesi gereken değerli bir sakat olarak değil. Ama karanlığa dayanabilen, çoklukları barındırabilen bir kadın olarak.

Bileğimdeki bir çürüğü inceliyorum, acısını hissetmek için hafifçe bastırıyorum. Bunun olduğunun kanıtı. Her iki ikiz tarafından da asla geri alınamayacak şekilde damgalandığımın kanıtı. Onların şiddeti. Arzuları. İmkânsız karmaşıklıkları.

Ne kadar ararsam arayayım utanç gelmiyor. Belki de daha sonra, garip güçlenme kaybolduğunda beni bulacaktır. Şimdilik, sadece bu tuhaf güç var - kırılıp açıldığım ve bir şekilde eskisinden daha bütün olarak ortaya çıktığım bilgisi.

Ben Hayes ailesinin beni yarattığı kişi değilim. Aries'in hayal ettiği gibi değilim. Arson'ın kullandığını düşündüğü şey bile değilim. Ben tamamen başka bir şeyim. Sel sularında doğan ve sikişen bir şey. İkiz açlıklardan kurtulan ve değişmiş ama eksilmemiş olarak ortaya çıkan bir şey.

Kafamı çeviriyorum ve Arson'ın şifonyerin yanında durduğunu görüyorum, sırtı bana dönük, metodik bir hassasiyetle bir şeyler düzenliyor. Tıbbi malzemeler olduğunu fark ediyorum. Bandajlar, antiseptikler ve ağrı kesiciler ahşap yüzeye düzgünce dizilmiş. Bu hazırlıkların ima ettiği özen, koruduğu dikkatli mesafeyle keskin bir tezat oluşturuyor.

Dönmeden uyanıklığımı hissediyor. "Yanında su var.
İhtiyacınız olursa ağrı kesici."

Dün geceki şefkat yok oldu. Duşta ve çarşafların altında kurduğumuz ham bağdan eser yok. O şimdi klinik. Kopuk. Sanki her geçen saniye aramıza duvarlar örüyor.

"Teşekkür ederim," diyorum, sesim titreyerek.

Bir kez başını salladı ama dönüp bana bakmadı.

Omuzları tişörtünün altında gergin, kumaş, kontrol altına almak için çok çalıştığı duygularla kaskatı kesilmiş kasların üzerine gerilmiş. Mesafe tesadüfi değil. *Kasıtlı.* Korumacı, gerçi beni mi yoksa kendini mi koruduğu belirsizliğini koruyor.

Yavaşça doğruluyorum, yeni ağrılar belirginleştikçe irkiliyorum. Çarşaf belime kadar düşüyor, hafif morluklarla işaretlenmiş göğüslerim ortaya çıkıyor - ağızların, ellerin, zar zor kontrol edilen arzuların kanıtı. Arson'ın bakışları şifonyerin aynasından bana kayıyor, sonra hızla uzaklaşıyor. Çenesinin nasıl gerildiğini kaçırmak mümkün değil.

"Duşu kullanabilirsin," diyor, sesi düz. "Tezgâhın üzerine temiz kıyafetler bıraktım."

"Kundakçılık." İsminin sesi hareketlerini durdurdu. "Bana bak."

İsteksizce dönüyor, gözleri bakışlarımla buluşmak yerine dikkatle başımın üzerindeki bir noktaya sabitleniyor. Bu kaçınma dün olan her şeyden daha kötü hissettiriyor. Şu anda aramızda bir duvar ördüğünü hissedebiliyorum. Bir şeyler hissettiğini biliyorum ve şu anda yüzündeki her şey bunu kabul etmektense kendi kalbini sökmeyi tercih ettiğini söylüyor.

"Bir anlaşma yapmıştık," diyorum dikkatlice, çıplaklığım artık onu rahatsız ediyor gibi göründüğü için çarşafı üzerime çekiyorum. "Aries'in özgürlüğüne karşılık benim bedenim."

Çenesinde bir kas sıçradı. "Dün böyle olduğunu mu düşünüyorsun?
Bir işlem mi?"

"Öyle değil mi?" Meydan okuyorum. "Şartları açıkça belirttin. Ben de kabul ettim." "Ve sen borcunu ödediğini mi düşünüyorsun?" Sonunda gözleri benimkilerle buluştu,

derinliklerinde tehlikeli bir şey titreşiyordu. "Dün olanların bir pazarlığın sana düşen kısmını yerine getirmek olduğunu mu düşünüyorsun?"

Ses tonundaki acılık beni hazırlıksız yakalıyor. "Sana istediğini verdim," diyorum, sesime şaşkınlık karışıyor. "Sana izin verdim-"

"Bana izin mi verdin?" Sözümü kesiyor, sert bir kahkaha atıyor. Kızgın görünüyor ve bu durum kafamı karıştırıyor. İstediği bu değil miydi? "Hiçbir şey yapmama izin vermedin. İkimizin de bir şey yapmasına izin vermedin."

Yaklaşıyor ve o zaman yüzündeki taze morlukları görüyorum, bakışlarım kaşının üstündeki kesiğe kayıyor. Yakınlığı bana, vücudu bedenime yaslanmışken ve aleti içimdeyken kendimi ne kadar güvende hissettiğimi hatırlatıyor.

"Vermek yoktu Lilian," diye devam ediyor, sesi alçalarak. "Sadece almak vardı. Önce o, sonra ben."

Bu onun için bile düşük bir darbe. "Ben bir seçim yaptım," diye ısrar etsem de içimi bir belirsizlik kaplıyor. İkisini de istiyordum ama bu şekilde olmasını ister miydim emin değilim. "Şartlarını kabul ettim."

"Yaptın mı?" Ela gözleri benimkileri yaktı. "Yoksa adrenalin ve uyuşturucu senin için seçim mi yaptı?"

"Kimyasallar çekingenliğimi azalttı," diyorum çarşafı daha sıkı kavrayarak. "Ama zaten var olmayan arzular yaratmadılar. Ne düşünürsen düşün, ben onu istedim."

Gülüyor, ses o kadar soğuk ki vücudumda ateşten izler bırakan dudaklarından çıkan bu sese yabancı geliyor. "Travmayı hafifletmek için kendine böyle mi söylüyorsun? Uyuşturulmuşken beton bir zemine götürülmek istediğini mi?"

Kaba tanımlama beni ürkütüyor ama bakışlarını tutuyorum. "Nasıl olduğunun artık bir önemi yok. Bunu ben istedim. İkinizi de istedim. İtiraf etmek istediğimden daha uzun süredir."

Çenesinin gerginleşmesi, yumruklarını iki yanında sıkması... Sanki umurundaymış, benim iyiliğimi önemsiyormuş gibi davranıyor. Ya öyle ya da anlaşmanın kendisine düşen kısmını yerine getirmesini sağladığım için kızgın.

"Sonra bile..." Sesi gerginleşiyor, kısıtlamayla kırılganlaşıyor.

"Neyden sonra bile?"

Üst dudağı alaycı bir ifadeyle kıvrılıyor. "Bunun bir önemi yok. Yani şimdi anlaşmanın tamamlandığını mı varsayıyorsun? Bacaklarını açman Aries'in serbest kalması anlamına mı geliyor?"

"Dedin ki-"

"Ne dediğimi biliyorum." Sözümü kesti ve önümdeki küçük alanı adımlamaya başladı. "Gerçekte ne olduğunu da biliyorum. O duşta yalvarmadığın hiçbir şeyi senden almadım. Senden istemeden bir şeyler alan Aries'ti."

Kafa karışıklığı düşüncelerimi karıştırıyor. Evet, Aries sert, hatta çaresizdi ama benim ona vermediğim hiçbir şeyi benden almadı. İkisi de birbirlerine zarar vermek için beni kullanmak istiyordu.

"Sen de en az onun kadar hatalısın."

Dudaklarında çarpık bir gülümseme beliriyor ve soğuk bir dehşet dalgası omurgamdan aşağı süzülüyor. "Sonunda yakaladın mı? Başından beri sana söylediğim canavarın ben olduğumu fark ettin mi?"

"Yaptığın hiçbir şey beni senin bir canavar olduğuna inandıramaz. İncinmişsin, intikam almak istiyorsun, hissettiğin acıyı onlara da hissettirmek istiyorsun. Bunu anlıyorum. Sana yardım etmek istiyorum. Bu yüzden buradayım ama bir anlaşma yapmıştık. Sana istediğini verdim."

Gözlerini deviriyor. "Bakire kurbanı teraziyi dengeler mi?" Ses tonundaki bir şey alarm zillerini çaldırıyor. "Ne demek istiyorsun?"

"Diyorum ki" -yaklaşıyor, gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyor- "Aries bu pazarlıktan benden çok daha fazlasını elde etti."

Hafifçe geri çekiliyorum, zihnim onun anlamını çözmek için yarışıyor. "Anlamıyorum."

"O sadece senin bekaretini almadı, Lilian." Arson'ın sesi alçalıyor, öfkenin altında bir acı yatıyor. "İstediğini aldı ve seni ıslak zeminde baygın halde bıraktı. Kaçmak için seni dikkat dağıtıcı olarak kullandı. Onu durdurmasaydım özgürlüğüne giden yolu yarılamış olacaktı."

Vahiy sert bir şekilde vurur, parçalar yerine oturur. *Acı. Terk edilme.* Arson'ın beni güvenli bir yere taşıması, temizlemesi ve sonrasında benimle ilgilenmesi.

"Yalan söylüyorsun," diye fısıldıyorum ama şüphe çoktan kök salmaya başlamıştı. "Beni orada öylece bırakmazdı."

"Öyle değil mi?" Arson mizahsızca gülüyor. "Değerli Aries'inin... yıllardır peşinden koştuğun, seni kol mesafesinde tutan kişinin... böyle korkunç bir şey yapabileceğine, fırsatını bulduğunda seni bana karşı bir silah olarak kullanabileceğine inanmanın zor olduğunu biliyorum."

İstenmeyen yaşlar gözlerime batıyor. "Kes şunu."

"Koç'un kim olduğunu, senin onun için ne kadar önemli olduğunu bilmek ister misin?" diye acımasızca devam ediyor. "İşte burada: Seni becerdi, istediğini aldı ve arkasına bile bakmadan çekip gitti. Seni soğuk betonun üzerinde kanlar içinde ve baygın bıraktı. Özgürlüğünü kazanmak için senin orada ölmene izin vereceğinden hiç şüphem yok."

Her kelime içimdeki temel bir şeyi, beni korumak için mesafesini koruyan asil üvey kardeş Aries'in etrafında kurulan yılların hayalini parçalıyor. Güçlü, bağımlı, sadakati şiddetli. Arson'ın sunduğu gerçeklik kabul edilemeyecek kadar acı verici ama göz ardı edilemeyecek kadar da özel.

"Sana inanmıyorum," diye fısıldıyorum ama sesimdeki belirsizliği duyabiliyorum.

"Bana inanmana ihtiyacım yok. Ne gördüğümü biliyorum. Yoksa sana duş verenin ben olduğumu unuttun mu? Seni besleyenin? Yaralarına kim baktı? Seni kollarında tutanın ben olduğumu unuttun mu?" Bana söylediği şeyden nefret ediyorum. Aries'ten ve niyetinden şüphe etmeme neden olmasından nefret ediyorum. Onu hiç tanımıyor olabileceğime inandırmasından.

"Bunu neden yapıyorsun?" Çıplaklığıma, vücudumun çeşitli yerlerine vuran acıya rağmen ayakta durmak için çarşafları bir kenara iterek talep ediyorum. "Sen de masum değilsin. Ona zarar vermek, işkence etmek için beni kullandın. Ve o beni sahiplendikten sonra bile beni sikmeye devam ettin. Eğer onun bir canavar olduğuna inanmamı istiyorsan, o zaman senin de öyle olduğuna inanmam gerekir ki bu mümkün değil."

Bakışları her işaretin üzerinde geziniyor, gözlerimi sessiz, okunamaz bir durgunlukla karşılamadan önce tenimi yakacak kadar uzun süre kalıyor. "Bu mümkün. Sadece bunu kabul etmek istemiyorsun. Kanıtı her çürükte, bacaklarının arasındaki hassasiyette, omzundaki ısırık izlerinde."

"Bu bir cevap değil."

"Ne söylememi istiyorsun?" Sesi ağırlığından çatlıyor. "Sana dokunuşunu izlerken gözümün öfkeyle bulandığını mı? Onu senin içinde görmenin ihanetin tenime kazınması gibi hissettirdiğini mi? Daha önce kan istediğimi ama şimdi savaş istediğimi mi? O yerde senin cansız bedenini bulduğumda, sonunun gelmesi için yalvarana kadar onu parça parça etmek istediğimi mi?"

Verdiği cevap karşısında hazırlıksız yakalandım. Bu ondan beklediğim hesaplanmış bir manipülasyon değil. Bu başka bir şey - tehlikeli bir şekilde gerçek duyguya yakın bir şey.

"Gerçeği istiyorum," diye ısrar ediyorum, kırılganlığıma rağmen yaklaşıyorum. "İntikam fantezinize hizmet eden çarpık versiyonu değil."

Hava çok gergin, söylenmemiş duygular ve öfke ile çatırdıyor. Patlayacağı anı bekliyorum ama o an hiç gelmiyor. Onun yerine, dizüstü bilgisayarının kapalı durduğu masaya doğru ilerliyor. Hızlıca açıyor ve ekranı bana çevirmeden önce birkaç komut yazıyor.

"Bana inanmıyor musun?" diye sorar, sesi düzdür. "Kendin bir bak."

Güvenlik kamerası görüntüleri grenli ama yeterince net. Zaman damgası dünkü olayları gösteriyor, sel sırasında. Kamera açısı Aries'in hücresinin dışındaki koridoru yakalıyor. Olaylar ekranda gelişirken artan bir dehşetle izliyorum. Aries içimde işini bitiriyor, sonra bedenim onun altında gevşiyor. Çekiliyor ve yerden kalkıyor. Hiç tereddüt etmiyor, benim için endişelenmiyor ya da umursamıyor. Sadece ayağa kalkıyor, sırılsıklam pantolonunu topluyor ve uzaklaşıyor.

Kamera onun koridordan geri çekilişini takip ediyor ve bir kez bile bilinçsiz halime dönüp bakmıyor. Bu klinik vahşet, bu sıradan umursamazlık midemin sıkışmasına neden oluyor.

"Hâlâ nefes alıp almadığını bile kontrol etmedi," diyor Arson sessizce. "Seni sudan çıkarmaya çalışmadı. Seni kullandı, becerdi ve sanki onun için hiçbir şey ifade etmiyormuşsun gibi bir kenara attı."

Bir bıçak kalbimi delip geçiyor. İnkar etmek, görüntülerin manipüle edildiğini iddia etmek istiyorum ama kanıtlar başka bir şey olamayacak kadar ham ve gerçek.

Zaman damgaları devam ediyor, ben yerde yatarken geçen dakikaları gösteriyor. Sonra Arson beliriyor, bilinci yerine geliyor.

Kendini yukarı iterken yüzündeki öfke açıkça belli oluyor. Hesaplanmamış. Orada olduğunu hatırlamayabileceği kameralar için yapılmamış. Önce beni kontrol ederken, sonra kardeşini takip ederken saf, koruyucu bir öfke maskesi takıyor.

"Lütfen dur," diye fısıldıyorum, daha fazla izleyemiyorum. "Yeterince gördüm."

Sessiz odada yankılanan yumuşak bir klik sesiyle dizüstü bilgisayarını kapatıyor. Hareketsiz duruyorum, her şeyi sindirmeye çalışıyorum, fantezilerimdeki Koç ile beni bir çöp gibi terk eden adamı uzlaştırmaya çalışıyorum.

"Onu görmek istiyorum," diye konuşuyorum sonunda, sesim hissettiğimden daha kararlı. Arson başını kaldırdı. "Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum."

"Bunun iyi bir fikir olup olmadığını sormadım." Benim için bıraktığı kıyafet yığınına doğru ilerliyorum. Tişört ve eşofman altı. Hepsi onun, hepsi çok büyük, ama en azından temiz ve kuru. Onları çekiyorum, ellerim titriyor. "Söylediğini duymam gerek."

"Tam olarak ne söyleyeceğini düşünüyorsun?" Arson ihtiyatlı bir şekilde soruyor. "Üzgün olduğunu mu? Bunun bir hata olduğunu mu? İçten içe gerçekten umursadığını mı?"

Bunların aslında söylemesini umduğum şeyler olduğunu teyit etme zahmetine girmiyorum, bu yüzden onları görmezden geliyorum ve giyinmeye odaklanıyorum. Tamamen giyindikten sonra ona dönüyorum.

"Beni durduramazsın," diyorum ona, ama ikimiz de bunun doğru olmadığını biliyoruz.

İstese beni bu odaya kilitleyebilir. Aries'e yaptığı gibi beni de kolayca zapt edebilirdi. Bunu yapacağından şüphem yok ama ne olduğunu anlamaya o kadar odaklanmış durumdayım ki umurumda bile değil. İç çekerek, ikizini anımsatan bir hareketle elini saçlarında gezdiriyor, göğsüm ağrıyor.

"Eğer istediğin buysa, tamam. Ama ben de seninle geliyorum." "Bunu bekliyordum."

Aries'in hücresine doğru yürürken sessizlik hakim, her adımda gerilim artıyor. Her kasım hareketi protesto etmek için çığlık atıyor, kaslarım ağrıyor ve eklemlerim dünkü şiddetten dolayı sertleşiyor. Rahatsızlığı görmezden gelmek için elimden geleni yapıyorum, önümdeki yüzleşmeye odaklanıyorum.

Gözlem penceresine ulaştığımızda Aries uyanıktı. Karyolasının kenarında oturuyor, bilekleri ve ayak bilekleri sınırlı harekete ve sıfır kaçış şansına izin veren zincirlerle bağlı.

Arson'la yaptığı kavganın izleri yüzüne yansımış. Yarılmış bir dudak, morarmış bir yanak ve kaşının üzerinde muhtemelen dikiş atılması gereken bir kesik. Ne olursa olsun, o hala güzel, hala yıllardır hayalini kurduğum adam, şu anda onu tanımıyormuşum gibi gelse bile.

"Ne kadar dokunaklı, değil mi?" diye selamlıyor bizi, alaycı sesi Arson'ın devreye soktuğu dahili telefondan net bir şekilde duyuluyor. "Mutlu çift ziyarete geliyor."

İçimdeki her şey bunun yanlış olduğunu söylüyor. İki yıl boyunca arzuladığım ve peşinden koştuğum adam bu değil. Cama yaklaşıyorum, Arson'ın bizi dikkatle izlediğinin farkındayım.

"Neden?" Tek bir kelime tüm kafa karışıklığımı, tüm incinmişliğimi barındırıyor.

Aries'in gözleri - Arson'ınkilerle aynı ama bir şekilde daha soğuk - benimkilerle sıradan bir kayıtsızlıkla buluşuyor. "Sorduğun şey nedir? Seni neden becerdim? Çünkü sen oradaydın. Çünkü bunun onu inciteceğini biliyordum." Arson'a doğru başını sallıyor. "Ayrıca, on altı yaşından beri sikim için yalvarıyorsun. Bir erkek ancak bu kadar direnebilir."

Nasıl böyle konuşabilir? *Acıtıyor.* Çok kötü acıyor. Avuçlarımı cama bastırıyorum, kendimi dik tutmak için onun sağlamlığına ihtiyaç duyuyorum.

"Senden nefret etmemi sağlamaya çalışmayı bırak. Oyun oynamayı bırak. Beni neden orada bıraktın?" Tüm duygularım serbest kalmakla tehdit ederken sesim çatlıyor. "Bilinçsiz. Yaralandım."

Sadece omuz silkiyor, zincirleri hareketle birlikte sallanıyor.

"Sikimin üzerine boşaldığında şikayet ettiğini hatırlamıyorum. Seni tatminsiz bırakmış değilim. Sen amacına hizmet ettin ve benim işim bitti. Kardeşimin sana böyle bir bağlılık göstereceğini hesaba katmamıştım, bu yüzden sonunda buradan çıkmak için ihtiyacım olan dikkat dağıtıcı şey sendin."

Zalimlik gözeneklerinden sızıyor, kokusu o kadar ağır ki zar zor nefes alabiliyorum. Bu tanıdığımı sandığım Aries değil. Hayır, bu onun başından beri olduğu adam. Dikkatli bir mesafenin ve kibar bir reddedişin ardına saklanan adam. Bu gerçek o, maskesiz olan.

"Oh, hadi ama. Ne bekliyordun ki?" Aries zincirlerinin izin verdiği ölçüde öne doğru eğilerek soruyor. "Yüzündeki hayal kırıklığını görebiliyorum Lil. Ne olacağını sanıyordun? Sana olan aşkımı ilan edeceğimi mi? Seni kollarıma alacağımı ve seninle ilgileneceğimi mi?"

Duygularımı bastırmaya çalışarak gözyaşlarımı geri kırpıyorum. Dudaklarında alaycı bir gülümseme beliriyor, yüz hatlarımı delik deşik eden acıdan açıkça memnun.

"Yıllarca beni baştan çıkardın, seni becermem için yalvardın ve şimdi istediğini elde ettin, mutlu değil misin?"

"Öyle değil."

"O zaman ne var? Daha fazlasını beklemen benim suçum değil. Bekaretin benim için bir bok ifade etmiyordu. Ben nazik değilim. Yavaş da yapmam. Ben sevişirim ve sen de bunu yaşadın. *Sikildin*."

Burada daha ne kadar durabilirim ve beni sözleriyle kesmesine izin verebilirim bilmiyorum. Bu adamı, her zaman çok dikkatli, kontrollü ve mesafeli asil görünen üvey kardeşimle bağdaştırmakta zorlanıyorum.

"Düşündüm ki-" diye başlıyorum ama sert bir kahkahayla sözümü kesiyor.

"Ne düşündüğünü biliyorum. Çok fazla önemsediğim için mesafemi koruduğumu, değil mi? Seni *korumak* istediğim için seni daha önce becermediğimi?" Başını sallıyor ve gözleri, rüyalarımda gördüğüm o gözler, iliklerime kadar hissettiğim kavurucu bir soğukla benimkileri delip geçiyor. "Mesafemi korudum çünkü sen başka bir zorunluluktun. Babamın yeni karısının hasarlı kızı. Başka bir Hayes aile yükü. Ve seni kırmaktan sorumlu olmak istemedim."

Arson cama doğru yaklaşıyor, gerginliği yüzünden yayılıyor ve ben onun araya girmek istediğini biliyorum. Beni savunmak istiyor ama bu benim yüzleşmem, kaybedeceğim yanılsamalarım.

"O zaman neden?" Bu acımasız kovulmadan daha az acı verecek bir açıklama için çaresizce daha fazla bastırıyorum. "Neden beni onun hakkında uyardın?" Arson'ı işaret ediyorum. "Beni önemsemiyorsan neden tehlikeli olduğunu söyledin?"

"Çünkü o tehlikeli." Aries'in gözleri kardeşine kayıyor ve orada okunamayan bir duygu titreşiyor. "Bu bir oyundan başka bir şey değil, bu yüzden ona zarar verecek her şeyi yapmaya değer. Bir süreliğine senin koruyuculuğunu yapmak bile.

Planlarını bozabileceğine onu inandırmak. Bu manipülasyon."

Parmaklarım cama doğru kıvrılıyor ve keşke yüz yüze olsaydık diyorum. Keşke şu anda beni incittiği gibi ben de onu incitebilseydim. "Yani ben sadece bu muydum? Birbirinizle olan savaşınızda bir silah mı?"

"Anlamıyorum. Benim için başka ne olabilirdin ki?" Aries sorar, sesinde gerçek bir şaşkınlık vardır. "Kendine bir bak Lilian. Kırılgan kalp hastası. Yardıma muhtaç. Bir saat içinde ikizler için bacaklarını açan kız."

Beni rahatsız etmesine izin vermemeye çalışıyorum ama beklediğimden çok daha fazla acıtıyor. "Kes şunu. Bunu kastetmediğini biliyorum."

"Üzgünüm, ama bunu gerçekte olduğundan daha fazla gördüyseniz bu benim hatam değil."

"Gerçekti. Gerçek." Burnumu çektim.

"Haklısın. Bu gerçek. Seviştik. Gerçek olmayan şey senin beklentilerin. Seni istemiyorum ve hiç istemedim." *Yalan söylüyor.* Öyle olmak zorunda. Onu beni izlerken yakaladığım her anı hatırlıyorum, gözlerindeki nezaketi, düşünceleri ve ilgiyi. "Yine de iyi bir sikiş olduğunu söyleyebilirim. Sıkı. Duyarlı. Beklediğimden daha iyiydin."

Utanç sonunda beni buluyor, sıcak ve yakıcı, uyandığımda hissettiğim garip güçlenmeyi yakıp geçiyor. Camdan uzaklaşıyorum ve sanki kendimi fiziksel olarak bu şekilde bir arada tutabilirmişim gibi kollarımı ortama sarıyorum. Sanki dikiş yerlerinden parçalanıyormuşum gibi hissediyorum.

"Dikkatimi dağıttığın için teşekkürler," diye devam ediyor Aries, tepkimi klinik bir ilgiyle izleyerek. "Ve nihai kaçışım için ısındığın için. Özgür kaldığımda seni sevgiyle hatırlayacağımdan eminim."

Sözler bir kovulma, sıradan ve eksiksiz. Yılların fantezisi saniyeler içinde parçalanıyor -asil üvey kardeşin yerini beni kullanışlı bir araçtan başka bir şey olarak görmeyen bu soğuk, hesapçı yabancı alıyor.

Geriye kalan tek şey uzaklaşmak. Dönüyorum, artık ona bakamıyorum, sevdiğim bir yüzün böylesine sıradan bir zalimlikle çarpıtılmış görüntüsüne dayanamıyorum. Bacaklarım titriyor, bildiğimi sandığım her şey acı verici yeni şekillere bürünürken dünya kendi ekseninde dönüyor.

Arson'ın eli dirseğimi yakalayıp beni sabitliyor ama dokunuşundan ürküyorum.

Çok fazla. Hepsi, çok fazla.

"Şimdi tatmin oldun mu?" diye soruyor sessizce. "Bana inanıyor musun yoksa devam etmesi için ona ihtiyacın var mı?"

Başımı sallıyorum, boğazımdaki sıkışma ve gözlerimin arkasındaki yanma nedeniyle kelimeleri oluşturamıyorum. Aries'le ilgili her anım - değer verdiğim her an, gizli bir duygu olarak yorumladığım her bakışım - şimdi onun ilgisizliğinin gerçekliğiyle zehirlenmişti. Hiçbir zaman gerçekten umursamadı. Beni hiçbir zaman gerçekten istememişti.

"Yeterince gördüm," diyorum, kontrol etme çabama rağmen sesim kırılıyor. "Üst kata geri dönmek istiyorum."

Arson bir kez başını sallıyor, keskin ve kesin, ama bana tekrar dokunmak için hiçbir hareket yapmıyor. Koruduğu dikkatli mesafe hem nezaket hem de ceza gibi hissettiriyor.

Gitmek için döndüğümde, sesi beni durdurdu. "Sen git. Bir dakika içinde geleceğim."

Ses tonundaki bir şey - farkına vardığım tehlikeli bir alt akım - beni tereddüt ettiriyor. Gözlem penceresine yaklaştığını görmek için arkama bakıyorum, duruşu yanımdaki kontrollü varlıktan daha yırtıcı bir şeye dönüşüyor.

"Ona bir bak," diyor Arson Aries'e, sesi dahili telefondan duyulacak şekilde tizleşerek. "Gerçekten ne yaptığına bir bak."

Aries gözlerini deviriyor, karyolada kayarken zincirleri şıngırdıyor. "Bana ahlaki öfke gösterme. İkimiz de senin benden daha masum olmadığını biliyoruz."

"İşte bu kadar. Hiçbir zaman öyleymişim gibi davranmadım." Arson'ın eli cama bastırıyor, benim birkaç dakika önceki duruşumun aynadaki görüntüsü. "Ve onu asla beton bir zeminde ölüme terk etmedim."

"Hâlâ nefes alıyor, değil mi?" Aries omuz silkiyor. "Ayrıca, bana teşekkür etmelisin. Onu senin için alıştırdım. Küçük kurtarıcı rolünü oynamanı kolaylaştırdım."

Gitmeliyim. Bu zehirli alışverişten, beni şu anda bile birbirlerine karşı bir silah olarak kullanmaya devam etmelerinden uzaklaşmalıyım. Ama ayaklarım olduğum yerde sabit duruyor, birbirinin aynısı yüzlerin ikiz nefretlerle buruşmasını izliyorum.

"Onu benim için mi içeri aldın?" Arson hayal kırıklığına uğramış gibi görünen bir ifadeyle başını sallıyor. "Şu anda kendini duyuyor musun?"

"Planın istediğin gibi gitmediği için kızgın mısın? Ayaklarına kapanıp özür dilemediğim için mi kızgınsın? Tam olarak neye kızgınsın? Çünkü benim durduğum yerden, duyguların gelişiyor gibi görünüyor."

"Seni öldüreceğim," diyor Arson, sesi aniden sakinleşiyor, dehşet verici bir şekilde gerçekçi. "Bugün değil. Hemen değil. Ama sana söz veriyorum, bu iş bitmeden ölmek için yalvaracaksın."

Arson'ın ses tonundaki klinik kesinlik damarlarıma buz gönderiyor. Bu palavra ya da performans değil. Bu bir söz, sade ve basit.

Aries'in gülümsemesi de aynı derecede ürpertici. "Elinden gelenin en kötüsünü yap. Hazır olduğunda burada olacağım. Sadece ikimizin de hangimizin hayatta kalmak için yaratıldığını bildiğimizi unutma."

Sonunda kendimi hareket etmeye zorluyorum, koridorda kaçarken adımlarım hızlanıyor, sesleri arkamda kayboluyor. Zihnim her şeyi kavramaya çalışıyor: Arries'in acımasızlığı, Arson'ın beklenmedik koruyuculuğu, aralarında kaynayan ve ancak içlerinden biri öldüğünde sona erecekmiş gibi görünen şiddet.

Merdivenlere ulaşıyorum, bacaklarım pes etme tehlikesiyle karşı karşıya kalınca duvara yaslanıyorum. Gerçek bir örtü gibi üzerime çöküyor; bu hikâyede kahraman yok. Asil koruyucular yok. Kanatlarda bekleyen bir kurtuluş yok.

Sadece aynı travmanın farklı canavarlara dönüştürdüğü iki kırık adam. Ve ben, onların arasında sıkışmış, artık bir piyon değilim belki ama yine de karşılıklı yıkımları tarafından tüketilme tehlikesiyle karşı karşıyayım.

İşin en garip kısmı Aries'in ihaneti ya da Arson'ın beklenmedik ilgisi değil. Her şeye rağmen - manipülasyona, şiddete, kullanıma rağmen - kaçmadığımın farkına varmak. Kaçışımı planlamıyorum. Çünkü yol boyunca bir yerlerde ben de onlar kadar kırıldım. Beni içine çektikleri bu karanlıktan uzaklaşamıyorum.

Bundan sonra olacakların suç ortağı olarak.

Kundakçılık

I Aries'le olanları düşünürken mesafemi koruyorum. Yirmi dört saat boyunca dikkatli bir şekilde kaçındım - ona yemek getirdim ama yemeğini paylaşmadım, o uyurken güvenlik sistemlerini kontrol ettim, evde çalıştım uyanıkken dış odalar.

Klinik. Etkili. Kaldırıldı.

Kendime kaç kez böylesinin daha iyi olduğunu söylediğimi sayamıyorum bile. Mesafe ikimizi de duşta ve yatakta oluşmaya başlayan bağdan koruyor. Yıllarca özenle geliştirilmiş nefreti tehdit eden beklenmedik şefkatten. Ona ne olacağını önemsemeye başladığımın rahatsız edici farkındalığından. Bundan nefret ediyorum. Onu kullandığımdan, kardeşimin onu incitmesine izin verdiğimden ve onu hiçbir ilgisi olmadığı bir savaşta piyon yaptığımdan nefret ediyorum.

Günün çoğunu yatakta, kapıdan uzakta kıvrılmış bir şekilde, bazen uyuyarak, bazen de duvara bakarak geçiriyor. *İşleniyor. Yas tutuyor.* Yıllardır taşıdığı bir fantezinin ölümüyle yüzleşiyor.

Dinginliği ve enerjinin dikkatli bir şekilde korunmasını tanıyorum. Kurumda bunu mükemmelleştirdim - iç savunmaları parçalandıktan sonra yeniden inşa etme yöntemi. Bu yüzden ona alan açıyorum. Ona zaman tanıyorum. Yıllardır kimseye göstermediğim kadar özen gösterdim.

İkinci günün sabahında bir şeylerin değiştiğini söyleyebilirim. Ben kamera kayıtlarını incelerken yatak odasından çıktı, saçları duştan dolayı nemliydi, üzerinde hala benim kıyafetlerim vardı ama duruşunda yeni bir kararlılık vardı. Dünkü kırık dökük kız ortadan kaybolmuştu.

"Konuşmamız gerek," diyor, gözlerinin altında kalan gölgelere rağmen sesi sabit.

Dizüstü bilgisayarı kapatıyorum, fiziksel mesafeyi korurken tüm dikkatimi ona veriyorum. "Ne hakkında?"

"Sonra ne olacak?" Küçük masada karşıma oturuyor, ellerini masanın yüzeyinde titizlikle kavuşturmuş. "Koç tekrar güvende olduğuna göre planımız nedir?"

"Üzgünüm ama bu tartışmada *'biz' diye bir şey* yok," diyorum sesimi nötr tutarak. "İşin içine girdiğinizde neler olduğunu *gördünüz*. İyileşmeye odaklanırsanız daha iyi olur."

Gözleri kısıldı. "Ben de işin içindeyim. O partide senin Aries olmadığını fark ettiğim andan beri. Annemin dosyalarını bulduğumdan beri. Seks yaptığımızdan beri."

"Bir dizi hata," diye karşılık veriyorum, "tekrarlanmayacak."

"Hata mı?" Sanki beni doğru duymamış gibi öne doğru eğiliyor. "Aramızda olanlara böyle mi diyorsun?"

Burası tehlikeli bir bölge. Rahatsız olarak ayağa kalkıyorum ve aramıza daha fazla mesafe koyuyorum. "Olanlar kimyasalların, adrenalinin ve kötü muhakemenin sonucuydu. Başka bir şey değil."

Yalanın tadı acı ama gerekli. O şefkat dolu saatlerde aramızda oluşan bağ her ne ise, kabul etmeyi göze alamayacağım bir zayıflık. Şimdi olmaz. Sonunda her şey yerli yerine oturmuşken olmaz.

"Bu saçmalık ve sen de bunu biliyorsun." Açık sözlülüğü beni şaşırtıyor. "Aramızda bir şeyler değişti. Bunu hissettim ve senin de hissettiğini biliyorum."

"Değişen tek şey," diyorum soğuk bir şekilde, "sonunda Aries'in ne kadar boktan biri olduğunu görmüş olman. Minnettarlığımı daha derin bir şeyle karıştırma Lilian. Bu ikimize de yakışmaz."

"Minnettarlık mı?" Ayağa kalkıyor, benim hareketlerime uyuyor, ben onun üzerinde yükselirken bile fiziksel olarak hükmedilmeyi reddediyor. "Bunun bununla ilgili olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Sanırım bir kardeş hakkındaki yanılsamaların paramparça oldu." Sesimi duygusallıktan uzak tutmak için elimden geleni yapıyorum. "Ve şimdi bu duyguları diğerine aktarıyorsun. Bu temel bir psikoloji."

Gülüyor ama sesinde mizah yok. "Bu kadar gözlemci birine göre, işine geldiğinde son derece kör olabiliyorsun."

"Ve sen de son derece saf olabiliyorsun." Güvenlik monitörlerine doğru ilerliyorum, onları gereklilikten çok dikkat dağıtmak için kontrol ediyorum. Herhangi bir şeyden kaçınmak için

gözlerindeki yoğunluk. "Bu senin kavgan değil. Hiçbir zaman da olmadı. Başından beri farklı bir şekilde ele almam gereken bir komplikasyondun."

"Bir komplikasyon mu?" Beni takip ediyor, reddedilmeyi reddediyor. "Sana yardım eden birine böyle mi diyorsun? Sahip olmadığınız aileniz hakkında size kim bilgi verdi? Kim sana-"

"Bana ne verdi?" Keskin bir şekilde dönüp sözünü kesiyorum. "Vücudunu mu? Bunu mu söylemek üzereydin? Çünkü benim deneyimim seninkinden biraz farklıydı. Hiçbir şey verilmedi. Sen kimseye bir şey vermedin. Biz aldık."

Yanakları kızarıyor ama geri adım atmıyor. "Sana kimin güven verdiğini söyleyecektim. Yöntemlerinizi sorgularken bile adalet hakkınıza kim inandı?"

Beklenmedik tepki dengemi bozuyor. Duygusal duvarlarımı güçlendirerek yeniden ayarlıyorum. "O zaman düşündüğümden daha da safsın. Adalet diye bir şey yok Lilian. Sadece intikam. Sadece bana yaptıklarını onlara ödetmek. Benden aldıkları için."

"Peki ya diğerlerine ne yaptılar?" diye bana meydan okuyor. "Bulduğum dosyalarda düzinelerce kurban vardı. Senin gibi kurumlarda kaybolan çocuklar. Yok edilen aileler. Onlar da adaleti hak etmiyor mu?"

Var, ama benim intikamım pahasına değil.

"Onlar beni ilgilendirmez."

"Olabilirler." Bir adım daha yaklaşıyor, *kullandığı* şampuanın -benim şampuanımın- kokusunu alabileceğim kadar yakın. "Onları ifşa edebiliriz. Sadece sana yaptıklarını değil, tüm operasyonu. Başka birine zarar vermelerini imkânsız hale getirebiliriz."

"Yine," diye tekrarlıyorum, kelimeye toplayabildiğim tüm küçümsemeyi katarak. "Bunların hiçbirinde *'biz' diye bir* şey yok. Sen her zaman kullanılmak için yaratılmıştın. Aries'e zarar vermenin bir yolu. Başka bir şey değil."

Bu yalan onu derinden yaralıyor - bunu yüz hatlarında titreşen kısa süreli acıdan anlıyorum. Ama çabucak toparlanıyor, öfke acının yerini alıyor.

"Bu lanet bir yalan," diyor daha da inançlı bir şekilde. "Bana söz vermiştin. Bir anlaşmamız olduğunu söyledin. Onun özgürlüğüne karşılık benim bedenim, hatırladın mı? Ben üzerime düşeni yaptım."

"Ve bak bu senin için ne kadar iyi sonuçlandı," diye çıkışıyorum, sabrım kırılıyor. "Neredeyse beton bir zeminde tecavüze uğruyordun ve ölüme terk ediliyordun. Devam etmek için bu kadar hevesli olduğun 'katılım' bu mu?"

"Bu hiç adil değil."

"Adil mi?" Sertçe gülüyorum. "Bununla ilgili hiçbir şey adil değil. Bana yaptıkları hiçbir şey adil değildi. Aries'in sana yaptığı hiçbir şey adil değildi. Gerçekliğe hoş geldin, küçük kardeşim. Fantezilerinden daha çirkin."

Zalimlik karşısında irkilir ama geri adım atmaz. "Bu öyle bir şey değil. Bu adaletle ilgili değil. Bu senin beni uzaklaştırman çünkü bağlanmaktan korkuyorsun."

"Korkmuyorum."

"Yalancı," diyor usulca. "Korkuyorsun. Beni önemsemekten, birinin içeri girmesine izin vermekten." Cevap vermiyorum, çünkü verecek bir cevabım yok. Ona karşı hissettiklerim hakkında konuşmaya hazır değilim, ne olduğumuzu ya da olabileceğimizi yüzleşmek ya da adlandırmak şöyle dursun.

"İtiraf etmek neden bu kadar zor?" diye bastırıyor, bir adım daha yaklaşarak koruduğum dikkatli mesafeyi ortadan kaldırıyor. "Neden aramızda bir şeylerin değiştiğini kabul edemiyorsun? Bir an için birinin gerçek seni görmesine izin verdiğini?"

"Çünkü *gerçek ben diye bir* şey yok," diye hırlayarak geri çekiliyorum. "Orada sadece onların yarattığı bir şey var. Sadece ailenin beni yarattığı şey."

"Ailemiz," diye düzeltiyor. "Onlar da bana zarar verdi. Farklı yöntemler, aynı kontrol."

"Aynı şey değil," diye ısrar ediyorum, onun rahat esareti ile benim kurumsal cehennemim arasında eşdeğerlik yaratmaya yönelik ısrarlı girişimlerine karşı öfkem artıyor. "Nelere katlandığım hakkında hiçbir fikrin yok. Benden neler aldılar."

"O zaman anlat bana." Sesi yumuşuyor, neredeyse yalvarıyor. "Anlamama izin ver. Yardım etmeme izin ver, Aries." *Koç.* İsim aramızdaki havada asılı kalıyor, basit bir dil sürçmesi patlamanın etkisiyle. *Koç. Koç. Aries*. Tüm hayatım boyunca onunla ilgiliydi. Suçu üstlenmeme izin veren, çatlakların arasına düşmeme izin veren altın çocuk.

Lilian bunun nereye varacağını hemen anlıyor. Bir kez, sonra iki kez göz kırpıyor ve sanki yaptığı hataya kendisi de inanamıyor.

"Demek istediğim-" diye başlar ama artık çok geçtir.

İçimde bir şey kırılıyor, baskı altında kırılan bir kemik gibi. Artık kendimi, bedenimi kontrol edemiyorum. Tek düşünebildiğim beni görmesini sağlamak. Beni hissetmesini sağlamak. Bir anda odanın diğer ucuna geçtim. Onu kollarının üstünden tutuyorum, tutuşum morarıyor. Onu incitmemem gerektiğini, ona karşı nazik olmam gerektiğini biliyorum, ama onun duyguları beni rahatsız edemez, hele ki

Bana onun adını söylemeye devam ediyor, her seferinde beni paramparça ediyor.

"Tekrar söyle," diyorum, sesim ölümcül bir sessizlikte. "Bana bakarken onun adını tekrar söyle."

"Kundakçılık, özür dilerim, bir hataydı-"

"Bir hata mı?" Benden bir kahkaha kaçıyor, sesi sert ve kırık. "Hiç Freudyen sürçme diye bir şey duydun mu? Zihnin, altında saklı olanı açığa çıkarma yoludur. Bu da demek oluyor ki hâlâ onu düşünüyorsun. Hâlâ o olmamı diliyorsun." Öfkemi tutamayarak ona hırladım. "Sana yaptığı onca şeyden sonra."

Adamın onu umursamadığı bu kadar acı bir şekilde ortadayken, kadın onu nasıl umursayabilir?

Gözlerinde korku parlıyor ama mücadele etmiyor, geri çekilmeye çalışmıyor. "Yapma bunu. Ne düşündüğünü biliyorum ve bu doğru değil. İkimiz de onun adını söylemek istemediğimi biliyoruz."

"Ama sen yaptın." Kavrayışım sıkılaşıyor, öfke derimin altında fiziksel bir güç gibi yükseliyor. "Yıllarını onu arzulayarak geçirmişken aksini düşünmemi nasıl beklersin? Seni güvenlik yanılsaması altında uzak tutan *asil* üvey kardeşin etrafında yıllarca fanteziler kurdun. Ama onun sandığın gibi biri olmadığını keşfettin. Ama hala onu istiyorsunuz. İşte burada ben devreye giriyorum, değil mi? Tek yumurta ikizi olduğumuz için, o fanteziyi hala gerçekleştiriyormuşsun gibi hissettiğin için, kardeşten daha azına, bozuk yedeğe razı olacaksın, değil mi?"

"Kes şunu," diyor, korkusuna rağmen sesi şimdi daha güçlü. "Sen onun bir kopyası değilsin. Sen bir yedek değilsin. Sen-"

"Ne?" Onu hafifçe sarsarak talep ediyorum. "Lütfen söyle bana, ben senin için neyim Lilian? Altın oğlun da bir o kadar canavar olduğu için sevişmeye karar verdiğin canavar mı? Tanıdığın şeytan mı? Yedek planın mı?"

"Bu değil-" Söyleyecek doğru kelimeleri arıyor ama hiçbiri yok. Görmek istemese de sadece gerçek var.

"Seni neden uzaklaştırdığımı bilmek ister misin?" Kontrolüm her kelimede biraz daha kırılıyor. "Çünkü bana her baktığında onu gördüğünü biliyorum. Bana her dokunduğunda, o olduğumu hayal ediyorsun. Her seferinde. Tek. Lanet olası. Zaman."

"Bu doğru değil," diye ısrar ediyor. Gözlerinde yaşlar birikiyor ama düşmüyor. Henüz düşmedi. "Seni görüyorum. Seni hep gördüm. En başından beri biliyordum.

farklı bir şey vardı."

"Yalancı." Ona yalancı demek dilimde acı bir tat bırakıyor çünkü bir şekilde Koç burcu olmadığımı anlayabileceğini biliyorum ama bunun bir önemi yok. Şu anda değil. "Madem biliyorsun, madem bizi bu kadar iyi ayırt edebiliyorsun, o zaman neden bana onun adıyla hitap ettin?"

Dudakları aralanıyor ve suçluluk duygusu gözlerini dolduruyor. Tek yapabildiğim başımı sallamak, hayal kırıklığı ve öfkenin beni tüketmesine izin vermek. "Sana yaptığı onca şeyden sonra, seni kullanma ve bir kenara atma şeklinden sonra." Öfke yanıyor, beni boğmakla tehdit ediyor. "Senin için yaptığım onca şeyden sonra. Daha önce hiç kimseyi umursamamıştım, başka bir insanı hiç bu kadar önemsememiştim ve yine de dudaklarında onun adı var!" Sesimin bu kadar çiğ ve kırık çıkmasından nefret ediyorum ama her şeyden çok, bana bunu yapmasına izin verdiğim için nefret ediyorum.

"Özür dilerim. Kasıtlı yapmadım. Yemin ederim."

Söyleyeceği hiçbir şey hislerimi değiştirmeyecek. Şu anda onun sesini duymak istemiyorum. Onun yalanlarını dinlemek istemiyorum. Aklımda bir plan oluşuyor

-Hesaplı değil, stratejik değil, beni pişman olacağım bir şeye doğru sürükleyen saf hayvani öfkeden başka bir şey değil. Onu kapıya doğru sürüklemeye başladım, çırpınışlarına ve itirazlarına rağmen amansızca kavrıyordum.

"Ne yapıyorsun?" diye soruyor telaşlı bir sesle, tam olarak korkmamış ama korkunun kıyısında dengede duruyor.

"Aramızdaki farkı anlamak gerçekten bu kadar zor mu?" Onu koridordan aşağı çekerken zorlukla bastırdığım bir hırıltıyla soruyorum. "Ben öyle düşünmüyordum ama sanırım henüz anlayamıyorsan, o zaman belki de sevgili kahramanınla yeterince zaman geçirmemişsindir."

"Yapma!" Ayaklarını yere vurmaya çalışıyor ama benim yarı boyumda.
Beni durdurma çabaları en iyi ihtimalle nafile.

"Ah, tatlı Lilian. Sana yardım etmeye çalıştım, ne kadar farklı olduğumuzu göstermeye çalıştım ama bazen bir şeyi öğrenmenin en kolay yolunun onu ilk elden deneyimlemek olduğunu fark etmeliydim." Onu merdivenlerden aşağı sürüklüyorum, kurtulma çabalarına rağmen elimden bırakmıyorum.

"Öyle demek istemedim!" diye itiraz ediyor, sesi betonda yankılanıyor.

Dinlemeyi reddediyorum, bahanelerini kabul etmeyi reddediyorum. Kulaklarımdaki uğultu, damarlarımda dolaşan öfke dışında her şeyi bastırıyor.

Onu köşeden Aries'in hücresine doğru çekerken "Arson, dur!" diye soluk soluğa bağırıyor. "Canımı yakıyorsun!"

"Güzel," diye hırlıyorum, mantığın ötesinde, yıllardır sürdürdüğüm dikkatli kontrolün ötesinde. Onu incitmek istiyorum; ona acıyı hissettirmek istiyorum

şu anda bana hissettiriyor. "Belki de bizi ayırt edebilmek için acıyı hissetmeniz, ilk elden deneyimlemeniz gerekiyordur."

Kartı okuttuğumda güvenlik kapısı bip sesi çıkarıyor ve hidrolik tıslayarak nezarethaneye açılıyor. Aries karyolasından başını kaldırıyor, ayakta durmaya çalışırken zincirleri takırdıyor. Lilian'ın elimde çırpındığını görünce yüzünde bir eğlence ifadesi beliriyor. Ne kadar canavar olsa da gerçeği biliyorum. Ona gösterdiğinden çok daha fazla değer verdiğini biliyorum.

Bir elim ensesinde, onu gözlem penceresine çarparak yüzünü cama dayamaya zorluyorum ve diğer elimle kalçalarını duvara sabitliyorum. Bu pozisyon kasıtlı olarak günler önce onu nasıl aldığımı anımsatıyor; artık cezaya dönüşmüş bir samimiyetin kaba bir hatırlatıcısı.

"Ona bak," diyorum, sesim zorlukla kontrol edilebilen bir öfkeyle gergin. "Ona bak ve bana aynı olduğumuzu söyle. Bizi ayıramayacağını söyle."

"Ben hiç-" diye başlıyor, sesi cama çarparak boğuklaşıyor.

"Söyle." Yüzünü cama biraz daha bastırıyorum ve yüzünü buruşturuyor. "Farklı olduğumuzu söyle. Adımı söyle." Aries camın arkasından yırtıcı bir ilgiyle izliyor, başı hafif bir açıyla eğik, tıpkı çocukken yaptığı gibi -zayıflıkları inceliyor, avantajları hesaplıyor.

"Arson," diye net bir şekilde konuşuyor, nefesi camı buğulandırıyor. "Sen Arson'sın. O da Aries. Kim olduğunu biliyorum."

"Öyle mi?" Camdan Aries'le göz temasını sürdürürken daha da yaklaşıp doğrudan kulağına konuşuyorum. "O zaman neden onun adı dudaklarında? Sana bu kadar küçümseyici davrandıktan sonra neden düşüncelerinde bir yeri var?"

Aries pencereye yaklaşıyor, zincirler beton zeminde sürükleniyor.

"Şimdiden cennette sorun mu çıktı?" diye sesleniyor, sesi hiç kapatmadığım dahili telefondan net bir şekilde geliyor. "Çok yazık. İkinizin birlikte çok mükemmel olduğunuzu düşünmüştüm. Hasarlı kız ve psikopat." Alaycılığı sadece içimdeki öfkeyi besliyor.

Parmaklarımı kalçalarının derinliklerine batırdığımda Lilian ciyaklıyor. Vücudundaki hafif titremeyi, ondan yayılan korkuyu görmezden geliyorum.

"Anlat ona," diyorum. "Beni nasıl onun adıyla çağırdığını anlat. Seni kullandıktan ve ölüme terk ettikten sonra bile nasıl hâlâ onu düşündüğünü."

"Bu doğru değil," diye ısrar ediyor, sesi kırılıyor. "Bir hataydı, sadece bir sürçme."

Havayı bir kahkaha dolduruyor, benimkiyle aynı ama bir şekilde Koç'a ait olan daha soğuk bir ses. "Sanırım buna Freudyen bir hata diyorlar. Sözel hatalar yoluyla daha derin gerçekleri ortaya çıkarmak." Bardağa yaklaşarak devam ediyor: "Sorun ne gibi görünüyor kardeşim? Onun sevgisindeki konumun hakkında güvensiz misin?"

"Kapa çeneni," diye hırlıyorum ona ve Lilian'ı camdan bir santim uzaklaştırıyorum ki yüzüne iyice bakabileyim. "İstediğin bu mu? Kimi istiyorsun? Sana yaptığı onca şeyden sonra?"

"Hayır," diye fısıldıyor ve sonunda gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyor.

"Lütfen.

Arson, beni dinle. Bu sen değilsin. Özür dilerim."

"Öyle değil mi?" Aries camın arkasından alay ediyor. "Bunca zamandır tek bildiğin bizim bilmeni istediğimiz, görmeni istediğimiz şeydi. Oysa gerçekte bu tam olarak onun kim olduğudur. İkimizin de kim olduğu. Aynı yüzlere sahip canavarlar."

O haklı. Ondan ne kadar nefret etsem ve ne kadar intikam almak istesem de, birbirimize farklı olduğumuzdan daha çok benzediğimizi inkar edemem.

"Hâlâ anlamıyor," diyorum Aries'e, karanlık ve geri dönülmez bir şey kök saldıkça sesim alçalıyor. "Hâlâ ne olduğumuzu anlamıyor. Neler yapabileceğimizi."

Aries'in gülümsemesi genişliyor, ses tonumdaki tehlikeli sınırı fark ediyor.

Gözlerinde neredeyse manik bir parıltı var ve bu bakış beni hem heyecanlandırıyor hem de midemi bulandırıyor. "O zaman göster ona kardeşim. Biri kafamızı karıştırdığında tam olarak ne olduğunu göster ona." Bu öneri bir izin gibi geliyor, beni tutan son kısıtlamaların da serbest bırakılması gibi.

Eğer bunu yapmazsam, Lilian beni asla göremeyecek. Farkı asla göremeyecek.

Bilinçli hareketlerle Lilian'ı camdan uzaklaştırıyorum, bir elimle kolunu kavrarken diğer elimle güvenlik tuş takımına uzanıyorum.

"Bekle! Ne yapıyorsun?" Zihnindeki bulmacayı bir araya getirirken sesi gerçek bir alarmla yükseliyor. "Kundakçılık, yapma."

Güvenlik kodunu giriyorum ve Aries'in hücresinin kapısı pnömatik bir tıslamayla açılıyor. Bir an için herkes donakaldı. Lilian dehşet içinde açık kapıya bakıyor, Aries şansına inanamıyormuş gibi hareketsiz duruyor ve sonra ben öyle bir öfkeyle titriyorum ki berraklık hissi veriyor.

"Eğer onu bu kadar çok istiyorsan..." Lilian'a sesim artık ürkütücü derecede sakin, "o zaman onu alabilirsin" diyorum.

Ona cevap verme şansı vermedim. Onu öyle bir itiyorum ki tökezleyerek hücreye giriyor ve kendini uzak duvara yaslıyor. Aries'in bakışları onun hareketlerini hassasiyetle takip ediyor, dengesini yeniden kazanmasını izliyor.

Sanki olanlara inanamıyormuş gibi başını yavaşça sallıyor. "Ne yapıyorsun?"

diye tekrarlıyor, sesini panik kaplıyor. Sanki bir

Tuzağa yakalanmış bir fare, kaçmaya çalışıyor ama ben kapı aralığında pozisyonumu koruyarak yolunu kesiyorum.

"Size istediğinizi, her zaman istediğinizi vermek."

"Hayır. Bunu istemiyorum," diye ısrar ediyor, korku dolu gözleri Aries ve benim aramda gidip geliyor, Aries stratejik olarak hareketsiz kalıyor, zincirler hareketini sınırlıyor ama tamamen ortadan kaldırmıyor. "Kundakçılık, lütfen. Bu hiç komik değil."

"Eğlenmiş görünüyor muyum?" Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak soğuk bir şekilde soruyorum.

Koç yer değiştiriyor ve zincirleri hareketle birlikte şıngırdıyor. Ses onu ürkütüyor, dikkati ikiz tehditler arasında bölünüyor.

"Amacınız onun bana zarar vermesiyse, gerçekten hayal kırıklığına uğrayacaksınız." Sesi titriyor, onu ele veriyor. Söylediği sözlere kendisi bile inanmıyor.

"Sanırım öğreneceğiz, değil mi?" Kapı aralığından geriye doğru adım atıyorum. "Ve eğer yaparsa, bir dahaki sefere kimin kim olduğunu hatırlayacaksın."

"Bu hiç adil değil!" İleri atılarak kapıya ulaşmaya çalışıyor ama ben çoktan kapatma mekanizmasını çalıştırmıştım. Hidrolikler devreye giriyor, ağır kapı kaçınılmaz kapanışına başlıyor. Göğsü hızla inip kalkmaya başlıyor ve yüzünü belirgin bir panik kaplıyor.

"Arson, bunu yapma! Lütfen!"

Sesindeki çaresizlik beni tatmin etmeli, kardeşimin adını dudaklarında duymanın açtığı yarayı yatıştırmalıydı. Bunun yerine, göğsümde bir cam parçası gibi duruyor, acı verici ve görmezden gelinmesi imkânsız. *Bu şekilde olmak zorunda değildi.* Canım çok yanıyor ama yoluma devam ediyorum.

Gururum bunu gerektiriyor, hissettiğim öfke... Artık geri dönemem.

"Aries'i bu kadar çok istiyorsan," diyorum kapı aramızda kapanırken, "ona sahip olabilirsin."

O son andaki yüzü - ihanetle, şaşkınlıkla, incinmişlikle karışık korku - kilit kesin bir klik sesiyle açılırken hafızama kazınıyor.

"Birlikte geçirdiğiniz zamanın tadını çıkarın," diye sesleniyorum dahili telefondan, içimde kopan fırtınaya rağmen sesim sabit. "On altı yaşından beri istediğin bu değil miydi? Değerli Aries'in tamamen sana ait olmasını?"

İstediği şeyin bu olmadığı çok açık. Acı verecek kadar açık. Gözetleme penceresinden kendini uzaktaki duvara yaslıyor ve Aries'le arasına olabildiğince mesafe koyuyor. Mavi gözleri benimkileri delip geçiyor, inançsızlıkla ve ihanetle dolu, öyle ki garip bağlantımız olmasa bile görülebilir.

"Ama... beni koruyacağına söz vermiştin." Alt dudağı titriyor ve sesi ona gitmem, onu rahatlatmam için bana yalvarıyor. "Beni bir daha incitmesine izin vermeyeceğini söylemiştin."

Bu hatırlatma beni tahmin ettiğimden daha derinden yaraladı. Olanlardan sonra, takip eden nazik anlarda bunun sözünü verdim. Ellerimle, bedenimle, her şefkatli dokunuşta söz verdim.

"Sözler bozulmak için verilmiştir." İçim o kadar soğuk ki artık kim olduğumu bile söyleyemiyorum. "Bunu bir güven dersi olarak düşün. İkizleri ayırt etme konusunda."

Koç kıza doğru bir hamle yapmasa da aramızdaki alışverişi hesaplı bir ilgiyle izliyor. Zincirler menzilini sınırlıyor ama harekete geçmeye karar verirse onu gerçekten güvende tutacak kadar değil. Bunu ikimiz de biliyoruz. O da biliyor. Ve ben bu riski almaya hazırım.

"Lütfen beni burada bırakma," diyor, şaşırtıcı bir doğrulukla inen son bir çağrı. "Bu sen değilsin. Bu onların seni yaptığı şey. Olmanı istedikleri şey."

Bir parçam bunun doğru olduğunu biliyor ve bir an için kendimi onun gibi görüyorum - tam da kurumun beni programladığı gibi davranıyorum.

Şiddetli. Tepkisel.

Tali hasarlara aldırmadan başkalarını silah olarak kullanmak.

Nefret ettiğim şeyin ta kendisi oluyorum.

Bu farkındalık beni tam göğsümden vuruyor ve öfke patladığı gibi hızla akıp gidiyor, ardında bir dehşet çizgisi bırakıyor.

Ben ne yaptım? Ben ne yapıyorum?

Gözlerimi kırpıştırıyorum, o anda kendi acımdan daha fazlasını hissediyorum ve kontrol paneline uzanıyorum. Parmağım kapı açma düğmesinin üzerinde geziniyor ama Aries konuşunca duraklıyorum.

"Şimdiden yeniden düşünmeye mi başladın kardeşim?" diye alay ediyor. "Her zaman çok tahmin edilebilir ve zayıfsın."

Gözlerimiz camın arkasından kilitleniyor, aynı yüzler bir ömür boyu süren nefreti yansıtıyor. Şimdi o kapıyı açmak hatamı kabul etmek demek.

Bu, tek zayıflığımı göstererek onu haklı çıkarmak anlamına geliyor: o.
Bu, bu anın temsil ettiği çarpık zaferden vazgeçmek anlamına gelir.

Gurur, alışılmadık koruma dürtüsüyle savaşıyor. Kırdığım şeyi düzeltmek için. Şiddetten sonraki o sessiz anlarda Lilian ve benim aramda oluşan şeyi onurlandırmak için.

"Kundakçılık," diyor Lilian, bariz korkusuna rağmen sesi şimdi daha kararlı. "Yapma bunu. Seni yaptıkları şey olma. Olduğunu bildiğim kişi ol."

Sözleri düşüncelerimde öyle bir hassasiyetle yankılanıyor ki, sanki zihnimin içini görebiliyor, canavarın ötesinde, olabileceğim kişiden geriye ne kaldıysa onu görebiliyor. *Hayır.* Zihnimdeki kapıyı çarparak kapatıyorum. Kontrollerden bir adım geri çekilerek hissettiğim çatışma ve kafa karışıklığını maskelemeye çalışıyorum.

"Sen de dahil olmak istedin," diyorum, kelimeler kendi kulaklarıma bile boş geliyor. "Dahil olmak böyle bir şey işte."

Kapının kilitlenip bizi birkaç santimlik güçlendirilmiş malzemeyle ayırdığı an, pişmanlık sel gibi akıyor içime - anlık ve bunaltıcı. Koç burcu bizi izlerken, her şey bu zalimlik anına bağlıyken bunu kabul etmek imkânsız geliyor.

Lilian'ın gözlerindeki yaralı ihanete bir an daha dayanamayarak gözlem penceresinden uzaklaşıyorum. Koridorda attığım her adım bir öncekinden daha ağır geliyor, sanki az önce yaptığım şeyin ağırlığını fiziksel olarak arkamda sürüklüyormuşum gibi.

Ne tür bir canavara dönüşüyorum? Ben her zaman nasıl bir canavardım?

Merdivenleri çıkarken bu soru aklımdan çıkmıyor, ellerim *adını* koyamadığım bir duyguyla titriyor. Bu asla planın bir parçası değildi. Onun bir araç olması gerekiyordu, Aries'e zarar vermek için bir araç, daha fazlası değil. Ne zaman acısı beni etkileyen biri oldu? Kimin ihaneti -gerçek ya da hayali- beni kendi çıkarlarıma karşı hareket ettirecek kadar derinden etkiledi?

Merdivenlerin başında duraksıyorum, hatamı düzeltmek için geri dönmek ile gururumdan geriye kalanları korumak için ilerlemeye devam etmek arasında kalıyorum. Bu dürtüler arasındaki savaş beni felç ediyor, yoğunluğuna yabancıyım. On yılımı her hareketimi hesaplayarak, her tepkimi kontrol ederek geçirdim. Bu pervasız duygusal tepki tehlikeli.

Tahmin edilemez.

Tıpkı onu o hücreye kilitlemenin tehlikeli olması

gibi. Tahmin edilemez.

Potansiyel olarak ölümcül.

Koç'un ona ne yapabileceği düşüncesi fiziksel bir yara gibi acıtıyor. Bağlandı, evet, ama tamamen hareketsiz değil. Bana karşı kullanması için ona dolu bir silah vermiş olabilirim. Lilian, isteksizce de olsa değer verdiğimi gösterdiğim biri.

"Kahretsin," diye mırıldanıyorum, iki elimi saçlarımda gezdirerek. Öfke tamamen buharlaştı ve ardında sadece soğuk, berrak bir dehşet bıraktı.

Onu oradan çıkarmalıyım. Şimdi. Neyden önce? Aries onu incitmeden önce mi? Onu kalıcı olarak bana karşı çevirecek bir şey söylemeden önce mi? Onu aynı canavarlar arasında daha az kötü olanın kendisi olduğuna ikna etmeden önce mi? Belki de korktuğum şey bu - onunla yeterince yalnız kaldığında, Aries'te kurtarılmaya değer bir şey fark edecek. Yıllardır onu izleyip arzuladığı için tanıdık gelen bir şey. Dil sürçmesinin bir hata değil, kalbinin gerçekte nerede yattığına dair daha derin bir gerçek olduğunu fark edecek.

Hay sikeyim. Hücreye dönmek yerine yönümü değiştirip güvenlik odasına doğru ilerliyorum. Eğer hatamı yüz yüze itiraf edemiyorsam, en azından durumu gözlemleyebilirim.

Koç'un onu tekrar incitmediğinden emin olun ve gerekirse müdahale edin.

Güvenlik kodlarını girdiğimde monitörler titreyerek canlanıyor, kameralar hücrenin farklı açılarını göstermek için aktif hale geliyor. Lilian hâlâ uzak duvara yaslanmış duruyor. Aries sınırlı alanından onu ilgiyle izliyor. Sandalyeye gömülüyorum, gözlerim ekrana sabitlenmiş, parmaklarım gerektiğinde hücre kapısını anında açacak olan acil durum düğmesinin üzerinde geziniyor.

Onu orada uzun süre bırakmayacağım. Demek istediğimi kanıtlamam uzun sürmez.

Aramızdaki farkı bir kez ve sonsuza dek görmesini sağlamak için.

Aynı yüzün her iki versiyonuyla karşılaştığında sadakatinin nerede olduğunu görmem gerekiyor.

Kendime hâlâ durumu kontrol edebileceğimi kanıtlamak için. Duyguların on yıllık dikkatli planlamayı tamamen tehlikeye atmadığını. Ama bu gerekçeyi oluştururken bile bunun bir yalan olduğunu biliyorum. Bu bir strateji değil. Bu kıskançlık, saf ve basit.

Çirkin, insani ve korkutucu derecede yeni.

KOÇ

Kapı kesin bir klik sesiyle kilitleniyor ve Lilian'ı benimle birlikte bu beton kafeste kapana kısılmış halde bırakıyor. Gözetleme penceresinden Arson'ın geri çekilişini izliyorum; omuzları öfkeyle gergin, elleri yumruk olmuş.

Tahmin edilebilir. Her zaman tahmin edilebilecek kadar tepkisel.

Lilian uzak duvara yaslanmış, hücrenin izin verdiği ölçüde benden uzakta duruyor. Korku ondan hissedilir dalgalar halinde yayılıyor ve mavi gözleri sanki hayatta kalma şansını hesaplıyormuş gibi benimle kapı arasında gidip geliyor. Son karşılaşmamızdan kalan morluklar cildinde sarımsı gölgelere dönüştü ama Arson'ın onu kavradığı kollarının üst kısmında yeni morluklar var.

Cildinde çürükler bırakırken beni nasıl kötü adam olarak gösterebilir?

"Şey," diyorum, sesimi kasıtlı olarak rahat tutarak, karyolaya geri yerleşirken zincirler şıngırdıyor. "Bu kesinlikle beklenmedik bir şey."

Hiçbir şey söylemiyor, vücudu çekilmiş bir yay gibi gergin, gidecek hiçbir yeri olmamasına rağmen kaçmaya hazır. Onu zalimce sahiplendikten sonra korkmaya hakkı var. Her ne kadar korkunç olsa da ve kendimi açıklayabilmeyi ne kadar istesem de, beni kendimi tasvir ettiğim canavar olarak görmesine şimdi her zamankinden daha çok ihtiyacım var.

Hücrenin köşelerindeki güvenlik kameraları kırmızı ışıklarını sürekli yanıp sönüyor. Kundakçı izliyor, analiz ediyor, en kötü şüphelerini doğrulayacak bir hareket yapmamı bekliyor.

Ona bu zevki tattırmayacağım. *Henüz değil.*

"Yalan söylemeyeceğim. Bu kadar çabuk sorun çıkacağını beklemiyordum," diye devam ediyorum ve elimle kapısını işaret ederek sahte bir sempatisi gösteriyorum. "Sanırım bu anlamına geliyor.

balayı evresi sona erdi."

Hafifçe irkilmesi bunu doğruluyor. İkisi de çok tahmin edilebilir. Yaralarını anladığınızda manipüle etmek çok kolay. Ağzımdan kameralar için tasarlanmış acımasız sözler dökülürken, zihnim farklı bir yolda ilerliyor. Onu ilk kez gerçekten gördüğüm zamana - babamın yeni karısının kızı olarak değil, Lilian olarak.

On altı yaşında, sözde kırılganlığına rağmen sert, titreyen bir kararlılıkla kütüphanede beni köşeye sıkıştırdı. *"Senin de bunu hissettiğini biliyorum," demişti, sesi titreyen ellerinin gösterdiğinden daha güçlüydü. "Aramızdaki bu şey. Ben çocuk değilim, Aries. Ne istediğimi biliyorum."*

Bilmediği şey ise ne kadar haklı olduğuydu.

Sözleri ne kadar da isabetliydi. Onu itmek, *uygunsuz saplantısı* için soğuk bir şekilde terapi önerdiğimde yüz ifadesinin incinmişlikle dolmasını izlemek için ne kadar kendimi tutmam gerekti.

Onu Hayes ailesinin oyunlarında bir piyon olmaktan korumak için uzak tutmakla doğru bir karar verdiğimi biliyordum. Babam en ufak bir bağlılığı bana karşı kullanmaya çoktan alışmıştı.

Lilian'ı ona başka bir silah olarak veremezdim. Ailemizi tanımlayan zehirli kontrol oyununda onun ikincil hasar olmasına izin veremezdim. Ben de ona olan hislerimi dikkatlice inşa edilmiş bir mesafenin altına gömdüm. Yavaş yavaş, hem özlediği hem de kızdığı soğuk, ulaşılmaz üvey kardeş oldum.

Canım çok yanmıştı ama bana olan yakınlığı yüzünden mahvolmasını izlemekten çok daha az acı vereceğini biliyordum. Onu korumaya çalıştığım tek şeyin kaçınılmaz olarak ona zarar verecek tek şey olması neredeyse komik. Sonucun böyle olacağını bilseydim yine aynı seçimi yapar mıydım? İkizim hangimizin ilk kanı akıtacağını görmek için izlerken, onun benim gibi davrandığım canavarla kapana kısılmasını mı?

Emin değilim. Lilian asla bencil davranmadığım tek kişi. Gerçekten korumak istediğim tek kişi.

Hücre sınırlı taktiksel avantajlar sunuyor - sekiz metreye on metre beton, yere cıvatalanmış tek bir karyola, köşede tuvalet ve lavabo. Zincirler hareket alanımı duvar dübelinden itibaren yedi metrelik bir yarıçapla kısıtlıyor, alanın çoğuna erişime izin veriyor ama kapıya tam olarak ulaşamıyorum. Arson bunu kasten bu şekilde tasarlamış. *Her zaman dikkatli bir stratejisttir.*

Bilmediği şey ise zincirleri çoktan tehlikeye attığım. Uyuyormuş gibi yaparak üç gün boyunca metodik bir şekilde çalıştım, metal halkalar ani bir sarsıntıyla kopacak kadar zayıfladı. Henüz özgürlük değil ama beklemediği bir avantaj.

Kaçmak için bir plan yapmaya çalışırken aklım başımdan gidiyor. Lilian'ın uzaktaki duvara yaslanmış pozisyonu onu tam da ulaşabileceğim bir noktaya koyuyor; saygı duyduğum bir hesaplama. Göğsünün hızlı nefeslerle inip kalkışını izliyorum, korkuyla kararlılık birbirine karışmış. Bahse girerim kalbi göğsünün dışında atıyordur. Mavi gözleri berraklığını koruyor, alanı değerlendiriyor.

Sadece korkmak değil. Planlıyorum. Düşünmek.

Kameralar üç açıyı kapsıyor, lavabonun yanında bir kör nokta var - ihtiyacım olduğunda kullanmak üzere sakladığım bilgiler. Kapının üzerindeki küçük yeşil ışıktan da anlaşılacağı üzere dahili telefon hâlâ aktif. Arson söylediğimiz her şeyi duyacak.

Mükemmel. Bırak dinlesin.

Ne olması gerektiğini zaten biliyorum. Arson'ın kıskançlığı, benimle karıştırılma korkusu ve Lilian'a olan beklenmedik bağlılığı istismar edebileceğim zayıf noktalar.

Bana karşı olan tek şey zaman. Ona yaklaşmama izin verecek kadar gardını indirmesine ihtiyacım var.

"Eninde sonunda geri dönecek," diyorum, duvara yaslanırken konuşkan bir sesle. "Eminim şu anda izliyordur, parmağı serbest bırakma düğmesinin üzerinde geziniyordur, ölüm belgeni imzalayıp imzalamadığını merak ediyordur."

Dudaklarını birbirine bastırmış, sessiz ve güvensiz kalıyor. *Akıllı kız.*

"Onu bu kadar kolay etkilemen beni biraz şaşırttı," diye devam ediyorum, pozisyonumu ayarlarken zincirlerim takırdıyor. "Çocukluğumuzdan beri kontrolünü bu kadar kaybettiğini görmemiştim. Birlikte ne kadar az zaman geçirdiğinizi düşünürsek ilginç."

Duruşunda hafif bir kayma var -merakla ihtiyat savaşıyor.

Güzel. Dikkatini dağıt.

"Ne yaptın sen?" Onu incelemek için başımı eğerek soruyorum. "Ona benim adımla seslenmenin dışında, ki bu kuşkusuz epik boyutlarda bir taktik hataydı."

"Neden umursuyorsun?" Sessizliği bozuyor, bariz korkusuna rağmen sesi sabit, zoraki kırılganlığının altında sakladığı gücün bir başka hatırlatıcısı.

Omuz silkiyorum, kasıtlı olarak rahat. "Profesyonel merak. Kardeşimin özenle inşa ettiği duvarları her gün biri yıkmıyor. Özellikle de bana karşı silah olarak kullanmayı planladığı biri."

"Ben asla bir silah olmadım." Yanıtında meydan okuyan bir taraf var ve çenesini kaldırdığında kalbim kabarıyor.

"Hayır mı? O zaman neydin? Uygun bir beden mi? İntikam fantezisinin gönüllü bir katılımcısı mı? Bakire kurban mı?"

Her soru kışkırtmak, dikkatini pozisyonumda yaptığım küçük ayarlamalardan uzaklaştırmak için tasarlandı. Her hareket beni, kaçınılmaz olarak Arson'ın dönüşünü getirecek olan en uygun vuruş mesafesine adım adım yaklaştırıyor.

"Saçmalamayı kes. Bir şey biliyormuş gibi davranma çünkü bilmiyorsun." Öfke sözlerini kaplıyor, korkusunu yeniyor.

Mükemmellik. Öfke insanları dikkatsiz yapar. Normalde fark edecekleri ayrıntıları kaçırmalarına neden olur.

"Düşündüğünden daha fazlasını biliyorum." Sesimi şüphe uyandıracak kadar yumuşatıyorum. "Biz ikiziz, unuttun mu? Onu herkesten daha iyi tanıyorum. Neler yapabileceğini ve yaptığı tüm korkunç şeyleri çok iyi biliyorum."

Hesaplanmış bir yaklaşım - aynı anda hem Arson'a olan güvenini sarsmak hem de kendimi cevapları olan kişi olarak konumlandırmak.

Anlayan kişi.

Tüm bunlar olurken parmaklarım zayıflamış zincir halkaları üzerinde zar zor algılanabilen çalışmalarına devam ediyor.

"Endişelenme. Dediğim gibi, senin için geri gelecek," diyorum, onu yakından izleyerek. "Asıl soru, bu odadan onun seni bıraktığı durumda çıkıp çıkmayacağın."

Tehdit, belirsizliği içinde kasıtlı olarak aramızda asılı kalıyor. Nabzının boynunda gözle görülür bir şekilde hızlanmasını, gözlerini kırpıştırıp ifadesini kontrol altına almadan önce gözlerinin hafifçe açılmasını izliyorum.

"Bana zarar verecek misin?" Sorusunun doğrudanlığı beni hazırlıksız yakaladı.

Histeri yok. Yalvarmak yok. Sadece açık bir bilgi talebi.

Yapar mıydım? Yapabilir miydim?

Taktiksel değerlendirme basit: Arson'ı zorlayacak kadar sıkıntı yaratmak. *Bir çığlık. Görünür kan.* Kalıcı zarar verecek bir şey yok, sadece

Koruyucu içgüdülerini tetiklemeye yetecek kadar. Uygun bir hazırlık yapmadan acele etmesini sağlamak için. İhtiyacım olan açıklığı yaratmak için.

Ancak infaz...

Ona bakıyorum - gerçekten bakıyorum - ve düşünmeme bile gerek yok o.

Göğsümde acı verici bir burkulma var. Savunmacı duruş cesaretini gizleyemiyor. Bana karşı şansını hesaplarken bile gözlerindeki zekayı. İhanetine rağmen hâlâ kardeşime duyduğu sadakati. Ben onu kasıtlı bir zalimlikle ezmeden önce bana sunduğu sadakatin aynısı.

"Yapmalıyım." Bu beni bile şaşırtan dürüst bir cevap. "Durumu idare etmenin en etkili yolu bu olurdu. Onu zorlamak için yeterince sıkıntı yaratır."

Nefesi kesiliyor ama sinmiyor. "Ama?"

"Kendimi... isteksiz buluyorum." Bu itiraf bana bir şeye mal oluyor, stratejik olarak göründüğünden daha fazlasını açığa çıkarıyor. İçten içe onu incitmeyeceğimi bilmesini istiyorum ama bunu söyleyemiyorum. Kendimi ele veremem. "Sana karşı o kadar sert olmama rağmen."

Kaşları şaşkınlıkla çatılır. "Beni yerde baygın bıraktın. Beni dikkat dağıtmak için kullandın ve çekip gittin."

"Gerçekten mi... sana böyle mi söyledi?" Arson'ın manipülasyonu karşısında öfkem alevlense de sesimi nötr tutuyorum. "Sana görüntüleri gösterdi mi? Güvenlik kameralarından seçtiği parçaları mı?"

Belirsizlik, kafa karışıklığının çatlaklarını doldurur. "Kendim gördüm. Beni yerde baygın halde bırakışını izledim."

"Kameralar aldatıcı olabilir," diye cevap verirken dikkatliyim, konuştuğum her kelimeyi kaydeden gözetimin farkındayım. "Özellikle de gündemi olan biri tarafından kontrol ediliyorsa."

Konuşurken, pozisyonumu tekrar değiştiriyorum, bu sefer bir elimi arkama kaydırıp bileğimdeki bir şeyi manipüle ederken onun görmesine izin veriyorum. İlk kilidin hafifçe klik sesi sadece benim tarafımdan duyuluyor, zincir aslında gevşek durmasına rağmen güvenli görünümünü koruyor. Gözleri hareketi takip ediyor, şüphe ya da tanıma ile hafifçe daralıyor.

Başlangıçta ikimizin de ona hak verdiğinden çok daha fazla gözlemci. "Ne yapıyorsun?" diye soruyor sessizce.

"Seçenekler yaratmak," diye yanıtlıyorum, aynı derecede yumuşak bir sesle. "Asıl soru bunların bir parçası olmak isteyip istemediğiniz."

İkinci kilit ayak bileğime çarparak açılıyor, sesi kasıtlı bir öksürükle gizleniyor. Zincirler hâlâ güvenli görünüyor, aynı kısıtlayıcı düzende vücudumu sarıyor. Tek fark, onları her an bırakabilirim.

"Sana neden güveneyim ki?" diye soruyor, sesindeki korku başka bir şeyle yumuşuyor. Belki merak, belki de umut.

"Yapmamalısın." Cevabım dürüstçe. "Ama şu anda hangi ikizin sana yalan söylemek için daha fazla nedeni olduğunu düşünmek isteyebilirsin."

Öne doğru eğiliyorum, zincirler güvenli görünecek şekilde ayarlanmışken aslında uzuvlarımın etrafında gevşek bir şekilde sallanıyor. Kameralar bu hareketi yakalıyor ama sabit açılarından, ince aldatmaca gizli kalıyor.

"Yardımına ihtiyacım var," diye fısıldıyorum, telsizden anlaşılmayacak kadar alçak sesle. "Senin de benimkine ihtiyacın var."

Gözleri daralıyor, şüphe umutsuz bir umutla savaşıyor. "Ne tür bir yardım?"

"İkimizi de buradan çıkaracağım," diye açıklıyorum, kameralar için rahat vücut dilimi korurken sözlerime acil bir samimiyet katıyorum. "Ama kaçmak için önce Arson'ın o kapıyı açması gerekiyor."

Gözlerinde bir anlayış beliriyor, hemen ardından da yeni bir korku. "Beni yem olarak kullanacaksın."

"Evet." Apaçık ortada olan bir şey hakkında yalan söylemenin anlamı yok. "Ama senin düşündüğün şekilde değil."

İleriye doğru küçük bir adım atıyor, merakı ihtiyatının önüne geçiyor. "Ne demek istiyorsun?"

"Yani inandırıcı görünmesi için buna ihtiyacım var ama aslında sana zarar vermek istemiyorum." Anlamlı bir şekilde kameralara bakıyorum. "İzliyor. Dinliyor. Tehlikede olduğuna inanması gerekiyor. Bunun işe yaramasının tek yolu bu."

"Tamam, yani bana zarar veriyormuşsun gibi mi yapmamı istiyorsun? İşaretle çığlık atmamı mı?" İnançsızlık ses tonunu renklendiriyor.

"Hayır. Bunu anında anlar." Tekrar yer değiştiriyorum, kapı sonunda açıldığında en uygun pozisyonu hesaplıyorum. "Seni ikna edici bir şekilde tehdit etmem gerek. Onu affedilemez bir şey yapmak üzere olduğuma inandırmalıyım."

Kolları koruyucu bir şekilde kendini sarıyor. "Ve bunu yapmayacağına neden güveneyim ki? Olanlardan sonra-"

"Korktuğunu biliyorum. Olan şey..." Hem onun hem de görünmeyen izleyicilerimiz için kelimeleri dikkatle seçiyorum. "Karmaşık. Ne düşünüyorsun

olanla gerçekte olanın aynı şey olması gerekmez." "Yaptığım şeyi gördüğümde buna inanmak çok zor."

"Bunu anlıyorum ama kardeşimin sana tam olarak görmeni istediği şeyi göstermiş olma ihtimalini de göz önünde bulundur." Bakışlarını sabit tutuyorum. "Seçici gerçekler, düpedüz yalanlardan daha ikna edicidir."

Beni inceliyor, bir aldatmaca arıyor. "Sana inansam bile kaçmana neden yardım edeyim ki? Tek yapacağın onu öldürmek."

İstediğim bu mu? İkizimi öldürmek mi? Cevap eskisi kadar net değil.

"Özgürlük istiyorum," diyorum sonunda. "Bunun ötesinde... Karar vermedim."

Yüz ifadesinden bana inanmadığı anlaşılıyor ama çaresizlik tuhaf ittifaklar kurduruyor.

"Şöyle olacak," diye açıklıyorum sessizce, tehdit eder gibi öne doğru eğilirken aslında planımı özetliyorum. "Seni korkutmaya başlayacağım. Gerçek gibi görünecek, gerçek gibi ses çıkaracak. Seni yakalayabilirim ama gerçekten canını yakmayacağım."

"Peki ya oyun oynamayı reddedersem?"

"O zaman Arson ikimize ne yapacağına karar verene kadar burada kalacağız." Bu gerçeğin içime işlemesine izin verdim. "O dengesiz biri Lilian. Bunu kendin de gördün. Onunla kurduğunu düşündüğün bağ, seni buraya atmasına engel olmadı." Arson'ın ihanetini hatırlattığımda irkildi, yüz hatlarında bir anlık acı belirdi ama sonra bunu gizledi.

"Söz veriyorum," diye ekliyorum, sesimdeki samimiyet beni bile şaşırtıyor, "Sana zarar vermeyeceğim. Sadece... bundan sonra olacaklar konusunda benimle birlikte olmanı istiyorum, tamam mı?"

Hiçbir şey söylemiyor, ama gözlerindeki ifadeden içinde bir şeyler olduğunu anlayabiliyorum. Bir an sonra, zalimlik maskesini yerine takıyorum.

"Zaman doldu," diye yüksek sesle anons ediyorum, karyoladaki pozisyonumdan doğruluyorum. Ses tonundaki ani değişim Lilian'ın irkilmesine neden oldu. "İyi davranmaktan bıktım."

Hesaplanmış bir tehditle ona doğru ilerliyorum, zincirler beton zeminde sürükleniyor -her an atılmaya hazır olsa da hala sağlam görünüyor. İfadem sertleşiyor, yıllar içinde mükemmelleştirdiğim acımasız bir şeye dönüşüyor.

"Geri çekil," diye uyarıyor, bilerek ya da bilmeyerek kendi rolünü oynuyor ve kendini duvara daha da yaslıyor.

"Ya da ne?" Gülüyorum, ses kasıtlı olarak soğuk çıkıyor. "Seni buraya attı. Seni terk etti. Sana ne olacağını umursadığını düşündüren nedir?

Şimdi mi?"

Gözleri köşedeki kameraya kayıyor, görünmeyen gözlemcimize sessiz bir yakarış. Mükemmel. Dikkatini benim dikkatli konumlanmama değil, ona, görünen tehlikeye vermesini sağla.

"Geri gelecek," diyor, sesi hafifçe titriyor -gerçek bir korku mu yoksa mükemmel bir oyunculuk mu, bilemiyorum.

"Belki." Ona doğru bir adım daha atarak bir kol mesafesine geldim. "Ama buraya zamanında gelecek mi?"

Bileğinden tutup kendime doğru çekerek hamle yapıyorum. Nefes nefese kalıyor, göğsüme çarparken çıkardığı ses keskin ve ürkütücü. Serbest kalan elim saçlarına dolanıyor ve boğazının savunmasız çizgisini ortaya çıkarmak için başını geriye çekiyor.

"Ona bir gösteri yapalım mı?" Yüksek sesle öneriyorum, dahili telefonun her kelimeyi yakaladığından emin oluyorum. "Geçen sefer yaptığımdan daha iyisini yapabileceğimi ona kanıtlayalım."

Nabzı parmaklarımın altında çılgınca atıyor, hızlı ve sığ nefes alıyor. Bunun kısmen bir performans olduğunu bilmesine rağmen, ondan gerçek bir korku yayılıyor - en son bu kadar yakın olduğumuzda ne olduğunu hatırlatıyor.

"Lütfen yapma," diye fısıldıyor, gözleri benimkilere sabitlenmiş, bunun hâlâ plan olduğuna, hâlâ göstermelik olduğuna dair bir onay arıyor.

Sesimi tekrar yükseltmeden önce ona kameralara görünmeyecek şekilde hafifçe başımı sallıyorum. "Yalvarmanın sana bir faydası olmaz. Geçen sefer de olmadı, değil mi?"

Saçlarını tutuşum, aslında acıya neden olmadan tehditkâr görünecek kadar sıkılaşıyor. Onu dizlerinin üzerine çökmeye zorluyorum, vücudunu kameranın ellerimi görmesini engelleyecek şekilde konumlandırıyorum - kontrol yanılsamasını sürdürürken tutuşumu gevşetmeme izin veriyorum.

"Acaba izliyor mu?" diye devam ediyorum, sesim dahili telefondan net bir şekilde duyulacak şekilde tizleşiyor. "Ona ait olduğunu düşündüğü şeyi almamı izliyor. *Yine*."

Tişörtünü çekiştiriyorum - kameralar için bir gösteri, bir yandan da kulağına ısrarla fısıldıyorum, "İnandırıcı ol. Mücadele et ama kendine zarar verme."

Mükemmel bir tepki veriyor, ikna edici bir korku çığlığıyla elimden kurtuluyor. Birkaç adım uzaklaşmasına izin veriyorum, performansımı sürdürürken aslında ikimizi de kapının yakınındaki en uygun konuma yaklaştırıyorum.

"Saklanacak hiçbir yer yok," diye sesleniyorum, sesim beton duvarlarda yankılanıyor. "Kaçacak hiçbir yer yok Lilian. Seni kurtaracak kimse yok."

Gözlerim gözlem penceresine kayıyor ve ötesindeki hareketin gölgesini yakalıyor. *Neredeyse oldu.* Tam da tahmin ettiğim gibi Arson'ın kısıtlamaları kırılıyor.

Onu uçuruma itmenin zamanı geldi.

"Sana zarar vermemi istiyor," diye yüksek sesle ilan ediyorum, Lilian'ın etrafında yırtıcı bir hayvan gibi dönerek. "Sana ne yapacağımı görmek istiyor. Yoksa neden seni benimle buraya koysun ki? Bu senin cezan." Onu tekrar tutuyorum, performans için gerekenden daha sert ama gerçekten incitmemeye dikkat ederek. Bağırıyor.

-Dahili telefona net bir şekilde ulaşan mükemmel bir sıkıntı sesi.

"Duydun mu kardeşim?" Kameraların her hareketi kaydettiği tavana doğru sesleniyorum. "Bu ses hoşuna gitti mi? Senin için daha yüksek sesle çığlık atmasını sağlayayım mı?"

Elim boğazına doğru kayıyor, gözle görülür bir baskı uyguluyor ama hava yolunun engellenmemesi için dikkatlice yerleştiriyorum. Kameraların açılarından, onu boğuyormuşum gibi görünüyor. Lilian zekice oynuyor, elleriyle bileğimi kavrıyor, yüzü belirgin bir sıkıntıyla buruşuyor.

"Geçen seferi hatırlıyor musun?" Şimdi doğrudan Arson'ı hedef alan sözlerle alay ediyorum. "Bana karşı ne kadar duyarlıydı? Sikimi ne kadar mükemmel içine almıştı? Eminim hâlâ bunu düşünüyordur. Hâlâ kıyaslıyordur. Söylemeliyim ki, boşaldığında cennet gibi hissettirdi, beni bir mengene gibi sıktı, sanki benim için yaratılmıştı." Lilian'ın gözleri bu kışkırtıcı sözler karşısında açılıyor, bakışları anlayışla kararıyor. Kendi performansını da ekleyerek beni takip ediyor.

"Yapma," diye soluk soluğa bağırıyor, sesinde çaresizliğin mükemmel bir notası var. "Lütfen, bir daha olmasın."

"Şşşt," diye alaycı bir şekilde yatıştırıyorum, dahili telefon için yeterince yüksek sesle. "Benimle kavga etmezsen bu sefer çok daha az acıyacak."

Serbest elim pantolonunun kemerine gidiyor - gerçek bir ihlal olmadan görünür bir tehdit. Arson'ın sahiplenici öfkesini tetiklemeye yetecek kadar. Elini zorlamaya yetecek kadar.

"Haydi, Arson!" Bağırıyorum, sonunda tüm numaraları bırakıyorum. "Gel de kızını kurtar! Yoksa sen gölgelerden izlerken ona tekrar sahip olmama izin mi vereceksin? Ne tür bir adam bir kadını kurtların önüne atar, sonra da çığlık attığında saklanır?"

Konuşurken bizi dikkatlice konumlandırıyorum -Lilian vücudum tarafından kısmen korunuyor, ikimiz de kapıyı çevresel görüşümde görebilmem için açılı duruyoruz. Zincirler gevşek duruyor, kilit açıldığı anda atılmaya hazır.

"Son şansın, kardeşim!" Sesleniyorum, alaycı bir sesle. "Eğer onu istemiyorsan, o benim. Tıpkı hayatımızdaki diğer her şey gibi."

Kapı panelinden gelen bir bip sesi, güvenlik protokollerinin geçersiz kılındığının ilk göstergesi. Bu ses adrenalinin sistemimde yükselmesine neden oluyor, kaslarım hazırlık için geriliyor.

"Hazırlan," diye fısıldıyorum Lilian'a, sadece onun duyabileceği kadar alçak sesle. "Kapı açıldığında yerde kal. Bitene kadar hareket etme."

Neredeyse belli belirsiz başını sallarken yüz ifadesinde korku ve kararlılık savaşıyor. Kapının hidroliği mekanik vınlamasına başlar
-Kundaklama geliyor.

Onu serbest bırakıyorum, yavaşça yere doğru itiyorum.

"Yerde kal," diye tekrarlıyorum ısrarla, çoktan girişe doğru dönmüş, zihnimde açıları, zamanlamayı ve gerekli gücü hesaplıyordum.

Zincirler artık tamamen düşüyor, illüzyon için artık gerekli değil. Haftalar süren tutsaklıktan sonra gelen özgürlük hissi neredeyse baş döndürücü bir yoğunlukta.

Kapı kayarak açılır ve Arson'ın silueti ortaya çıkar. İfadesi soğuk bir öfke, vücudu sarmalanmış ve şiddete hazır. Gerçek an, kapının tam açık pozisyonda kilitlenme sesiyle gelir. Her şey zamanın bu tek noktasına daralıyor -kapı aralığındaki kardeşim, arkamda yerde yatan Lilian ve önümde açılan dar fırsat penceresi. Kendimi ileri doğru fırlatıyorum, her kasım, her refleksim, eğitimimin her zerresi bu tek özgürlük şansına odaklanmış durumda. Şok tabancasını tahmin etmeliydim. Arson'ın hazırlıksız girmeyeceğini, duyguların taktiksel düşüncenin önüne geçmesine izin vermeyeceğini bilmeliydim. Sonda göğsümün ortasına isabet etti, elektrik anında kaslarımı felç edici bir acıyla ele geçirdi.

"Lütfen," diye hıçkırıyor Lilian, sesi küçük ve kırık çıkıyor. "Beni tekrar incitmesine izin verme."

Yere yığılıyorum, içimdeki akımın etkisiyle vücudum sarsılıyor. Sulanmış gözlerle Arson'ın hareketsiz halimin üzerinden dikkatlice geçtiğini, Lilian'a doğru ilerlerken gözlerini benden hiç ayırmadığını görüyorum.

"Çık dışarı," diye emrediyor ona, sesi kısık. "Yukarıda bekle."

Tereddüt ediyor, acının bulanıklığında okuyamadığım bir ifadeyle aramıza bakıyor. Bir an için reddedebileceğini, kalabileceğini düşündüm.
-Gerçi benim için endişelendiğinden mi yoksa ondan korktuğundan mı,
bilemiyorum. "Şimdi Lilian," diyor Arson, daha yumuşak ama daha
az emredici değil.

Titreyerek ayağa kalkıyor. Bakışlarım bulanık olduğundan onu görmem zorlaşıyor ama kapıdan hızla geçmeden önce son bir kez bana baktığına yemin edebilirim. O çıkar çıkmaz Arson acil kapatma düğmesine basıyor ve bizi hücrede yalnız bırakıyor.

Şok tabancasının etkisi azalmaya başlıyor, kaslarım hala seğiriyor ama kontrolüm yavaş yavaş geri geliyor. Kendimi dizlerimin üzerine itiyorum, acıya rağmen sıkılmış dişlerimin arasından bir kahkaha kopuyor.

"Her zamanki gibi tahmin edilebilir, kardeşim," diye idare ediyorum, sesim sert. "Bir kadını zayıflığın olarak kullanmak. Bazı şeyler hiç değişmiyor."

Arson'ın ifadesi yeni kelepçeler üretirken soğukkanlılığını koruyor
-Uzlaştıklarımdan daha ağır, daha güvenli. "Buradaki tek tahmin edilebilir kişi sensin, hazırlıklı olmayacağımı düşünüyorsun."

"Hazırlıklı değildin," diye karşı çıktım, hâlâ nefesimi tutuyordum. "Onun tehlikede olduğunu düşündüğün anda koşarak geldin. Tıpkı yapacağını bildiğim gibi."

Yüz hatlarında bir şeyler titreşiyor - belki de kendisinde olduğunu bilmediği bir zayıflığı tespit ettiğimi kabul ediyor.

"Eller arkaya," diye emretti, gözlemimi görmezden gelerek.

İtaat ediyorum. Şok tabancasının etkileri hala sistemimde dalgalanırken direnmenin bir anlamı yok. Yeni bağlar acı verecek kadar sıkı bir şekilde yerine oturdu.

"Onu önemsiyorsun," diyorum sessizce, ayak bileklerini kelepçelerken. "Kabul etmek istediğinden daha fazla."

"Kapa çeneni."

"O biliyor mu? Yoksa sen de benim oynadığım oyunu mu oynuyorsun - onu uzak tutup, bunun onu korumak için olduğunu mu söylüyorsun?"

Gözleri benimkilerle buluşuyor, benimkilerle aynı ama temelde farklı. Bir an için aramızdan anlayış geçiyor - ne kadar farklı ifade edilse de ortak bir dürtünün farkına varıyoruz.

"Aradaki fark," diyor sonunda, bileklerini ayak bileklerine bağlayan yeni zinciri kontrol ederken, "ne olduğum konusunda kendime yalan söylemiyor olmam."

Sözcükler beklenmedik bir isabetle çarptı ve yıllarca gerekçelerin altına gömdüğüm bir gerçeği ortaya çıkardı. Kendime mesafenin koruma olduğunu söyledim.
-Onun için, ailenin manipülasyonlarından. Ama belki de benim için de bir korumaydı -kırılganlıktan, birini kaybederek yok olacak kadar önemseme olasılığından.

Arson bağları son kez kontrol ederken, kendimi onu yeni bir bakış açısıyla izlerken buluyorum. Birbirimizin yansımasıyız, aynıyız ama tersiyiz. İkimiz de Lilian'ı farklı yöntemlerle kol mesafesinde tutuyoruz - onunki sahip olma, benimki reddetme yoluyla.

İkisi de belki eşit derecede yıkıcıdır.

O kapıya doğru ilerlerken, "O ikimizden de daha iyisini hak ediyor," diyorum, kelimeler bir silah olarak değil, basit bir gerçek olarak sunuluyor.

Duraklıyor, sırtı bana dönük, omuzları gergin. "Bu konuda, kardeşim, sonunda anlaştık."

Lilian

Zihnim olasılıklar arasında koştururken zaman yavaşlıyor. Arson'ın dikkati tamamen Koç burcu tarafından tüketilmiştir - kardeşinin temsil ettiği tehdit ve bu tehdidi etkisiz hale getirme ihtiyacı. Normal hipervijilansı bir lazer noktasına kadar daraltılarak bir kör nokta oluşturuldu.

Ben.

Tahtadaki bir taştan ziyade bu oyunda bir oyuncu olabileceğimi unutmuş.

Güvenlik anahtar kartı arka cebinden sarkıyor, hücreye girerken kısmen görülebiliyor. Çok yaklaştın. Eğer yapabilirsem-

Aries ileri atılır ve şok tabancası keskin bir çatırtıyla açılır. Sert bir şekilde yere düşüyor, içinden elektrik geçerken vücudu sarsılıyor. Bunun şiddeti şok edici, ama birazdan deneyeceğim şey için mükemmel bir kılıf oluşturuyor.

Beklediğimden daha kolay gelen gözyaşlarımı çağırarak yere kıvrılıyorum. Vücudum hala Aries'in performansının hoyratça ele alınmasından dolayı ağrıyor - gerçek rahatsızlığı daha inandırıcı bir şeye dönüştürebilirim.

"Lütfen," diyorum hıçkırıklar arasında, sesim küçük ve kırık çıkıyor. "Beni tekrar incitmesine izin verme."

Bu sözler Arson'ın koruyucu içgüdülerini güçlendirirken benim gerçek niyetimi gizlemek için hesaplanmıştı. Ellerimi yüzüme bastırıyorum, Aries'in seğiren formunun etrafında dikkatlice adım atarken hareketlerini izlemek için yayılmış parmakların arasından bakıyorum.

"Çık dışarı," diye emrediyor Arson, sesi kısık. "Yukarıda bekle."

Hemen hareket etmiyorum, görünür bir tereddüt üretiyorum. Ne kadar çaresiz görünürsem, beni o kadar az tehdit olarak algılayacaktır.

"Şimdi, Lilian," diyor, daha yumuşak ama yine de emredici.

Kendimi kasıtlı bir dengesizlikle ayağa kaldırıyorum, kapıya doğru ilerlerken hafifçe sallanıyorum. Yanından geçerken tökezlememe izin veriyorum, yan tarafına sürtünüyorum - görünüşte tesadüfi bir temas anı, parmaklarımın cebinden anahtar kartını yumuşak bir hareketle kaydırmasına izin veriyor. Ben ilerlemeye devam ederken kart kolumdan kayıyor, başım eğik, omuzlarım belirgin bir yenilgiyle kambur.

Kapıya doğru attığım her adım ölçülü; ne şüpheli görünecek kadar hızlı, ne de tekrar düşünmesine fırsat verecek kadar yavaş. Kalbim o kadar yüksek sesle çarpıyor ki duyması gerektiğinden eminim, ama dikkati Koç'ta sabit kalıyor.

Eşikte geriye son bir bakış atıyorum - Arson'ın korku ya da endişe olarak yorumlayacağı ama Koç'a sessiz bir mesaj taşıyan bir bakış: İkinizin de düşündüğü kadar çaresiz değilim. Sonra kapıdan içeri giriyorum, anahtar kartı tenimde yanıyor, fırsat önümde açılıyor, olasılığı her kalp atışında titreşiyor.

Arson ne yaptığımı fark etmeden önce belki de saniyelerim var - onların çarpık oyunlarında sadece bir kurban değil, kendi hamlelerimi yapabilecek biri olduğumu hatırlamadan önce.

Arkamda, Arson çoktan kapı kapatma düğmesine basmış durumda. Devreye girmeden önce sensörlerden uzak durmam ve kendi planımı uygularken onun talimatlarını takip ediyormuş gibi görünmem gerekiyor. Koridora tam olarak adım atıyorum, kapının hidrolik kayarak kapanmasına yetecek kadar ilerliyorum. Arson'ın dikkati hücrenin içinde, kardeşinin üzerinde, benim güvenli bir şekilde görevden alındığıma ve itaatkar olduğuma inanıyor.

Onun hatası.

Kararımı verdiğimde kapı henüz tam olarak kapanmamıştı. Mantık kaçmamı söylüyor-anahtar kartı alıp depodan tamamen kaçmamı, yardım bulmamı, bu zehirli şiddet ve manipülasyon üçgeninden kaçmamı. Kendimi korumam bunu gerektiriyor.

Ama daha derin, daha meydan okuyan bir şey beni farklı bir seçime doğru itiyor. İtilip kakılmaktan, onların oyununda bir piyon olmaktan bıktım. Tuzağa düşürülmenin, kontrol edilmenin ve manipüle edilmenin nasıl bir his olduğunu anlamalarının zamanı geldi.

Geri dönüyorum ve nefesimi tutarak kapının acı verici bir şekilde yavaş ilerleyişini izliyorum. Daralan aralıktan, Arson'ın yeni silahlar ürettiğini görebiliyorum.

bağlanmış, sırtı çıkışa dönük, dikkati hâlâ şok cihazının etkisinden kurtulmaya çalışan Aries'in üzerinde.

Kapı tam olarak yerine kilitlendiği anda, anahtar kartını dış panele doğru kaydırıyorum. Işık yeşil renkte yanıp sönerek güvenliğin geçersiz kılındığını onaylıyor. Parmaklarım tuş takımında uçuşuyor, Arson'ı izlerken ezberlediğim kodu giriyorum - maksimum güvenlik protokollerini etkinleştiren kodu.

Bir başka yeşil ışık komutumun kabul edildiğini onaylıyor. Ekranda "LOCKED - OVERRIDE DISABLED" yazısı beliriyor, yani kapı artık sadece uygun kimlik bilgileriyle dışarıdan açılabiliyor.

Titreyen ellerimde tuttuğum kimlik belgeleri.

Bir an orada öylece durdum, adrenalin sistemimde dalgalanıyordu. Az önce iki tehlikeli adamı kapalı bir alana kilitledim - aralarında yılların nefreti olan, aşırı şiddet uygulayabilen, aynı yüzü paylaşan ama temelde farklı ruhlara sahip adamlar.

Sonuçlarından korkmalı mıyım? *Kesinlikle korkmalısın*. Ama gücün, yetkinin yarattığı dalgalanma her türlü korkuyu bastırıyor. Bu olay başladığından beri ilk defa kararları ben veriyorum. Şartları belirleyen benim.

Gözetleme penceresinden Arson'ın yüzündeki aydınlanmayı izliyorum. Kapıya doğru dönüyor, yüz ifadesi odaklanmış konsantrasyondan şaşkınlığa, sonra da orada durduğumu, anahtar kartımı görünür bir şekilde elimde tuttuğumu görünce öfkeye dönüşüyor.

Kendimi muzaffer hissetmeliyim. Bunun yerine, daha karmaşık bir şey hissediyorum - sorumlulukla karışık güç, belirsizlikle karışık kararlılık. Kontrolü ele geçirdim ama şimdi onunla ne yapacağım?

Cevap, ikizlerin ortak kafeslerinde birbirlerine bakışlarını izlerken geliyor - biri tamamen kısıtlanmış, diğeri silahlı ama kapana kısılmış. Eylemlerinin sonuçlarıyla yüzleşmelerinin zamanı geldi. Beni bir silah ya da kalkan olarak kullanmadan birbirleriyle yüzleşme zamanı.

Arson'ın camdan net bir şekilde görebildiğinden emin olmak için anahtar kartını kaldırıyorum.

Benim hamlem.

Sözlerimi net bir şekilde duymalarını isteyerek dahili telefon düğmesine basıyorum. "Bir kez olsun," diyorum, sesim hissettiğimden daha kararlı, "ikiniz eşit şartlarda olacaksınız."

Arson gözlerinde cinayetle pencereye doğru ilerliyor. Avucu cama öyle bir kuvvetle çarpıyor ki aramızdaki engele rağmen irkiliyorum.

"Aç şu kapıyı," diyor, sesi ölümcül bir sessizlikte. "Şimdi."

"Hayır." Bu tek kelime dilimde devrimci bir his yaratıyor. Haftalarca süren manipülasyon, tutsaklık ve benim adıma verilen kararlardan sonra, reddetmenin gücü sarhoş edici.

"Lilian," diyor, sesi daha makul, daha hesaplı bir şeye dönüşüyor. "Ne yaptığının farkında değilsin. O tehlikeli biri. Birlikte tehlikeliyiz."

"Çok iyi anlıyorum." Camın arkasından bakışlarını tutuyorum. "Mesele de bu zaten."

Arkasında, Aries kısıtlamalarına rağmen kendini oturur pozisyona getirmeyi başarmış. Arson'ın öfkesinin aksine, yüzünde isteksiz bir saygı, hatta belki de bir eğlence ifadesi var.

"İyi oynadın," diye sesleniyor kardeşinin yanından. "Yine de oyunun sonunu iyi düşündüğünden emin değilim."

"İlk kez ona katılıyorum," diyor Arson, gözlerini benden hiç ayırmadan. "Bundan sonra tam olarak ne olacağını düşünüyorsun? Birbirimizi öldüreceğiz ve sen de izleyeceksin?"

Ne olacağını düşünüyorum? Bundan ne çıkmasını istiyorum? Bu soru beni duraksatıyor. *Adalet mi? İntikam mı? Çözüm mü?* Cevap şaşırtıcı bir netlikle kristalleşiyor.

"Çözüm. Bu hücrede birlikte olduğunuz için birbirinizle yüzleşmek zorunda kalıyorsunuz. Beni ya da bir başkasını silah olarak kullanamazsınız."

Arson'ın kahkahası inanılır gibi değil. "Ne yani, psikolojik terapi mi? Sorunlarını çözene kadar ikizleri birbirine mi kilitleyelim?"

"Bunu da şu birlikte giyilen tişörtlerden biri olarak düşün." Camdan geri çekiliyorum, anahtar kartı hala belirgin bir şekilde sergileniyor. "Kabul etmek istemediğim kadar uzun bir süre boyunca ikinizin de beni manipüle etmenize, kullanmanıza ve farklı şekillerde incitmenize izin verdim. Şimdi birbirinizle doğrudan muhatap olacaksınız."

"Peki ya reddedersek?" Aries yeni bağlarını test etmek için hafifçe kayarak soruyor.

"Umarım aynı dört duvara bakmaktan hoşlanıyorsundur." Omuz silkiyorum, tam olarak hissetmediğim bir güven yansıtıyorum. "Yiyeceğim, barınağım ve tüm güvenlik kontrollerim var. Ayrıca çok fazla sabrım var."

Arson'ın ifadesi daha da koyulaşıyor, eğer bu mümkünse ve konuştuğunda sesi taktiksel bir gözdağından ziyade gerçek bir öfke olarak tanımaya başladığım o tehlikeli perdeye düşüyor. "Buradan çıktığımda -ve çıkacağım- oynadığın bu küçük oyun için pişman olacaksın."

"Belki." Bakışlarına karşılık veriyorum. "Ya da belki de değil. Sanırım bunu o zaman öğreneceğiz ama şu anda tehdit savuracak bir konumda değilsiniz. Tüm güç benim elimde ve ikinizden birinin dışarı çıkmasının tek yolu kendi işinizi düzeltmeniz."

Rol değişimi her ikisinin de gözünden kaçmıyor; tutsak tutsak eden, manipüle edilen manipülatör oluyor. Arson ellerini yumruk yapıp cama dayarken, Aries'in gülümsemesi arkasında daha da belirginleşiyor.

"Seni yakalamış kardeşim," diye karşılık veriyor Aries. "Görünüşe göre küçük evcil hayvanının dişleri sandığından daha keskinmiş."

Arson onunla yüzleşmek için dönüyor, ikizinin alayıyla bir anlığına dikkati dağılıyor. Hareket tamamen saldırganlık ve her an patlamaya hazır, sıkı kontrollü bir şiddet.

"Kapa çeneni," diye hırlıyor. "Bu senin hatan."

"Benim hatam mı?" Aries güler. "Onu buraya atan ya da durumu kontrol altına almaya iten ben değilim."

Birbirleriyle yüzleştiklerinde, aralarındaki hava yılların nefretiyle adeta çatırdıyor. İlk hedefime ulaştım - onları doğrudan yüzleşmeye zorladım. Şimdi tek yapabileceğim bu süreçte birbirlerini öldürmemelerini ummak.

Kelimelerden şiddete geçiş bir anda gerçekleşir. Aries'in sırıtışındaki bir şey - ağzının belirli bir açısı ya da gözündeki parıltı- Arson'ın zaten zayıf olan kontrolünü tetikliyor. İleri atılır, küçük hücreyi iki adımda geçer ve bir yumruk atar, yumruğu tam olarak hazırlanamadan kardeşinin çenesine çarpar.

Bağlı olmasına rağmen Aries darbeyle birlikte yuvarlanmayı başarır ve momentumu kullanarak omzunu Arson'ın orta kısmına saplar. Karyolaya çarpıyorlar, metal çerçeve birkaç santim kayarken betona çarparak gıcırdıyor.

"Kesin şunu!" Dahili telefondan bağırıyorum. Söylediğim hiçbir şeyin önemi yok, onlar duyamayacak durumdayken, yılların nefretinin fiziksel tezahürüne kilitlenmişken.

Arson çabucak toparlanır ve dizini acımasızca Aries'in kaburgalarına geçirir.

Aries'in bileklerini ayak bileklerine bağlayan zincirler savunma seçeneklerini kısıtlıyor ama Arson'a kafa atarak bunu telafi ediyor. Aries'in burnundan anında kan akmaya başlıyor ve bu manzara midemi bulandırıyor.

"Yeter!" Onlar yerde boğuşurken sözlerim boş yere yankılanıyor, aynı yüzler aynı öfkeyle bükülüyor, kimin kimin olduğunu söylemek imkansız olana kadar aralarına kan bulaşıyor. Gözlem penceresinden geri çekiliyorum, yanlış hesap yapmış olabileceğimi fark ettiğimde panik yükseliyor.

Birbirlerini gerçekten öldürebilirler, o hücrede sıkışıp kalmışlardır ve yılların kızgınlığı sonunda fiziksel bir ifade bulmuştur.

Düşün, Lilian. Düşün.

Gözlerim koridoru tarıyor ve daha aşağıda, basit bir kapı kilidinden daha sofistike bir kontrol paneline takılıyor. Arson'ın bana bir kez gösterdiği güvenlik merkezi, tüm tesisin birden fazla erişim noktasından nasıl yönetilebileceğini açıklıyordu.

Ona doğru koşuyorum, anahtar kartı titreyen parmaklarımla tarayıcıdan geçiriyorum. Ekran aydınlanıyor ve karmaşık bir dizi seçenek gösteriyor - gözetim, çevresel kontroller, iletişim.

Arkamda şiddet sesleri devam ediyor; acı çığlıkları, yumrukların ete çarpması, Aries'in dezavantajına rağmen dövüşürken zincirlerin şakırdaması. Onları bir şekilde durdurmalı ve ikisini de tüketen öfke sisini yarmalıyım.

İletişim-orada. Hoparlör sistemi. Simgeye dokunuyorum, seçeneklerden oluşan bir alt menü açılıyor. Dahili hoparlörler, ses kontrolü, acil durumlar için önceden kaydedilmiş mesajlar.

Hiç tereddüt etmeden acil durum alarm düğmesine bastım.

Tüm tesiste bir klakson çalıyor, ses hücrenin içinde acı verici seviyelere yükseliyor. Gözlem penceresinden iki kardeşin de geri çekildiğini, ellerinin içgüdüsel olarak kulaklarını kapatmak için hareket ettiğini izliyorum.

Sonra mikrofon simgesine basıp doğrudan iletişim kanalını etkinleştiriyorum.

"KAVGAYI BIRAKIN!" Sesim hoparlörlerden gürlüyor, bozuk ama net. "İKINIZ DE DURUN!"

Ben çılgınca ses kontrolünü ararken alarm kulak tırmalayan feryadına devam ediyor. Bulduğumda, daha idare edilebilir bir seviyeye indiriyorum ama çalışır durumda bırakıyorum - aralarında şiddetin yeniden başlamasını önleyen işitsel bir bariyer.

"Yemin ederim," diye devam ediyorum, sesim artık hoparlör sisteminden net bir şekilde duyuluyor, "eğer hayvan gibi davranmayı bırakmazsanız, ikinizi de burada açlıktan ölmeye terk edeceğim."

Boş bir tehdit belki ama ses tonumdaki bıkkınlık onlara ulaşmış gibi görünüyor. Kanlar içinde ve nefes nefese birbirlerinden ayrılıyorlar, aynı bakışlar artık birbirlerinden ziyade hoparlörlere yönelmiş durumda. En azından artık aktif olarak birbirlerini öldürmeye çalışmıyorlar. Bir çeşit ilerleme.

Alarmı sustururken ama iletişim kanalının kontrolünü elimde tutarken, "Bu iş şöyle olacak," diye anons ediyorum. "Siz ikiniz konuşacaksınız. Gerçekten konuşacaksınız. Kavga etmeyeceksiniz, manipüle etmeyeceksiniz, tehdit etmeyeceksiniz. Konuşun."

Arson burnundaki kanı elinin tersiyle silerken gözlerini konuşmacıya diker. Aries sırtını duvara yaslayarak oturur, zincirleri hareketle birlikte takırdar.

"Bu çok saçma," diye tersliyor. "Biz mola verebileceğin çocuklar değiliz."

"Hayır, siz çocuk gibi davranan yetişkin adamlarsınız," diye karşı çıkıyorum. "Çocuklardan daha kötü. En azından çocuklar sonunda daha iyi öğrenirler."

Aries gülüyor, yarılmış dudağına rağmen sesi gerçekten eğlenmiş gibi. "Haklı, kardeşim."

"Kapa çeneni." Arson küçük hücrede kafese kapatılmış bir yırtıcı hayvan gibi adımlıyor. "Bu bir oyun değil Lilian. Çıkmama izin ver ve bunu mantıklı bir şekilde tartışalım."

"Hayır." Reddetmek her söylediğimde daha kolay geliyor. "O hücreden çıkmanızın tek yolu birlikte olmanız, birbirinizi öldürmeye çalışmadan aynı alanda nasıl var olacağınızı çözdükten sonra."

"Bu asla olmayacak," diyor Arson kesin bir dille.

"Umurumda değil. Dışarı çıkmanın tek yolu bu."

"Mantıklı ol," diye tekrar deniyor, sesi daha ikna edici bir şeye dönüşüyor. "Sana ne yaptığını biliyorsun. Neler yapabileceğini. O tehlikeli-"

"Oh, ve sen değil misin?" Sözünü kestim. "Beni onunla birlikte oraya attın! Beni koruyacağına söz verdikten sonra, aramızda geçen onca şeyden sonra, bana zarar vereceğine inandığın biriyle beni bir hücreye kilitledin." Sözlerim hedefine ulaştı. Hafifçe irkildiğini ve bir anlık soğuk öfke kırılmasından anlıyorum.

"Bu farklıydı," diye savunuyor. "Kızgındım. Niyetim-"

"Kendine sakla." Sözünü kestim. "İkinizden de mazeret duymak istemiyorum."

Koç öne doğru kayar, zincirleri hareketle birlikte şıngırdar. "Duyarlılığınızı takdir etmekle birlikte, burası anlaşmazlıkların çözümü için pek de verimli bir ortam değil. Belki de bu kısıtlamaları kaldırırsanız-"

"İyi deneme," diyorum. "Kısıtlamalar kalacak. Bunları, bunun bir ölüm kalım maçından ziyade bir sohbet olarak kalacağının güvencesi olarak kabul edin."

"Bu delilik," diye mırıldanan Arson pencereden uzaklaşıp kardeşine bakıyor. "Bu senin suçun. Bir şekilde onun kafasının içine girdin."

"Benim hatam mı?" Aries bir kaşını kaldırır. "Onu buraya atan ben değilim. Güvenine ihanet eden de ben değilim."

"Kesin şunu, ikiniz de," diye araya giriyorum Arson'ın duruşunun yeniden gerildiğini ve kavgaya devam etmeye hazır olduğunu gördüğümde. "İşte ben de tam olarak bundan bahsediyorum. Kendi eylemlerinizin sorumluluğunu almak yerine hemen birbirinizi suçluyorsunuz."

"Bizden ne istiyorsunuz?" Arson pencereye dönerek soruyor. "Gözyaşları içinde bir uzlaşma mı? Kardeşliğin yeniden tesis edilmesini mi? Bu asla olmayacak. Onun yaptıklarından sonra olmaz. Bana yapılanlardan sonra olmaz."

"Mucize beklemiyorum," diye cevap veriyorum ve bir sonraki sözlerimi düşünüyorum, ancak ikisine de söylediğim hiçbir şeyin bunu çözmelerine yardımcı olmayacağını fark ediyorum. Bunu tek başlarına, birlikte, bir ekip olarak çözmeleri gerekiyor. "Biliyor musunuz?" Kontrol panelinden geri çekiliyorum. "Birbirinizden nefret etmeye devam edin. Savaşmaya devam edin. İntikam dediğiniz bu zehirli saplantıyla etrafınızdaki her şeyi ve herkesi yok etmeye devam edin." Birbirinin aynısı olan yüzleri camın ardından beni izliyor, yüz ifadeleri bir kez olsun neredeyse aynı - patlamam karşısında şaşkınlıkla karışık bir temkinlilik. "İkinizin de içinde kurtarılmaya değer bir şeyler olduğunu düşündüm," diye devam ediyorum, kontrolümü sürdürme çabalarıma rağmen sesim yükseliyor. "Eğer dünya sizi kırmasaydı, olabileceğiniz insanların bazı özleri. Eğer sizi kırmasına izin vermeseydiniz."

"Lilian-" Arson başladı ama ben onun sözünü kestim.

"Hayır. Gerekçeleri ve bahaneleri dinlemekten bıktım." Haftalardır bastırdığım duygular, ham ve filtresiz bir şekilde ortaya dökülüyor. "Gerçeği bilmek ister misin? İkiniz de korkaksınız. İkiniz de travmanızla yüzleşmek yerine onun arkasına saklanıyorsunuz. İkiniz de başınıza gelenleri başkalarını incitmeye devam etmek için bahane olarak kullanıyorsunuz - birbirinizi incitmeye devam etmek için."

Arson'ın az önceki hareketini taklit ederek avucumu cama vuruyorum. "Tebrik ederim. Tam olarak onların istediği kişi olmayı başardın. Aynı hasarlı madalyonun iki yüzü. Olduğu şeyi benimseyen canavar ve daha iyiymiş gibi davranan canavar." Gözyaşlarım akmakla tehdit ediyor, ama onlara izin vermeyi reddediyorum. Her iki ikizime de beni ne kadar derinden etkilediklerini görme zevkini tattırmayı reddediyorum. "Ne istersen yap. Konuşun. Kavga edin. Birbirinizi öldürün, umurumda değil." Geri çekiliyorum, anahtar kartı

elimi sıkıca kavradı. "Senin seyircin olmaktan bıktım. Uğruna savaştığın ödül olmaktan bıktım. Hepsiyle işim bitti."

Onları görmeye daha fazla dayanamayarak arkamı dönüyorum - birbirlerine ve bana verdikleri zararı eşit derecede umursamadan parçalayan bu güzel, kırık adamları.

"Lilian, bekle-" Bu kez Aries'in sesi, neredeyse gerçek bir endişeye benziyor.

"Ne için?" Arkamı dönmeden soruyorum. "Beni tekrar manipüle etmen için mi? Onun bana tekrar ihanet etmesi için mi? Havaya, boşluğa ve ikinizin de yakınında olmayan bir odada olmaya ihtiyacım var."

Koridor önümde uzanıyor, merdivenlere, üst katlara, temiz havaya ve geçici kaçışa götürüyor. Arkama bakmadan takip ediyorum, aramıza mesafe koydukça itirazları da azalıyor.

Depo birdenbire boşlukta hissediliyor, ayak seslerim boşlukta yankılanıyor. Her gölge anılar barındırıyor gibi görünüyor -şiddet, şefkat, manipülasyon o kadar ince ki hala gerçeği yalanlardan ayırmaya çalışıyorum.

Kafamı boşaltmam lazım. Bundan sonra ne olacağına karar vermeliyim. Bu zoraki uzlaşmaya gerçekten bağlı mıyım yoksa onları karşılıklı yıkımlarına terk ederek çekip gitmeli miyim karar vermem gerekiyor. Yan giriş beni çağırıyor; yükleme iskelesine, dışarıya, ikiz nefretlerle doymuş olmayan normal havaya açılan ağır bir kapı.

Kapıyı iterek açıyorum, anahtar kartı hâlâ elimde bir tılsım gibi duruyor. Temiz hava yüzüme çarpıyor, içerideki bayat gerginlikten sonra serin ve berrak. Solmakta olan öğleden sonra ışığına doğru adım atıyor, hızla atan kalbimi yavaşlatan derin nefesler alıyorum. *Sadece beş dakika.* Kafamı boşaltmak, onların zehirli çekim güçleri arasında kalmayı içermeyen bir plan yapmak için beş dakikalık huzur.

Onlar beni tanımlamadan kim olduğumu hatırlamak için beş dakika.

Sanayi bölgesi etrafımda uzanıyor, terk edilmiş binalar ve boş arsalar ürkütücü bir durgunluk yaratıyor. Depo duvarına yaslanıyorum, düşüncelerim kaotik dönüşlerinden yavaş yavaş uzaklaşırken kaba tuğlanın beni topraklamasına izin veriyorum.

Haftalardır ilk kez izlenmiyorum, manipüle edilmiyorum ya da kontrol edilmiyorum. Bu his hem özgürleştirici hem de kafa karıştırıcı-yönsüz bir özgürlük, kesinlikten yoksun bir eylemlilik.

Şimdi ne olacak?

Polisi arayabilirim, ama onlara ne diyeceğim? Kaderlerine karar verirken tek yumurta ikizlerini bir hücreye kilitlediğimi mi? Kaçırılma, hapsedilme ve saldırıya suç ortağı olduğumu mu? Karmaşık manipülasyon ve intikam ağının bir yerinde kurban ve katılımcı arasındaki net ayrımı kaybettiğimi mi?

Parmaklarım anahtar kartın kenarlarında geziniyor, küçük plastik parçası ele geçirdiğim zayıf kontrolü temsil ediyor. İkizler güvenli bir şekilde kontrol altında tutuluyor, şiddetli dürtüleri benim müdahalem olmadan aşamayacakları duvarlarla geçici olarak etkisiz hale getiriliyor.

Belki de yanlış güvenlik - onlar becerikli, kararlı ve ben aslında iki yırtıcıyı birlikte kafese koydum. Ama bu an için, bu huzur nefesi için, kaçamayacakları bir çıkmaz yarattığıma inanmak için kendime izin veriyorum.

Batmakta olan güneş, çatlak kaldırım üzerinde uzun gölgeler oluşturarak endüstriyel çöplüğü turuncu ve altın tonlarına boyuyor. Her şeye rağmen burada bir güzellik var; dünyanın, deponun içindeki klostrofobik dramın ötesinde de devam ettiğini hatırlatan bir güzellik.

Gözlerimi kısa süreliğine kapatıp serin esintinin üzerimden geçmesine izin veriyorum. Beş dakika. Tek ihtiyacım olan bu. Beş dakika.

Birinci tekerlerin çakıllar üzerinde çıkardığı ses, pahalı bir hassasiyetle mırıldanan bir motor. Siyah bir SUV köşeyi dönüp kasıtlı bir amaçla depoya doğru ilerlerken gözlerim fal taşı gibi açılıyor. Bana doğru.

Tanınma fiziksel bir darbe gibi vurur. Öncekiyle aynı araç. İçinde oturanı gizleyen aynı renkli camlar. Aynı kurumsal tehdit havası meşru bir iş gibi görünüyor. Kaçmalıyım. Depoya geri dönmeli, kapıyı kilitlemeli, tüm şiddetine rağmen en azından anladığım bir tehlikeyi temsil eden ikizlerin yanına dönmeliyim. Ama yapamıyorum. Kaslarım donuyor, bedenim zihnimin çaresiz komutlarını yerine getirmeyi reddediyor.

SUV tam önümde duruyor, yolcu kapısı senkronize bir hassasiyetle açılıyor. "Bayan Hayes." Az önceki iyi giyimli adam dışarı çıktı ve sanki bu planlanmış bir iş toplantısıymış gibi kol düğmelerini düzeltti. "Sanırım düzgün bir konuşma yapmamızın zamanı geldi."

Duvara yaslandım, anahtar kartımı sıkıca kavradım. "Benden uzak dur."

Gülümsemesi gözlerine hiç ulaşmıyor. "Korkarım bu bir seçenek değil."

Araçtan iki adam daha çıktı ve beni kuşatmak için ustalıkla hareket ettiler. Profesyonel. Metodik. Kaçınılmaz.

"Kardeşler şu anda... rahatsız görünüyorlar," diyor birinci adam gelişigüzel bir şekilde. "Yatırımımız için endişe verici bulduğumuz bir durum."

"İyiler," diye ısrar ediyorum, gözlerim adamların arasında geziniyor, olmayan bir kaçış yolu arıyorum. "Sadece konuşuyoruz."

"Kesinlikle." Cipi işaret ediyor. "Ve şimdi sen de bizimle geliyorsun."

"Seninle hiçbir yere gitmiyorum." İkizlere gösterdiğim meydan okumayı göstererek çenemi kaldırıyorum.

Gülümsemesi bir parça genişliyor. "Ama sen öylesin, seni bağlamamız ve ağzını tıkamamız gerekse bile."

Ben cevap veremeden, adamlar mükemmel bir uyum içinde hareket ederek kollarımı sert ama kişisel olmayan bir güçle kavrıyorlar. Beni amansızca bekleyen araca doğru yönlendirirlerken, anahtar kartı parmaklarımdan düşerek kaldırıma çarpıyor. Deponun içinde ikizler, en değerli taşlarının az önce tahtadan kaldırıldığından habersiz, birbirlerine kilitlenmiş vaziyette duruyorlar.

Kundakçılık

S*Altı adım ileri, altı adım geri.* Hücrenin boyutları son bir saat içinde yakından tanıdık hale geldi - hiçbir şeyi emmeyen beton duvarlar, gölge bırakmayan sert floresan aydınlatma ve benim
Kardeşim her hareketimi hesaplanmış bir eğlenceyle izliyor.

"Yerde bir siper giyeceksin," diye gözlemliyor Aries karyoladaki oturuş pozisyonundan. Kısıtlamalara, yarılmış dudağında kuruyan kana rağmen, çileden çıkarıcı bir rahatlık havasını koruyor - sanki tutsaklığı on yıllık planımın sonucundan ziyade küçük bir rahatsızlıkmış gibi.

Onu görmezden geliyorum, ölçülü adımlarıma devam ediyorum.

Altı adım, dön. Altı adım, dönüş. Zihinsel olarak güvenlik protokollerini gözden geçiriyor, olasılıkları hesaplıyor, aşılmaz olarak tasarladığım bir sistemdeki zayıflıkları araştırıyorum.

"Seni gerçekten derinden etkiledi, değil mi?" Koç devam eder, sesi kasıtlı olarak konuşmaya yöneliktir. "Seni suçladığımı söyleyemem. Onda karşı konulması zor bir kalite var. Bunu bilmeliydim."

Çenem geriliyor ama cevap vermeyi reddediyorum. Ona sözlerinin ne kadar etkili olduğunu görme zevkini tattırmayacağım.

"Yine de merak etmek zorundayım," diye bastırıyor, pozisyonunu ayarlarken zincirler şıngırdıyor, "ikinizin arasında tam olarak ne oldu. Çekici kişiliğinize rağmen oldukça bağlı görünüyor."

"Kapa çeneni," diye çıkışıyorum sonunda, adımlarımı durdurup ona ters ters bakıyorum.

Gülümsemesi bir parça genişler. "Sinirime dokundu, değil mi? İlginç. Onu sadece bana ulaşmak için kullandığını sanıyordum. Ama bundan daha fazlası var, değil mi?"

"Neden bahsettiğini bilmiyorsun."

"Öyle değil mi?" Hafifçe öne eğiliyor, gözleri -benimkilerle aynı- zayıf bir nokta bulmanın verdiği özel bir memnuniyetle parlıyor. "Arzunun neye benzediğini biliyorum kardeşim. Saplantıyı tanırım. Ne de olsa aynı genetik yatkınlıkları paylaşıyoruz."

Daha fazla meşgul olmayı reddederek volta atmaya devam ediyorum.

Altı adım, dön. Altı adım, dön.

"Sana bana karşı ne kadar duyarlı olduğunu söyledi mi?" Koç devam ediyor, sesi alçalıyor. "Bana ne kadar mükemmel uyuyordu? Ben-"

"Bir kelime daha edersen," diye araya giriyorum, sesim ölümcül derecede kısık, "seni tekrar yere yatırırım."

Gülüyor, sesi beton duvarlarda yankılanıyor.

"İşte orada. O yerde yarattıkları canavar. Her zaman yüzeye çok yakın, değil mi? Tasmasını ne kadar sıkı tutmaya çalışırsanız çalışın."

Ellerimi yumruk yapıp sıkıyorum, tırnaklarım avuç içlerime kan çekecek kadar sert batıyor. Hücreyi geçip onu bayıltana kadar dövme arzusu neredeyse beni ele geçiriyor ve tam da onun istediği şey. Haklı olduğunu kanıtlamak için. Beni nasıl yarattılarsa öyle olduğumu göstermek için.

"Çok yorucu olmalı," diye devam ediyor Aries, kontrol için savaşmamı izlerken. "Sürekli kendini dizginlemek. Yanlış giden kurumsal bir deneyden daha fazlasıymışsın gibi davranmak. Söylesene, sence Lilian bu performansın ötesini görüyor mu? Yoksa sadece temsil ettiğin tehlikeden mi etkileniyor?"

Soru, selden bu yana beni rahatsız eden belirsizliği tam olarak hedef alarak isabetle vuruyor. Aramızda oluşan o beklenmedik şefkatten beri. Bana onun adıyla seslendiği andan beri.

"Kapa çeneni dedim," diye tekrarlıyorum, her kelimeyi dikkatle ölçerek. Ama ikimiz de hedefini bulduğunu biliyoruz. Ve zayıflık hisseden her yırtıcı gibi, artık suda kan olduğuna göre durmayacak.

"Biliyor musun," diye devam ediyor Koç, görünüşe göre kendini korumaktan aciz, "yatakta hangimizi tercih ettiğini merak ediyordum. Hesaplanmış kontrol mü yoksa ham tutku mu? Dikkatli hassasiyet mi yoksa ilkel-"

O sözünü bitiremeden şok tabancası elimde beliriyor, daha önceki yüzleşmemizden sonra kemerimin arkasından çıkarmıştım. Parmağım tetikte, doğrudan göğsüne doğrultuyorum.

"Sana çeneni kapamanı söylemiştim," diyorum, sesim artık ürkütücü derecede sakin. "Ağzından çıkacak bir sonraki sözcükler, hayatının sonuna kadar bilincinin açık kalıp kalmayacağını belirleyecek.

önümüzdeki altı saat."

Aries silaha bakıyor, seçeneklerini hesaplarken başı hafifçe eğik. Kısıtlamalar hareketini ve kaçma kabiliyetini sınırlıyor. İkimiz de ikinci bir şok tabancası darbesinin dayanılmaz olacağını ve ilkinin kalıcı etkileri göz önüne alındığında potansiyel olarak tehlikeli olacağını biliyoruz.

"Yapmazsın," diye test ediyor ama ses tonunda yeni bir ihtiyat var.

"Yapmaz mıydım?" Bir adım daha yaklaşıyorum. "Seni ilk etapta kimin kilitlediğini unutmuş gibisin. Seni haftalarca burada tutanı. Bu noktada kaybedecek çok az şeyi olan kişiyi."

Şok tabancasını çalıştırdığımda hafifçe mırıldanıyor, sesi aramızdaki küçük boşluğu dolduruyor. "Onun hakkında bir kelime daha. Derimin altına girmek için bir girişim daha. Sana meydan okuyorum."

İfademdeki bir şey onu ikna etmiş olmalı çünkü ellerini teslim olmuş gibi hafifçe kaldırıyor. "Peki. Konu kapanmış say."

"Tüm konular kapandı," diye açıklıyorum. "Sesini hiç duymak istemiyorum."

O Mimes zipping onunDudaklar, ve çocuk jest bir şekilde sözlerinden daha çileden çıkarıcı. Ama tekrar duvara yaslandı, sessizlik talebimi sürdürüyorum.

Şok tabancasını indiriyorum ama yerine koymuyorum, bu da sessizliği sağlama isteğimin görünür bir hatırlatıcısı. Adımlarıma geri dönerek zihnimi boşaltmaya ve Koç'un üstün olduğu psikolojik savaş yerine tutsaklığımızın pratik sorununa odaklanmaya çalışıyorum.

Dakikalar saatler gibi geliyor, sessizliği sadece yumuşak nefes sesleri ve Aries'in pozisyon değiştirirken ara sıra çıkardığı zincir şıngırtıları bozuyor. Zoraki yakınlığımız kendine özgü bir işkence - dünyada en nefret ettiğim kişiyle tek kişi için tasarlanmış bir alana hapsolmak. Yavaş yavaş, ani şiddet tehdidinin yerini farklı türde bir gerilim alıyor. Lilian'ın uzun süredir ortalıkta olmadığına dair bir farkındalık oluşmaya başlıyor. Duygusal patlaması her ne kadar anlaşılabilir olsa da, şimdiye kadar yoluna girmiş olmalıydı.

Hücrenin çevresel kontrol panelindeki dijital göstergeyi kontrol ediyorum: Akşam 7:42.

Bizi içeri kilitlemesinin üzerinden üç saat geçti. Sakinleşmek, öfkesini bastırmak için üç saat. Geri dönmek, bizi kontrol etmek ve zorla uzlaştırma projesine devam etmek için fazlasıyla yeterli bir süre.

Tabii bir sorun yoksa.

Düşünceyi uzaklaştırıyorum, büyümesine izin vermek istemiyorum. O iyi. Muhtemelen karşılıklı nefretimizin içinde boğulmamızı izlemekten keyif alıyor. Muhtemelen önce birimizin kırılmasını, iletişim kurma isteği göstermesini bekliyor.

Ancak dakikalar ilerlemeye devam ettikçe, rahatsız edici endişe daha da güçleniyor. Bu artık strateji gibi gelmiyor. Cezalandırma gibi hissettirmiyor.

Yokluk gibi hissettiriyor.

Telefonumu tekrar kontrol ediyorum: 11:37. Lilian'ın gidişinin üzerinden neredeyse yedi saat geçmiş.

Hücrenin içindeki sınırlı bağlantıdan güvenlik kameralarına ulaşmak için defalarca deneme yaptıktan sonra pil göstergesi kırmızı yanıp sönüyor - yüzde 20 kaldı. Mesajlarıma cevap yok. Mesajları aldığına dair bir işaret yok.

Bu doğru değil.

Lilian pek çok şey olabilir -inatçı, öngörülemez, giderek meydan okuyan- ama zalim değildir. Bizi kontrol etmeden, aç ve susuz bırakmadan, niyetini belli etmeden bu kadar uzun süre kilitli bırakmazdı.

Bir sorun var.

Şimdi daha hızlı adımlarla ilerliyorum, zihnim her biri bir öncekinden daha kötü olan olasılıklar arasında yarışıyor. Depoyu tamamen terk mi etti? Hava kararıktan sonra sanayi bölgesinde mi kayboldu? Onu başka biri mi buldu - destekçiler, Hayes'in aile güvenliği, rastgele bir avcı?

Bu düşünce damarlarıma buz gönderiyor.

Hücrenin diğer ucundaki Aries, endişemdeki değişimi hissederek artan bir dikkatle beni izliyor. Saatlerdir sessizliğini koruyor, tutsaklık sırasında nasıl bir iç dünyası varsa ona çekiliyordu. Ama şimdi gözleri yenilenmiş bir odaklanmayla hareketlerimi takip ediyor ve telefonumu kontrol etme sıklığımın arttığını fark ediyor.

"Bir sorun var," diyorum sonunda yüksek sesle ve saatler süren sessizliği bozuyorum. Bu itiraf bana pahalıya patlıyor - onun önünde endişemi göstermek, şüphesiz istismar edeceği bir açığımı ortaya çıkarmak.

Ama Lilian için endişelenmek taktiksel düşüncelerden daha ağır basıyor. Gururdan daha ağır basıyor. Kendimle insani bağları andıran her şey arasına ördüğüm dikkatli duvarlardan daha ağır basıyor.

Koç doğrulur, zincirleri hareketle birlikte yer değiştirir. "Ne demek istiyorsun?"

"Lilian." Kapıya, ortak kafesimizin ötesindeki dünyaya doğru işaret ediyorum. "Şimdiye kadar dönmüş olmalıydı. Neredeyse yedi saat oldu."

"Belki de gitmiştir," diye öneriyor, ama önceki alaycı tavrını takınmadan. "Zahmete değmeyeceğimize karar verdi."

Başımı salladım. "O böyle gitmez. Onsuz olmaz..." Çok fazla şey açıklamak üzere olduğumu fark ederek sözümü kesiyorum.

"Vedalaşmadan olmaz," diye bitiriyor Aries, sesi alışılmadık bir şekilde bastırılmış. "Birbirimizi öldürmeyeceğimizden emin olmadan olmaz."

Bu gözlem beni şaşırttı - sadece düşüncemi tamamlaması değil, aynı zamanda onun karakterini bunu doğru bir şekilde yapacak kadar iyi anlaması. Yine de beni şaşırtmamalı. Onu yıllardır tanıyor. Onun ergenlikten yetişkinliğe geçişini izlemiş, benim resimde olduğumdan çok daha uzun süredir onun sevgisinin nesnesi olmuş.

"Anahtar kartı onda," diyorum, ondan çok kendime. "Bu hücreye tek giriş noktası. Eğer ona bir şey olursa-"

"Sıkıştık," diye bitiriyor Aries, ima aramızda ağır bir şekilde yerleşiyor.

Çocukluğumuzdan beri ilk kez mükemmel bir anlayış anını paylaşıyoruz - karşılıklı endişe, kısa bir süreliğine de olsa karşılıklı nefretin önüne geçiyor.

"Onu kameralarda en son ne zaman gördün?" Aries telefonuma doğru başını sallayarak soruyor.

Soru pratik, odaklanmış ve her zamanki düşmanlığından yoksun. Her şey paramparça olmadan önceki halimizi anımsatan kafa karıştırıcı bir deja vu hissi yaratıyor. Aynı taktiksel aklın iki parçası, bir soruna birbirini tamamlayan açılardan yaklaşıyor.

"Yayınlar 5:30 civarında kesildi," diye isteksizce itiraf ediyorum. "Yan çıkışa doğru gidiyordu. Havaya ihtiyacı olduğunu söyledi."

"Yan çıkış doğrudan yükleme rıhtımına çıkıyor," diyor Aries, bağlarının izin verdiği ölçüde öne doğru eğilerek. "Giriş yoluna tamamen açık. Oradan geçen herkes onu görebilir."

Ses tonu tamamen değişti; provokatörün yerini çocukluğumdan hatırladığım stratejist aldı. Gözleri keskin, odaklanmış, bu yeni tehdidi ele almak için tüm alaycılığı bir kenara bırakmış.

"Ne hakkında endişeleniyorsun... destekçilerin," diye gözlemliyor, yüz ifademi rahatsız edici bir doğrulukla okuyor. "Bu operasyonu destekleyen biri olmalıydı. Aileyi çökertmekle daha fazla ilgilenen biri, sadece küçük ben değil."

Başımı sallamadan önce tereddüt ediyorum. Zaten çıkarmış olduğu şeyi inkâr etmenin bir anlamı yok. "Ona daha önce de yaklaştılar. Onu uyardılar. Programa uymam konusunda bana mesaj göndermek için onu kullandılar."

"Siktir." Bu tek kelime, ciltler dolusu anlayış içeriyor. "Ve şimdi programın dışındasın, değil mi? Ben hâlâ hayattayken. Planladığın intikam bu yüzden ertelenmişken..." Etrafımızdaki hücreyi işaret ediyor. "Beklenmedik bir gelişme."

Değerlendirme, teyit etme zahmetine g i r m e y e c e ğ i m kadar doğru. Bunun yerine, daha acil kaygılara yöneliyorum.

"Bu hücreden benim bilmediğim bir çıkış yolu var mı?" Aries, duvarları, tavanı ve zemini incelemek için yer değiştirirken zincirlerini şıngırdatarak soruyor. "Arıza emniyeti olarak yaptığın bir şey var mı?"

Ona şüpheyle bakıyorum. Güvenlik bilgilerini paylaşmak, ona daha sonra bana karşı kullanabileceği bilgiler vermek anlamına geliyor - bu durumdan kurtulduğumuzu varsayarsak.

Ama Lilian'a bir şey olduysa.

"Hücrenin kendisinden başka çıkış yok," diyorum sonunda. "Bilinçli olarak bu şekilde tasarladım. Tek giriş, tek çıkış. Sadece kontrollü erişim."

"Peki ya havalandırma sistemi?" Tavandaki havalandırma deliğine doğru başını sallıyor. "Boyutu, erişim noktaları, nereye gittiği?"

"Çok küçük," diye reddediyorum. "On iki inç çapında. Ulaşabilsek bile ikimiz de sığmayız."

"Kapı mekanizmasının kendisi mi? Geçersiz kılma protokolleri, manuel serbest bırakmalar?"

Başımı sallıyorum. "Sadece dışarıdan. Ya da üst kattaki ana güvenlik istasyonundan."

"Ki burada olduğumuz için erişemiyoruz," diye bitiriyor sözlerini, sesindeki hayal kırıklığı belli oluyor. "Peki ya telefonunuz? Birini arayabilir misin? Yardım alabilir misin?"

Yine tereddüt ediyorum. Dışarıdan yardım getirmek operasyonumun açığa çıkması, dikkatle kurguladığım planlarıma olası bir müdahale anlamına geliyor. İkiz kardeşimi neden terk edilmiş bir depoda bir hücreye zincirlediğimi açıklamak demek.

Ama alternatif - Lilian tehlikedeyken kapana kısılmak -kabul edilemez.

"Burada sinyal zayıf," diyorum telefonu tekrar kontrol ederek. "En fazla bir bar. Bir görüşmeyi sürdürmek için yeterli değil."

"Mesaj mı?"

"Denedim. Yanıt yok."

Aries bir an sessiz kalır, düşünür. "Peki ya güvenlik sisteminin kendisi? Telefonunuza bağlı olduğunu söylediniz - uzaktan geçersiz kılabilir misiniz? Bir acil durum protokolünü tetikleyebilir misin?"

"Sadece ana güvenlik merkezinden," diye açıklıyorum. "Hücrenin izolasyonu bir hata değil, bir özelliktir. Ana sistemler tehlikeye girse bile güvenli olacak şekilde tasarlanmıştır."

"Bir hapishane için akıllıca," diye isteksizce onaylıyor Aries. "Müdür içeride kilitli kaldığında o kadar da akıllıca değil."

Bu gözlem bu kadar doğru olmasaydı daha çok acıtırdı. İroni benim için de geçerli - Lilian'ın güvenliği pahasına kendi mükemmel güvenliğim tarafından tuzağa düşürüldüm.

"Peki ya dış bağlantılar?" Koç bastırır. "Arkadaşlar? Müttefikler?
Giriş yapmadığınızda sizi aramaya gelebilecek biri mi?"

Sertçe gülüyorum. "Arkadaşım olduğunu mu sanıyorsun? O yerde bana yaptıklarından sonra mı?"

"Herkesin bir tanıdığı vardır," diye ısrar ediyor. "Hem Lilian'ın hem de senin -yani benim- ortadan kaybolduğumuzu fark edecek birileri olmalı."

Bu soru beni kendimi ne kadar soyutladığımla yüzleşmeye zorluyor. Zafiyete dönüşebilecek bağlantılardan ne kadar kaçındığımı. Diğer her şey pahasına intikam almaya ne kadar odaklandım. Ve herkesi hayatının dışına iterek ne kadar iyi bir iş yaptığımı.

"Kimse yok," diye itiraf ediyorum sonunda. "Hiç kimse yok."

Telefonumun ekranında şu anda sabah 4:17 yazıyor -Lilian'ın bizi içeri kilitlemesinden bu yana yaklaşık on iki saat geçti. Artan endişeler, ikizimle isteksiz işbirliği, dış dünyayla temas kurmak için giderek artan umutsuz girişimlerle geçen on iki saat.

"Yardım çağırmalıyız," diyorum, her şeye rağmen kararım pekişiyor. "Her şeyi açığa çıkarmak anlamına gelse bile."

Aries kapı mekanizmasını incelediği yerden sertçe başını kaldırıyor. "İntikamını feda etmeye hazır mısın? Uğruna çalıştığın her şeyi?"

Aramızdaki havada asılı duran soru, on yıllık nefret, planlama ve tek bir amaca odaklanmış olmanın ağırlığını taşıyor. Her şeyden vazgeçmeye istekli miyim? Hazırladığım mükemmel intikamdan, kurumdan kaçtığımdan beri peşinde olduğum adaletten?

"Eğer ona bir şey olduysa..." Düşüncemi yüksek sesle tamamlayamıyorum. Her geçen saat büyüyen içi boş korkuyu ifade edemiyorum.

Aries yüzünde gerçek bir şaşkınlık ifadesiyle beni inceliyor. "Onu gerçekten önemsiyorsun."

Bu bir soru değil. Bir alay değil. Sadece inkar etmek için savaştığım bir gerçeğin kabulü.

"Acil servis çok uzun sürer," diyorum onun gözlemini görmezden gelerek. "Ve çok fazla soru sorarlar. Ama üst kattaki masamda bizi dışarı çıkarabilecek birine doğrudan bağlanan bir kullan-at telefon var. Yetkilileri hemen devreye sokmayacak birine."

Bu kabulün bana bir bedeli var. Bu hattı kullanmak, operasyonumu kaçınmaya çalıştığım insanlara, intikamımı finanse eden ama kendi gündemleri olan destekçilere ifşa etmek anlamına geliyor. Lilian gibi sakıncalı bir duruma düştüğünde onu seve seve ortadan kaldıracak insanlar.

Ona zaten sahip olabilecek insanlar.

"Dışarı çıktığımızda," diye devam ediyorum, "gözetleme sistemlerine erişebilir, hareketlerini izleyebilir, nerede olduğunu bulabilirim-"

Koridordan gelen bir ses beni böldü -hücreye yaklaşan ayak sesleri. Vücudum anında geriliyor, elim hâlâ belimde duran şok tabancasına gidiyor. Aries de pozisyon değiştiriyor, zincirler ona kısıtlamalara rağmen maksimum hareket kabiliyeti verecek şekilde ayarlanmış.

Ayak sesleri kapının dışında durur. Gözetleme penceresinde bir gölge belirir - Lilian olamayacak kadar uzun, geniş omuzlu. Erkek. Bilinmiyor.

Güvenlik paneli, bir anahtar kartı üzerinden geçerken bip sesi çıkarır.

Yeşil ışık.

Erişim izni verildi.

Aries ve ben tek bir bakış alışverişinde bulunuyoruz - ortak DNA'dan, nefretimize rağmen ayna görüntüleri olarak hareket ettiğimiz yıllardan gelen sözsüz bir koordinasyon anı. Kendimi kapının solunda konumlandırıyorum ve o da dikkat dağıtmak için yer değiştiriyor. İçeri giren her kimse önce onunla yüzleşecek ve bana tehdidi etkisiz hale getirme fırsatı verecek.

Kapı pnömatik bir tıslamayla kayarak açılır.

Drew Marshall kapının girişinde durmaktadır, anahtar kartı parmaklarının arasından sarkmaktadır. Yüz ifadesi şaşkınlıktan şoka ve isteksiz bir eğlenceye doğru hızla değişirken, önündeki manzarayı -bir hapishane hücresinde, biri bağlı, diğeri serbest, ikisi de kanlı ve darmadağınık ikizleri- inceliyor.

"Hmm," diyor anahtar kartı parmaklarının arasında döndürerek. "Peki, bu beklenmedik bir sürpriz değil mi?"

Psikopatlar'ı okuduğunuz için teşekkür ederim. Kitabı satın aldığınız perakendeciye . Kitap 2: Hesaplaşma bu yaz yayınlanacak ve ön siparişe hazır. bir yorum bırakırsanız çok sevinirimOakmount Elite Serisi'nde yeniyseniz, bir sonraki sayfadaki Saksı Çiçeği örneğine göz atın

SAKSI Çiçeği

Birinci Bölüm - Drew

Futbolda iki kişi vardır, kazananlar ve kaybedenler. Aradaki başka hiçbir şeyin önemi yoktur ve soyadım ve imajım tehlikedeyken kesinlikle kaybetmem mümkün değil, antrenmanda bile. Ayakta durmaya çalışan pisliğe kaburgalarına sert bir tekme daha attıktan sonra vücudunun üzerinden geçiyorum. Ona bir şey olmaz. Futbol ayakkabısı giyiyor.

Arkadaşlarım arkamdan geliyor, dünyada en çok güvendiğim adamlar. Lee, Aries ve Sebastian antrenmandan sonra temizlenmek için yavaşça antrenman merkezine doğru koşarken arkamı kolluyorlar.

Ekibin geri kalanı ve hatta koçlar, mesafelerini korumak istercesine sağlıklı bir tempoda takip ediyorlar.

Enerjimi boşaltmak için yeterince zamanım olmadığı için çok heyecanlıyım. Yerde inleyen o sik, başarısız bir şekilde çuval geçirmeye çalıştı. Başarısızlığından sonra, çocuklarım ve ben ona bir ders verdik. Koçlar antrenmanı bitirdi ama ben hala dövüşmek için heyecanlıyım.

Antrenman formamı çıkarıyorum ve soyunma odasına giderken pedlerimi çözmeye başlıyorum. Onları çıkarmam bir dakika sürüyor, üzerimde sadece pantolonum ve ayakkabılarım kalıyor.

Dolabımı sarsarak açtıktan sonra ekipmanları içeri itiyorum ve kramponlarımı çıkarmak için kendimi bankın üzerine atıyorum.

Lee yanıma çöktü, siyah saçları terden dağılmıştı. "İyi misin dostum?"

Dolabın arkasına yaslanıp soğuk metalin beni serinletmesine izin veriyorum. "Evet, iyiyim. Keşke bugün dışarıda biraz daha kalsaydık. Biraz enerji toplamam gerekiyor."

Koç eğilir, koyu renk bukleleri de aynı şekilde dağınıktır. "Sana bir kız bulmamı ister misin? Kendini meşgul edecek bir şey vereyim mi?"

Başımı sallıyorum ve ayaklarımı ayakkabılarımın dışına uzatıyorum. "Hayır, bu geceye saklıyorum."

"Gidip *bana* bir kız bulabilirsin, Ari," diyor Sebastian, sesi karanlık ve derin. "Asıl olaydan önce küçük bir aperatife ihtiyacım olabilir. Yarına kadar beklemek çok zor. Bana sakso çekecek, beni oyalayacak küçük bir şey. Gerginliği azaltacak birini bulmak her zaman iyidir."

Aries gözlerini Sebastian'a dikiyor. "Sana en son bir kız bulduğumda, boğazını çiğ çiğ siktin ve şimdi bir daha *o* kız yurdunun yakınına bile gidemem."

Sebastian homurdanıyor. "O istedi. Ona izin vermeden önce bana yalvardı. Daha sonra bu konuda şirretleşmesinin tek nedeni, ona takımdaki her erkeğin sahip olduğu bir amcığı becermediğimi söylememdi. Ya parmaklarımı alacaktı ya da hiçbir şey ve o hiçbir şeyi seçmedi."

Lee birkaç adım ötedeki dolabında oturduğu yerden homurdanıyor. Oda şu anda dolu, tüm takım içeri giriyor ve duş almak için soyunuyor.

Çocuklar birbirlerini biraz daha azarlıyorlar ama ben başımı arkaya yaslayıp yumruklarımı sıkarak yarın geceki büyük olayı düşünüyorum. Sonunda onu yakaladığımda kaçacak kadar aklı olmayan küçük, şaşkın gözlü bir güzelin içine girmek için sabırsızlanıyorum. Vücudumun beklediği şey bu, aletimin beklediği şey bu. Başka bir şey yapamayacağımı anlamalıydım.

Çocuklar kendi giysilerini çıkarıyor, eşyalarını dolaplara tıkıştırıyor ve temiz havlu dağıtmak için gelen havlucu çocuğu rahatsız ediyorlar.

Yığından bir tane kapıyorum ve onu gözümün önünden uzaklaştırmak için sıraya doğru hızla itiyorum.

"Sebastian, her şey hazır mı?"

Av'ın planlamasını aramızdaki en ahlaksız olana bırakıyorum. Sebastian her zaman eğlenceli küçük sürprizlerle gelir. Kendini toparlamış gibi görünebilir ama sıradan olmaktan çok uzaktır. Adam beni bir beyefendi gibi gösteriyor ve benim de ne kadar berbat durumda olduğum düşünülürse, bu da bir şey ifade ediyor.

Sebastian atletini çıkarır ve dolabının altına bırakır. "Elbette, her şey bitti. Kim olduğumu sanıyorsun? Davetiyeler gönderildi ve çocuklar tarafından paylaşıldı. Her ayrıntı tamam."

Boynumu bir o yana bir bu yana uzatıp düşünüyorum. "Peki ya bu yılki sürü... İlgimi çekebilecek biri var mı?"

Sebastian omzunun üzerinden bana sırıtıyor. "Ne düşünüyorsun? En azından birkaç bakire ve neye bulaştıkları hakkında hiçbir fikri olmayan birkaç güzel kız var. Birkaçının kendi cahil arkadaşlarını da getirebileceğinden şüpheleniyorum."

Lee ve Aries buna gülerler.

Aries saçlarını yüzünden uzaklaştırır. "Biraz kavgacı birini istiyorum. Bilgisiz başlayabilir ama onu yakaladığımda kanımı akıtmasını istiyorum, belki ben de bu iyiliğe karşılık veririm."

Lee omuz silkiyor. "Sürprizleri severim. Peşine düşeceğim ve ne bulacağımı göreceğiz."

Uzun bir iç geçirdim ve gözlerimi onların arasında gezdirdim. "Hepiniz ne istediğimi biliyorsunuz. Ama bu sefer gerçek olmasını istiyorum. Amcığı sırılsıklamken istemiyormuş gibi davranma saçmalığının hiçbirini istemiyorum. Gözlerindeki beyazı görmek istiyorum. Karşı koyarsa, tamam, ama bunun korkudan olmasını istiyorum, rol yapmasını değil."

Lee kramponlarını çıkarırken kıs kıs gülüyor. "Hepimizin istediği ama henüz bulamadığı şeyi istiyorsun. İyi şanslar dostum. Umarım onu bulduğunda elinde tutabilirsin."

Omuz silkiyorum. "Belki olur, belki olmaz. Sanırım bu daha çok ona bağlı. Beni ne kadar çok istemezse, sanırım Av'dan o kadar çok zevk alacağım. Amacım bu. Nihai av ve nihai ödül."

Hayatta istediğim çok az şey var. Param ve babamın mirası göz önüne alındığında, bunun dışında sahip olamayacağım hiçbir şey yok: mükemmel kovalamaca.

Buna ne kadar ihtiyacım olduğu beni rahatsız ediyor. Son zamanlarda ne kadar çok başka şey düşündüm. Belki yarın o gece olur. Hayatınız ve hayatınızda olup bitenler üzerinde benim kadar az kontrol sahibi olduğunuzda, ormanda küçük bir kovalamaca kadar basit bir şey sizi değiştirebilir ya da mahvedebilir. Seçme şansına sahip *olduğum* tek şey bu.

Yumruklarımı tekrar sıkıp ayağa kalkıyorum, pantolonumu çıkarıp geri kalan eşyalarımı dolabıma atıyorum. Önce duş, sonra avlamam gereken bir inek var. Telefonumu tekrar kontrol ediyorum ve sürpriz, mesajıma cevap yok. O küçük pislik beni beklettiği için pişman olacak. O kâğıt için ona beş yüz dolar ödedim ve beni kandırabileceğini sanıyorsa fena halde yanılıyor.

Duş almam ve çamaşırlarımı belirlenen çantalara atmam uzun sürmüyor. Bana ters ters bakan takım arkadaşımın omzunu kontrol ettiğimden emin oluyorum.

Beni dışarı çıkarabileceğini düşünen bir adam. Ruckus ya da Tucker olabilir. Adını hatırlamıyorum.

Saçlarım hâlâ ıslak, kapüşonlu tişörtüm ve kot pantolonumla dışarı çıkarken çocuklar beni izliyor ve hiçbir şey söylemiyorlar. Eğitim merkezinden dışarı çıkarken, o küçük pisliğe bir mesaj atıyorum ve onu yakalayıp ağzını burnunu kırmadan önce cevap vermesini söylüyorum.

Cevap vermesini beklerken yol üzerindeki bir çeşmeden su şişemi doldurmak için duruyorum. Aptal mesajı okuyor ama cevap vermiyor. Eğer böyle oynamak istiyorsa, öyle olsun. Ne yazık ki bazı insanlar sandıkları kadar zeki değiller. İneklere bu işi yapmaları için para vermiyorum çünkü kendim yapamıyorum. Onlara ödeme yapıyorum çünkü başkasına yaptırmak daha kolay. Makale yazmak ya da araştırma yapmak için harcayacak zamanım yok. Ama bu sadece işe aldığım kişi işi gerçekten yaparsa işe yarıyor.

Avludan geçerek onu ilk bulduğum yere, kütüphaneye doğru ilerliyorum. Yarım mil bile değil ve havadaki hafif serinlik, ben yürüdükçe damarlarımda kaynayan öfkeyi daha keskin ve daha uğursuz bir şeye dönüştürüyor.

Ufak tefek bir sarışın benimle konuşmak için hızıma ayak uydurarak yanıma koşuyor. "Drew, yarının büyük gece olduğunu duydum."

Ona homurdanarak onay vermekten biraz daha fazlasını yapıyorum. "Yani?"

Uzun, takma kirpiklerini kırpıştırıyor, şimdi neredeyse benim uzun adımlarıma uyacak şekilde koşuyor. "Ben de bir davetiye bekliyordum. Biraz eğlenmek için yanımda getirebileceğim birkaç arkadaşım var."

Duruyorum ve bu duruş onun dengesini kaybetmesine neden oluyor. Düşüp düşmeyeceğini görmek için bekliyorum.

O bilmiyor. "Ne tür arkadaşlar?"

Nefes nefese kalmışken gülümsemesi genişliyor. "Oh, bir sürü arkadaşım var. Sanırım bu aradığınız tipe bağlı?"

Gözlerimi kısıyorum ve dekolteli üstünü ve daracık taytını tarıyorum. Sanki şu anda ormanda gezinmeye hazırmış gibi giyinmiş. "Biraz masumiyete sahip birine ne dersin? Böyle birini tanıyor musun?"

Çenesine vuruyor, ne sorduğumu düşünüyor ama gözlerinde bilmiş bir pırıltı var. "Şey, uygun olabilecek birkaç kişi var. Kendi davetiyem ve ekibinizden birini nasıl tavlayacağıma dair bazı ipuçları karşılığında gelmelerini isteyeceğim."

Çenesini hafifçe yukarı kaldırıyorum, ona doğru yükseliyorum ve eğiliyorum. "Tabii, sen de gel ama onların dikkatini nasıl çekeceğini kendi başına bulman gerekecek."

O kadar nazikçe değil, onu birkaç adım geriye itiyorum. "Yarın gün batımında Mill House'da buluşalım."

Arkama bakmadan uzaklaşıyorum. Aradığım şeyin onda olma ihtimali çok düşük ama o olmadığı kesin.

Kütüphaneye kadar olan yürüyüşün geri kalanı olaysız geçiyor, çünkü yoldaki diğer herkes kaşlarımı çatarak bana bakıyor ve yaklaşmaya bile çalışmıyor. Güzel, ben de böyle seviyorum. Görünüşte iyi adam imajımı koruyorum ama aylardır bir şey yememiş bir timsah kadar iyiyim.

Kütüphane girişine çıkan merdivenleri ikişer ikişer çıkıyorum ve cam kapıları itiyorum. Kampüsteki tek kütüphane olduğu için büyük bir alan, bu yüzden cılız küçük pisliği bulmak zaman alabilir. Özellikle de benden saklanmak için elinden geleni yapıyorsa.

Önce yığınların arasından yavaşça geçiyorum. Yaklaşmam birkaç kişinin yolumdan kaçmasına neden oluyor, ki bu iyi bir şey. Kimse gözüme çarpmıyor ve onu bir sıra rafın arasında kaçırmamak için hızımı yavaşlatıyorum.

Kütüphanenin uzak tarafına ulaştığımda, diğer tarafa geçiyorum ve alanı süsleyen küçük çalışma köşelerini aramaya başlıyorum. Bir grup titreyen kız uzaktan beni fark ediyor ve gelip benimle konuşmak için birbirlerine meydan okurken konuşmalarını duyabiliyorum. Varlıklarını görmezden geliyorum.

Birkaç kişi daha etrafa dağılmış durumda ve bir profesör de arkadaki cam kafesin içine sıkışmış. Yine de görünürde cılız bir inek yok. Sabrım her geçen saniye azalıyor. Onu öldürmemi istemiyorsa, yakında ortaya çıkacaktır.

Sinirli bir şekilde cebimden cep telefonumu çıkardım ve hızlıca bir mesaj attım. Çoğunlukla sessiz olan alanda çınlamayı duymak sadece bir saniye sürüyor. Dudaklarımda bir gülümseme beliriyor.

Yakaladım seni küçük pislik.

Onu görene kadar sesi duyduğum alanı tarıyorum. Ekranına bakıyor, uygun bir şekilde korkmuş görünüyor. Güzel. Korkmalı. Yığınların arkasından dolanıp arkasından yaklaşıyorum.

Onu kazağından tutup rafların arasına sürüklemek saniyeler alıyor. "Merhaba Mark. Bilmesem benden kaçtığını düşünürdüm. Bugün bana bir şey göndermeyi unuttuğun için mi?"

Telefonu elinden kayarak yıpranmış halının üzerinde takırdıyor. Etrafında dönerken şaşkın görünüyor. "Hayır, hayır. Ben... Ben senden kaçmıyorum. Sadece makaleni düzeltiyordum. Göndermeyi unutmadım."

"Bu sabah teslim edilmesi gerektiğine eminim. Sana bir son teslim tarihi verdiğimde, buna uyulmasını beklerim. Şimdi de ödevimi zamanında yetiştirme konusunda endişelenmem gerekiyor. Ki bu endişelenmem gereken bir şey değil, özellikle de sana zaten ödeme yapmışken."

Onu kitap yığınının içine doğru sertçe itiyorum. İnliyor ve muhtemelen yüzünü korumak için başını yana çeviriyor.

"Hiçbir sonuç almadan gitmene izin vermeyi çok isterdim ama bu, işe alacağım yeni inekler için çok *kötü* bir *ortam* yaratır." Arkamdaki rafın mesafesine dikkat ederek karnıma bir yumruk indirmek için geri çekiliyorum ki sağ tarafımda, rafların derinliklerinden gelen bir nefes sesi duyuyorum.

Beni duraklatacak kadar gürültülü. İstediğim kadar ahlaksız olabilirim ama futbol takımından atılma ya da babamı kötü gösterme riskini göze alamam. Pek olası değil ama bu soruyu davet etmeme gerek yok, özellikle de sezon boyunca.

Loş ışıkta neye baktığımı görmek zor ama bakışlarımı karanlıkta gizlenmiş bir noktaya odaklıyorum. Nefes sesi, yıpranmış büyük boy bir kapüşonlu küçük bir şeyden geldi. Sarı saçları başının üstünde bir düğüm halinde toplanmış. Parlak sarı, loş alanda bir ışık feneri gibi. *Çok* güzel bir kız.

İçimde karanlık ve uğursuz bir şeyler dönüyor. Ondan başka tarafa bakamıyorum. Bir saniye bile.

Çekinerek yaklaşıyor ve bir elini en yakın rafa koyuyor. "Burada her şey yolunda mı?" Sesi kendinden emin gelmiyor. Korkuyor gibi de değil... Ama sesini hiç yükseltmedi.

İneği tuttuğum yerden kurtarıyorum ve tekrar ayağa kalkmasına izin veriyorum. "Evet, her şey yolunda."

"Öyle görünmüyor. Eğer onu bırakırsan, söylediklerini duymamış gibi yapabilirim. Kimse ne yaptığını bilmek zorunda değil."

Onun cesaretine biraz şaşırdım. Bu küçük inekle mi çıkıyor? Bu yüzden mi onu koruyor? Çocuk onun kim olduğunu bilmiyor gibi görünüyor, en ufak bir şekilde bile, bu yüzden olamaz.

"Şantaj yapacak bir tipe benzemiyorsun, peki bu küçük sansarı serbest bırakmam karşılığında bana ne vereceksin? O benden çaldı. Verdiği hizmet karşılığında beş yüz dolar aldı ve henüz anlaşmanın kendisine düşen kısmını yerine getirmedi. Peki bu durumda ben ne olacağım?"

Mark'a el sallıyor. "Eğer ona zarar verirsen, işi yapamaz, değil mi? Bu şekilde düşün. Ayrıca, dediğim gibi, gitmesine izin verirsen, o zaman bir şey söylemek zorunda kalmam."

Sözlerindeki uyarı beni uyarmalı ama uyarmıyor. Korkmuyorum. Eğildim ve parmağımı kıvrıldım. Onun yerine, merak ediyorum. Kim bu kız? Ona daha iyi bakmalıyım. Gözlerinin rengini, dudaklarının şeklini ve boynunun eğimini görmek için. "Daha yakına gel."

Sertçe yutkunurken onu dikkatle izliyorum. Elim boğazına tam oturacaktı. Bir eldiven gibi. Evet, şimdi görebiliyorum. Sikim sertleşiyor.

Az önceki ısırığının bir kısmı gitmiş. "Evet, bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum."

"Seçme şansın olduğunu kim söyledi?" Tıslıyorum.

Ayrıca JL Beck

Torrio İmparatorluğu Üçleṃesi

Oakmount Elit Serisi

Blackthorn Elit Serisi Moretti

Suç Ailesi Serisi King Suç

Ailesi Düeti Düşmandan Daha

Kötü

Doubeck Suç Ailesi Serisi North

Woods Üniversitesi SerisiSerisi

Karanlık Yalanlar

Şeytan Düeti

Yazar Hakkında

J.L. Beck özür dilemeyen, ateşli bir aşk romanı yazıyor.
Kahramanları, istediklerini alan ve sevdikleri kadın için her şeyi yapmaya hazır alfalar.
Karanlık, tutku, gerilim ve tabii ki buhar hakkında yazmayı seviyor.
Okurlarını soluk soluğa bırakmak ve az önce ne olduğunu sormak, onun pek çok numarasından yalnızca biri.
Kitapları griden çok karanlığa kadar çeşitlilik gösteriyor ama her zaman sonsuza dek
mutlu sonla bitiyor. Kitaplarının sayfalarında her zaman en sevdiğiniz mecazlardan
birini bulacaksınız.
Yazarlık kariyerine 2014 yazında başladı ve o zamandan beri durmadı.
Wisconsin'de yaşıyor ve iki çocuk annesi, bir eş ve yarı zamanlı olarak edebi ajanlık yapmayı seviyor.
Daha fazla bilgi için web sitesini ziyaret edin: www.beckromancebooks.com
Bültenine kaydolarak satışlardan, yeni çıkanlardan ve ücretsiz hediyelerden haberdar olun

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
- Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
- Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
- Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız
- Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye'de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

🌸🍭🌻🦄🎃🎀🦋✨🌈💎🍀🖤💝💜🦜💫⚜️